

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Nehir Kuşlarının Şarkısı

Gerçek bir yaşam öyküsü

Lisa Wingate

nemesis
KİTAP

Büyük Buhran Amerikası'nda, Mississippi Nehri üzerindeki yüzer kulübelerinde yaşayan Foss ailesinin mutlu hayatı, bir anda darmadağın edilir. Yozlaşmış kamu görevlileri tarafından anne babalarından koparılan beş kardeş, kendilerini bir anda yürek dağılayan bir insanlık ayıbının ortasında bulurlar. Kardeşlerin en büyüğü olan Rill, bir yandan küçük kardeşlerini bir arada tutmaya çabalarırken bir yandan da nehre ve ailesine, nehir kuşlarının şarkılarına, morsalkımların ve okalıptusların o büyümlü dünyasına geri dönmenin yollarını aramakta, yeniden ailesine kavuşmanın hayalini kurmaktadır.

"Hayat filmlerden farksızdır. Her sahnenin kendine ait bir müziği vardır ve müzik o sahne için yaratılır, bizim anlayamayacağımız şekillerde ona dokunur. Biten bir günün ezgisini ne kadar seversek sevelim ya da gelecek günün melodisini ne kadar hayal edersek edelim, bugünün müziği ile dans etmeliyiz; yoksa adımlarımızı şaşırır, o âna uymayan bir şekilde etrafta sendeleyip dururuz."

1930'ların Amerika'sında yaşanan gerçek bir skandaldan yola çıkılarak yazılmış *Nehir Kuşlarının Şarkısı*, tüm dünyada 1 milyondan fazla okurla buluşmuştur. O dönemlerde Eleanor Roosevelt'in evlat edinme yasası konusunda danışmanlık alacağı derecede ün yapmış Georgia Tann, gerçek bir hayırsever olarak lanse edilmektedir ve modern evlat edinme sürecinin âdeta kurucusu olarak gösterilir. Ancak bu işin görünen kısmıdır. Kapalı kapılar ardında yapılan yüksek ücretli anlaşmalar, yoksul ailelerin çocuklarının kaçırılıp alıkonularak biyolojik ailelerinden koparılması gibi olaylar yıllarca gizli kalmıştır. Georgia Tann ve şebekesinin yaptıklarının bir kısmı kayıt dışıdır. Bu evlerde yaşayıp başka ailelere verilmiş çocuklar olduğu kadar, kötü şartlara dayanamayıp yaşamını kaybeden çocuklar da vardır. Bu roman, herkesin bilip dramın hem kurbanlarını hem de önüne geçemediği bir romanlarını satırlara dökerek son yılların en 'gerçek' romanlarından biri olmaya aday.

www.bmesiskitap.com

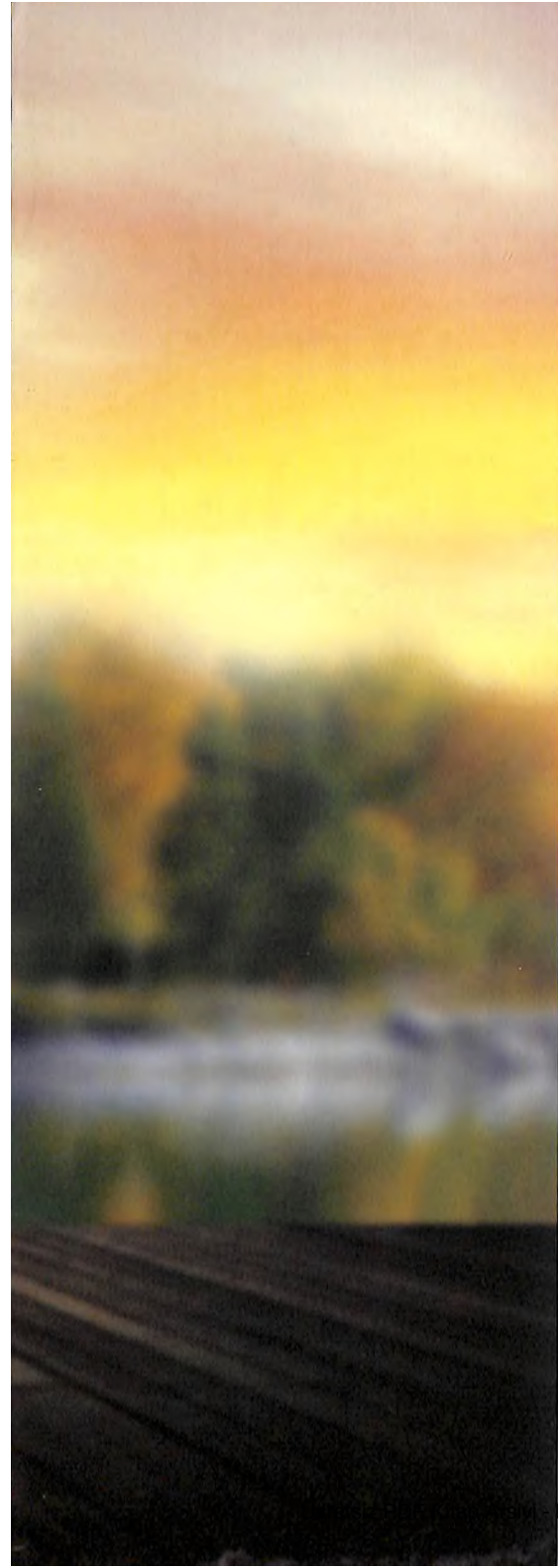
Kitap T.A.R.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-2164-18-1

9 786052 164181

LISA WINGATE

Gazetecidir, ilham verici
konuşmalar yapar ve aynı zamanda
yirmiden fazla çoksatar romanın
yazarıdır. Eserleriyle birçok ödül
kazanmıştır. Arkansas'ın
güneybatısındaki Ouachita Dağları
yakınında yaşamaktadır.

Nehir Kuşlarının şarkısı

Gerçek bir yaşam öyküsü

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası	411
Nehir Kuşlarının Şarkısı	Lisa Wingate
Kitabın Özgün Adı	<i>Before We Were Yours</i>
Çeviren	Özgün Çelik
Yayın Koordinatörü	Hasret Parlak Torun
Editör	Mustafa Güdük
Düzeltili	Merve Mumcu
Kapak Tasarımı /	Cem Özcan
Sayfa Düzeni	Tülay Malkoç
© Nemesis Kitap	© Lisa Wingate

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-18-1

1. Baskı : Mayıs 2018

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:34191

Nehir Kuşlarının Şarkısı

Gerçek bir yaşam öyküsü

Lisa Wingate

Çeviren: Özgün Çelik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Yitip giden yüzler ve yitip gidemeyen binlercesine.
Hikâyenizin unutulmaması dileğiyle.*

*Günümüzde yetimlerin yuva bulmasına yardım edenlere.
Yaptığınız işin ve sevginizin ne kadar değerli olduğunu her daim
akılda tutmanız dileğiyle.*

Güzel bebekler, çirkin bebekler; parlak bebekler, sönük bebekler; sağlıklı bebekler, hasta, engelli bebekler; mavi, kahverengi, siyah gözlü bebekler; altın saçlı, siyah saçlı, dalgalı ve düz saçlı bebekler; zayıf bebekler, kilolu bebekler; üç günlük bebekler, üç aylıktan üç yaşa kadar olan bebekler; ailesi olan bebekler, ailesi olmayan bebekler; yaşı, adı veya doğum belgesi olmayan, sokak köşelerine ya da çöp kutularına atılan bakımsız bebekler...

Kız bebekler daha feminendir, daha cazibelidir; kendi reklamlarını şahane yapan küçük varlıklardır onlar ve yeteneklerini sergilemeyi iyi bilirler... Kadınları ve güçlü erkekleri çılgına çevirirler, hayranlıktan başları döner ve oracıkta onları kaçırmak isterler.

“BEBEK PAZARI” Makalesinden

The Saturday Evening Post

Şubat 1930

BAŞLANGIÇ

Baltimore, Maryland

3 Ağustos 1939

Hikâyem boğucu bir ağustos gecesi, bir daha hiç görmeyeceğim bir yerde başladı. Oda sadece hayallerimde canlanıyor. Çoğu zaman, odayı büyük hayal ediyorum. Duvarlar beyaz ve temiz, yatak örtüsü kurumuş bir yaprak gibi kırış kırış. Bu özel odada her şeyin en iyisi mevcut. Dışarda yorgun bir meltem esiyor ve ağustos böcekleri yüksek ağaçlarda, pencere pervazları altındaki bu yemyeşil sığınaklarında ötüşüyorlar. Perdeler, tavandaki vantilatörün esintisiyle içeri doğru salınıyor, yerinden kıpırdamaya niyeti olmayan nemli havayı hareketlendiriyor.

Çam ağaçlarının kokusu içeri doluyor ve hemşireler onu yatağa bastırırken kadının çığlıkları ortalığı inletiyor. Ter içinde kalmış; yüzü, kolları ve bacakları sıırıslıklam. Bunun farkında olsaydı dehşete kapılırdı.

Güzel biri. Narin, kırılgan bir varlık. Tam da bu anda başlamakta olan karmaşaya bilerek neden olacak tipte biri değil. Yaşadığım uzun yıllar içinde, insanların, ellerinden geldiğinde iyi anlamaya çalıştığını öğrendim. Birilerini kırmaya meyilli değil. Bu sadece, hayatta kalmanın korkunç bir gerekliliği.

Onun suçu değil; o son, acımasız itme sonrası olanlar onun suçu değil. İsteyebileceği son şeyi yapıyordu. Sessiz bir cisim ortaya çıktı; ufak, sarışın ve oyuncak bebek kadar güzel bir kızdı bu ama morarmış ve hareketsiz.

Kadının, çocuğunun kaderini bilme şansı yok, bilseydi dahi, ilaçların etkisiyle bu anıdan yarına pek bir şey kalmayacak. Kıvrınmayı bırakır ve acıyla baş edebilsin diye verilen çok miktarda morfin ve skopolaminin etkisiyle gelen uykuya teslim olurdu.

Her şeyden kurtulabilmesi içindi bu ve kurtulacaktı da.

Doktorlar dikiş atıp, hemşireler kalan temizliği yaparken anlayışlı konuşmalar döner.

“Böyle olması çok üzücü. Bir hayatın bu dünyada bir nefes hakkının bile olmaması düzene ters.”

“Bazen insan merak ediyor... Neden, diye... Hele bir çocuk bu kadar istenirken...”

Peçe örtülür. Küçük gözler kapanır. Asla görmeyeceklerdir.

Kadın sesleri duyar ama anlamlandıramaz. Her şey bir kuktan girip diğerinden çıkıyor gibidir. Sanki ipi kavramaya çalışıyor ama ip sımsıkı avucundan akıp gidiyor gibidir ve sonunda akıntıya bırakır kendini.

Yakınlarda, muhtemelen koridorda, hemen kapının önünde bir adam bekliyor. Heybetli ve soylu görünüyor. Böylesi bir çaresizliğe alışık değil. Bugün dede olacaktı.

Heyecanlı bekleyiş, yerini buruk kedere bırakır.

“Efendim, çok üzgünüm,” der doktor odadan çıkarken. “Kızınızın doğumunu kolaylaştırmak ve bebeği kurtarmak için imkân dâhilinde ne varsa yapıldığına sizi temin ederim. Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Lütfen ona ulaşmayı başardığınızda yurt dışında bulunan babaya da başsağlığı di-

leklerimizi iletin. Bu kadar hayal kırıklığı sonrasında, aileniz çok büyük umut beslemiş olmalı.”

“İleride tekrar çocuğu olabilecek mi?”

“Bunu tavsiye etmeyiz.”

“Bu onun sonu olacak. Aynı şekilde, öğrendiği zaman annesinin de. Biliyorsunuz Christine tek çocuğumuz. Küçük ayakların pıtır pıtır yürümesi... Yeni bir neslin başlangıcı...”

“Anlıyorum, efendim.”

“Eğer isterse riskleri...”

“Hayatına mal olur. Ve kızınızın bir kez daha hamile kalma ihtimali şu an için oldukça düşük. Eğer denerse, sonuçlar...”

“Anlıyorum.”

Doktor, kederli adamın omuzuna teselli edercesine dokunur. Hayallerimde böyle olur. Bakışlılar.

Doktor hemşirelerin duymayacağından emin olmak için omuzundan geriye bir bakış atar. “Efendim, bir öneride bulunabilir miyim?” der sessizce ve ciddi bir ifadeyle. “Memphis’de tanıdığım bir kadın var...”

1. BÖLÜM

Avery Stafford

Aiken, Güney Karolina, Günümüz

Limuzin sıcaktan neredeyse kaynamış asfalt üzerinde yavaşlayıp dururken bir nefes aldım, koltuğun ucuna doğru kaydım ve ceketimi düzelttim. Canlı yayın araçları kaldırım boyunca dizilmiş bekliyor, bu sabahki masum görünümlü buluşmanın önemini vurguluyorlardı.

Fakat bugünün hiçbir ânı tesadüf eseri yaşanmayacaktı. Güney Karolina'daki son iki ay, tamamen ince detayları doğrulamak ve üstü kapalı imalardan ibaret çıkarımları somutlaştırmak üzere harcanmıştı.

Kesin ifadeler kullanılmıyacaktı.

En azından henüz değil.

Eğer başarabilirsem, bu uzun sürmeyecekti.

Neden eve geldiğimi untabilmeyi dilerdim ama babamın notlarını okumadığı veya fazlasıyla becerikli sekreteri Leslie'den gelen bildirimi kontrol etmediği gerçeği bile göz ardı edilemez bir hatırlatmaydı. Arabada bizimle birlikte gelen düşmandan kaçmanın yolu yoktu. Burada, arka koltukta, babamın geniş omuzlarında fazlasıyla bol duran özel dikim, gri bir takımın ardına gizlenmiş duruyordu.

Babam başını bir tarafa eğmiş, camdan dışarı bakıyordu. Asistanlarını ve Leslie'yi başka bir arabaya göndermişti.

“İyi misin?” Bana ait, uzun sarı bir saç telini koltuktan süpürmek için uzandım ki dışarı çıkmadan pantolonuna yapışmasın. Eğer annem burada olsaydı, küçük tüy toplama fırçasını çıkarırdı ama evdeydi ve günün ikinci olayı olan, Noel'den aylar önce yapılacak aile arasındaki fotoğraf çekimine hazırlanıyordu... Bu, babamın hastalığının kötüleşme ihtimaline karşılık bir önlemdi.

Babam koltuğunda dikleşip başını kaldırdı. Kalın telli gri saçları elektrikleterek havaya kalktı. Onun için düzeltmek istedim ama yapamadım. Bu kural ihlali olurdu.

Annem hayatlarımızın, tüylerden kurtulmak ya da temmuz ayında Noel için aile fotoğrafı çekimini planlamak gibi ufak detaylarıyla yakından ilgilenen biriyken, babam bunun tam tersiydi. O mesafeliydi; kadınlarla dolu bir evde yalnız bir erkeklik temsili. Annem, iki kız kardeşim ve beni derinden sevdiğini biliyordum ama bu hissi nadiren kelimelere dökerdi. Aynı zamanda en sevdiği ve kafasını en çok karıştıran kişi olduğumu da biliyordum. O, kadınların yalnızca bir eş bulmak için üniversiteye gittiği bir dönemin insanıydı. Columbia Hukuk'tan sınıf birincisi olarak mezun olmuş ve savcılık bürosunun zorlu dünyasından keyif alan otuz yaşında bir kızla ne yapacağını bilmiyordu.

Sebebi her neyse –muhtemelen sadece, ailedeki *mükemmeliyetçi kız ve tatlı kız* pozisyonları kapıldığı içindi– ben hep *zeki kız* olmuştum. Okulu seviyordum ve ailenin meşale taşıyıcısı, erkek evlat ikamesi, babamın yerine geçecek kişi olacağım konuşulmadan kesinleşmişti. Nedense bu gerçekleştiğinde hep daha yaşlı ve hazır olacağımı hayal etmiştim.

Şimdi babama bakıp düşünüyorum da, *Bunu nasıl istemezsin, Avery? O, hayatı boyunca bunun için çalıştı. Staffordlar,*

Devrim Savaşından beri nesiller boyunca ne için çalıştı, Tanrı aşkına? Ailemiz her zaman kamu hizmeti konusunda sıkı çalışmıştır. Babam da bir istisna değil. West Point'ten mezun oluşu ve ben doğmadan önce başladığı hava subaylığı zamanından beri, aile ismini gurur ve kararlılıkla korumuştur.

Elbette bunu istiyorsun, dedim kendime. Bunu hep istedin. Sadece henüz ve bu şekilde olmasını beklemiyordun. Sadece o kadar.

Gizliden gizliye, en iyi senaryoya var gücümle tutunuyordum. Hem politik hem de tıbbi alanlardaki düşmanlar bozguna uğratılacaktı. Kongrenin yaz oturumlarından eve erken dönmesini sağlayan ameliyat ve üç haftada bir bacağına yapıştırılan kemoterapi pompasının birleşimi babamı iyileştirecekti. Aiken'deki eve dönüşüm geçici olacaktı.

Kanser artık hayatımızın bir parçası olmayacaktı.

Onu yenmek *mümkün*. Bunu yapanlar vardı ve herhangi biri yapabiliyorsa, Senatör Wells Stafford da yapabiliirdi.

Hiçbir yerde babamdan daha güçlü ya da iyi bir erkek yoktu.

“Hazır mısın?” diye sordu, takımını düzelterek. Saçındaki kabarıklığı eliyle düzeltmesi içimi rahatlatmıştı. Evlatlıktan baskıcılığa geçiş için henüz hazır değildim.

“Hemen arkandayım.” Onun için her şeyi yapardım ama ebeveyn-evlat ilişkimizi değiştirmek zorunda kalacağımız zamanın çok uzun yıllar sonra gelmesini umuyordum. Bunun ne kadar zor olduğunu, babamı annesi adına kararlar almak zorunda kalırken gördüğümde anlamıştım.

Bir zamanlar hazırcevap ve eğlenceli olan büyükannem Judy, şimdi eski hâlinin bir hayaleti gibiydi. Bu ne kadar acı verici olsa da babam bu konu hakkında kimseyle konuşamıyordu. Eğer medya, Judy'yi buradan *yirmi kilometre bile uzaklıkta olmayan* güzel bir mülkteki, lüks bir *merkeze taşıdığımız* konusunu öğ-

renseydi, politik olarak konuşursak, kazananı olmayan bir durumla karşı karşıya kalmış olurduk. Eyaletimizdeki özel yaşlı huzurevlerinde gerçekleşen bir dizi korkunç ölüm ve istismar vakalarıyla alakalı gündemdeki skandalı göz önünde bulundursak, babamın politika alanındaki düşmanları ya sadece parası olanların iyi hizmet alabileceğini vurgulayacak ya da babamı annesini huzurevine gönderdiği için yaşlıları umursamayan kalpsiz bir pislik olmakla suçlayacaklardı. Eğer arkadaşları ve kampanya destekçilerinin çıkarına uygunsa, kolaylıkla yardıma muhtaç olan çaresizleri görmezden geleceğini söyleyeceklerdi.

Gerçekte, Büyükanne Judy için verdiği kararlar hiçbir şekilde politik değildi. Biz de aynı diğer aileler gibiydik. Mevcut bütün yollar suçlulukla döşenmiş, acıyla çizilmiş ve utançla örülmüştü. Büyükanne Judy konusunda utanç duyuyorduk. Onun için korkuyorduk. Bunamaya giden yol nerede bitecek diye endişeliydik. Onu huzurevine göndermeden önce, büyükannem, bakıcısını ve evdeki çalışanları atlatıp kaçtı. Bir taksi çağırdı ve koca bir gün ortadan kayboldu, sonunda ise bir zamanlar favori alışveriş merkezi olan yerde gezinirken bulundu. İsimlerimizi bile hatırlamazken bunu nasıl başardığı hâlâ gizemini koruyor.

Bu sabah onun en sevdiği mücevherlerinden birini takıyordum. Limuzin kapısından dışarı çıkarken bileğimdeki varlığının belli belirsiz ayırdındaydım. Yusufçuk şeklindeki bileziği, onu onore etmek için takmışım gibi davrandım fakat asıl nedeni, Stafford kadınlarına, istemeseler de yapılması gerekeni yapmalarını hatırlatmaktı. Bu sabahki etkinliğin gerçekleşeceği yer beni huzursuz ediyordu. Huzurevlerini hiç sevmemiştim.

Bu sadece bir tanışma etkinliği, dedim kendime. Basın, etkinlik hakkında haber yapmak için burada, soru sormak için değil. El sıkışacağız, binayı gezeceğiz, yüz yaşına giren bir kadının doğum günü kutlaması için oranın sakinlerine katılacağız. Kadının kocası da doksan dokuz yaşında. Olaya bak.

İçeride, koridor sanki biri kız kardeşimin üçüzlerini kutularca dezenfektan spreyle ortalığa salmış gibi kokuyordu. Yayıp yasemin kokusu her yeri doldurmuştu. Leslie kokuyu içine çekti, ardından onaylarcasına başını salladı; o, bir fotoğrafçı, birkaç stajyer ve asistan etrafımızı sardılar. Bu etkinlik için korumamız yoktu. Öğleden sonraki halk oturumuna hazırlık yapmak için önden gitmiş olmalıydı. Yıllar içinde, babam, keskin nişancı olmaya özenen kaçıklar, biyoteröristler ve insan kaçakçılarından olduğu kadar, radikal gruplar ve silahlı örgütlerden de ölüm tehditleri almıştı. O nadiren bu tehditleri ciddiye alırdı ama güvenlik elemanları için önemliydi.

Köşeyi dönünce huzurevi müdürü ve kameralarıyla birlikte iki haber ekibi tarafından karşılandık. Biz dolaştık. Onlar çekti. Babam cazibesini katladı. İnsanlarla tokalaştı, kameralara poz verdi, insanlarla konuşmak için vakit ayırdı, tekerlekli sandalyesi olanlara eğildi ve bakıcılara, her gün, bu zor ve fedakârlık gerektiren işe kendilerini adadıkları için teşekkür etti.

Ben de onu takip ettim ve aynılarını yaptım. Yuvarlak bir yün şapka takan, neşeli ve yaşlı bir beyefendi benimle flört etti. Hoş İngiliz aksanıyla, güzel, mavi gözlerim olduğunu söyledi. “Eğer elli yıl öncesinde olsaydık, seni benimle bir randevuya çıkman için baştan çıkarırdım,” diyerek takıldı.

“Sanırım bunu çoktan başardınız,” diye yanıtladım ve birlikte güldük.

Bakıcılardan biri, beni Bay McMorris’in gümüş saçlı bir Don Juan olduğu konusunda uyardı. Adamsa bakıcıya göz kırparak sözlerini doğruladı.

Yüz yaş doğum günü partisine gitmek için koridorda ilerlerken, aslında keyif aldığımı fark ettim. Buradaki insanlar hâllerinden memnun gibiydi. Burası Büyükanne Judy’nin huzurevi kadar lüks değildi belki ama son zamanlardaki

davalar silsilesinde davacıların örnek gösterdiği, kötü idare edilen huzurevlerinden çok daha iyiydi. Asıl tuhaf şey ise, mahkemeler tarafından ne kadar tazminata hüküm verilirse verilsin, bu davacıların hiçbirinin tek bir kuruş bile alamayacak olmasıydı. Huzurevi zincirlerinin arkasındaki para babaları, tazminat ödemekten kaçmak için, kolaylıkla iflasını açıklayabilecekleri ortaklıklar ve paravan şirketlerden oluşan ağları kullanıyorlardı. Bu yüzden, bu ağlar ile babamın eski arkadaşları ve kampanya destekçileri arasındaki bağı ortaya çıkarmanın tahrip edici olması muhtemeldi. Babam, halkın öfkesini, politikacılarınsa parmaklarını doğrultabileceği, meşhur bir yüzdü.

Öfke ve itham güçlü silahlardı. Muhalefet bunun farkındaydı.

Ortak salonda küçük bir sahne kurulmuştu. Yanımdakilerle birlikte, korkunç yaz sıcağına rağmen birçok çiçeğin filizlendiği, gölgeli bahçeye açılan cam kapıların yanında yerimi aldım.

Gölgeyle örtülü bahçe patikalarından birinde, tek başına bir kadın duruyordu. Yüzü diğer tarafa dönüktü ve gözleri uzaklara dalmış bir hâlde, partiden haberi yok gibiydi. Elleri bastonundaydı. Havanın sıcaklığına rağmen sade, krem rengi koton bir elbise ve beyaz bir kazak giymişti. Gür, gri saçları örülmüş ve başının çevresine sarılmıştı ve bu, renksiz elbisesiyle de birleşince onu neredeyse hayalet gibi, çoktan unutulmuş bir geçmişten geriye kalan tek şeymiş gibi gösteriyordu. Esinti mor salkımlarla dolu kafesleri salladı ama ona etkisi yok gibiydi, bu da aslında orada olmadığı fikrini güçlendiriyordu.

Dikkatimi huzurevi müdürüne çevirdim. Herkesi buyur ediyor, bugünkü toplantının anlamı konusunda bilgilendiriyordu; sonuçta, bir asırlık bir hayat öyle kolay iş değildi. Bu sürecin çoğunu evli geçirmek ve sevdiğiniz kişinin hâlâ yanınızda

olması da takdire şayandı. Nitekim, senatör ziyaretini bile hak etmişti.

Bu çiftin, Güney Karolina eyalet hükümetindeki zamanlarından beri babamın destekçisi olduğundan bahsetmeye gerek dahi yoktu. Teknik olarak, onu benden uzun süredir tanıyorlardı ve neredeyse benim kadar kendilerini adamışlardı. Babamın ismi geçince şeref konuğumuz ve eşi, zayıf ellerini kaldırıp hevesle alkışladılar.

Müdür, ortadaki masada oturmakta olan sevimli âşıkların hikâyesini anlattı. Luci, at arabalarının hâlâ sokakları arşınladığı zamanlarda Fransa'da doğmuştu. Hayal etmesi dahi güçtü. İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransız direnişinde görev almıştı. Eşi, Frank bir savaş pilotuydu ve çatışma esnasında vurulup düşmüştü. Hikâyeleri bir film senaryosunu andırıyordu; büyük bir aşk öyküsüydü. Gizli bir örgütlenme üyesi olan Luci, onun kılık değiştirmesine ve yaralanmadan ülkeden kaçmasına yardımcı olmuştu. Savaş bitince de adam onu bulmaya gitmişti. Hâlâ ailesi ile birlikte, aynı çiftlikte ve evin ayakta kalan tek yeri olan mahzene tıklmış hâlde yaşıyordu o zamanlar Luci.

İkisinin başından geçenlere hayret ettim. Aşk gerçek ve güçlüyse, iki kişi birbirine bağlıysa, birlikte olabilmek için her şeyi feda edebileceklerse bu mümkündü. Ben de kendim için böyle bir şey isterdim ama bazen, *bizim zamanımızda böylesi mümkün mü*, diye de düşünüyorum. Bizim kafamız çok dağınık, çok... Meşgulüz.

Nişan yüzüğüme baktım ve düşündüm, *Elliot ve ben, neye ihtiyacımız varsa hepsine sahibiz. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Hep yan yanaydık...*

Doğum günü kızı yavaşça sandalyesinden kalktı ve sevdiğinin kolunu tuttu. Omuzları düşük bastonlarına ve diğerleri-

ne dayanarak ilerlediler. Tatlı ve yürek burkan bir görüntüydü. Ebeveynlerimin de bu kadar yaşlanacakları zamana dek yaşamalarını umdum. Bir gün... *Yıllar* sonra bir gün, babam artık işini bırakmaya karar verdikten sonra, uzun bir emeklilik yaşamalarını diledim. Bu hastalık onu elli yedisinde alamazdı. Daha çok gençti. Ona çok ihtiyaç vardı, hem evde hem de dünyada. Daha yapacak işleri vardı ve sonrasında da ailem, sakin geçen mevsimleri ve birlikte geçirecek vakte sahip olacakları uzun bir emekliliği hak ediyordu.

Kalbim şefkatle dolmuştu ama bu düşüncelerden sıyrıldım. *Toplum içinde yoğun his gösterileri yok; Leslie sıkça bunu hatırlatırdı. Bu arenada kadınlar, bunu göze alamazlar. Yetersizlik ve zayıflık gibi görülür.*

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi... Mahkeme salonu da pek farklı değildi. Kadın avukatlar her zaman birden fazla alanda mücadele hâlindeydi. Farklı kurallara göre oynamak zorundaydık.

Sahnenin yanında bir araya geldiklerinde, babam Frank'i selamladı. Adam durdu, dikleşti ve ordu disipliniyle hareketi karşıladı. Bakışları buluştu ve bu çok saf bir andı. Kamerada muhteşem görünebilirdi ama kamera için değildi. Babamın ağzı ince bir çizgi hâlini aldı. Ağlamamaya çalışıyordu.

Neredeyse hislerini gösterecek raddeye gelmesi hiç onluk bir hareket değildi.

İçime dolan hislerle tekrar yutkundum. Titrek bir nefes verdim. Omuzlarımı geriye attım, gözlerimi çevirdim ve cama odaklanarak bahçedeki kadını inceledim. Hâlâ uzaklara dalıp gitmiş hâlde orada dikiliyordu. Kimdi? Ne arıyordu?

"İyi ki doğdun" şarkısının gürültülü nakaratı camdan sızdı ve kadının yavaşça binaya doğru dönmesine neden oldu. Şarkının kuvvetini hissettim. Kameraları, benim olduğum tara-

fı çekeceğini ve dikkatimin dağınık görüneceğini biliyordum ama kendimi dışardaki patikaya bakmaktan alıkoyamıyordum. En azından kadının yüzünü görmek istiyordum. Yaz mevsiminde gökyüzünün olduğu gibi boş mu olacaktı yüzü? Sadece kafası karışmış ve geziniyor muydu, yoksa bu etkinliği bilerek mi es geçmişti?

Leslie arkadan ceketime asıldı ve o anda, konuşurken yakalanan okullu bir kız gibi birden dikkat kesildim.

“İyi ki doğ... *Odaklan*,” diye kulağıma fısıldadı ve ben kafamı onaylarcasına sallarken, cep telefonu ile babamın Instagram hesabına koyulacak fotoğraflar çekmek için daha iyi açı elde edeceği bir yere geçti. Senatör, nasıl kullanılacağını bilmemesine rağmen tüm sosyal medyaya hâkimdi. Sosyal medya sorumlusu için ehliydi.

Tören devam ediyordu. Fotoğraf makinelerinin flaşları patladı. Babam çerçevelenmiş bir tebrik mektubu verirken, mutlu aile üyeleri gözyaşlarını silip video çektiler.

Yüz adet mumla süslenmiş pasta getirildi.

Leslie mutluydu. Mutluluk ve duygulu hava, odayı balon gibi şişirmişti. Biraz daha mutluluk olsa, hepimiz uçup gidecektik.

Biri elime ve bileğime dokundu ve parmaklar beni o kadar ani kavradı ki yerimden sıçradım, sonra olay çıkartmamak için durdum. Kavrayış soğuk ve kemikliydı ve titriyordu ama şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. Dönüp bakınca bahçedeki kadını gördüm. Kambur sırtını dikleştirdi ve rengi Drayden Hill'deki evimizde bulunan ortancalarla aynı olan, sadece kenarları daha açık renkteki buğulu, yumuşak ve mavi gözleriyle bana baktı. Buzdöğü dudakları titredi.

Ben sakinleşmeden bir bakıcı geldi ve sıkıca kavrayarak kadını aldı. “May,” dedi, bana özür diler gibi bir bakış atarak. “Benimle gel. Misafirlerimizi rahatsız etmemelisin.”

Yaşlı kadın bileğimi bırakmak yerine daha sıkı yapıştı. Çaresiz görünüyordu, sanki bir şeye ihtiyacı var gibiydi ama ne olduğunu tahmin edemedim.

Yüzümü inceledi ve dikleşti.

“Fern?” diye fısıldadı.

2. BÖLÜM

May Crandall

Aiken, Güney Karolina, Günümüz

Ara sıra, sanki zihnimdeki kilitler paslanmış ve yıpranmış gibi geliyordu. Kapılar kendi isteklerine göre açılıp kapanıyordu. İçeriye bir bakış atıyordum. Sadece boşluk vardı. Bakmaya korktuğum, karanlık bir yer...

Ne bulacağımı asla bilemezdim.

Kafamdaki bir bariyerin ne zaman veya neden ortadan kalktığını tahmin etmek imkânsızdı.

Tetikleme. Televizyon programlarında psikologlar buna tetikleme diyordu... Sanki tetiği çekince barut ateşleniyor ve merminin namluda ilerlemesine neden oluyordu. Uygun bir benzetmeydi.

Kadının yüzü bir şeyleri tetiklemişti.

Bir kapı, uzak geçmişe açıldı. Başta kontrolüm dışında ilerledim, odanın içinde neyin saklı olduğunu merak ediyordum. Ona Fern der demez, düşündüğüm Fern olmadığını biliyordum. Daha da geriye gitmiştim. Gördüğüm Queenie idi.

Queenie, hepimize altın buklelerini bırakan güçlü annemiz. Zavallı Camellia haricinde hepimize.

Zihnim ağaç tepeleri ve vadilerin üzerinden bir tüy hafifliğiyle sıçradı. Queenie'yi son gördüğüm yer olan Mississippi Neh-

ri'ndeki sığ bir noktaya kadar gittim. Memphis'deki yaz gecesinin sıcak, yumuşak havası etrafımı sardı ama gece yanıltıcıydı.

Yumuşak değildi. Affetmiyordu.

Bu geceden sonra geri dönüş yoktu.

On iki yaşında, hâlâ verandadaki sütun gibi ince ve kıvrımlı olduğum zamanlarda, bacaklarımı nehir kulübemizin tırabzanından sarkıtıp sallarken, fener ışığının kehribar rengi parıltısında etrafımı görebilmek için gözlerimi dört açmıştım. Timsahlar Mississippi'nin bu sığ noktalarına kadar gelmezdi ama son zamanlarda buralarda görüldüklerine dair söylentiler vardı. Bu da onları aramayı bir oyun hâline getiriyordu. Nehir kulübesi çocukları, mümkün olan her yerden eğlence çıkarırdı.

Şu aralar ise dikkat dağıtacak bir şeye her zamankinden çok ihtiyacımız vardı.

Hemen yanımda, Fern tırabzana tırmandı ve ateş böceklerini görmek için ormana baktı. Neredeyse dört yaşındaydı ve onları saymayı öğreniyordu. Timsahları düşünmeden eğildi ve tombul parmağıyla işaret etti. "Bir tane gördüm, Rill! Onu gördüm!" diye bağırdı.

Elbisesini tutarak onu geri çektim. "Devam et de düş, bu kez arkandan atlamam."

Doğrusunu söylemek gerekirse, oraya düşmesinin zararı yoktu. Belki dersini alırdı. Kulübe, Çamur Adası'ndan gelen akıntının karşısındaki güzel, küçük bir birikintide bağlıydı. *Arcadia*'nın kıç tarafındaki su ancak belime geliyordu. Fern belki de suda parmak uçları üzerinde durabilirdi ama bir şekilde beşimiz de, hatta henüz tam bir cümle bile kuramayan küçük Gabion bile, balık gibi yüzebiliyorduk. Nehirde doğduysanız, bu sizin için nefes almak kadar doğal bir şeydi. Nehrin çıkardığı sesleri, yollarını ve içindeki canlıları biliyordunuz. Bizim gibi nehir fareleri için, su yuva gibiydi. Güvenli bir yerdi.

Ama o anda havadaki bir şey... Bir şey yanılttı. Bir ürperti kollarımda gezinip sırtıma doğru yol aldı. İçimde hep bir his vardı. Asla birine bunu anlatmayacaktım ama o hep oradaydı. Tepemizde gökyüzü ağırdı ve bulutlar patlamak üzere olan olgun bir kavunu andırıyordu. Fırtına yaklaşıyordu ama bundan fazla bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum.

Kulübenin içinde, Queenie'nin uysal homurdanmaları hızlandı, ebe kadının şeker gibi ve tok sesini duymuyordu bile: "Şimdi, Bayan Foss, itmeniz gerek; ve şimdi durmanız gerek. Bu bebek ters geliyor, bu dünyada pek vakti olmayacak ve senin de ondan farkın yok. Şimdi, tamam. Sakinleş. Kolaylaşacak."

Queenie yoğun bataklık çamurunu çeken teknelerin sesini andıran, alçak, buruk bir ses çıkardı. Beşimizi doğururken derin bir iç çekiş yetmişti ama bu kez çok fazla vakit alıyordu. Ürperen kollarımı ovuşturdum ve ormanda bir şeyin varlığını hissettim. Kötücül bir şey. Bize doğru bakıyordu. Neden buradaydı? Queenie için mi gelmişti?

İskeleyi aşip kıyı boyunca koşmak ve "Hemen defol. Git buradan! Annemi alamazsın!" diye bağkırmak istedim.

Yapardım da. Timsah olma ihtimalinden korkmuyordum. Fakat yine de yuvasındaki bir yağmur kuşu gibi oturdum. Ebe'nin sözlerini dinledim. O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki kulübenin içinde gibiydim.

"Ah, Tanrım! Bize acı. İçerde bir tane daha var. Gerçekten var!"

Babam duyamadığım bir şey mırıldandı. Botlarının zemindeki sesi duyuldu, sonra durakladı ve tekrar yürüdü.

Ebe, "Bay Foss, benim yapabileceğim bir şey yok. Bu kadını hemen doktora götürmezseniz, bebekler dünya yüzü göremeyecekler ve bu, analarının da ölümünü olacaktı," dedi.

Briny hemen cevap vermedi. İki yumruğuyla birden duvara öyle bir vurdu ki, Queenie'nin fotoğraf çerçeveleri yerlerinden oynadı. Bir şey kaydı ve metalin tahtaya çarpma sesi duyuldu; düştüğü yere ve çıkardığı sese bakarak düşenin ne olduğunu biliyordum. Zihnimde, tepesinde üzgün bakışlı bir adam olan metal haçı gördüm ve içeriye koşup, onu elime alıp yatağın yanında diz çökmek ve fırtınalı gecelerde Briny kulübeden uzaktayken, yağmur suyu çatı boyunca akarken ve dalgalar gövdeye vururken Queenie'nin yaptığı gibi, Lehçe gizemli kelimeler fısıldamak istedim.

Ama Queenie'nin, Briny ile nehre kaçtığında arkasında bıraktığı ailesinden öğrendiği tuhaf, keskin dili bilmiyordum. Eğer bir araya getirmeye kalksam, bildiğim birkaç Lehçe kelime sadece ağız dolusu saçmalık olurdu. Yine de şimdi Queenie'nin haçı elimde olsaydı, bunları Queenie'nin fırtına zamanları öptüğü metal adama söyledim.

Doğumun hallolması ve tekrar Queenie'nin gülüşünü görmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım.

Kapının diğer tarafında, Briny'nin botları döşemeleri çiğnedi ve haçın yerdeki tıkırtılarını duydum. Briny, ben doğmadan çok önce botu yapmak için yıktığı çiftlik evinden kalma lekeli camdan dışarı baktı. Briny'nin annesi ölüm döşegindeydi ve ekinler o yıl da kurumuştı, banker her hâlükârda evi alacaktı. Briny, yaşamaları gereken yerin nehir olduğunu anlamıştı. Haklıydı da. Ekonomiyi altüst eden Büyük Buhran vurunca, o ve Queenie suyun üzerinde iyi bir yaşam sürmüşlerdi. *Büyük Buhran bile nehri kurutamadı*, derdi ne zaman bu hikâyeyi anlatsa. *Nehrin kendine özgü bir sihri var. Kendi insanlarına bakar. Her zaman da bakacak.*

Ama bu gece, o sihir bozulmuştu.

“Bayım! Size dediklerimi duyuyorsunuz, değil mi?” Ebe artık kabalaşmıştı. “Ellerimi onların kanına bulayamam. Karını hastaneye götür. Şimdi yap bunu.”

Camın arkasında, Briny’nin yüzü sertleşti. Gözlerini sımsıkı yumdu. Alnını yumrukladı ve duvara vurdu. “Fırtına...”

“Şeytanın ta kendisi dans ediyor olsa da umurumda değil, Bay Foss. Bu kız için yapabilecek bir şeyim yok. Hiçbir şey yok. Ellerimi kana bulayamam, yok!”

“O hiç... Hiç sorun yaşamamıştı... Diğerlerini doğururken. O...”

Queenie yüksek sesle çığlık attı, ses vahşi bir kedinin çığlığı gibi gecede yankılandı.

“Bana bir şey demeyi unuttun, daha önce hiç iki bebek birden doğurmamıştı.”

Ayağa kalktım ve Fern’i alıp iki yaşındaki Gabion ve altı yaşındaki Lark ile birlikte kulübenin verandasına koydum. Camellia ön camdan baktığı noktadan benim olduğum tarafa baktı. İskelenin kapısını örtüp hepsini verandaya kapattım ve Camellia’ya, çocukların tırmanmasına izin vermemesini söyledim. Camellia kaşlarını çatarak karşılık verdi. On yaşında, Briny’nin koyu renk saçları ve gözleriyle beraber dizginlerini de ele geçirmişti. Ona buyruk verilmesini sevmezdi. Bir kalas gibi inatçı ve bazen iki katı daha odundu. Eğer ufaklıklar da yaygaraya başlarsa, olduğumuzdan daha fena bir hâle düşecektik.

“Her şey güzel olacak,” diye söz verdim ve köpek yavrularımı gibi yumuşak, altın rengi başlarını okşadım. “Queenie sadece kötü bir zaman geçiriyor. Kimsenin onu rahatsız etmesine ihtiyacı yok. Hepiniz yerinizde durun. Yaşlı kurt bu gece etrafta geziniyor, az önce nefesini duydum. Dışarı çıkmak güvenli değil.” Artık on iki yaşında olduğuma göre, kurdun canavarlara

ve nehir korsanlarından Deli Kaptan Jack'e inanmıyordum. Pek değil en azından. Camellia'nın, Briny'nin çılgın hikâyelerine bir an bile inandığından şüpheliydim.

Kapı mandalına uzandı.

"Yapma," diye tısladım. "Gideceğim."

Dışarıda kalmamız söylenmişti ki Briny, böyle şeyleri gerçekten ciddi olmadığı müddetçe söylemezdi. Ama şu an, Briny sanki ne yapacağını bilemez gibi duruyordu ve Queenie ile yeni erkek ya da kız kardeşim için endişeliydim. Hepimiz merakla kız mı çıkacak, yoksa erkek mi diye bekliyorduk. Fakat henüz gelmemesi gerekiyordu. Bu erkendi; Gabion'dan bile erken gelmişti ki o da küçücük bir şeydi, Briny daha tekneyi kıyıya getirip doğuma yardım edecek bir kadın bulamadan dünyaya gözlerini açmıştı.

Bu yeni bebek, işleri pek kolaylaştıracak gibi durmuyordu. Belki aynı Camellia'ya benzer ve onun gibi inatçı olurdu.

Bebekler, diye hatırlattım kendime. Aynı köpek yavruları gibi, birden fazla bebek olduğunun ayırdına vardım ve bu hiç normal değildi. Üç hayat Queenie'nin Altın Kalp marka un çuvallarından diktiği yatak perdesinin ardındaydı. Birbirlerinden ayrılmaya çalışan ama başaramayan üç beden.

Kapıyı açtım ve ben daha girip girmeme konusunda karar vermeden ebe tepemdeydi. Eli koluma kilitlendi. Sanki parmakları iki kez dolanmış gibiydi. Başımı aşağıya çevirip soluk cildimin yanındaki koyu tene baktım. Eğer isterse beni iki parçaya ayırabilirdi. Neden bebek erkek kardeşimi ya da kız kardeşimi kurtaramıyordu? Neden onu annemin bedeninden çıkarıp dünyaya getiremiyordu?

Queenie eliyle perdeyi kavradı ve çığlık atarak perdeye asılıp yatakta doğruldu. Yarım düzine tel çengel gevşedi. Annemin yüzünü gördüm; uzun, mısır püskülü saçları tenine yapışmıştı

ve Camellia haricinde hepimize geçen mavi gözleri, o güzel, yumuşak mavi gözleri yuvalarından fırlamıştı. Yanağındaki deri o kadar gerilmişti ki ateş böceği kanatlarını andıran damar örgüleriyle kaplanmıştı.

“Baba?” Queenie’nin çığlığı ile fısıltım yarım kaldı ama yine de odadaki havayı değiştirmiş gibiydi. Gerçekten bir sorun olmadığı müddetçe Briny’ye *Baba*, Queenie’ye de *Anne* demezdim. Ben doğduğumda çok gençlermiş, bu yüzden bana, *Anne* ya da *Baba* demeyi öğretmenin akıllarından dahi geçtiğini sanmıyorum. Hep aynı yaşlardaki arkadaşlar gibi olmuştuk. Fakat arada sırada da olsa onların bana baba veya anne olmasına ihtiyacım oluyordu. En son böyle hissetmem ise haftalar önce, bir adamı ağaca asılı hâlde gördüğümüzde olmuştu, adam ölmüş ve bedeni şişmişti.

Queenie ölünce öyle mi görünecekti? Önce o, sonra bebekler mi gidecekti? Yoksa tam tersi mi olacaktı?

Karnım o kadar şiddetle kasıldı ki artık kolumu sıkan o koca eli hissetmiyordum bile. Belki orada olmasına memnundum da, beni ayakta tutuyor ve yerimde kalmamı sağlıyordu. Queenie’ye yaklaşılmaya korkuyordum.

“Ona sen söyle!” Ebe beni bir kediymişim gibi sarsınca canım yandı. Fener ışığında kadının beyaz dişleri parladı.

Fırtına yakınlarda bir yerde gümbürdüyordu, kuvvetli rüzgâr kulübenin yan tarafına çarptı ve ebe beni de alarak ileri atıldı. Queenie’nin gözleri benimkilerle buluştu. Bana küçük bir çocuğunkini andıran bir bakış attı, sanki ona yardım edebileceğimi düşünüyor ve bunun için bana yalvarıyor gibi.

Zorlukla yutkundum ve sesimi bulmaya çalıştım. “Ba-Ba-ba?” Tekrar kekeledim ve o, öylece ileriye bakmayı sürdürdü. Yakınlardaki tehlikeyi sezen bir tavşan gibi donakalmıştı.

Pencereden dışarı bakınca, Camellia’nın cama yapışmış yüzünü gördüm. Küçük çocuklar Queenie’yi görmek için banka

tırmanmıştı. Lark'ın tombul yanaklarından aşağı iri damlalar süzülüyordu. Hiçbir canlının acı çekmesini görmeye dayanamazdı. Briny ne zaman bir sıçan, ördek, sincap ya da geyik vursa, sanki en yakın arkadaşı gözlerinin önünde katledilmiş gibi davranırdı.

Queenie'yi kurtarmamı ister gibi bana bakıyordu. Hepsi o şekilde bakıyordu.

Uzaklarda bir yerde şimşek çaktı. Sarı gaz yağı renginde bir ışık ve sonra tekrar karanlık geldi. Gök gürültüsünü duymadan önce saniyeleri saymaya çalıştım ki fırtınanın ne uzaklıkta olduğunu kestireyim ama fazla sarsılmıştım.

Eğer Briny kısa zaman içinde Queenie'yi doktora götürmezse çok geç olacaktı. Her zaman olduğu gibi ıssız kıyıda kamp kurmuştuk. Memphis, geniş ve karanlık Mississippi Nehri'nin ta öteki tarafında kalıyordu.

Boğazımda bir yumru hissederek öksürdüm ve yumru geri dönmesin diye boynumu dikleştirdim. "Briny, onu sudan geçirmelisin."

Briny yavaşça benim olduğum tarafa döndü. Yüzü hâlâ donuktu ama bunu söylememi bekler gibiydi; ebe haricinde birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyor gibiydi.

"Briny, fırtına içeri girmeden onu sandala taşımalsın, şimdi." Yüzer kulübeyi hareket ettirmek çok uzun sürerdi, biliyordum. Mantıklı düşünürse Briny de fark edecekti.

"Söyle ona!" Ebe beni kışkırttı. Beni önüne katıp Briny'ye yöneldi. "O kadını tekneye taşımazsan, bu çocuğun anası sabaha ölecek."

3. BÖLÜM

Avery Stafford

Aiken, Güney Carolina, Günümüz

“Avery! Burada sana ihtiyacımız var!”

Hiçbir şey, sizi annenizin merdivenlerden yukarıya düz vuruşla gönderilmiş bir tenis topu gibi sıçrayan sesi kadar hızlı bir şekilde otuz yaşınızdan on üç yaşınıza gönderemez. “Geliyorum! Şimdi oradayım.”

Elliot hattın diğer ucundan kıkırdadı. Sesi hem tanıdık hem de rahatlatıcıydı. Elliot’un annesiyle benimkinin şahin bakışları altında, hiç yoldan çıkma fırsatımız olmamış ve diğer gençlerin kendilerini suçlu hissettikleri tarzda kötücül eylemlerde bulunamamıştık. İyi olmaya bir şekilde mahkûm olmuş gibiydik. Birlikte iyi olmaya. “Sanırım *sıra* sende, tatlım.”

“Noel için aile fotoğrafı.” Aynaya eğilip sarı buklelerimi yüzümden çeksem de tekrar düştüler. Huzurevi ziyaretinden sonra ahıra doğru yaptığım koşturmada Büyükanne Judy buklelerim yerinden fırlamıştı. Böyle olacağını biliyordum ama dün gece kısrak doğurmuştu ve yeni bir bebeğe asla dayanamazdım. Şimdi bedelini ödüyordum. Hiçbir saç düzleştirici Edisto Nehri’nin nem yüklü esintisine karşı duramazdı.

“Temmuz ayında Noel fotoğrafı mı?” Elliot öksürdü ve ben de onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Bu uzaktan ilişki yürütme işi zordu ve biz sadece iki aydır bunu yapıyorduk.

“Annem kemoterapi konusunda endişeli. Ona, babamın bu tür kemoterapide saçını kaybetmeyeceğini söylemişler ama bunun olmasından korkuyor.” Gezegendeki hiçbir doktor annemi, babama konulan kolon kanseri teşhisi konusunda rahatlatamazdı. Annem her zaman, her şeyi kontrolü altında tutardı ve şimdi de tahttan inmeye niyeti yoktu. Babamın saçının seyreleceğini söylüyorsa, muhtemelen öyle olacaktı.

“Bu tam annelik bir davranış.” Elliot tekrar güldü. Bilmeliydi elbette. Annesi Bitsy ve benim annem aynı terzinin elinden çıkmış gibilerdi.

“Sadece, babamı kaybetmekten ölümüne korkuyor.” Son kelimeye sesim biraz çatladı. Bu son birkaç gün, hepimizi her açıdan mahvetmiş ve her birimizi içten içe kanatmıştı.

“Elbette korkuyordur.” Elliot sonsuzluk gibi hissettiren bir an için durdu. Bilgisayar tuşlarının tıkırtısını duydum. Yönetmesi gereken daha yeni kurulmuş bir finans şirketi olduğunu ve şirketin başarısının onun için her şey demek olduğunu hatırladım. Nişanlısının önemli bir sebep olmadan, meşgul bir iş gününün ortasında aramasına ihtiyacı yoktu. “Orada olman güzel, Aves.”

“Umarım işe yarıyordur. Bazen, sıkıntıyı azaltmaktansa artırdığımı düşünüyorum.”

“Orada olmalısın. İkametinin tekrar orada olması için Güney Karolina’da bir yıl geçirmen gerek... Ne olur ne olmaz.” Ne zaman bu konuşmayı yapsak; ne zaman Maryland’a giden uçağa atlayıp kanser tedavileri, erken Noel fotoğrafları, seçmenler ve huzurevinde kolumu tutan o çaresiz görünümlü kadın gibileri için endişelenmeme gerek olmayan Birleşik Devletler Savcılık Bürosu’ndaki eski işime dönmek istesem, Elliot bana aynı şeyi hatırlatıyordu.

“Hey, Aves, bir saniye bekle. Özür dilerim. Bu sabah burada işler karışık.” Elliot başka bir aramayı yanıtlamak için beni beklemeye aldı ve düşüncelerim bu sabaha yöneldi. Kadını -May’i-bahçede dikilirken görmüştüm, üzerinde beyaz bir kazak vardı. Sonra yanı başımdaydı, yüzü omzuma ancak ulaşıyordu, kemikli elleri bileğime yapışmıştı, bastonu kolundan sarkıyordu. O ânı yeniden hatırladığımda bile gözlerindeki bakış ürkütücü geliyordu. Bakışlarında yoğun bir aşinalık görülüyordu. Kim olduğumu bildiğine emindi.

Fern?

Pardon?

Fernie, benim. Gözlerine yaşlar doldu. Ah tatlım, seni nasıl özledim. Bana gittiğini söylediler. Sözümüzü asla bozmayacağını biliyordum.

Bir an, sadece onu mutlu etmek için; tek başına mor salkımlara dalıp gitmeye ara vermesini sağlamak için Fern olmak istedim. Orada çok yalnız görünüyordu. Ve kayıp.

Ona, aradığı kişi olmadığımı söyleme zorunluluğundan kurtulmuştum. Görevli araya girdi, yüzü kızarmıştı ve açıkça titriyordu. *Özür dilerim*, diye fısıldadı bana. *Bayan Crandall burada yeni.* Kolunu sıkıca Bayan Crandall’ın omzuna doladı ve onu çekip bileğimi bırakmasını sağlamaya çalıştı. Yaşlı kadın şaşırtıcı şekilde güçlüydü. Sonuna dek direndi ve bakıcı sessizce konuştu: *Hadi, May. Seni odana götürüyim.*

Gidişini izledim ve sanki ona yardım etmek için bir şeyler yapmam gerek gibi hissettim ama bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Elliot telefondan seslenince zihnim tekrar içinde bulduğum âna döndü. “Her neyse, dışını sık. Başarabilirsin. Senin büyük şehir savunma avukatlarını hiç edişini gördüm. Aiken’dekiler pek de sorun olmayacaktır.”

“Biliyorum,” diye iç çektim. “Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sadece... Sesini duymaya ihtiyacım vardı, sanırım.” Boyumdan yukarıya bir kızarma hissettim. Hep böyle başkalarına bağımlı biri değildim. Belki babamın sağlık krizi ve Büyükanne Judy’nin sorunları yüzündendi ama acılı bir ölüm hissi üstüme yapışmıştı. Nehrin üstündeki sis gibi yoğun ve ısrarcıydı. Sadece oradan gitmek zorunda olduğumu hissediyordum, orada nelerin olabileceğini göremiyordum.

Büyülü bir hayat yaşamışım. Ama sanırım bugüne dek bunu fark etmemiştim.

“Kendine haksızlık etme.” Elliot’un sesi yumuşadı. “Baş etmen gereken çok şey var. Biraz zaman ver. Kendini erkenden yıpratarak hiçbir şeyi çözemezsin.”

“Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum.”

“Bunu yazılı olarak alabilir miyim?”

Elliot’un şakası gülmemei sağladı. “Asla.” Masadan el çantamı kaptım ve saçımı toplayacak bir şey aradım. Çantayı yatağın üzerine boşaltınca iki gümüşü saç tokası buldum. Bunlar işimi görürdü. Ön kısmı arkaya atıp fotoğraf için dalgalı bir görüntü yaratacaktım. Büyükanne Judy fotoğrafı görünce buna bayılacaktı. Sonuçta, uğraştığım onun saçıydı ve o her zaman saçını dalgalı bırakırdı.

“İşte böyle, Aves.”

Elliot ofise giren birini selamladı ve ben saçımı yapıp aynaya son bir bakış attıktan sonra fotoğraf için giydiğim dar, yeşil elbisemi düzeltirken hızla vedalaştık. Annemin stilistin etiket kontrolü yapmamasını umuyordum. Elbise, alışveriş merkezindeki sıradan bir mağazadan alınmıştı. Saçım fena durmuyordu ama. Stilist bile onaylayacaktı... Eğer buradaysa... Ki muhtemelen öyleydi. O ve Leslie, kendi deyimleriyle, üzerimde *biraz çalışmak* gerektiği konusunda hemfikirlerdi.

Kapıda hafif bir tıkırtı duydum. “Gelmeyin. Dolaba kilitle-diğim bir ahtapotum var!” diye uyardım.

On yaşındaki yeğenim Courtney, dalgalı sarı saçlı başını ka-pıdan uzattı. O da Büyükanne Judy’nin bir kopyasıydı. “Geçen sefer orada bir boz ayı olduğunu söylemiştin,” diye şikâyet etti ve gözlerini devirerek bana, bu küçük şakanın dokuz yaşınday-ken sevimli olabileceğini ama artık resmi olarak iki haneli ra-kamlara ulaştığından banal olduğu mesajını verdi.

“*Şekil değiştiren*, mutant bir boz ayı, çok teşekkürler,” dedim, bağımlısı olduğu video oyununa gönderme yaparak. Üçüzlerin sürpriz bir şekilde gelerek ev ahalisini esir almasıyla birlikte Courtney çoğunlukla oyuncaklarıyla baş başaydı. Bu yeni ge-len özgürlükten rahatsız gibi durmuyordu ama onun hakkında endişeliydim.

Elini beline koyarak beni uyardı. “Eğer aşağıya inmezsen, o boz ayıya ihtiyacın olacak çünkü Bal Arısı köpekleri üstüne sa-lacak.” Bal Arısı, babamın anneme seslenirken kullandığı hitap biçimiydi.

“Ahhhh, işte şimdi korktum.” Burada, Drayden Hill’deki İs-koç teriyerleri o kadar şımartılmıştı ki hırsızların özel mamalar taşıması bile onları kandırabilirdi.

Courtney’in saçını okşadım ve yanından geçtim. “Allison!” diye merdivenlerden aşağı seslendim ve koşmaya başladım. “Kızın aile fotoğrafını geciktiriyor!”

Courtney çığlık attı ve son basamağa dek yarıştık. Kazanan o oldu çünkü kıvrak, küçük bir varlıktı ve ben topuklu giyi-yordum. Boyumu uzatmaya ihtiyacım yoktu ama eğer Noel fo-toğrafında düz ayakkkabılarla poz verirsem, annem pek mutlu olmazdı.

Resmi kabul odasında görevliler ve fotoğrafçı iş başınday-dı. Noel fotoğrafı çılgınlığı başladı. Biz çekimi bitirene dek, en

büyük ablamın ergen çocukları daralmıştı ve ben de uyumak üzereydim. Bunun yerine çocuklardan birini kaptım ve koltukta bir gıdıklama savaşına başladık. Diğerleri de hemen bize katıldı.

“Avery, Tanrı aşkına!” diye itiraz etti annem. “Kendini mahvediyorsun ve yirmi dakika içinde babanla çıkman gerek.”

Leslie bana bir bakış attı ve iki yere birden aynı anda odaklanarak iguanalara benzeyen yeteneğini gösterdi. Yeşil elbiseyi parmağıyla işaret etti. “Bu, halk oturumu için fazla resmi ve bu sabahın kıyafeti de yeterince resmi değil. Alt kısmında şerit olan, mavi pantolon-cekete takımını giy. Senatör işi ama abartılı değil. Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Üçüzlerle güreşmeyi ya da Missy’nin çocuklarıyla yaz kampında danışmanlık yapma planları hakkında konuşmayı tercih ederdim ama kimse bana bu seçenekleri sunmuyordu.

Yeğenlerimi öpüp vedalaştıktan sonra üstümü değiştirmek için üst kata koştum. Kısa bir süre sonra, babamla bir limuzin yolculuğu daha yapıyordum.

Cep telefonunu çıkardı ve öğleden sonra etkinliği için kaydedilmiş özete göz gezdirdi. Leslie, sayısız asistan ve stajyer, buradaki ve D.C’deki çalışanlar ve gazeteler arasında mekik dokurken her zaman iyi bir şekilde bilgilendirilmiş oluyordu. Öyle olması gerekti. Şimdinin politik ikliminde, eğer bu kanser onu görevden çekilmek zorunda bırakırsa, meclisteki dengelerde ciddi bir değişim tehlikesi söz konusu olurdu. Babam, buna izin vermeseyse ölmeyi tercih ederdi. Uzun süre belirtileri görmezden gelip kongre toplantısı için D.C’de kalması da bunun kanıtıydı, ikametini tekrar ayarlayıp alabilmek için eve çağrılmam da aslında, Elliot’un deyimiyle, *ne olur ne olmaz* diyeydi.

Güney Karolina’da Stafford ismi, her zaman için politik ayırım noktalarında başkını gelen isim olmuyordu fakat bu zurevi

skandalının ortaya çıkması, herkesin Charleston'da yaz günü terleyen turistler gibi ter dökmesine neden oldu. Her hafta yeni bir hikâye ortaya atılıyordu; yatak yaraları tedavi edilmediği için ölen sakinler, lisanslı olmayan kişiler çalıştıran huzurevleri, hükümet tarafından getirilen her hastaya günde en az 1.3 saat bakım şartını yerine getirmeyen ama yine de hükümetten tıbbi konuda maddi destek alan yerler bunlardan bazılarıydı. Yıkıma uğramış aileler sevdiklerinin emin ellerde olduğuna inanmıştı. Bu, kalp kırıcı ve korkunçtu ve de babam ile olan ufakık bir bağlantı, politik alandaki düşmanlarına duygusal anlamda kullanılabilecek sınırsız bir cephanelik sağlamıştı. Herkesin, eğer yeterince maddi çıkar varsa babamın, nüfuzunu bir arkadaşının insanların acılarından faydalanması için kullanabileceği ve bunun cezasından kaçacağına inanmasını istiyorlardı.

Babamı tanıyan herkes bunun böyle olmayacağını bilirdi. Babamın destekçilerine ya da kampanya başışçılara, kendi bilançolarını sunmaları için ısrar edecek bir pozisyonu yoktu ve öyle olsaydı bile, gerçekler ilk bakışta normal görünen katman katman tüzel varlıklar altında gizli kalacaktı.

"Üzerinden geçmemiz iyi olur," dedi babam ve ses kaydını açtı. Telefonu ikimizin arasında tutup bana doğru eğildi ve aniden, tekrar yedi yaşındaydım. Annem beni ne zaman Capitol'un dar koridorlarından yürütse ve sonra babamın kapısı önünde durup içeriye tek başıma girmeme izin verse hissettiğim heyecanlı ve sıcak hisse kapıldım. Oldukça sessiz bir şekilde ve ciddiyetle sekreterin masasına gider ve senatörle bir randevum olduğunu söyledim.

"Ah, öyle mi, hemen onaylayayım," derdi Bayan Dennison her seferinde, tek kaşını kaldırıp telefonu eline alırken gülümsemesini güçlkle bastırırdı. "Senatör biri, Bayan Stafford sizi görmek için geldiler. İçeriye buyur edeyim mi?"

Başarılı bir şekilde kabul edildikten sonra, babam beni tokalaşarak karşılar ve kuşlarını çatarak şöyle derdi, “Günaydın, Bayan Stafford. Buraya gelmeniz şahane. Bugün dışarıya çıkıp halkı selamlamaya hazır mısınız?”

“Evet bayım, hazırım!”

Ben duruma uygun giyindiğimi göstermek için kendi etrafımda dönerken gözleri gururla parlardı. Bir babanın kızı için yapabileceği en iyi şeylerden biri, ona beklentilerini karşıladığını hissettirmesiydi. Babam bunu benim için yaptı ve benim yapacağım hiçbir şey bu borcu ödememe yetmezdi. O ve annem için her şeyi yapardım.

Şimdiyse omuz omuza oturuyor ve bugün, kalan etkinliklerde yapılacak şeylerin detaylarını, bahsedilecek ve bahsetmekten kaçınılacak konuları dinliyorduk. Huzurevi istismarları, geri çevrilen davalar ve daha tazminat ödenemeden mucizevi bir şekilde batıveren paravan şirketlerle alakalı sorular için özenle hazırlanmış cevaplar dinliyorduk. Babam bu konuda ne yapmaya niyetliydi? Topluma yaslanıp politik alandaki destekçileri ve eski arkadaşlarının adaletin güçlü kollarından korunmasını mı sağlıyordu? Artık konumunu, iyi bir bakıma kavuşmak için çabalayan yaşlılara yardım için kullanacak mıydı? Peki, hâlâ kendi evlerinde yaşayanlar, yakın zaman önceki felaketin hasarlarıyla cebelleşen, onarma, yeme içme, elektrik faturasını ödeme ve ilaçları yenilemeyle uğraşanlara ne olacaktı? Babam onlara yardım etmek için ne yapılması gerektiğini düşünüyordu?

Soruların sonu yoktu. Her biri, en az bir tane iyi yazılmış yanıtla birlikte geliyordu. Çoğu için duruma ve muhtemel geri dönüşlere göre verebileceğimiz alternatif cevaplar da vardı. Bu öğleden sonraki halk oturumu dikkatle organize edilmiş bir basın toplantısıydı ama her zaman, ufak da olsa sinsinin tekinin size mikrofon uzatması intimali vardı. İşler alevlenebilirdi.

Eğer biri, Büyükanne Judy meselesini eşelemeye kalkarsa nasıl cevap vereceğimiz bile söylenmişti. Neden devletin, durumu olmayan yaşlılara verdiği günlük paranın yedi katı tutarında bir merkezi tercih etmiştik?

Neden? Çünkü Büyükanne Judy'nin doktoru, büyükannem o bölgeye aşına olduğu için Manolya Konağı'nın en iyi seçenek olduğunu söylemişti. Çocukluk arkadaşlarından biri, huzurevine dönüştürülmeden önce o konakta yaşamıştı, yani bu onun için eve dönmek gibiydi. Onu ne rahatlatacaksa ona sahip olmasını istiyorduk ama aynı zamanda güvenliği için de endişeliydik. Pek çok aile gibi biz de çözümü kolay olmayan, karmaşık ve zor bir durumla baş başa kalmıştık.

Karmaşık ve zor bir durum... Çözümü kolay olmayan...

Bana sorulması ihtimaline karşı, bu ifadeleri beynime kazıdım. Böyle fazlasıyla kişisel mevzular söz konusuysen doğaçlama cevap vermesem iyi olurdu.

"Bu sabah bakım merkezinde iyi iş çıkardın, Wells," diye yorumladı Leslie, oturma salonuna iki blok mesafede verilen kahve molasında arabaya girerken. "İşler büyümeden bu sorunu halletmek üzereyiz." Normalde olduğundan bile daha şevклиydi. "Bırakın, Cal Fortner ve ekibi bu yaşlı bakımı mevzusunu didiklemeye devam etsinler. Sadece onları asacağımız ipi hazırlıyorlar."

"Fazlasıyla ip hazırladılar," diye başarısız bir şaka yaptı babam. Muhalif kanat, iyi düşünülmüş bir saldırı planına, babamı, D.C'de geçirdiği yıllar sonrası kendi eyaletindeki insanların ihtiyaçlarını görmeyen, ulaşılması zor bir elitist, bir Washingtonlu gibi resmetmeye dayalı sistematik bir stratejiye sahipti.

"Bizim için üstünde çalışacak daha çok şey demek bu," diye güvenle karşılık verdi Leslie. "Dinle, planlarda ufak bir değişik-

lik oldu. Arka taraftan binaya gireceğiz. Girişin olduğu cadde-
nin karşı tarafında bir eylem var.”

Sonra bana döndü. “Avery, bu kez seni de sahneye alacağız. Oturumda yakın bir hissiyat oluşturmak için, senatör sunucunun karşısında oturacak. Sen de babasının sağlığıyla ilgilenmek ve aile işlerini idare etmek için evini taşıyan endişeli evlat olarak babanın yanındaki koltukta, sağ tarafında oturacaksın. Bekâr olan ve çocuk büyütmeyle uğraşmayan sensin, evliliğini burada, Aiken’da planlıyorsun vesaire, vesaire. Biliyorsun işte. Politikaya fazla girme ama mevzu ve yasal sonuçlarıyla alakalı bilgini göstermekten de çekinme. Rahat, çalışılmış durmayan bir ses tonu arıyoruz ki daha kişisel bir sorunun sorulması riski azalsın. Sadece *yerel* medya kuruluşları orada olacak ki bu da çok baskı altında kalmadan yüzünü göstermen için muhteşem bir fırsat.”

“Elbette.” Son beş yılımı, her hareketimi inceleyen jüriler ve ensemde soluyan savunma avukatları arasında geçirmiştım. Bir halk oturumunun özenle seçilmiş katılımcıları beni korkutamazdı.

Ya da ben öyle düşünüyordum. Bir sebepten, nabzım hızlandı ve boğazımda ağrı ve kuruluk hissettim.

“Oyun yüzünü takın evlat.” Babam bana göz kırptı, buna bazen “milyon dolarlık göz kırpma” derdik. Sıcak bal gibi iyi hissettirdi; yoğun ve dayanması güç.

Keşke babamın karizmasının en azından yarısına sahip olsaydım.

Leslie etkinlikle alakalı bilgilendirmeye devam etti. Salona vardığımızda hâlâ konuşuyordu. Önceki huzurevi etkinliğinden farklı olarak, bu kez polis memurları da dâhil olmak üzere güvenlik vardı. Ön taraftaki karmasayı duyabiliyordum ve yolun sonunda bir devriye arabası duruyordu.

Biz limuzinden inerken Leslie, birini fena hâlde yumruklamak istiyor gibi duruyordu. Muhafazakâr takımımın altında gergin ter taneleri birikti.

“Anne babalara haklarını teslim et!” diyen bir protestocunun sesi yükseldi kalabalıktan.

Sağa dönüp kaldırıma yürümek ve o insanlara, buradan defolmalarını söylemek istiyordum. Ne hakla böyle söyleyebilirlerdi!

“Büyüklerimiz için toplama kamplarına hayır!” Bunu diyen kişi peşimizden gelip kapıdan içeri girmişti.

“Delirmiş mi bu insanlar?” diye mırıldandım ve Leslie bana uyarıcı bir bakış attı, sonra belli etmeden polis memurlarını işaret etti. Önceden onaydan geçmediği müddetçe, toplum içinde fikirlerimi kendime saklamam söylenmişti. Ama şimdi, delice savaşıyordum delice... Ki bu da iyi sayılırdı. Nabzım giderek yavaşladı ve oyun yüzümün oturduğunu hissettim.

Kapı kapandığı anda etraf sakinleşti. Andrew Moore tarafından karşılandık, kendisi tartışmanın davetlilerinden bir program koordinatörüydü ve bir yaşlı hakları derneğindendi. Andrew böyle bir pozisyonda olmak için şaşırtıcı derecede genç duruyordu. Yirmi beşini geçmiş olamazdı. Üstüne güzelce oturan gri takımının yanında, yamuk kravatı ve dağınık duran gömlek yakası, onu giymesi için başkası tarafından hazırlanmış kıyafetlerini tek başına giymek zorunda kalmış küçük bir oğlan gibi gösteriyordu. Bize büyükanne ve büyükbabası tarafından yetiştirildiğini söyledi, ona gereken imkânları sağlamak için büyük fedakârlıklarda bulunmuşlardı. Bu da onun borcunu ödeme şekliydi. Biri benim savcı olduğumdan bahsedince, bana bir bakış attı ve derneklerinde iyi bir avukatın olmasının çok işe yarayacağı şakasını yaptı.

“Bunu aklımda tutacağımı,” dedim şakayla.

Beklerken, biraz daha oradan buradan konuştuk. Sevilesi biri gibiydi; dürüst, enerjik ve kendini işine adamıştı. Bunun, adil bir tartışma olacağı yönündeki beklentim arttı.

Kısa zaman içinde diğerleriyle de tanıştık. Moderatörümüz olacak yerel muhabir ile tanıştık. Mikrofonlarımızı ceketlerimiz altına sokup yakalarımıza tutturduk ve verici kutularını belimize taktık.

Sunucu sahne alıp organizatörlere teşekkür eder ve herkese bugünkü oturumun konusunu hatırlatırken kanatlarda bekledik ve sonunda bizi tanıttı. Kalabalık alkışlarken sahneye çıktık ve neşeyle seyircilere el salladık. Herkes terbiyeli duruyordu, yine de kalabalığa bakınca endişeli, şüpheci ve bir şekilde soğuk duran pek çok yüz gördüm. Diğerleri ise senatöre ancak bir kahramana duyulacak türde bir hayranlıkla bakıyordu.

Babam, basit soruları cevaplayıp hemen yanıtlayamayacağı soruları geri çevirirken iyi iş çıkardı. Eski nesillere kıyasla çok daha uzun süren emeklilik yıllarını finanse etmenin ve yaşlılara evde bakmaktansa profesyonel bakıma güvenmeye doğru yaşanan kültürel geçişle alakalı problemlerin öyle kolay çözümleri yoktu.

İyi düşünülmüş cevaplara karşın, bugün biraz yavaş olduğunu fark ettim. Genç bir adam, “Efendim, Cal Fortner’in, özel huzurevi zincirlerinin amacının kâr arttırmak için yaşlılara en ucuza gelecek şekilde bakmak olduğu ve kampanyanız L. R. Lawton ve yatırım ortaklarından sürekli gelen bağışları kabul etmenizin “kâr insandan üstündür” modelini desteklemenizden kaynaklandığı yönündeki suçlamasına nasıl cevap vereceğinizi duymak isterim. Bu merkezlerde yaşlılara az eğitilmiş ya da hiç eğitimi olmayan ve asgari ücret alan kişiler tarafından bakılmasını onaylıyor musunuz? Rakibiniz, yaşamayı, bakım merkezlerinden kâr eden ya da şirketleri, orada verilen hizmetten ve davalarda verilen her türlü cezadan sorumlu olan

herkesi cezalandırmaya çağırды. Fortner ayrıca, mesela sizin gibi varlıklı kişilerin vergilerinin de durumu iyi olmayan yaşlı vatandaşlarımız yararına olacak şekilde bir fona aktarılması çağrısında bulundu. Son olayları da göz önüne alarak, senatoda bunu destekleyecek misiniz ve neden?”

Perdenin arkasında Leslie'nin dişlerini gıcırdatışını âdeta duyabiliyordum. Bu sorular çalıştıklarımız arasında yoktu ve hiç şüphesiz adamın tutmakta olduğu kartta da yoktu.

Babam duraksadı, bir anlığına kafası karışmış gibi göründü. *Hadi*, dedim içimden. Sırtım terlemişti. Kaslarım gerildi ve kıpırdanıp durmamak için koltuğun koluna yapıştım.

Sessizlik acı vericiydi. Dakikalar geçmiş gibiydi ama o kadar uzun olmadığını biliyordum.

Babam sonunda, huzurevlerinden, vergilerden ve devletin durumu olmayanların tıbbi harcamalarını karşılamaya yarayan fonundan bahsetti. Duruma hâkim ve soğukkanlı duruyordu. Kontrolü tekrar ele almıştı. Tek başına devletin sağlık ödemelerine destek fonunu ve yaşlı bakımının mevcut durumunu değiştirme yetkisi olmadığı ama bu meselelerin bir sonraki senato oturumunda önceliği olacağını açıkça söyledi.

Sonrasında, oturum bilindik havasına döndü.

Sonunda bana da bir soru yöneltildi ve sunucu anlayışla bana baktı. Babamın senatodaki koltuğu için eğitilip eğitilmediğimle ilgili soruya, çalışılmış cevabımı verdim. *Evet* dedim, *Hayatta olmaz* da demedim. Bunun yerine, “Her hâlükârda henüz bunu düşünmek için çok erken... Tabii, eğer rakip olmayı düşünmüyorsam. Kim bunu yapacak kadar aklını kaçırmış olabilir ki?” diye tamamladım.

Seyirciler güldü ve ben de babamın sembol hareketini, göz kırpmayı yaparak konuşmamı sonlandırdım. Babam çok memnundu, birkaç basit soruya daha cevap verirken âdeta devleşmiş gibi duruyordu. Derken, oturum bitti.

Sahneden inerken Leslie'nin sırtıma vurmasına hazırdım. Ama aksine, bana endişeli bir bakış attı ve kapıdan çıkarken yanıma yanaştı. "Huzurevinden aradılar. Anlaşılan, orada bir bilezik kaybetmişsin?"

"Ne? Bilezik mi?" Aniden, bu sabah bir tane taktığımı hatırladım. Bileğimde hiç hareket yoktu ve evet, bilezik gitmişti.

"Orada kalanlardan biri bulmuş. Müdür cep telefonundan etkinliğin fotoğraflarına bakmış ve senin olduğuna karar vermiş."

Huzurevindeki kadın... Elimi tutan kadın...

Birden, May Crandall götürülürken üç küçük ateş böceğinin küçük altın bacaklarının bileğimde kıpırdadığını anımsadım. Mücevherim onda kalmış olmalıydı. "Ahhh, ne olduğunu biliyorum."

"Müdür defalarca özür diledi. Hasta yeni gelmiş ve alışmaya çalışıyormuş. İki hafta önce, göl kenarındaki bir evde, ölü kız kardeşinin bedeni ve bir düzine kedi ile bulunmuş."

"Ah, ne kötü." Zihnim çalışmaya başladı, kasvetli ve korkunç sahneyi görmek istemesem de gözlerimde canlandırdım. "Emimin bir kazaydı, bilezikten bahsediyorum yani. Babamı dinlerken bileğimi kavradı. Hemşire onu çekmek zorunda kaldı."

"Bunun olmaması gerekirdi."

"Sorun yok, Leslie. Sıkıntı yok."

"Onu alması için birini yollayacağım."

May Crandall'ın mavi gözlerini, bana nasıl bir çaresizlikle baktığını hatırladım. Bileziğimle uzaklaştığını, onu odada tek başına inceleyip bileğine taktığını ve hayranlıkla izlediğini hayal ettim.

Aile yadigarı olmasaydı, onda kalmasına izin verirdim. "Biliyor musun? Sanırım ben gidip kendim alacağım Bilezik

büyükannemindi.” Bugünün programına göre, buradan sonra babam ile yollarımız ayrılıyordu. Annem Drayden Hill’de bir davet düzenlerken, babam da seçmenlerinden biriyle yiyeceği akşam yemeği öncesi biraz ofiste vakit geçirecekti. “Beni oraya götürebilecek biri var mı? Ya da ben arabalardan birini alabilirim?”

Leslie’nin gözleri büyüdü. Kavga etmek üzere olduğumuzdan korktum ve biraz daha ikna edici bir bahane ekledim. “Hazır az da olsa vaktim varken gidip Büyükanne Judy ile bir çay içmeliyim zaten. Bileziği görmek hoşuna gidecektir.” Halk oturumu bana kendimi, neredeyse bir haftadır büyükannemi ziyaret etmediğim için suçlu hissettirmişti.

Leslie kabul ederken çenesi titredi ve bu saçma isteğimi rahatsız edici derecede amatör bulduğunu açık etti.

Elimde değildi. Hâlâ May Crandall’ı düşünüyordum ve huzurevi istismarları ile ilgili sayısız gazete hikâyesi geliyordu aklıma. Muhtemelen sadece, May’in bana, başı bir şekilde dertte olduğu için gelmediğine emin olmak istiyordum.

Muhtemelen, merakım onun üzücü ölüm hikâyesi ile artmıştı. *İki hafta önce, göl kenarında bir evde, ölü kız kardeşinin bedeni ile bulunmuş...*

Kız kardeşinin adı Fern miydi?

4. BÖLÜM

Rill Foss

Memphis, Tennessee, 1939

Queenie yağsız süt kadar beyazdı ve Briny, onu verandanın ucuna yatırıp suyun aşağısında bir kazığa bağlı sandalı almaya giderken, vücudu gergin ve kaskatıydı. Queenie ağlayıp feryat ediyordu, aklını yitirmiş gibiydi ve yanağı pürüzsüz, ıslak oduna yaslanmıştı.

Lark kulübe duvarı yanındaki gölgelerin içine geriledi ama küçükler, Fern ve Gabion, elleri ve dizleri üzerinde yaklaştılar. Bir yetişkinin böyle davranmasına hiç şahit olmamışlardı.

Gabion görmek için eğildi, sanki Queenie'nin pembe çiçekli elbisesi içindeki bu şeyin o olduğundan bile emin değildi. Queenie neşeliydi ve gülerdi; bir nehir şehrinden diğerine giderken bizimle eski şarkılar söylerdi. Dişlerini sıkmış, küfreden, inleyen ve hıçkıran bu kadın o *olamazdı* ama oydu.

“Viv, Viv!” dedi Gabion, sadece iki yaşında olduğundan isim Rill'i söyleyemiyordu. Eteğimin ucunu tuttu ve ben Queenie'nin yüzünü tutmak için eğilirken ona asıldı. “Keenie, uff?”

“Sessiz ol!” Fern, Queenie'nin uzun, altın renkli buklelerini okşamak için uzanırken, Camellia küçük çocukların eline vurdu. Briny'nin ilk dikkatini çeken ve ona göz koymasına neden olan Queenie'nin saçlarıydı. *Annemiz masal kitaplarındaki prenseslere benzemiyor mu?* diye sorardı bazen. Arcadia Kral-

lığının Kraliçesi, işte o, annen oluyor. Bu da seni prenses yapar, öyle değil mi?

Ama şu an, terle yıkanmış yüzü ve acıyla kasılmış ağzı ile annem güzel değildi. Bebekler onu paramparça ediyordu. Elbisesinin altında karnı kasılıyor ve şişiyordu. Bana tutunup beklerken, kulübenin içindeki ebe ellerini siliyor ve doğum gereçlerini hasır bir sepete dolduruyordu.

“Ona yardım etmen gerek!” diye bağırdım. “Ölüyor.”

“Yapacak başka bir şeyim yok,” dedi kadın, ağır bedeni tekneyi sallıyor ve fenerin sallanıp cızırdamasına neden oluyordu. “Daha fazlası yok. Aptal nehir pislği.”

Briny ona nakit ödeme yapamadığı için köpek gibi öfkeliydi. Briny onun bebek doğurtmaya söz verdiğini söyledi ki bunu yapmamıştı ve bu yüzden de Briny’nin daha erken saatlerde ağ ile yakaladığı iki kedi balığını ve yanında getirdiği lambasına koyacak bir miktar gaz yağını alabildiği için teşekkür etmeliydi. Kadın, eğer yapabilse bize çıkıştırdı ama o katran kadar karayken biz beyazdık ve eğer başımıza dert açarsa neler olabileceğini biliyordu.

Kedi balığının bizim akşam yemeğimiz olması gerekiyordu ve bu durumda beşimiz için küçük bir mısır ekmeğinden başka yiyecek yok demekti. Yarım düzine başka şeyle birlikte bu da aklımdan geçti.

Queenie için kıyafet ayarlamalı mıydım? Saç fırçası? Ayakkabılar?

Briny’nin gerçek bir doktora verecek yeterli miktarda parası var mıydı? Ya yoksa, o zaman ne olacaktı?

Ya tutuklanırsa? Bir keresinde, nehir kentlerinden birindeki bilardo salonunda üçkâğıt yaparken enselenmişti. Briny iyi bir üçkâğıtçıydı. Sekiz toplu bir oyunda onu yenebilecek kimse yoktu ve bilardoyu o kadar iyi oynardı ki insanlar bunu

yapması için ona para öderdi ama Büyük Buhran yüzünden para kazanmak güçleşmişti. Artık bilardo oynarken çoğunlukla takasına oynuyor ve işimize yarayacak bir şeyler kazanmaya bakıyordu.

Bir yerlerde saklı bir para var mıydı? Dönünce Briny'ye sormalı mıydım? İhtiyacı olabileceğini hatırlatmalı mıydım?

Fırtına şimdiden su üzerinde köpükler oluştururken, bu karanlıkta nehrin diğer tarafına nasıl geçecekti?

Ebe kapıdan çıkmak için yan döndü, sepeti sırtında sallanıyordu. Üst kısımdan kırmızı bir şey göründü ve loş ışıktaki onun ne olduğunu biliyordum: Queenie'nin, üstünde tüyler olan, güzel, kadife şapkası; Briny'nin Boggsfield adlı pis bir yerde bilardo oynarken kazandığı şapka.

"Onu geri koy!" dedim. "O annemin!"

Kadının koyu gözleri kısıldı ve bana çenesini kaldırdı. "Tüm gün burada harap oldum, iki balıkla yetinecek değilim. Yeterince balığım var. Bu şapkayı alıyorum." Briny'nin nerede olduğunu görmek için etrafa bakındı ve sonra verandanın yan kısmındaki iskeleye yürüdü.

Onu durdurmak istedim ama yapamadım. Kucağımda Queenie çığlıklar atarak kıvranıyordu. Başını tok bir sesle güverteye düşürdü, aynı bir karpuz gibi. İki elimle onu kavradım.

Camellia kadının önüne geçip cılız kollarını bir tırabzandan diğerine uzatarak onun yolunu kesti. "Annemin şapkasını hiçbir yere götüremezsin."

Kadın bir adım daha attı ama eğer Camellia'yı tanısaydı bunu yapmazdı. Kız kardeşim daha on yaşında olabilirdi ama Briny'nin sadece kalın telli siyah saçlarını değil, öfkesini de almıştı. Briny öfkelenince, *gözü hiçbir şey görmezdi*, Yaşlı Zede böyle derdi. *Nehirde, gözlerinin öfkeden kör olması demek, kendini öldürtmen demektir.* Zede, teknelerimiz yan yana bağlı-

ken ki çoğu zaman öyleydi, babamı bu konuda birden fazla kez uyarmıştı. Zede, Briny ilk kez nehre çıktığından beri onun arkadaşıydı. Briny'ye işlerin nasıl olduğunu öğretmişti.

“Seni küçük, küstah şey. Ağzı bozuk.” Büyük, kara bir el Camellia'nın koluna yapıştı ve onu çekip kaldırdı; Camellia tırabzana o kadar sıkı yapıştı ki omuz kemiğinin yerinden çıktığını düşündüm.

İki saniye geçmemişti ki Camellia döndü ve dişlerini kadına geçirdi. Ulumaya başlayan kadın geriye doğru sendeleyerek teknenin sallanmasına neden oldu.

Queenie çığlık attı.

Fırtına uzaklarda gümbürdedi.

Şimşek çaktı ve gece gündüze döndü, sonra gökyüzü tekrar siyaha büründü.

Briny nerede? Neden bu kadar uzun sürdü?

Aklıma kötü bir düşünce geldi. Ya sandal çözüldüyse ve Briny onu bulamıyorsa? Ya kulübe kampındaki birinden ödünç almaya gittiyse? Sadece bir kereliğine, Briny'nin bu kadar içine kapanık olmamış olmasını diledim. Nehir kulübesini kamplara bağlamazdı hiç ve oradakilerden tekmemizi bilenler de davet edilmedikçe gelmemeleri gerektiğini bilirdi. Briny nehirde iyi adamların da, güvenemeyeceğin adamların da olduğunu ve en iyisinin, kimin kim olduğuna uzaktan bakarak karar vermek olduğunu söylerdi.

Queenie ayağını sallayınca Gabion'ı düşürdü ve o da kolunu çarparak yüksek sesli ve uzun bir şekilde inledi. Lark, ebe artık dışarı çıktığından saklanmak için kulübenin içine girdi. Queenie kollarımda ölüyordu. Öyle görünüyordu.

İskelenin başında duran Camellia yerinden kıpırdamıyordu. Yüzündeki pis sırıtışla, kadına tekrar denemesi için kafa tutar gibiydi. Camellia bir şeyi uzaktan seyretmektense, onun için

savaşmayı tercih ederdi. Çıplak elle yılanları tutar, nehirde oğlanlarla dalaşır ve bunları yaparken ikinci bir kez düşünmezdi bile.

“Annemin şapkasını bırak!” diye bağırdı Gabion’ın feryatlarını bastırarak. “Ve balığa da ihtiyacın yok. Polise gidip onlara, renkli bir kadının annemizi öldürmeye çalıştığını ve bizden çaldığını anlatmadan, tekнемizden defol. Seni bir ağaca asarlar, yaparlar bunu.” Başını geriye atıp dil çıkardı; benimse midem bulanmıştı. Sadece iki hafta öndeki çarşamba günü, nehrin aşağısında, ağaca asılı bir adam görmüştük. Tulum giymiş, iri, renkli bir adamdı. Kilometreler boyunca hiç ev yoktu ve orada, akbabalara yem olacak kadar uzun süredir duruyordu.

Sadece Camellia istediğini almak için böyle bir şeyi kullanırdı. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu.

Belki de bu yüzden Queenie şimdi kötü durumdadır, diye fısıldadı bir ses kafamın içinde. Belki hepsi budur çünkü Briny durmadı ve o adamı indirip, onu düzgünce gömebilmeleri için yakınlarını bulmadı. Belki de şimdi ormandan bakan odur.

Queenie, Briny’ye kıyıya gitmesi ve cesedin çaresine bakması için yalvarmıştı ama Briny bunu yapmamıştı. *Düşünmemiz gereken çocuklarımız var, Kraliçem, demişti. Bunu ona kimin yaptığını ya da kimin izlediğini bilemeyiz. Nehre dönmemiz en iyisi.*

Ebe, sepetinden Queenie’nin kırmızı şapkasını çıkardı ve yere atıp üstünden geçti, iskeleden geçerken ağırlığı güverteyi salladı, sonra feneri kaptı ve yoluna gitti. Yaptığı son şey, iki kedibalığının bağlı olduğu kirişi almak oldu. Sonra da küfürler savurarak yürüyüp gitti.

“Şeytan gelip seni de alabilir!” diye karşılık verdi Camellia, iskelenin tırazbanından sarkıyordu. “Hırsızlığının cezası bu!” Kadının terbiyesiz kelimelerini tekrarlayarak: *kadar, oileri git-*

medi. Camellia on yıllık hayatında, bir balinanın içini temizleyecek kadar çok sabun yemişti. Resmen onunla büyümüştü. Kulaklarından baloncuklar çıkmaması şaşırtıcıydı. “Biri geliyor. Sessiz ol, Gabion,” diyerek Gabby’yi kaptı ve elini ağzına kapatıp kulak kabarttı. Bir motor sesi geliyordu, ben de duyuyordum.

“Git, Briny miymiş bak,” dedim Fern’e. Bakmak için yerinden fırladı ama Camellia, Gabby’yi onun ellerine tutuşturuverdi.

“Sessiz olmasını sağla.” Camellia iskeleyi geçti ve suyun yanındaki tırabzana dayandı; ilk kez sesinde bir rahatlama duyudum. “Galiba Zede’yi getirmiş.”

Rahatlama hissi beni bir yorgan gibi sardı. Eğer biri işleri yoluna koyacaksa, bu Yaşlı Zede idi. Çamur Adası civarında olduğunu bile bilmiyordum ama muhtemelen Briny biliyordu. Bir şekilde, her zaman için birbirlerinin nerede olduğundan haberleri olurdu. Son duyduğuma göre, Zede karaya geçmişti ve tüberküloz olduğu için sanatoryuma yatmak zorunda kalan kız kardeşine bakıyordu.

“Zede geldi,” diye fısıldadım Queenie’ye yaklaşıp. Duymuş gibiydi ve belki biraz da rahatladı. Zede ne yapılacağını bilirdi. Briny’nin deliliğini yatıştırır, gözlerindeki bulutları dağıtır ve düşünmesini sağlardı. “Zede burada, Queenie. Her şey iyi olacak. Her şey iyi olacak...” Onlar Camellia’yı geçerek içeri girip iskeleye tırmanana dek bu sözleri tekrarlayıp durdum.

Briny iki adımda verandayı aştı ve Queenie’nin yanında dizleri üstüne çöküp onu kaldırdı, başını ona doğru eğdi. Ağırlığının üzerimden kalktığını hissettim, sıcaklığı tenimi terk etti. Gece çiyi başladı ve birden bire buz gibi olmuştum. Kalkıp fenerin alevini arttırdım ve kollarımı sımsıkı bedenime sardım.

Zede yaklaşıp yere çöktü, Queenie’nin gözlerine baktı ve örtüyü biraz kaldırdı; her yer kan olmuştu. Elini ıslak, kırmı-

zı bir lekenin elbisesi üzerinde yayıldığı beline koydu. “Bayan Foss?” Zede’nin sesi sağlam ve açıktı. “Bayan Foss? Beni duyuyor musunuz?”

Queenie, *Evet* der gibi bir ses çıkardı ama sesi, sıkıldığı dişleri arasında kayboldu ve yüzünü Briny’nin göğsüne gömdü.

Zede’nin dudakları kalın, gri sakalının altında gerilmişti. Çevresi kırmızı olan gözleri, yuvaları içinde gevşemişti. Nefesi geniş ve kullı burun deliklerinden giriyor ve sıkı dudakları arasından dışarı çıkıyordu. Viski ve tütün kokusu yoğun ama rahatlatıcıydı. Bu geceye dair normal olan tek şeydi bu.

Zede, Briny ile göz göze geldi ve başını hafifçe salladı. “Queenie kızım, seni tekneye koyacağız, beni duyuyor musun? Seni *Jenny* ile hastaneye götüreceğiz. Su üzerinde, zor bir yolculuk olacak. Şimdi benim için biraz cesur bir kız ol, duydun mu?”

Briny’ye, onu yerden kaldırmasında yardım etti. Queenie’nin çığlıkları New Orleans’daki cenazelerde üzerlerini parçalayan kadınların sesleri gibi geceyi yardı. Daha tekneye konmadan Briny’nin kolları arasında bitap düşmüştü.

“Şimdi onu tut,” dedi Zede, Briny’ye ve sonra bana bakıp İspanyol Savaşı’nda kırılan yamuk parmağı ile işaret etti. “Ufaklıkları kulübeye sok ve hepsinin uyumasını sağla kızım. Evden çıkmayın. Fırtına durulursa sabah olmadan buraya uğrarım ama durulmazsa, *Lizzy Mae* suyun az ilerisinde bağlı. Sandalınız orada. *Lizzy*’de yanıma birini aldım. Sert görünüşlü biri; trenlerde avare geziniyormuş ve demiryolu serserileri peşine düşmüş. Hiçbirinizi incitmez ama. Benden haber alamazsa, sabah buraya gelmesini tembihledim.”

Zede bot motorunun ipini çekerek çalıştırdı, bense fener ışığında köpüren çamura baktım. Queenie’nin kapalı gözleri ve gevşemiş ağzını görmek istemiyordum.

Camellia halatı bıraktı ve halat düzgün bir şekilde teknenin pruvasına düştü.

Zede, Camellia'ya doğru parmağını salladı. "Kız kardeşini dinle, küçük haylaz. Rill'e sormadan hiçbir şey yapma. Çaktın mı?"

Camellia burnunu o kadar kırıştırdı ki yanağındaki çiller birbirine yaklaştı.

"Mellia!" Briny'nin dalgınlığı bir anlığına dağıldı.

"Emredersiniz," diye onayladı Camelia ama hiç mutlu görünmüyordu.

Briny sonra bana döndü, sanki bana yalvarıyor gibiydi. "Bebeklere dikkat et, Rill. Herkese dikkat et, biz; ben ve Queenie dönene dek."

"İyi olacağız. Söz veriyorum. Herkese bakacağım. Hiçbir yere gitmeyeceğiz."

Zede dümen kolunu çevirip motoru gazladı ve bot annemi karanlığa taşıdı. Beşimiz de tırabzana koşturduk ve orada yan yana durup karanlığın *Jenny*'yi tamamen yutmasını izledik. Teknenin gövdesinin beyaz köpüklere çarpmasını, inip kalkmasını, motorun kükremesini ve bir an sessizleşip sonra tekrar kükremesini dinledik. Her seferinde sesi biraz daha uzaklaşıyordu. Uzaklarda, tekneler sis düdüklerini çaldı. Tropik kuşların ışıkları duyuldu. Bir köpek havladı.

Gece sessizliğe büründü.

Fern bir maymun gibi bacağıma sarıldı ve Gabby en sevdiği olduğu için Lark ile kulübenin içine yürüdü. Sonunda, kulübe girip ne yiyeceğimizi düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Elimizde sadece mısır ekmeği ve üç ay kalıp, yaz tatiline kadar okula gittiğimiz Wilson, Arkansas'da Briny'nin değişik tokuşla aldığı armutlar vardı. O zaman Briny yine yerinde duramamıştı. Suya dönmeye can atıyordu.

Normalde bizi asla Memphis gibi büyük bir şehrin kıyısına götürmezdi ama Queenie evvelki günden beri kramplardan

şikâyet ediyordu. Doğum için henüz erken olduğunun farkındaydı ama beş bebekten sonra, tekneyi bağlayıp yerimizde durmamız gerektiğini de biliyordu.

Şimdi *Arcadia*'nın içindeydik; herkes ağlamaklı, endişeli, sıcaqlamış ve huysuzdu. Camellia sadece perdeyi çekmektense kapıyı kapattığım için şikâyet ediyordu; pencereler açıkken bile içerisi yapış yapış sıcaktı.

“Sessiz ol,” diye tısladım ve akşam yemeğini hazırlayıp beşimiz birlikte daire şeklinde yere oturduk, çünkü ucunda iki sandalye boş dururken masaya oturmak doğru gelmiyordu.

“Benim bitti.” Yemek bittikten sonra Gabion'un dudaklarını büzüldü. Bir sokak kedisinden hızlı yiyordu.

Kendi dilimimden bir parça kopartıp ağzına yaklaştırdım. “Kendininkini çok hızlı yedin.” Ne zaman böyle yapsam, ağzını bir kuş gibi açıyordu. Ekmeği ona yedirdim.

“Mmmmm,” dedi ve karnını okşadı.

Fern ve Lark onunla oyun oynadılar. Her şey bittiğinde, Gabby yemeğin çoğunu yemişti. Camellia'nınki hariç, çünkü o payının tamamını yedi.

“Sabah ağ atacağım,” dedi, sanki bu bencilliğini telafi edebilirmiş gibi.

“Zede yerimizde durmamızı söyledi,” dedim.

“Zede dönünce. Ya da çocuk gelince. O zaman yapacağım.”

Kendi başına ağı atamazdı ve bunu biliyordu. “Sandal burada bile değil. Briny, onu Zede'nin botu ile beraber karşıya geçirdi.”

“Yarın burada olacak.”

“Yarın Briny dönecek. Ve bebeklerle birlikte Queenie de.”

Sonra birbirimize baktık; sadece Camellia ve ben. Lark ve Fern'in bizi izlediğini fark etmiştim ama sadece ikimiz endi-

şeyi paylaşacak kadar bir şeylerin farkındaydık. Camellia ka-
pıya doğru bakınca ben de baktım. İkimiz de bu gece oradan
kimsenin gelmeyeceğini biliyorduk. Daha önce hiç karanlıkta
tek başımıza kalmamıştık. Briny avlanmaya, bilardo oynamaya
veya kurbağa tutmaya gitse bile hep Queenie vardı.

Gabion, Queenie'nin ördüğü kilimin üzerinde yuvarlandı,
gözleri kapalıydı ve uzun, küllü kahverengi kirpikleri yanakla-
rına değiyordu. Gece için ona bez bağlamam gerekiyordu ama
uyuklamaya başladığında yapacaktım, aynı Queenie'nin yaptığı
gibi. Artık Gabby de gündüzleri tualeti kullanıyor ve elimizde
bez ile yaklaştığımızda sinirleniyordu.

Dışarda fırtına patladı ve şimşekler çaktı, gökyüzü sis tü-
kürmeye başlamıştı. *Zede ve Briny, annemizle birlikte suyun öte-
ki tarafına geçebilmiş midir? diye merak ettim. Apandisiti kötü-
lediğinde Camellia'yı tedavi ettikleri gibi, doktorların onu tedavi
edebileceği bir yere ulaşmış mıdır?*

"Nehre bakan camları sıkıca kapat. Yağmurun içeri girme-
sine gerek yok," dedim Camellia'ya ve benimle tartışmadı bile.
İlk kez kaybetmişti. Neyin iyi olduğuna emin değildi. Sorun
ise, benim de olmamamdı.

Gabion'm ağız açıldı ve horlamaya başladı. O en azından bu
gece sorun çıkarmayacak çocuklardan *biriydi*. Lark ve Fern ise
başka meseleydi. Lark'ın büyük mavi gözleri doldu ve fısıldadı,
"Queenie'yi i-is-istiyorum. Koykuyorum."

Ben de Queenie'yi istiyordum ama bunu onlara diyemedim.
"Sessiz ol şimdi. Altı yaşındasın. Bebek değilsin. Rüzgâr esme-
ye başlamadan camları kapat ve geceliğini giy. Büyük yatağın
örtülerini değiştirip orada yatacağız hep beraber. Briny gidince
olduğu gibi."

Vücudum âdeta kemiksiz ve yorgundu ama zihnim delice
çalışıyordu. Açık bir şekilde düşünemiyordum, sadece anlam-

sızca kelimeler dönüp duruyordu kafamda; sığ sularda, yaprakları, ince dalları ve kurtçuklarla pisliği birbirine karıştıran bir motor pervanesi gibi.

Mızmızlanmaları, şikâyetleri ve burun çekmeleri o kadar uzun sürdü ki Camellia'nın Fern'e salak, Lark'a bebek diyerek ve söylememesi gereken kötü bir kelime daha ederek onları kışkırtmasını bile duymaz oldum.

Hepimiz büyük yatağa geçince son olarak fenerleri kapattım, metal adamın haçını yerden aldım ve tekrar ait olduğu yer olan duvara astım. Briny onu hiç kullanmamıştı ama Queenie kullanırdı ve bu gece, burada bize göz kulak olabilecek tek kişi oydu.

Yatağa tırmanmadan dizlerimin üstüne çöktüm ve bildiğim ne kadar Lehçe kelime varsa fısıldadım.

5. BÖLÜM

Avery

“İşim çok sürmeyecek,” dedim Leslie’nin stajyeri Ian’a, arabayı huzurevinin girişindeki sütunların altına park ederken.

Kapıyı açmak üzereyken durdu. “Ah... tamam. Ben de burada oturup e-maillerime bakarım o zaman.” Eşlik edecek biri gerekmediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Arabadan çıkıp lobiye girerken meraklı bakışlarını üzerimde hissettim.

Müdür, odasında bekliyordu. Büyükanne Judy’nin bileziği masasında duruyordu. Kayıp hazineyi bileğime takarken ateş böceklerinin değerli taştan yapılma gözleri parladı.

Müdür olanlar yüzünden özür dilemeden önce biraz günün olaylarından bahsettik. “Bayan Crandall ile epey uğraştık,” diye kabul etti. “Zavallı şey. Çoğunlukla kimseyle konuşmaz. O sadece... Gece kilitlenene dek koridorlarda ve açık alanlarda gezinir. Sonra, gönüllüler piyano çalmıyorsa odasında durur. Müziği seviyor gibi ama birlikte şarkı söylendiğinde bile onu diğer sakinlerle kaynaşmaya ikna edemiyoruz. Yas ve yer değişimi bazen akıl ve bedenin başa çıkabileceğinden ağır oluyor.”

Hemen birinin Büyükanne Judy için de aynı şeyi söylediğini hayal ettim. May adındaki zavallı kadının hâline üzüldüm. “Umarım üzgün değildir. Bileziği bilerek almadığına eminim.

Onda kalmasına da izin verirdim ama uzun zamandır ailemizde.”

“Ah, Tanrım, hayır. Geri vermesi en iyisi oldu. Sakinlerimizin kabul etmekte en çok zorlandığı şeylerden biri de çoğu eşyalarını buraya getirememiş olmaları. Etraftaki şeylere bakıp birilerinin onları kendi eşyaları arasından çaldığını düşünebiliyorlar. Sıklıkla çalman malları geri veriyoruz. Bayan Crandall hâlâ evinden ayrılmaya alışmaya çalışıyor. Şu anda aklı karışık ve kendinde değil ama bu doğal.”

“Bunun zor bir geçiş olduğunu biliyorum.” Büyükanne Lagniappe Sokağı’ndaki malikânesi hâlâ içindeki eşyalarla birlikte kilitli duruyordu. Bir hayat dolusu anı ve sayısız aile yadigârı konusunda ne yapacağımıza karar vermeye henüz hazır değildik. Er ya da geç, hep olduğu gibi bir sonraki nesle geçecekti ev. Umuyorum, kız kardeşlerimden biri taşınır ve antikaların çoğu kalırdı. “Bayan Crandall’ın ziyarete gelecek bir ailesi var mı?” Özellikle ölen kız kardeş hikâyesinden bahsetmedim. Zaten, onun hakkında sanki o bir... dava konusuymuş gibi konuşmuş olmaktan dolayı suçlu hissediyordum. O bir *insandı*, aynı Büyükanne Judy gibi.

Müdür kaşlarını çatarak başını salladı. “Yakınlarda kimse yok. Oğlu yıllar önce ölmüş. Torunları var ama tekrar evlenmelerin olduğu karışık bir aile ve hiçbiri yakında yaşamıyor, bu yüzden işler karışık. Ellerinden geleni yapıyorlar ama dü-rüst olmak gerekirse, Bayan Crandall işlerini pek de kolaylaştırmıyor. Başta evinin yakınındaki merkeze götürüldü ama kaçmaya çalıştı. Aile biraz mesafenin işe yarayacağını düşünerek onu buraya getirdi. İki hafta içinde üç kez buradan kaçmaya çalıştı. Yeni gelenlerde bir miktar uyumsuzluk ve zorluk çekme nadir görülen bir şey değildir. Umuyorum ki biraz alıştık: ı sonra iyiye gidecek. Onun Alzheimer bölümüne gönderilmesi hoşuma gitmez ama...” Cümlenin ortasında dudağını

sımsıkı kapattı, belli ki bunları bana anlatmaması gerektiğini fark etmişti.

“Çok üzgünüm.” Durumu daha da kötü hâle getirdiğimi düşünmekten kendimi alamadım. “Onu görebilir miyim... Sadece, bileziğimi verdiği için ona teşekkür etmek amacıyla?”

“O vermedi... Yani tam olarak. Hemşire üzerinde bulmuş.”

“En azından, geri aldığım için mutlu olduğumu söylerim.” Aslında müdür tüm bunlar hakkında çok... ilgisiz durduğu için endişeliydim. Ya May’ın başına bela açıtıysam? “Bilezik büyükanne’nin en sevdiklerinden biriydi.” Başımı eğip lal taşından gözleri ve çok renkli omurgalarıyla güzelce süslenmiş altın ateş böceklerine baktım.

“Burada sakinlerimizin ziyaretçilerine kısıtlama getirmeyiz ama yapmasanız daha iyi olur. Bayan Crandall muhtemelen sizinle konuşmayacaktır bile. Ona, bileziğin teslim edildiğini ve bir sorun olmadığını söyleriz.”

Konuşmayı doğum günü partisi hakkında sohbet ederek, hoş bir havada bitirdik ve sonra ofis kapısında yollarımız ayrıldı. Girişe dönerken, isimler ve oda numaralarının metal tabelalara düzgünce yazılmış olduğu bir koridordan geçtim.

MAY CRANDALL, 107. Köşeyi döndüm.

107 numaralı oda koridorun sonundaydı. Kapı açıktı. Oda’nın ön kısmındaki yatak boştu. Ortadaki perde çekilmişti. İçeri girdim ve fısıldadım, “Merhaba? Bayan Crandall?” Havada ağır bir koku vardı ve ışıklar kapalıydı ama birinin hırıltılı nefesini duyabiliyordum. “Bayan Crandall?” Bir adım daha ve diğer yataktaki battaniyelerin altından çıkan ayakları görebiliyordum. Ayaklar büzülmüş ve kıvrılmıştı. Sanki uzun zamandır ağırlık taşımamış gibilerdi. Bu o değildi.

Şüphesiz Bayan Crandall’a ait olan alanı inceledim. Küçük, sıradan ve bir şekilde depresifti. Büyükanne Judy’nin yeni mi-

ni-dairesi bir koltuk, bir sandalye, bir oyun masası ve sığdıra-bildiğimiz kadar sevilen fotoğraflarla süslüyken, bu oda sanki sahibinin kalmaya hiç niyeti yokmuş gibi duruyordu. Sadece komodinin üzerinde, tek bir tane kişisel eşya vardı; soluk, tozlanmış, kadife ayaklığı olan bir fotoğraf çerçevesi.

Burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum ama hâlâ May'in, âdeta nar bülbülü yumurtası maviliğindeki gözleriyle baktığını görebiliyordum, sanki bir şeye *ihtiyacı var* gibi. Umutsuzca. Ya biri ona kötü davrandığı için buradan kaçmaya çalıştıysa? Bir savcı olarak, yaşlı istismarı vakalarına kayıtsız kalmazdınız. Amerika yasalarına göre suç sayılan tele-pazarlama dolandırıcılığı, kimlik hırsızlığı ve Sosyal Güvenlik hırsızlığı gibi durumlar söz konusuysa, davalar bizim yetki alanımıza giriyordu. Gençlerin, yaşlıların parasına el koymak için fırsat kollaması yaygın bir durumdu. Bayan Crandall'ın fazlasıyla muhteşem torunları olabilirdi ama ona nasıl bakıldığını kontrol edebilecekleri bir yerdense, neden buraya bırakmış olduklarını anlamak zordu.

Sadece emin olmak istiyorum, dedim kendi kendime. Stafford görev bilinci içimde doğuştan vardı gerçekten de. Bu, yabancılardan iyiliği için de sorumlu hissetmeme neden oluyordu, özellikle de çaresiz ve bir kenara atılmış olanların. Yardım dernekleri annemin tam zamanlı, resmi olmayan ikinci işiydi.

Süslü çerçeve ne yazık ki duvara bakıyordu. Otuzlu ve kırklı yıllarda kadınların kullandığı pudra kavanozları, fırçalar, taraklar ve düğme kancalarına uyacak şekilde, bir tür sedefli fildişi plastikle biçimlendirilmişti. Eğilince bile fotoğrafı göremedim.

Sonunda yapıverdim. Çerçeveyi çevirdim. Bu, genç bir çiftin bir göl ya da gölet kenarında çekilmiş sepya tonlu ve kenarları açılıp beyazlaşmış bir görüntüsüydü. Adam eskimiş bir fötr şapka takıyor ve bir olta tutuyordu. Yüzünü görmek zordu;

koyu renk gözleri ve saçları vardı. Yakışıklıydı ve düşmüş bir kütüğe tek ayağını dayayarak duruyor oluşu, geriye attığı ince omuzları kendine güvendiği görüntüsünü veriyordu; neredeyse kafa tutar gibiydi. Sanki fotoğrafçıya, onu çekebilmesi konusunda meydan okuyordu.

Kadın hamileydi. Rüzgâr çiçekli elbisesini uçuşturmuş, uzun, ince bacaklarının taşıyamayacağı kadar büyük duran karnını ortaya çıkarmıştı. Gür sarı saçları neredeyse beline kadar, uzun dalgalarla uzanıyordu. Ön kısmı küçük bir kızın saçları gibi dağınık bir fiyonk hâlindeydi. Bu onunla alakalı beni çarpan ilk şeydi; sanki okul müsameresindeki oyununda oynamaya hazırlanan bir genç kız gibi duruyordu. *Gazap Üzümleri*'nde mesela.

Beni çarpan ikinci şey, bana büyükanne hatırlatıyor oluydu. Gözlerimi kırpıştırıp fotoğrafa yaklaştım ve kısa zaman önce Büyükanne Judy'nin odasına astığımız fotoğrafları düşündüm. Özellikle bir tanesi vardı ki; lise mezuniyet gezisinden bir fotoğraftı bu. Coney Adası'nda bir iskelede oturmuş, fotoğraf makinesine gülümsüyordu.

Belki de benzerlik konusunda sadece gözlerim yanılıyordu. Kıyafetlere bakılırsa bu fotoğraf Büyükanne Judy'ye ait olamayacak kadar eskiydi. Her zaman modaaya uygun giyinen büyükanne asla bu şekilde giyinmezdi ama şimdi camdan bakarken tek düşünebildiğim *bunun o olabileceği* idi. Aynı zamanda yeğenim Courtney ve elbette benimle olan benzerliği de görüyordum.

Cep telefonumu çıkardım ve loş ışık altında kamerasını odaklamaya çalıştım.

Kameranin odak göstergesi hareket etti ve sabitledi. Bir fotoğraf çektim. Bulanıktı. Yatağa doğru gittim ve tekrar dedim. Bir sebepten, lambayı açmak sınırı aşmak gibi duruyordu ve eğer kameranın flaşını kullanırsam sadece camı parlatacaktı.

Ama bir fotoğraf istiyordum. Belki babam bu insanları tanıyıp tanımadığını söyleyebilirdi... Ya da eve gidip tekrar bakınca, benzerliği abarttığımı fark edecektim. Fotoğraf eskiydi ve çok net değildi.

“Davet edilmeden birinin özel alanına girmek kaba bir davranış.”

Kamera tekrar çekmeden yerimde zıpladım. Ve telefon elimden kaydı. O havada döndükçe dönerken ben de yavaş çekimde havayı kavramaya çalışan bir çizgi film karakterini andırıyordum.

Ben telefonumu yatağın altından çıkarırken, May Crandall kapıdan girdi. “Çok üzgünüm. Ben sadece...” Bunun hiçbir iyi açıklaması yoktu. Hiç yoktu.

“Neyin peşindesin tam olarak?” Ben dönünce, şaşırılmış bir şekilde uzaklaştı. Çenesi boynuna gömüldü, sonra tekrar, yavaşça yerinden çıktı. “Geri gelmişsin.” Gözleri fotoğraf çerçevesini buldu, yerinin değiştiğini anladığı belliydi. “Sen *onlardan* biri misin?”

“Onlar?”

“Bu insanlar.” Bir eli havaya kalktı ve huzurevi çalışanlarını işaret etti. Boynunu uzattı. “Beni bu hapishaneye kapattılar.”

Leslie’nin bana anlattığı hikâyeyi düşündüm; evi, kız kardeşin ölü bedenini. Belki yas ve uyumsuzluktan başka şeyler de vardı. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Görüyorum bileziğimi almışsın.” Bileğimi işaret etti.

Müdürün sözleri geldi aklıma. *Çoğunlukla kimseyle konuşmaz. Sadece... Koridorlarda ve açık alanlarda gezinir...*

Ama *benimle* konuşuyordu.

Ateş böceği bileziğini tuttuğumu fark ettim, göğsüme yaslamış, üzerine de diğer elimi kapatmıştım. “Üzgünüm. Bilezik

benimdi. Daha evvel... Bugün... Doğum günü partisinde bileğimi tuttuğunuzda çıkmış olmalı?”

Neyden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Belki çoktan partiyi unutmuştu bile?

“Buna benzer bir tane sizde de mi vardı?” diye sordum.

“Partide mi? Hayır, elbette öyle değil.” Kızgınlığı yüzeye çıkmak üzereydi, güçlü ve şiddetli bir şekilde.

Belki huzurevinin müdürü bu kadının sorunlarını hafife almıştı? Bunama ve Alzheimer’ın paranoya ve öfkeye sebep olabileceğini duymuştum. Ama bu tarz bir davranışa hiç şahit olmamıştım. Büyükanne Judy’nin akli karışık ve bazen kendine öfkeliydi ama her zamanki gibi tatlı ve yumuşak kalpliydi. “Aslında, demek istediğim, böyle bir bileziğiniz var mıydı?”

“Elbette, evet vardı... Sana verilmeden önce.”

“Hayır. Ben bu sabah geldiğimde bunu takıyordum. Büyü-kannemden bir hediye bu. En sevdiklerinden biridir. Yoksa sizde...” Burada sustum. *Yoksa sizde kalmasına izin verecektim.* Bunu desem saygısızlık olacaktı, sanki bir çocuğa bir şey verir gibi.

Uzun bir süre bana baktı. Birden, tamamen akli yerine gelmiş gibi göründü, hatta her şeyi anlamış gibiydi. “Mümkünse büyükannele tanışabilir miyim, o zaman bu işi çözebiliriz. Yarınlarda mı yaşıyor?”

Odanın atmosferinde ani bir değişim oldu. Bunu hissettim ve üstümüzde çalışan vantilatörle alakası yoktu. Benden bir şey istiyordu. “Korkarım bu mümkün değil. Olmasını dilerdim ama değil.” Gerçekte tatlı büyükanne mi asla bu tuhaf, sert kadının karşısına çıkarmazdım. O konuştukça, kız kardeşinin cesedi ile eve kapandığını gözümde canlandırmam kolaylaşıyordu.

“Öldü mü yani?” Birden hayal kırıklığına uğramış ve kırıl-gan göründü.

“Hayır. Ama evden taşınmak ve bir bakım merkezine geç-mek zorunda kaldı.”

“Yeni mi oldu bu?”

“Bir ay kadar önce.”

“Ah... Ah, ne yazık. En azından orada mutlu mu?” Sözlerini yalvarır gibi, çaresiz bir bakış takip etti ve May için hissettiğim, içimi delen üzüntüyle sarsıldım. Nasıl bir hayatı olmuştu? Arkadaşları, komşuları, iş arkadaşları... Yani şimdi, en azından nezaketen onu ziyaret etmesi gereken insanlar neredeydi? Büyükanne Judy’nin her gün en az bir, bazen iki üç tane ziyaretçisi oluyordu.

“Bence öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse evinde yalnızdı. Şimdi bir merkezde olduğundan etrafında konuşacak insanlar var ve en azından katılabileceği oyun günleri ve partiler oluyor. El sanatı projeleri oluyor ve pek çok kitaba sahip bir kütüphaneleri var.” Şüphesiz, bu seçeneklerden bir kısmı burada da sunuluyordu. Belki May Crandall ile biraz yakınlaşabilir ve onu yeni hayatını gerçekten denemeye, çalışanlarla savaştırmayı bırakmaya ikna edebilirdim. Konuşmamızdaki değişim beni, onun gösterdiği kadar aklını kaybetmiş olmadığından şüphelenmeye itiyordu.

Söylemeye çalıştığım şeyi güzelce görmezden geldi ve konuyu değiştirdi. “Onu tanıdığımı inanıyorum. Büyükanneni. Bir şeyleri paylaşmışsınız, sanırım.” Bükülmüş, pütürlü parmağını bana doğrulttu. “Sen, ona oldukça benziyorsun.”

“Herkes öyle diyor. Evet. Onun saçlarını almışım. Kız kardeşlerim değil ama ben almışım.”

“Ve gözlerini.” Birden yakınlaştık. İliklerime kadar görüyor gibi bakıyordu bana.

Burada neler oluyordu?

“Gördüğümde ona... Ona sizi soracağım. Ama hatırlamaya-bilir. İyi günleri de kötü günleri de oldu.”

“Hepimiz için öyle değil mi zaten?” May’ın dudakları yukarıya kalktı ve ben kendimi gergin bir şekilde kıkırdarken yakaladım.

Harekete geçince dirseğimle yatak lambasına çarptım, sonra lambayı tuttum ama bu kez de çerçeveye çarptım. Çerçeveyi de düşmeden yakaladım, tutup daha yakından bakma dürtüsüne direnmeye çalıştım.

“Ona hep çarpıyorlar. Buradaki kızlar.”

“Şifonyerin üstüne koyabilirim.”

“Yakınımda olsun istiyorum.”

“Ah... Tamam.” Yeni bir fotoğraf çekebilmeyi isterdim. Bu açıdan parlama yoktu ve yüz daha da çok büyükannemi andırıyordu. O olabilir miydi... Belki bir oyun için giyinmişti? Kolejdeyken tiyatro kulübü başkanıydı. “Aslında siz girdiğinizde şuna bakıyordum.” Ortamda artık daha arkadaşça bir hava olduğu için sormaya iznim var gibi görünüyordu. “Resimdeki kadın bana büyükannemi hatırlatıyor, biraz.”

Telefonum titredi, halk oturumundan beri hâlâ sessizdedi. Tüm bu süre boyunca Ian’ı arabada beklettiğimi hatırladım. Mesaj ise annemden. Onu aramamı istiyordu.

“Aynı saç.” May Crandall usulca beni onayladı. “Ama bu peki-
ender rastlanan bir saç değil.”

“Evet, sanırım değil.” Daha fazla bilgi vermedi. İsteksizce, çerçeveyi tekrar komodine koydum.

Telefonum ikinci kez titrerken May izliyordu, annem yolladığı mesajla mesajını gördüğümü teyit etmemi istiyordu. Onu cevapsız bırakmamam gerektiğini iyi biliyordum.

“Sizinle tanışmak güzeldi,” dedim gitmeye niyetlenerek.

“Gitmek zorunda mısın?”

“Korkarım öyle. Ama büyükanneme isminizi bilip bilmediğini soracağım.”

Dudaklarını yaladı ve sonra aralayıp ufak bir gülüş savurdu. “Geri geleceksin ve o zaman fotoğrafın hikâyesini anlatacağım.” Şaşırtıcı bir şekilde atikleşmişti ve bastonunu kullanmadan kapıya yöneldi. “Muhtemelen,” diye ekledi.

Ben cevap veremedem gitti.

Resmin daha iyi bir fotoğrafını çektim ve aceleyle çıktım.

Lobide, Ian cep telefonundan e-maillere bakıyordu. Anlaşılan arabada beklemekten vazgeçmişti.

“Kusura bakma uzun sürdü,” dedim.

“Ah, hey, hiç sorun değil. Gelen kutumu düzenleme şansını buldum ben de.”

Huzurevi müdiresi yanımızdan geçti ve kaşlarını çatdı, muhtemelen neden hâlâ burada olduğumu merak ediyordu. Eğer bir Stafford olmasaydım, kuşkusuz durup sorular sorardı. Ama manalı bir şekilde bakışlarını başka yöne çevirip yoluna devam etti. Güney Karolina’da geçen iki ayın ardından bile sadece aile ismim nedeniyle rock yıldızı muamelesi görmek tuhaftı. Maryland’de insanlar, tanıştıktan aylar sonra babamın senatör olduğunu fark ederlerdi. Kendimi, kendim *olarak* kanıtlama şansına sahip olmak hoştu.

Ian ile arabaya ilerledik ve çok geçmeden yol çalışması trafiğine takıldık. Bu yüzden bu vakti annemi aramak için kullandım. Dernek toplantısı orada gerçekleştiği için evden cevap vermesine olanak yoktu. Bittiğinde, her bir çini tabak ve içki bardağının ait oldukları yerde olduğundan emin olmakla meşgul olacaktı. Bal Arısı böyleydi. Tam bir etkinlik ustası...

Ayrıca isimleri asla unutmazdı.

“May Crandall diye birini tanıyor muyuz?” diye sordum. Annem insanlara görünmek için dernek toplantısına “tesadüfen” uğramamı ve buradaki kadınlarla el sıkışıp onaylarını almamı rica etti. *Kadınları ele geçir ve oyu kap*, derdi babam hep. *Sadece aptal erkekler onların gücünü küçümser.*

“Sanmıyorum,” diye kafa patlattı annem. “Crandall... Crandall...”

“May Crandall. Büyükanne Judy’nin yaşlarında. Birlikte briç oynamış olabilirler mi?”

“Ah, Tanrım, hayır. Büyükanne Judy sadece *arkadaşları* ile briç oynardı.” *Arkadaşlar* derken, çoğunlukla nesillerdir bağlantıda olduğu ailelerden gelen uzun süreli tanıdıkları kastediyordu. Sosyal çevremizden insanlardı bunlar. “Lois Heartstein, Dot Greeley, Mini Clarkson... Hepsi zaten tanıdığın insanlar.”

“Tamam.” Muhtemelen May Crandall sadece, zihni gerçeklikle kısmen bağlantılı, karman çorman anılarla dolu, kafası karışmış, yaşlı bir kadındı. Bu, komodindeki resmi açıklamıyordu ama.

“Neden sordun?”

“Sebebi yok. Onunla bugün huzurevinde tanıştım.”

“Ah, ne tatlı. Onunla konuşman çok ince bir davranış. O insanlar çok yalnız kalıyor. Muhtemelen sadece bizi *biliyor* Avery. Bizi pek çok insan tanıyor.”

İrkildim ve Ian’ın annemin sesini duymuyor olmasını umdum. Utanç vericiydi.

Fotoğraf sorunu hâlâ beynimin bir köşesini kemiriyordu. “Bu akşam Büyükanne Judy’yi görmeye kim gidecek?”

“Ben gitmeyi düşünüyordum. Dernek toplantısından sonra, eğer çok geç olmazsa.” Annem iç çekti. “Baban gidemeyecek.”

Bal Arısı, babamın işi ona engel olduğunda aile sorumluluklarını eksiksiz yerine getirirdi.

“Toplantıdan sonra neden evde kalıp dinlenmiyorsun?” diye önerdim. “Ben giderim.”

“Ama önce toplantıya uğrayacaksın?” diye üsteledi annem. “Bitsy, Tahoe Gölü gezisinden döndü. Seni görmek için can atıyor.”

Birden, kafesin kapıları kapandığında bir hayvanın hissettiğini tahmin ettiğim korkunç ve umutsuz bir hisse kapıldım. Annemin dernek toplantısına gelmemi istemesine şaşmamalıydı. Bitsy şehre dönmüştü. Parti katılımcılarına bakılırsa; Elliot ve benimle ilgili nikâh tarihini kesinleştirdik mi, çini ve gümüş desenlerini seçtik mi, düğünün yapılacağı yer ve mevsimi kesinleştirdik mi, içeride mi olacak dışarıda mı, kış mı olacak ilkbahar mı gibi konularda çok yönlü bir sorunun gerçekleşeceği kesindi.

Acelemiz yok. İkimiz de şu ara çok meşgulüz. Doğru zamanı bekliyoruz, gibi şeyler Bitsy’nin duymak isteyeceği türden şeyler değildi. O ve dernekteki kadınlar beni bir kere sıkıştırdı mı, istedikleri cevapları almak için cephanelerindeki tüm silahları kullanmadan beni serbest bırakmazlardı.

Bu akşam Büyükanne Judy’ye fotoğrafı sormak için Manolya Konağı’na gidemeyebileceğim konusunda güçlü bir hisse kapıldım.

6. BÖLÜM

Rill

Rüyamda, nehirde serbestçe ilerliyorduk. Briny'nin teknenin kışına taktığı T Model motor bizi suyun üstünde hızla, sanki hiç ağırlığımız yokmuş gibi götürüyordu. Queenie kulübede, âdeta bir file binermiş gibi dimdik oturmuştu. Başını geriye atmıştı ve tüylü kırmızı şapkası altından saçları dökülüyordu. Yüzer kulübe kamplarından birinde, İrlandalı bir adamdan öğrendiği şarkıyı söylüyordu.

“Bir kraliçe kadar güzel, değil mi?” diye sordu Briny.

Hava sıcaktı, serçeler şarkı söylüyordu ve iri bir leylek sudan zıpladı. Bir pelikan sürüsü kuzeyi gösteren eski bir ok şeklinde üstümüzden uçtu, bunun anlamı, önümüzde hâlâ koca bir yaz olduğuydu. Görünürde çarklı bir vapur, düz karinalı bir gemi, bir römorkör ya da duba yoktu. Nehir bizimdi.

Sadece bizim.

“Peki, bu seni ne yapar?” diye sordu Briny bana, rüyamda.

“Arcadia Krallığı Prensesi Rill!” diye bağırdım.

Briny başıma bir hanımeli çiçeği tacı taktı ve aynı masal kitaplarındaki krallar gibi sözlerimi tekrar etti.

Sabah uyandığımda, rüyanın tadı damağımda kalmıştı. Gözlerimi açıp neden beşimizin birden Queenie ve Briny'nin

yatağında, bir balıkçının ağındaki balıklar gibi terli ve yapış yapış olduğumuzu hatırlayana dek böyle devam etti.

Queenie burada değil. Rüyamdan neden uyandığımı fark edene dek, bunu zorla idrak edebildim.

Biri kapıyı çalıyordu.

Kalbimle birlikte ben de yerimden fırladım ve kulübeyi arşınlarken geceliğimin üstüne Queenie'nin şallarından birini geçirdim. Kapının diğer tarafındaki Zede idi ve camdan bile beyaz bıyıklı yüzündeki asıklık ve mutsuzluğu görebiliyordum. Boğazım düğümlendi.

Dışarıda fırtına dinmişti. Güzel bir gün olacaktı. Sabah havası sıcak ve nemliydi ama kapıyı açıp dışarı çıkınca Queenie'nin boyum uzadığı için ek bir parça diktiği pamuk geceliğin altından soğuğu hissettim. Queenie, benim yaşımda bir kızın bacaklarını bu kadar göstermemesi gerektiğini söylemişti.

Şalı sıkıca göğsüme sardım, Zede yüzünden ya da saklayacak kadınsal uzuvlarım olduğundan değil; Queenie, onların zamanı gelince çıkacağını söylemişti ve henüz zamanı değildi. Zede'nin teknesinde bir erkek olduğu içindi. Çok zayıf ama uzun boyluydu. Cajun ya da Kızılderililer gibi koyu bir teni vardı. Henüz bir adam sayılmazdı ama benden büyük olduğunu söyleyebilirdim. Belki on beş civarıydı yaşı. Zede'nin kanatları altında her zaman biri olurdu. Tüm nehrin dedesiydi o.

Çocuk, yüzünü sert bir gazeteci şapkası altına gizlemişti, bana değil, teknenin dibine bakıyordu. Zede tanıştırma faslını es geçti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama bilmemeyi dilerdim.

Zede'nin omzumdaki eli ağırdı. Rahatlatmak için oradaydı ama ondan kaçmak, nehir yatağında bir yerlere sığınmak isti-

yordum ve bacaklarım o kadar hızla gideceklerdi ki, ıslak kum üzerinde doğru düzgün iz bile bırakmayacaktım.

Gözyaşları boğazımı tıkadı ve zorla yutkundum. Fern'in yüzü arkamdan gelip cama yapıştı. Uyanıp beni takip etmiş olmalıydı. Asla çok uzaklaşmama izin vermezdi.

"Queenie'nin bebekleri hayatta kalamadı." Zede konuşurken lafı geveleyen türde biri değildi.

İçimde bir şeyler öldü; yeni bir çin bebeği gibi kollarımda tutmayı dilediğim küçük bir erkek ya da kız kardeş. "İkisi de mi?"

"Doktor öyle dedi. İkisini de kurtaramadı. Briny anneni daha erken hastaneye götürseydi bile fark etmeyeceğini söyledi. Bebeklerin dünyaya gelmemeleri varmış kaderlerinde belli ki."

Yüzdükten sonra kulağımdan su çıkarır gibi başımı sertçe sallayarak o sözleri kulaklarımdan çıkarmaya çalıştım. Bu doğru olamazdı. Arcadia Krallığında mümkün değildi. Nehir bizim sihrimizdi. Briny nehrin bize her zaman göz kulak olacağına söz vermişti. "Briny ne dedi?"

"Oldukça dağılmış hâlde. Onu annenle, orada bıraktım. İmzalamaları gereken hastane kâğıtları falan var. Annene henüz bebekleri söylemediler. İyiye kendine geldiğinde Briny söyleyecek. İyi olacakmış, öyle dedi doktor."

Ama Queenie'yi biliyordum. İyi olmayacaktı. Hiçbir şey onu, sarılacağı yeni doğmuş ve tatlı bir bebekten çok mutlu edemezdi.

Zede hastaneye dönse iyi olacağını söyledi. Anlattıklarına göre Briny sabah iyi durumda değildi. "Nehrin orada siz çocuklara bakabilecek bir kadın var mı diye araştıracaktım ama pek kimse yok. Nehri tutanların çoğu polisle sorunlar yaşamış. Babanı eve getirene dek size bakması için Silas'ı getirdim." Tek-

nedeki çocuğu gösterdi ve çocuk şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sanırım Zede'nin onu burada bırakacağını bilmiyordu.

"Biz güzelce kendimize bakarız." Sadece, Queenie ve Briny'nin dönmesini ve bizi nehre çıkarmasını istiyordum. Bunu o kadar istiyordum ki karnımdaki düğümün derinliklerinde acısını hissediyordum.

"Ona verecek yemeğimiz yok." O an kapıya gelen Camellia fikrini paylaştı.

"Sana da günaydın, Bayan Parıldayan Güneş Işığı." Zede, Camellia ne zaman bir şeye karşı çıksa ona böyle seslenirdi.

"Gidip bizim için biraz kurbağa tutacağım," dedi, sanki *Arcadia*'nın kaptanı olduğunu ilan eder gibi.

"Hayır, gitmeyeceksin," dedim ona. "Tekneden ayrılmamız gerek. Hiçbirimizin."

Zede, kardeşime parmağını salladı. "Siz çocuklar yerinizde durun." Nehre dönüp gözlerini kısarak baktı. "İnsanlar Çamur Adası kampından neden ayrıldılar bilmiyorum. Bu küçük su birikintisinde yalnız olmanız bir şekilde iyi oldu. Sadece sessiz olun. Dikkat falan çekmeyin."

Göğsüme yeni bir yük bindi. Ağır bir yük. Endişe, kazıyarak içimde kendine bir yer açıp yerleşti. Zede'nin gitmesini istemiyordum.

Fern bacağıma asılmak için yanaştı. Onu kaldırdım ve çenemin altındaki dağınık saçlarının dalgasına sokuldum. Rahatlatıcıydı.

Gabion gelince onu da kaldırdım ve ağırlıkları ayaklarımı yere yapıştırdı. Queenie'nin şalı sımsıkı omuzlarıma sarılmış ve tenime yapışmıştı.

Zede yanımdan ayrıldı ve Silas adındaki çocuğu yanımıza, *Arcadia*'ya getirdi. Anlaşılan, Silas düşündüğümünden uzundu.

Bir tırabzan kadar inceydi ama patlak dudağı ve morarmış gözü olmasa yakışıklı olacaktı. Eğer gerçekten Zede'nin anlattığı gibi trenlerde avarelik yaptıysa, demiryolu haydutları ona daha kötüsünü yapmadığı için şanslıydı.

Sanki durması gereken yer orasıymış gibi verandadaki tırabzana çıktı.

"Onlara göz kulak olursun," dedi Zede, ona.

Silas başıyla onayladı ama bu durumdan memnun olmadığı açıktı. Üzerimizden geçen av peşindeki şahini izledi, sonra yüzünü Memphis'e çevirdi.

Zede biraz yiyecek bıraktı; bir paket mısır unu, bir demet havuç, on yumurta ve biraz tuzlanmış balık.

Silas, Zede'nin teknesine çıkıp gözden kaybolmasını izledi.

"Aç mısın?" diye sordum ona.

Bana döndü ve o zaman, hâlâ geceliğimle olduğumu hatırladım. Kucağımdaki bebekler yüzünden açılan boynumda yapış yapış havanın tenimi yaladığını hissettim.

Silas fark etmemiş gibi gözlerini çevirdi. "Sanırım." Gözleri, suyun gece yarısı olduğu gibi karanlıktı. Baktığı her şeyi yansıtıyordu; yakınlarda av arayan balıkçıl bir kuşu, yarısı kesik ağaçtan sallanan dalları, köpük gibi bulutlarıyla sabah göğünü... Beni. "Yemek yapabiliyor musun?" Söyleyiş tarzına bakılırsa çoktan yapamayacağım kanaatine varmıştı.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. Queenie'nin şalı daha da açıldı. Silas'ı pek sevmediğime karar verdim. "Evet. Yapabiliyorum."

"Pffft!" Camellia tükürdü.

"Sen sus." Küçük çocukları yere indirdim ve ona doğru ittim. "Ve onlara bak. Lark nerede?"

“Hâlâ yatakta.”

“Ona da göz kulak ol.” Lark hızla ve bir fısıltı kadar sessiz bir biçimde ortadan kaybolabiliyordu. Bir keresinde, deredeki küçük bir açıklığa uzanmış ve orada uyuyakalmıştı. Onu bulmamız tüm günü, hatta gecenin yarısını almıştı. Queenie korkudan aklını kaçırmıştı.

“Sanırım burayı yakıp kül etmeyeceğinden emin olmam gerek,” diye homurdandı Silas.

O anda kararımı verdim: Bu çocuğu hiç sevmemiştim.

Ama kapıdan geçerken bana dönünce ve patlak dudağının bir tarafı hafifçe yukarıya doğru kıvrılınca, pek de kötü olmayabileceğini düşündüm.

Ocağı yaktık ve elimizden geldiği kadar yemek yaptık. Silas da, ben de pek bilmiyorduk. Ocak Queenie’nin alanıydı ve benim de hiç ilgim olmamıştı. Dışarda kalıp nehri ve nehirdeki canlıları izlemeyi ve Briny’nin anlattığı şövalyeler, şatolar ve batıda, uzak yerlerdeki Kızılderililerle ilgili hikâyeleri dinlemeyi tercih ederdim.

Silas biraz gezip görmüştü. Yemek yaparken ve yemek için oturduğumuzda, trene binmek, beş eyaleti gezip avare kamplarında yemek bulmak ve vahşi bir Kızılderili gibi doğada yaşamakla ilgili öyküler anlattı.

“Neden bir annen yok?” diye sordu Camellia, uçları biraz yanmış mısır ekmeğini bitirirken.

Lark başını salladı, çünkü o da bilmek istiyordu ama sormayacak kadar utangaçtı.

Silas, Briny’nin eski bir nehir teknesi enkazından çıkardığı süslü gümüş çatalı salladı. “Vardı. Dokuz yaşıma dek, onu se-verdim de. Sonra oradan ayrıldım ve bir daha yüzünü görmedim.”

“Nasıl olur?” Dalga mı geçiyor diye anlamak için dikkatle Silas’a baktım. Queenie’yi şimdiden özlemiştim, insanın annesinden bilerek ayrı kalmasının nasıl olacağını hayal dahi edemiyordum.

“Viski içmeyi ve kırbaç atmayı seven bir herifle evlendi. Bir yıl katlandım ve sonra kendi yoluma gitmenin daha iyi olacağına karar verdim.” Bir anlığına gözlerindeki parıltı kayboldu ve orada karanlıktan başka bir şey kalmadı. Ama aynı hızla omuz silkip gülümsedi ve yanaklarındaki küçük çukurlar geri döndü. “Yolculuk hâlindeki bir hasat grubuna katıldım. Doğrudan Kanada’ya gittim, elma ve buğday topladım. O bitince, tekrar güneye döndüm.”

“Sadece on yaşındayken mi?” Camellia onun söylediklerinin bir kelimesine bile inanmadığını belli edercesine dudaklarını şaplattı. “Bunların hepsini yaptın mı? Sanmam.”

Silas bir kedi kadar kusursuz bir şekilde sandalyesinde döndü, soluk tişörtünün ucunu kaldırdı ve sırtını kaplayan yaraları gösterdi. Beşimiz birden hızla masadan geriye çekildik. Şimdi, Camellia’nın bile verecek bilgiç bir cevabı yoktu.

“İyi bir anne ve babanız olduğuna şükredin.” Silas sertçe ona baktı. “Eğer size karşı iyilerse onları bırakmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Bazıları kesinlikle iyi olmuyor.”

Hepimiz bir süreliğine sessizliğe büründük ve Lark’ın gözünde yaşlar belirdi. Silas yumurtasının son lokmasını ağzına attı ve bir yudum su içti. Metal bardak üzerinden bize baktı ve neden suratımızın düştüğünü anlayamamış gibi kaşlarını çatı. “Söyle ufaklık,” dedi. Uzandı ve Lark’ın burnunu sıktı, çocuğun kirpikleri kelebek kanatları gibi uçtu. “Sana Banjo Bill ve dans eden köpeği Henry ile tanıştığım gecedен bahsettim mi?”

Böylece bir hikâye daha anlatmaya başladı ve sonra bir tane daha. Yemeği tamamlayıp etrafı toplarken zaman akıp geçti.

“Yemeklerin çok da kötü değil,” dedi Silas, birlikte verandadaki kovada bulaşıkları yıkadıktan sonra, dudaklarını yalayarak. O sırada, Fern geceliğini kendisi çıkarıp üstünü değiştirdiği için elbisesini ters giymiş, Gabion ise kulübenin arkasındaki tuvalete tek başına gizlice gittiği için, onu temizleyecek birini arayarak yarı çıplak koşturuyordu. Nehre düşmemiş olması iyiydi. Yüzer kulübelerde tuvaletlerin dibi yoktu, sadece su vardı.

Camellia’ya, onu verandaya götürüp poposunu suya batırmasını ve sonra da kurulamasını söyledim. En kolayı buydu.

Camellia’nın burun delikleri genişledi. Koskoca dünyada onu korkutan tek şey kakaydı. Tam da bu sebepten, Gabby’yi ona temizletiyordum. Bunu hak ediyordum. Bu sabah hiçbir şeye yardım etmemişti.

“Mellia! Mellia!” Altı çıplak küçük erkek kardeşimiz minik, tombul bacakları sallanarak kapıya koşarken neşeyle bağırıyordu. “Kaka yaptım!”

Kız kardeşim bana pis bir bakış attı, sonra perdeyi çekti ve Gabion’ı kolundan çekerek dışarı sürüklerken onun parmak uçlarında yürümesine neden oldu.

“Ben yaparım,” diye fısıldadı Lark, kavgayı sonlandırmayı umarak.

“Camellia’ya bırak. Sen yeterince büyük değilsin.”

Silas ile birbirimize baktık ve hafifçe gülümsedi. “Sen giyinmeyecek misin?”

Aşağı baktım ve üstümü değiştirmediyimi, hatta bunu aklıma bile getirmediyimi fark ettim, Silas’ın hikâyelerine fazla kaptırmıştım. “Sanırım değiştirsem iyi olacak,” dedim ve kendime gülüp elbisemin askısını indirdim ve orada tutarak dikildim. “Dışarı çıkman gerekecek ama. Ve gözetlemek yok.”

Silas ile yemek yapıp çocuklara bakarken aklımdan tuhaf bir fikir geçmişti. Ben anneymişim, Silas da babaymış ve burası bizim evimizmiş gibi rol yapmıştım. Queenie ve Briny'nin hâlâ dönmemesi üzerine düşünmemem konusunda yardımcı olmuştu bu fikir.

Ama onun ya da başkasının karşısında üstümü çıkarmama imkân yoktu. Bu son senede iyice büyümüş ve Queenie gibi perdenin arkasında üstümü değiştirmeye başlamıştım. Birinin beni o hâlde görmesine müsaade edemezdim; sırtımı kırbaçlayıp, orada yaralar bırakmasına da.

"Hıh," dedi Silas gözlerini devirerek. "Neden bakayım ki? Sen sadece bir çocuksun."

Tenim baştan ayağa kızardı ve yanaklarım alev aldı.

Perdeli kapının dışında, Camellia'nın gülmesi duyuldu.

Daha fazla kızardım. Eğer yapabilseydim, onu ve Silas'ı yumruklayıp nehre yollardım. "Ve ufaklıkları da yanına al," diye parladım. "Bir kadının mahremiyete ihtiyacı vardır."

"Sen ne bilirsin ki? Kadın değilsin. Sadece küçük, kıvrıcık saçlı bir lahana bebedisin," diye dalga geçti Silas ama komik olduğunu düşünmüyordum, özellikle de Camellia kulak misafiri olurken. Verandada, Fern ve Lark ile dizilmiş, eğlenceyi izliyordu.

Vücudumdaki tüm kasların gerildiğini hissettim. Kolay sinirlenmezdim ama sinirlenince de içimde bir ateş yanardı. "Pekâlâ, sen de sadece bir... Çubuksun! Çubuk çocuk. Rüzgârın senin etrafında eserken yavaşlamasına bile gerek yok. İşte o kadar cılızsın." Yumruklarımı belime koyup olanca nefretimle ona baktım.

"En azından, saçlarım yer silmek dışında başka bir işe yaramayacakmış gibi görünmüyor." Askıdan şapkasını aldı ve ayaklarını vurarak kapıdan çıktı. İşkelede bir yerlerden bağırdı, "Sirke katılmalısın. Yapman gereken bu. Palyaço olabilirsin!"

Duvardaki aynada kendime baktım; her yanımda sarı bukleler vardı ve yüzüm bir ağaçkakanın kafası kadar kırmızıydı. Nasıl görüldüğüme bakamadan kapıya koşup bağırdım, “Sen sadece yürüsen de olur, Silas... Silas... Soyadın her neyse işte, eğer bir soyadın varsa tabii. Sana ihtiyacımız yok zaten ve...”

Silas kıyıda birden yere çöktü ve bana elini salladı. Şapkanın altından yüzünü göremiyordum ama bir sorun olduğu açıktı. Ormanda bir şey görmüştü.

Tenimdeki sıcaklık yön değiştirdi ve içimi yakmaya başladı.

“Evet, yürümeye devam et sen!” diye bağırarak kavgaya dâhil oldu Camellia. “Teknene dön, çubuk çocuk!”

Silas bize baktı ve tekrar avcunu kaldırdı. O ilerledikçe etrafını çalılar sardı.

“Saklanamazsın! Seni görüyorum!”

“Sus, Camellia!” Perdeli kapıyı açtım ve Fern’le Lark’ı içeri çektim.

Camellia bana ters ters bakıp kaşlarını çattı. Tırabzana dayanmıştı ve Gabion kollarında sallanıyordu. Gabion poposu suda sallanırken tekmeler atıyor ve kıkırdıyordu. Camellia onu düşürüyormuş gibi yaptı, sonra tekrar kollarından yakaladı ve ben onlara ulaşmadan Gabion bir çılgık daha patlattı.

“İçeri girin.” Eğilip kardeşimi kolundan tuttum ama Camellia beni itti ve Gabby’nin tek elle tutunmasına izin verdi.

“Eğleniyor. Ve içerisi sıcak.” Gür, koyu saçları öne düşmüştü, uçları suya değiyor, dökülmüş mürekkep gibi yüzeye doku-nuyordu. “Yüzmeye gitmek ister misin?” diye sordu Gabby’ye. Bir an, onunla suya gireceğini sandım.

Kıyıda, Silas çalıları salladı ve bir parmağını dudağına götürerek bizi susturmaya çalıştı.

“Bir sorun var.” Gabion’ı yakaladım ve sanki lades kemiğiymiş gibi sallayarak kız kardeşimi de onunla birlikte sürükledim.

“Ahhh!” Dirseği tırabzana çarpınca sinirlenmişti.

“İçeri girin!” Kıyıda, yapraklar aralandı ve siyah bir şey gördüm; bir adamın şapkası belki. “Orada biri var.”

Camellia güldü. “Sadece o oğlanın dönmesini istiyorsun.” Silas’ı göremiyordu ama muhtemelen on metreden az bir mesafede bir dal kıpırdadı ve bir kuzgun bir feryat kopararak fırladı.

“Orada. Görüyor musun?”

Camellia siyahlığı gördü. Biri geliyordu, orası kesindi ama kapıdan girmektense, Camellia teknenin diğer tarafına geçti. “Arkadan dolanıp kim olduğuna bakacağım.”

“Hayır,” diye tısladım ama doğrusu, ne yapacağımı bilmiyordum. Halatlardan kurtulup *Arcadia*’yı kumlar üzerinde itmek ve nehre inmek istiyordum. Su bu sabah durgun ve sakindi, bu yüzden onu indirmemiz kolay olurdu fakat ben bunu denemeye cesaret edemezdim. Camellia, ben ve belki Silas haricinde *Arcadia*’nın bir bariyere çarpması ya da bir duba ya da çarklı vapura çarpmasına engel olabilecek kimse yokken, nehirde başımıza nelerin geleceği belli olmazdı.

“İçeri girelim,” dedim. “Belki teknenin boş olduğunu düşünür ve işine bakar.” Ama etrafında hiçbir şeyin olmadığı bu küçük su birikintisinde kimin ne işi olurdu ki?

“Belki sadece öylesine aranan biridir,” dedi Camellia umutla. “Belki iyi davranırsak bize akşam yemeği verir.” İstediginde, birinin ona verecek şekeri ya da kamp ateşi etrafında paylaşacak hamur tatlısı olduğunda, nasıl sevimli olunacağını bilirdi.

“Zede sessiz olmamızı söyledi. Ve Briny eğer duyarsa bizi kırbaçlar.” Briny asla hiçbirimizi kırbaçlamamıştı ama bazen

bunu yapmakla tehdit ederdi. Bu fikir Camellia'yı verandayı aşıp yanıma gelecek kadar korkuttu ve beraber içeri girdik.

Kapıya demir çubuğu geçirdik, büyük yatağa tırmanıp perdeyi çektik ve sadece bekledik, dinledik. Adamın kıyıda yürüdüğünü duyabiliyordum. Sonra gittiğini düşündüm. Belki sadece bir avcıydı ya da avareydi...

"Heeey, teknedekiler!"

"Şşşşt." Sesim titredi. Kocaman açılmış, endişeli gözler bana döndü. Nehirde büyüdüyse, yabancılar konusunda dikkatli olmayı bilmeliydiniz. Nehir bazen, birilerinin başka bir yerlerde kötü bir şey yaptıktan sonra kaçıp saklandıkları yerd.

Camellia yaklaştı. "Bu Zede değil." Fısıltısı ensemdeki küçük saçları uçuşturdu.

Gövde biraz sallandı. Biri döşemeyi kontrol ediyordu.

Lark yaklaştı ve Fern kucığına kıvrılıp yanağını göğsüme yasladı.

Arcadia kıyıya doğru sallandı, adamın tam ağırlığıyla çökmüştü. İri biriydi. Her kimse, Silas onun dengi değildi.

Parmağımı dudaklarıma yapıştırdım. Beşimiz de anneleri beslenmek için gidip onları geride bıraktığında geyik yavrularının yaptığı gibi donup kalmıştık.

Adam şimdi verandadaydı.

"Heeey, teknedekiler!" dedi tekrar.

Git buradan... Burada kimse yok.

Kapıyı denedi, kapı kolu yavaşça döndü. "Heey, tekne de biri var mı?" Kapı demir çubuğa çarptı ama daha fazla açılmadı.

Kulübe zeminindeki camın ortasında bir gölge hareket etti. Bir adamın kafası ve bir şapkanın dış hatları. Elinde bir çubuk ya da beyzbol sopası vardı. Onu tekrar cama vurdu.

Polis memuru muydu? Öyle olmasından korkuyordum. Polis kafasına estikçe deniz kulübesinde yaşayanlara sarıyordu. Kamplara baskın yapar, nehir hırsızlarını hırpalar, istediklerini alır, bizi kendi hâlimize bırakırlardı. Bu, Briny'nin başkalarına özel bir ihtiyaç duyduğu zamanlar haricinde kendi kendimize takılmamızın sebeplerinden biriydi.

"Size yardım edebilir miyim, Memur Bey?" Yabancı içeri bakmak için diğer pencereye geçecekken Silas'ın sesiyle durdu. Gölgeleleri yerde birleşti, bir baş diğerinden uzundu.

"Burada mı yaşıyorsun evlat?"

"Hayır. Sadece avlanıyordum. Babam orada biraz ilerde."

"Burada birkaç çocuk mu yaşıyor?" Sesinde nefret yoktu ama iş tonuyla konuşuyor gibiydi. Ya Silas yalan söylediği için tutuklanırsa, ne olacaktı?

"Bildiğimi sanmıyorum. Burayı şimdi gördüm."

"Öyle mi? Bana burada ufak bir yalan söylüyor olabilir misin, nehir sıçanı? Bu tekneden biriyle konuştuğunu duydum."

"Hayır, efendim." Silas adından emin olduğu kadar emin konuşuyordu. "Buradakileri bir sandala binerken gördüm... Eeee... Birkaç saat önceydi sanırım. Duyduğunuz, nehir kampından biri olmalı. Nehirde ses uzun mesafelerden duyulur."

Adam, Silas'a doğru hızla bir adım attı. "Bana nehirden bahsetme, evlat. Burası *benim* nehrim ve sabahın yarısını bu çocukları avlayarak geçirdim. Çıkmalarını sağla ki onları anne ve babalarına götürebileyim." Silas yanıt vermedi, polis yaklaşmış eğildi ve gölgelerinin yüz kısmı birleşti. "Evlat, başını kanunla belaya sokmanı görmek beni gerçekten üzer. Gözündeki o morluk nasıl oldu bakalım? Yapmaman gereken bir şeylerin mi peşindeydin? Sana bakan birileri var mı, yoksa başıboş musun?"

"Amcam Zede var. O bana bakıyor."

“Buraya babanla avlanmaya geldiğini söylediğini sanıyordum.”

“O da var.”

“Bir polise yalan söylersen kendini kodeste bulursun, nehir sığıcı.”

“Yalan söylemiyorum.”

Şimdi, yakınlarda başka sesler de duyuyordum. Ormanda adamlar bağırıyor ve bir köpek havlıyordu.

“Çocuklara çıkmalarını söyle. Anne ve babaları onlar için bizi yolladı.”

“Babalarının adı ne peki?”

Camellia ve ben birbirimize baktık. Gözleri büyüyüp ceviz kadar olmuştu. Başını iki yana salladı. *Benimle aynı şeyi düşünüyordu: Briny buraya polis yollamazdı ve eğer yolladıysa da tekneyi nerede bulacaklarını biliyor olmalılardı.*

Bu adam bizden ne istiyordu?

İri olan gölge ufak olanı gömlek yakasından tutup havaya kaldırırken perdedeki aralıktan izledik. Silas öksürdü ve boğulur gibi oldu. “*Bana cevap verme, çocuk. Senin için gelmedim ama bana biraz daha sıkıntı çıkarırsan, seni götürmek zorunda kalırız. Senin gibi cılız küçük sokak çocuklarının, bu şehrin neresini boyladığını görürsün.*”

Camellia bana yapışıp durdurmaya kalkmadan yataktan çıktım. “Hayır! Rill, hayır!” Geceliğimi tuttu ama kumaş parmakları arasından kayıp gitti.

Kapıyı açtığımda ilk gördüğüm, Silas’ın iskeleden on beş santim yüksekte duran ayakları oldu. Suratı morarmıştı. Yumruk atmaya denedi ama polis buna sadece güldü. “Bana vurmak mı istiyorsun, evlat? Seni bir iki dakikalığına şu suyun altına sokup serinletmemize ne dersin?”

“Dur! Yapma!” Başkalarının geldiğini duydum. Bir kısmı kıyıda ve sancakta homurdayan bir motorlu tekne vardı. Nehir çingeneleri olmak haricinde neyi yanlış yaptığımızı bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı ki yakalanmıştık. Silas’ın öldürülmesi ya da bizimle gelmesi bir şey değiştirmiyordu.

Polis, Silas’ı kulübe duvarına düşüp kafasını sertçe çarpacağı şekilde aniden bıraktı. “Durma, Silas,” dedim ama sesim o kadar titriyordu ki sözlerim zorla anlaşılıyordu. “Eve git şimdi. Burada olmana bile gerek yok. Annemle babamı görmek istiyoruz.” İşbirliği yaparsak daha iyi olacağına karar vermiştim. Kendi başıma olsam, verandadan atlar ve adamlar beni yakalayamadan ormana ulaşmayı başarabilirdim ama küçük kız kardeşlerim ve Gabion varken, bunun işe yaraması imkânsızdı. Briny hakkında bildiğim bir şey varsa o da ne olursa olsun bir arada olmamızı isteyeceğiydi.

Sırtımı dikleştirdim, polis memuruna baktım ve elimden geldiğince olgun görünmeye çalıştım.

Gülümsedi. “İyi kız, aferin.”

“Babam iyi mi?”

“Elbette iyi.”

“Peki annem?”

“Oldukça iyi. Gelip ziyaret etmeni istediğini söyledi.”

Yalan söylediğini anlamak için gözlerine bakmama bile gerek yoktu. Queenie’nin şu anda oldukça iyi olmasına imkân yoktu. Her neredeyse, bebekler için kahrolmuş hâlde olmalıydı.

Zorlukla yutkundum ve tükürüğümün âdeta yeni kesilen bir buz parçası gibi boğazımı keserek aşağıya kadar indiğini hissettim. “Çocukları alacağım.”

Memur bir adım attı ve beni durdurmak ister gibi kolumu tuttu. “Sen güzel bir küçük nehir faresisin, değil mi?” Dili dişle-

ri üzerinden geçti ve ilk kez, parlak şapkanın altından yüzünü görebileceğim kadar yakındı. Gözleri gri ve kabaydı ama düşündüğüm kadar soğuk değillerdi. İlgi doluydular ama neden olduğunu bilmiyordum. Bakışları yüzümden boynuma, oradan da şimdi geceliğimin açıkta bıraktığı omzuma indi. “Birinin seni biraz beslemesi gerek.”

Arkasında, Silas bacakları üzerinde sallanarak kalktı, gözlerini kırıştırdı ve tökezledi. Bir elini odun yığınının yanında duran baltaya attı.

Hayır, demeye çalıştım ama diyemedim. Kıyıdaki adamları ve yaklaşan motorlu teknenin sesini duymuyor muydu?

Kulübenin içinden yumuşak ancak yakalayabileceğim kadar yüksek sesli bir çığlık geldi. Tuvalet kapısı. Camellia arka taraftan kaçmaya çalışıyordu.

Bir şey yap. “Kü-küçük erkek kardeşim yeni kakasını yaptı. Gitmeden onu temizlemem gerek yoksa her yer kaka olacak. Yani eğer siz yapmak istemiyorsanız.” Bu aklıma gelen tek şeydi. Erkekler pis bebeklerden hoşlanmazdı. Briny, Queenie veya ben bunu halletmek için orada değilsek ona asla dokunmaz, sadece nehre atardı.

Polis dudağını kıvırdı, gitmeme izin verdi ve dönüp omzunun üstünden dinledi. Silas elini baltadan çekti ve yumruğuyla cılız kollarının ucuna yapışarak dikildi.

“Çabuk olsun iyi olur.” Polisin dudaklarına bir gülümseme yayıldı, içinde hiç kibarlık yoktu. “Annen bekliyor.”

“Şimdi git, Silas. Sadece git.” Kapı eşiğinde durdum, ona baktım ve *Git. Koş!* diye düşündüm.

Polis gözlerini benden Silas’a çevirdi. Silah, cop ve kelepçelerin olduğu beline doğru uzandı. Ne yapmayı planlıyordu?

“Hadi git!” diye bağırdım ve Silas’ı ittim. “Briny ve Zede burada olmanı istemez!”

Gözlerimiz birleşti. Başını hafifçe iki yana salladı. Bense onaylar gibi başımı salladım. Oldukça yavaş bir şekilde kirpikleri kapandı, sonra tekrar açıldı ve dönüp iskeleye doğru koştu.

“Bir tanesi suda!” Bir başka polis nehir yatağından seslendi. Teknedeki adamlar bağırıp motoru çalıştırdılar.

Camellia! Döndüm ve içeriye koştum, polisin ağır ayak sesleri peşimden geliyordu. Beni itince ocağa yapıştım, o ise kıçtaki kapının açık olduğu arka tarafa koştu. Fern, Lark ve Gabion tırabzan boyunca sıralanmıştı. Adam onları sert bir şekilde tekrar içeriye itti ve çığlık atıp ağlayarak bir yığın hâlinde düştüler.

“Mellia! Mellia!” diye ağladı Gabion, kız kardeşimizin kayarak delikten nehre indiği tuvaleti göstererek. Şimdi kıyıya doğru ilerliyordu, ıslak geceliği uzun, güneş yanığı bacaklarına yapışmıştı. Bir polis memuru arkasından koştu ve teknedeki adamlar suda onu takip ettiler.

Bir geyiğin hızı ve çevikliğiyle bir yığına tırmandı.

Gabion yüksek sesli bir çığlık kopardı.

Arka verandadaki polis tabancasını kılıfından çıkardı.

“Hayır!” Ona doğru atlamaya çalıştım ama Fern bacaklarıma yapıştı. Üstümüzde Lark ile yere düştük. Keskin bir yakarış kopardı ve odun yığını görüşümü kapatmadan önce son gördüğüm şey, kıyıdaki adamın bir dal üzerinden atlayıp elini uzattığı ve Camellia’yı uzun, siyah saçlarından yakaladığıydı.

Tekrar gördüğümde, Camelia çılgınca savaşıyor, tekmeliyor, çığlık atıyor ve uluyordu. Polis onu, kendi bedeninden uzakta tutarken kol ve bacakları sallanıyordu.

Teknedeki adamlar kafalarını geriye atarak bilardo oynayan sarhoşları andıran kahkahalar attılar.

Kız kardeşimi tekneye koymak için üç kişi ve onu orada tutmak için de iki kişi gerekmişti. *Arcadia*'ya yanaştılar, *Camellia*'yı yere yapıştırmışlardı. Çamurlu ve sinirlilerdi çünkü kız bir tuvaletin dibi gibi kokuyordu ve bu kokuyu herkese bulaştırmıştı.

Arcadia'daki polis kapı eşiğinde durdu, kollarını bağladı ve orada rahatmış gibi arkasına yaslandı. "Şimdi güzelce kıyafetlerinizi değiştirin... Burada, görebileceğim yerde. Başka kimse kaçmayacak."

Onun önünde giyinmeyecektim, o yüzden önce Gabion, Lark ve Fern ile ilgilendim. Sonunda, hava bunun için fazla sıcak olmasına rağmen, elbisemi geceliğimin üstüne giydim.

Polis güldü. "Pekâlâ, eğer böyle olmasını istiyorsan. Şimdi güzelce ve sessizce geleceksiniz ve biz de sizi anne ve babanızı görmeye götüreceğiz."

Dediğini yaptım ve kulübeden çıkarken onu takip edip kapıyı arkamızdan kapattım. Yutkunamıyor, nefes alamıyor, düşünemiyordum.

"Diğer dördünün zorluk çıkarmaması iyi oldu," dedi polislerden biri. *Camellia* elleri arkasında birleştirilmiş hâlde teknenin zeminine bastırılmıştı. "Bu vahşi bir kedi."

"Daha çok vahşi bir köpek gibi kokuyor," diye şaka yaptı teknedeki diğer polis. Önce Gabion, ardından Fern ve sonra Lark'ı kaldırarak binmemize yardımcı oldu ve onlara yere oturmalarını söyledi. Ben de aynısını yaparken, *Camellia* bana pis bir bakış attı.

Bunun benim hatam olduğunu, savaşmam ve bunu bir şekilde durdurmam gerektiğini düşünüyordu.

Belki yapmalıydım.

"Bunları sevecektir, fena değiller," adamlardan biri motor harekete geçip bizi *Arcadia*'dan uzaklaştırırken bir kahkaha

patlattı. Koca elini Lark'ın kafasına koydu ve Lark geri çekilerek bana sokuldu. Fern de aynısını yaptı. Sadece Gabion korkmasını gerektiğini anlayamaz durumdaydı.

"Sarışınları seviyor, değil mi?" *Arcadia*'ya gelen polis güldü. "Oradaki ufak kokarca ile ne yapacağını bilmiyorum ama." Çenesiyle *Camellia*'yı işaret etti ve o da tükürüğünü biriktirip adama doğru tükürdü. Adam ona vuracaktı gibi elini kaldırdı ama sonra sadece güldü ve pantolonundaki pislği sildi.

"Yine Dawson Deposu arsasına mı gidiyoruz?" diye sordu motoru kullanan adam.

"En son öyle duydum."

Suyun üzerinde ne kadar gittik bilmiyorum. Nehri aştık, sonra Wolf'un Mississippi'ye döküldüğü yerdeki kanala doğru ilerledik. Çamur Adası'nın ucunu dönünce, Memphis tamamen görüş alanımıza girdi. Yüksek binalar hepimizi yutmaya hazır canavarlar gibi göğe uzanıyordu. Suya atlamayı düşündüm. Koşup kaçmayı düşündüm. Kavga etmeyi düşündüm. Teknelerin, römorkörlerin, vapurların, balıkçı teknelerinin ve mavnaların gelip geçişini izledim. Bir deniz kulübesi bile vardı. Bağırmayı, kollarımı sallamayı ve yardım istemeyi düşündüm.

Ama kim bize yardım ederdi ki?

Bu adamlar polisti.

Bizi hapishaneye mi götürüyorlardı?

Sanki biri düşüncelerimi okuyormuş gibi omuzumda bir el hissettim. El, sonunda rıhtıma varana dek orada durdu. Tepenin üstlerine doğru daha da fazla bina gördüm.

"Şimdi iyi bir çocuk olacaksın ve erkek kardeşinle kız kardeşlerini beladan uzak tutacaksın," diye fısıldadı *Arcadia*'daki polis kulağıma. Sonra diğer adamlara, vahşi kediyi bir dakikalığına tutmalarını söyledi, o dördümüzü görene dek.

Sıra hâlinde tahta paletlerin üzerinden yürüdük, kucağımda Gabion vardı. Makinelerin takır tukur sesleri ve sıcak asfalt kokusu etrafımı sarınca nehrin kokusunu kaybettim. Bir sokağı geçtik ve bir kadının şarkı söylediğini, bir adamın bağırdığını, metali döven bir çekicinin sesini duydum. Pamuk balyalarından gelen tüyler, kar taneleri gibi havada uçuşuyordu.

Park yerinin ucundaki dağınık çalılığın orada bir kuş acıklı bir şarkı söylüyordu. Cik, cik, cik.

Yakında bir araba vardı. Büyük bir arabaydı. Üniforma giyen bir adam çıktı, arka kapıya yürüyerek kapıyı açtı ve bir kadın koltuğundan kalkarak dışarı çıktı. Ayakta durmuş bize bakıyor, güneş olduğundan gözlerini kısıyordu. Genç değildi yaşı da sayılmazdı, aralarda bir yerdeydi. Yapılı ve ağırdı, çiçekli elbisesi içindeki vücudu kıvrımlıydı. Saçları kısaydı. Bir kısmı gri ve bir kısmı kahverengiydi.

Yüzü bir balıkçıl kuşunu andırıyordu. Polisler bizi sıraya dizerken öylece izledi. Gri gözleri hızlı hareket ediyordu ve tetikteydi, olan her şeyi takip ediyordu. “Beş tane olmalı,” dedi.

“Diğeri geliyor, Bayan Tann,” dedi bir polis. “O biraz sıkıntı çıkardı. Nehirdeyken kaçmaya çalıştı.”

Dilini şaklattı, *cık cık cık*. “Siz bunu yapmazsınız, değil mi?” Fern’in çenesine parmağını koydu ve neredeyse burunları birbirine değene dek eğildi. “Kötü kız olmazsın, değil mi?”

Fern’in mavi gözleri irileşti ve başını iki yana salladı.

“Ne kadar da tatlı küçük çocuklar bulmuşsunuz böyle,” dedi kadın; yani *Bayan Tann*. “Dalgalı saçlı, beş kıymetli sarışın. Şahane.” Ellerini çırpı ve çenesinin altında birleştirdi. Gözlerinin köşeleri kırıştı, ağzını sımsıkı kapattı, bu şekilde gülümsüyordu ama dudakları ortadan kaybolmuştu.

“Sadece dört.” Polis nehirden gelen ve bir polis tarafından ensesinden tutulmakta olan *Camellia*’yı işaret etti. Ona ne söylediklerini bilmiyordum ama artık mücadele etmiyordu.

Bayan Tann kaşlarını çattı. “Pekâlâ... *Bu*, ailedeki genleri pek almamış değil mi? Oldukça sıradan. Yine de onu da alacak birini bulacağımızı sanıyorum. Hemen hemen her zaman buluruz.” Geri çekildi ve elini burnuna götürdü. “Aman Tanrım. Bu koku ne böyle?”

Bayan Tann kız kardeşimin ne rezil hâlde olduğunu yakından görünce pek mutlu olmadı. Polislerden birine, arabada Camellia’yı yere, diğerlerimizi koltuğa oturtmasını söyledi. Yerde zaten iki çocuk vardı; Lark’ın yaşlarında sarışın bir kız ve Gabion’dan biraz daha büyük bir çocuk. İkisi de bana büyük, korkmuş, kahverengi gözleriyle baktılar. Tek kelime etmediler ya da kıpırdamadılar.

Ben arabaya binmeden, Bayan Tann, Gabion’ı kollarımdan çekmeye kalktı. Ben direnince kaşlarını çattı. “Doğru dur,” dedi ve bıraktım.

Hepimiz arabaya binince Gabion’ı kucağına aldı ve camlardan dışarıyı görsün diye ayağa kaldırdı. O da heyecanla zıpladı, dışarıyı gösterdi ve gevezelik etti. Daha önce hiç arabaya binmemişti.

“Vay canına, şu buklelere bak.” Parmaklarını bebek kardeşimin başından geçirerek mısır püskülü saçlarını aynı ilçe panayırlarındaki oyuncak bebeklere yaptıkları gibi havaya kaldırdı.

Gabion camdan dışarıyı göstererek neşeyle konuştu. “Bak! Bak!” Büyük bir evin önünde, siyah beyaz bir midillinin üstüne çıkmış, resmini yaptıran bir kız görmüştü.

“Sadece seni yıkayıp üstündeki bu pis nehir kokusundan arındırmamız gerekiyor, değil mi? O zaman tatlı, küçük bir çocuk olacaksın.” Bayan Tann burnunu kırıştırdı.

Bununla ne demek istediğini merak ettim. Bizi kim, neden temizleyecekti?

Belki hastane bizi böyle içeri almayacaktır, dedim kendi kendime. Belki Queenie'yi görmek için önce yıkanmamız gerekiyordur.

“Adı Gabion,” dedim ki ona nasıl sesleneceğini bilsin. “Kısaca Gabby.”

Kilerde fare gören bir kedi gibi hızla arkasını döndü. Bana, arabada olduğumu unutmuş gibi baktı. “Sorulmadığı sürece cevap vermeye kalkışma.”

Etli ve soluk kolu uzandı, Lark’a sarılarak onu kendine çekti.

Yerde korkuyla büzülmüş çocuklara ve sonra Camellia’ya baktım. Gözleri, benim çoktan anladığım ama anlamak istemediğim şeyi onun da fark ettiğini söylüyordu.

Anne ve babamızı görmek için hastaneye gitmiyorduk.

7. BÖLÜM

Avery

Huzurevi yumuşak sabah güneşiyle aydınlanmıştı. Bir zamanlar ön bahçe olan yere yeni bir otopark yapılmasına rağmen Manolya Konağı, geçmiş zamanları; akşamüstü çaylarının zarafetini, parlak dans gecelerini ve hâlâ yemek odasında duran maun masada gerçekleşen resmi yemekleri anımsatıyordu. Bu ortamda, Scarlett O'Hara'yı* beyaz kolonlu verandayı gölgeleyen en süslü meşelerin altında yelpazelenirken hayal etmek hiç de zor değildi.

Bu yerin eski hâlini çok az da olsa hatırlıyordum. Ben dokuz ya da on yaşındayken annem beni buraya bir doğum günü partisine getirmişti. Arabayla gelirken, Güney Karolina'da valiliğe aday olan kuzeni için düzenlenen önemli bir kokteyle katıldığından bahsetmişti. O zamanlar bir üniversite öğrencisi olan annemin aklında sadece siyaset vardı. Daha Manolya Konağı'na geleli yarım saat olmamıştı ki babamı odada yürürken görmüş, kim olduğunu öğrenmeyi kendisine görev edinmişti. Bir Stafford olduğunu öğrenince, onu kafaya koymuştu.

Gerisi malum. Politik hanedanlar evliliği. Annemin büyükbabası, emekliliği öncesinde mecliste Kuzey Karolina temsilci siymiş ve babası da evlendikleri zamanlarda o koltuğa geçmişti.

* *Rüzgâr Gibi Geçti* (Margaret Mitchell, 1936) kitabının başkahramanı. — *Yhn*

Konağın merdivenlerini tırmanırken hikâye beni gülümsetti ve sonra ön kapının yanında mekâna aykırı duran modern tuş takımına şifreyi girdim. Burada hâlâ önemli insanlar yaşıyordu. Öyle herkesin girmesine izin yoktu. Üzücü bir şekilde, öyle herkesin çıkmasına da izin yoktu. Konağın arkasında, tırmanılamayacak kadar yüksek demir çitlerle örülü, geniş alanlar vardı. Kapıları kilitliydi.

Sakinlerin çoğunun, kendilerinden korunması gerekiyordu. Acıklı olan buydu. Durumları kötüleştikçe bir kanattan diğere gidiyorlar, özenle sağlanan bakımın daha yüksek seviyelerine doğru yavaşça ilerliyorlardı. Manolya Konağı'nın May Crandall'ın yaşadığı huzureviden daha üst kalite olduğu açıktı ama iki yer için de gizli bir zorluk vardı; bu da hayat böyle zorlu yollara sapınca itibar, bakım ve rahatlığın nasıl sağlanacağıydı.

Hafıza Bakım Ünitesi'ne ilerledim; burada kimse, aptalca bir şey yaparak buraya Alzheimer Ünitesi demeyi düşünmemiştii. Bir kilitli kapıdan daha geçtim ve televizyonun yüksek sesle siyah beyaz kovboy filmlerinin tekrarını gösterdiği salona girdim.

Ben geçerken pencere kenarındaki bir kadın, bana boş gözlerle baktı. Camın ötesinde, sarmaşık güller nemli ve tazeydi, pembe renkte ve hayat dolulardı.

Büyükanne Judy'nin penceresinin dışındakiler ise iç açıcı, sarı bir renkteydi. Ben içeri girdiğimde, Büyükanne Judy sallanan sandalyesinde oturmuş hayranlıkla çiçeklere bakıyordu. Kapıdan içeri bir adım attıktan sonra durdum ve dikkatini çiçeklerden uzaklaştırmadan önce kendimi hazırladım.

Bana aynen, az önce resepsiyondaki kadının baktığı gibi en ufak bir tanıma emaresi göstermeden bakmasına kendimi hazırladım.

Umarım öyle olmazdı. Tahmin etmek güçtü.

“Merhaba, Büyükanne Judy!” Sesim canlı, yüksek ve neşeliydi. Yine de bir tepki almam biraz sürdü.

Yavaşça döndü, zihnindeki dağınık sayfalarda gezindi, sonra hep olduğu gibi tatlı bir şekilde, “Merhaba, tatlım. Bu akşamüstü nasılsın?” dedi.

Sabahtı, elbette. Tahmin ettiğim gibi, dernek daveti geç saatlere dek sürmüştü ve çabalasam da evlilik sorgulamasından kaçamamıştım. Kümese düşen talihsiz bir çekirge gibiydim. Kafam öneriler, önemli birileri şehir dışında olacağı için seçmemem gereken tarihler ve çini, gümüş, kristal ya da masa örtüsü ödünç verme teklifleriyle doluydu.

“Çok iyiyim, teşekkürler,” dedim Büyükanne Judy’ye ve ona sarılmak için odayı aşp bu yakınlık ânının ona bir şeyler hatırlatmasını umdum.

Bir anlığına öyle gibiydi. Gözlerimin derinine baktı, sonra iç çekti ve “Çok güzelsin. Ne güzel saçların var,” dedi. Saçıma dokundu ve gülümsedi.

Göğsüm kederle sıkıştı. Buraya May Crandall ve komodinindeki fotoğraf ile ilgili cevaplar bulacağımı umarak gelmiştim. Şu an, bu pek olası durmuyordu.

“Küçük bir kız vardı, alnının ortasında küçük bir buklesi vardı.” Büyükannem bana gülümsedi. Kâğıt inceliğindeki derisiyle soğuk parmakları yanağımı okşadı.

“Ve iyiyken çok, çok iyiydi,” diye ekledim. Büyükanne Judy, çocukken onu Lagniappe Sokağı’ndaki evde ne zaman ziyaret etsem, beni bu şiirle karşılardı.

“Ve kötüyken de korkunçtu,” diye tamamladı ve gülümseyerek göz kırptı, sonra birlikte güldük. Aynı eski zamanlardaki gibiydi.

Küçük yuvarlak masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. “Beni kandırmak için bu şiiri kullanmana hep bayılırdım.” Bal

Arısı'nın evinde, küçük kızların korkunç şeyler yapması asla beklenmezdi ama Büyükanne Judy'nin her zaman uygunsuz şeylere yatkın, cesur bir tarafı vardı. Bir kadının bir fikri olmasının kabul edilir olduğu zamanlardan çok önce, birey hakları ve kadınlar için eğitim gibi konularda sesini yükseltmişti.

Welly oğlanı görüp görmediğimi sordu; bu, ismi Wells olan babama seslenme şekliydi.

Ona dünkü basın toplantısı ve halk oturumundan bahsedip sonra da Drayden Hill'deki bitmek bilmeyen dernek toplantısını anlattım. Elbette evlilik konuşmalarını atladım.

Ben konuşurken Büyükanne Judy onaylayarak başını salladı, gözlerini kıstı ve halk oturumu ile alakalı zekice yorumlarını paylaştı. "Wells o insanların ona karşı ayaklanmasına izin vermemeli. Bir Stafford'ın pislige battığını görmeye bayılırlar ama göremeyecekler."

"Elbette öyle. Her zaman yaptığı gibi güzelce başa çıktı." Ne kadar yorgun görüldüğünden ya da sorgulanırken zihninin duraksar gibi olmasından bahsetmedim.

"İşte benim oğlum. Çok iyi bir çocuk. Nasıl olup da böyle korkunç olabilen bir kız yetiştirdiğine hep şaşıyorum."

"Ya! Büyükanne!" Elini tutup sıktım. Gerçekten şakalar yapıyor ve ikimizin arasındaki eski bağları kurabiliyordu. Bu iyi bir *gündü*. "Sanırım bir nesil atlamış."

Hazırcevap bir geri dönüş bekledim. Bunun yerine uysal bir şekilde, "Ah, pek çok şey öyle," dedi. Tekrar sandalyesine çöktü, elini benimkinden çekti. Anı yitirdiğimizi hissettim.

"Büyükanne Judy, sana bir şey sormak istiyorum."

"Evet?"

"Dün bir kadınla tanıştım. Seni tanıdığını söyledi. May Crandall. Tanıdık geliyor mu?" Eski arkadaş ve tanıdıkların

isimlerini genelde kolaylıkla hatırlardı. Sanki zihin kitabı açık kalmış ve ısrarcı bir rüzgâr öncelikle son sayfaları koparıp atmış gibiydi. Anılar ne kadar eskiyse, sağlam kalmış olma ihtimalleri o kadar yüksekti.

“May Crandall...” İsmi tekrarlarlarken, hemen tanıdığını fark ettim. Tam fotoğrafı göstermek için telefonuma uzanmıştım ki, “Hayır... Hiç tanıdık gelmiyor,” dedi. Çantamdan gözlerimi kaldırdım ve doğrudan bana baktığını gördüm, birden nedense çok yoğun bakmaya başlayan deniz mavisi gözleri üzerindeki ince, beyaz kirpikleri büzülmüştü. Konuşmanın ortasında durup birden ziyaretimi başa sararak *Bugün geleceğini bilmiyordum. Nasılsın?* diyeceği anlardan birini yaşayacağımızdan korktum. Bunun yerine, “Sormanın bir nedeni var mı?” dedi.

“Onunla dün tanıştım... Huzurevinde.”

“Evet, söylemiştin. Ama pek çok insan Staffordları *bilir*, tatlım. Her zaman dikkatli olmalıyız. İnsanlar skandal arıyor.”

“Skandal mı?” Kelime beni sarstı.

“Elbette.”

Nedense birden parmaklarımın arasındaki telefon soğudu. “Dolapta cesetlerimiz olduğunu bilmiyordum.”

“Canım. Elbette yok.”

Fotoğrafı buldum ve şimdi, masada tam karşısında otururken büyükanne mi daha da çok andıran genç kadının yüzüne baktım. “Onda bu fotoğraf vardı. Bu insanları tanıyor musun?” Belki de bunlar uzaktan akrabalarımızdı? Büyükanne minin, aile ağacının bir parçası olarak kabul etmek istemediği kişilerdi belki? Her ailede bunlardan birkaç tane olmalıydı. Belki yanlış bir erkekle kaçıp hamile kalan bir kuzeni vardı?

Ekranı ona çevirdim ve tepkisini bekledim.

“Queen...” diye mırıldandı ve telefonu yaklaştırmak için uzandı.

“Ah...” Gözleri yaşardı. Boncuk hâlini alan bir damla aşağı süzülerek yanaklarında iz bıraktı.

“Büyükanne Judy?”

Milyonlarca mil uzaktaydı.

Mil değil, yıl. Yıllar öncesindeydi. Bir şey hatırlıyordu. O fotoğraftakinin kim olduğunu biliyordu. *Queen...* Bu ne anlama geliyordu?

“Büyükanne Judy?”

“Queenie.” Parmak ucu resimde gezindi. Sonra sandalyemde zıplamama neden olan bir yoğunlukla dönüp bana baktı. “İnsanların öğrenmesine müsaade etmemeliyiz...” dedi, sesini alçaltarak. Kapıya bir bakış attı ve yaklaştı, sonra fısıldayarak ekledi, “*Arcadia*’yı asla bilmemeliler.”

Cevaplamam biraz zaman aldı. Kafam karışmıştı. *Bu isimden daha önce bahsettiğine şahit olmuş muydum?* “Neyden? Büyükanne Judy... *Arcadia* nedir?”

“Şşşş!” Sesi o kadar güçlü çıkmıştı ki bunu yaparken ağzından birkaç tükürük tanesinin fırlamasına engel olamadı. “Eğer öğrenirlerse...”

“Kimler? Onlar da *kim*?”

Kapı kolu tıkırdayınca tekrar sandalyesine yerleşti ve ellerini düzgün bir şekilde birbirleri üzerine koydu.

Rahatlamış gibi yaptım ama aklıma, büyükbabamın dâhil olduğu Watergate benzeri bir skandaldan, Soğuk Savaş ajanları olarak çalışan politikacı eşlerinden oluşan gizli bir topluluğa varana kadar her türlü ihtimal geliyordu. Büyükannem neye karışmıştı?

Arkadaş canlısı bir görevli kahve ve kurabiyelerle içeri girdi. Manolya Konağı'nda sakinlere sadece yemek verilmez, ayrıca aralarda atıştırmalık ve içecek de ikram edilirdi.

Büyükanne telefonumu gizlice işaret etti ve başını görevliye çevirdi. "Ne istiyorsun?"

Görevli alışılmadık şekilde huysuz olan karşılamadan etkilenebilmiş benzemiyordu. "Sabah kahveniz, Bayan Stafford."

"Evet, elbette." Büyükanne Judy tekrar gizlice telefonu kaldırmamı işaret etti. "Birer fincana kesinlikle hayır demeyiz."

Saate baktım. Düşündüğümde geçti. Columbia'daki öğle yemeği ve kurdele kesme merasimi için babama eşlik etmem gerekiyordu. *Eyalettekilerle bir arada bulunmak için altın fırsat*, diyordu Leslie buna. Valiyle birlikte basın da orada olacaktı. Washington'da içerden bilgi sızdıranlar ve kariyer politikacılarıyla alakalı son zamanlardaki homurdanmalarla birlikte, bu yerel faaliyetler önem kazanmıştı. Bunu anlıyordum ama gerçekten, Büyükanne Judy ile şu May Crandall mevzusunu açıklığa kavuşturup Arcadia'nın ne olduğunu bulmaya yetecek kadar zaman geçirmek istiyordum.

Belki de bir yerden bahsediyordu? Kaliforniya'daki Arcadia mıydı? Ya da Florida'daki Arcadia?

"Gerçekten gitmem gerek, büyükanne. Bir kurdele kesme merasimi için babamın yanında olmam gerek."

"Tanrım, o hâlde seni tutmamalıyım."

Görevli yine de kahveleri doldurdu. "Ne olur ne olmaz," dedi.

"Giderken yanına alabilirsin," diye şaka yaptı büyükanne. Kahve çini fincanda servis edilmişti.

"Bu sabah daha fazla içmesem iyi olur. Duvarlarda zıplayacağım. Sadece sana May..."

“Şşşt!” Bir tıslama ve kalkan bir parmak ismi tamamlama mani oldu. Sanki kilisede küfretmişim gibi pis bir bakış attı bana.

Görevli akıllıca bir hareket yaparak servis arabasını topladı ve odadan çıktı.

Büyükanne Judy fısıldadı. “Dikkatli ol, Rill.”

“N-ne?” Yoğunluk havayı tekrar sarmıştı. O kafasının içinden neler geçiyordu öyle? *Rill*. Bu bir isim miydi?

“Yerin,” dedi Büyükanne Judy, sonra kendininkileri gösterek devam etti, “kulağı vardır.”

Sonra ruh hâli aynı hızla değişti. İç çekti, küçük çini ibriği kaldırdı ve fincanına bir miktar kahve döktü. “Krema?”

“Kalamayacağım.”

“Ah, çok üzüldüm. Vaktin olmasını dilerdim. Gelmen büyük incelikti.”

Bu noktada, en az otuz dakikadır sohbet ediyorduk. Çoktan unutmuştu bile. Arcadia, artık her ne idiye, sisler arkasında kaybolmuştu.

Yeni silinmiş bir kara tahta kadar boş bir gülümseme yolladı bana. Bu tamamen gerçektir. Kim olduğumdan emin değildi ama kibar olmaya çalışıyordu. “Acelen olmadığı bir zaman tekrar gel.”

“Geleceğim.” Yanağını öptüm ve kafamda cevaptan çok yepyeni sorularla odadan çıktım.

Bu mevzunun peşini bırakmama imkân yoktu artık. Ne ile uğraştığımı bulmak zorundaydım. Başka bilgi kaynaklarını da ortaya çıkarmalıydım ve kazmaya nereden başlamam gerektiğini biliyordum.

8. BÖLÜM

Rill

Büyük, beyaz evin gölgesi arabanın üstüne düştü ve onu tamamen yuttu. Uzun ve kalın manolya ağaçları bir sıra hâlinde etrafı sarıyor ve bana Uyuyan Güzel'in şatosunu anımsatıyordu. Ağaçlar, bizi çocukların bahçelerde oynayıp annelerin kaldırımlarda bebek arabalarını ittiği sokaktan saklıyordu. Bu evin önünde de bir bebek arabası vardı. Eskiydi ve bir tekerleği eksikti, bu yüzden bir yana eğikti. İçine bir bebek konulursa düşmesi olasıydı.

Manolya ağaçlarından birinin önünde küçük bir erkek çocuğu, maymun gibi çökmüştü. Lark kadardı, belki beş altı yaşlarındaydı. Biz arabayla içeri girerken bizi izledi ama ne gülümsemi, ne el salladı ne de kıpırdadı. Araba durunca yaprakların arasında kayboldu.

Bir an sonra, ağaçtan sürünerek çıkıp evin arka bahçesini yanındaki binadan ayıran yüksek, demir çitin altına girdi. Yandaki küçük bina bir zamanlar bir okul ya da kiliseymiş gibi duruyordu. Bazı çocuklar tahterevallide oynuyor ve bazıları sallanıyordu ama kapılar ve pencereler sımsıkı kapalıydı ve tahta üzerinde hemen hiç boya yoktu. Ön bahçeyi yabani otlar sarmıştı ki bu da aklıma yine Uyuyan Güzel'i getirdi.

Camellia etrafı görmek için yerden kalktı. “Burası hastane mi?” Bayan Tann’a, ona bir an bile inanmadığını gösteren bir bakış attı. Kız kardeşim yol boyunca dinlenmişti ve şimdi, yeni bir kavga için hazırdı.

Bayan Tann ona döndü ve kucağında uykuya dalan Gabion’ı düzeltti. Gabion’ın küçük kolu yere sarktı, tombul parmakları açılıp kapandı. Dudakları, sanki rüyasında öpücük atıyormuş gibi bir şekil aldı. “Bu hâlde hastaneye gidemezsin, öyle değil mi? Nehir kokuyorsun ve bite pireye bulanmışsın. Bayan Murphy sizinle ilgilenecek ve *eğer* gerçekten çok uslu davranırsan, hastane işine bakacağız.”

İçimde bir umut ışığı filizlendi ama daha fazla büyüyemedi; Bayan Tann bana bakar bakmaz söndü.

Fern göğsümde kıvrıldı, dizleriyle karnımı dürttü. “Briny’yi istiyorum,” dedi ağlamaklı bir fısıltıyla.

“İnin. İçeri girme vakti. Burada iyi olacaksınız,” dedi Bayan Tann. “Uslu durursanız *eğer*. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim,” diye herkes adına cevaplamaya çalıştım ama Camellia kolay teslim olmayacaktı.

“Briny nerede?” diye sordu. Olanlardan hiç memnun değildi ve yavaşça sinirleniyordu. Fırtınadan önceki sessizliği hissedebiliyordum.

“Sus, Camellia!” diye patladım. “Ne diyorsa yap.”

Bayan Tann hafifçe gülümsedi. “Çok iyi. Gördün mü? Her şey çok kolay. Bayan Murphy sizinle ilgilenecek.” Sürücünün, arabanın etrafını dolaşıp kapısını açmasını bekledi. Sonra ilk inen oldu ve erkek kardeşimi kucağına alarak, Lark’ı da elinden tuttu. Lark iri gözlerle bana baktı ama hep olduğu gibi, zorluk çıkarmadı. Bir kedi yavrusu gibi sessizdi.

“Sıra sende.” Kadın beni istiyordu, kapıya yaklaşıncaya yerdeki kahverengi gözlü çocuk ve kıza çarptım. Fern kollarını boynuma o kadar sıkı dolamıştı ki neredeyse nefes alamayacak hâledeydim.

“Siz ikiniz, çıkın.”

Bizden önce arabada olan çocuklar davranarak dışarı, yola çıktılar.

“Şimdi sen.” Camellia’ya bakarken Bayan Tann’ın sesi kısıldı. Gabion ve Lark’ı bana geri verdi ve tam arabanın kapısında durdu, bacaklarını ayırıp yolu kapattı. Ufak tefek bir kadın değildi. Heybetle dikiliyor ve güçlü görünüyordu.

“Gel, Camellia.” Uslu olması için ona yalvarıyordum ve o benim ne istediğimi biliyordu. Şu âna dek milim kıpırdamamıştı. Eli arkasındaydı ve diğer kapıyı denemesinden korkuyordum. Bu ne işe yarayacaktı ki? Tek umudumuz, Bayan Tann’ın dediği gibi uslu durursak, Briny ve Queenie’yi görebilmektir. Ya da Silas onlara olanları anlatırdı ve bizi bulmaya gelirlerdi.

Camellia’nın omuzları hafifçe oynadı ve kapının açıldığını duydum. Kapı açıldı ve Camellia’nın burnu genişledi. İtmek için döndü ve Bayan Tann iç çekerek içeriye eğildi.

Tekrar çıktığında, Camellia’yı kıyafetlerinden tutmuş sürüklüyordu. “Yettin artık! Kendine gelecek ve uslu duracaksın.”

“Camellia, dur!” diye bağırdım.

“Mellia, hayır, hayır!” Fern’in sesi, benimkinin yankısı gibiydi.

Gabion başını geriye attı ve bir çılgılık kopardı, ses evden sekip ağaçların arasında gezindi.

Bayan Tann, Camellia’yı iyice tutmak için ellerini daha da sıktı. “Birbirimizi anlıyor muyuz?” Yuvarlak yanakları kızarmış ve terliydi. Gözlükleri arkasındaki gri gözleri irileşmişti.

Camellia dudaklarını sımsıkı yumunca Bayan Tann'ın bu bakışı suratından sileceğini düşündüm ama yapmadı. Bunun yerine Camellia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra önünde dikildi. "Şimdi iyi olacağız, değil mi?"

Camellia'nın ağzı hâlâ limon emmiş gibi duruyordu.

O an aynı *Arcadia*'nın iskelesinde duran bir şişe gibi sallandı, her an devrilip nehre karışmaya hazırdı âdeta.

"Öyle değil mi?" diye tekrar etti Bayan Tann.

Camellia'nın kara gözleri alevlenmişti ama başını salladı.

"Çok iyi o hâlde."

Bayan Tann bizi sıraya soktu ve Camellia bizimle birlikte merdivenleri tırmandı. Demir çitin arkasındaki her boydan kızılı erkekli çocuklar bizi izlemek için durdular. Hiçbiri gülümsemedi.

Büyük evin içi kokuyordu. Her yerde perdeler çekilmişti ve karanlıktı. Ön holde geniş bir merdiven vardı. En üst basamakta iki oğlan oturuyordu. Biri bana Silas'ı hatırlattı ama bu daha büyüktü ve saçları bir tilkinin kürkü gibi kırmızıydı. Bu çocuklar bahçedekilere ya da ağaçtaki çocuğa benzemiyordu. Hepsi kardeş olamazdı.

Kimdi bunlar? Onlardan kaç tane vardı? Burada mı yaşıyorlardı? Hepsi hastanedeki anne ve babalarını görmeden önce temizlenmeye mi gelmişti buraya?

Bu yer neydi peki?

Masanın arkasında bir kadının beklediği bir odaya götürüldük. Bayan Tann'a kıyasla ufaktı, kolları o kadar zayıftı ki kemikleri ve damarları görünüyordu. Gözlüklerinin altından fırlayan burnu bir baykuşun gagası gibi eğikti. Bize bakınca yüzü kırıştı. "Bugün nasılsın, Georgia?"

“Oldukça iyiyim, teşekkürler, Bayan Murphy. Oldukça verimli bir sabah olduğumu söyleyebilirim.”

“Öyle olduğunu görebiliyorum.”

Bayan Murphy bize doğru gelirken parmaklarını masaya sürterek tozlu zemin üzerinde izler bıraktı. Dudağının bir ucu kalktı ve köpekdişi parladı. “Ulu Tanrım. Bu kimsesizler neredeymiş?”

Çocuklar etrafımda toplandı, hatta tanımadıklarım bile. Bir elimde Fern’i, diğesinde Gabion’ı tutuyordum. Kollarım hissizleşmeye başlamıştı ama bırakmayacaktım.

“Acınası çocuklar değil mi?” dedi Bayan Tann. “Onları tam zamanında aldığımıza inanıyorum. Hepsine yerin var mı? En kolayı böylesi olur. Birkaçını çabucak yollamak istiyorum.”

“Şu saçlara bak...” Bayan Murphy yaklaştı ve Bayan Tann onu takip etti. Bayan Tann’ın iri bedeni yürüdükçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir bacağıının aksadığını ilk defa fark ettim.

“Evet, oldukça iyi, değil mi? Hepsi aynı aileden gelen, dört tane bukleli sarışın ve... Şu.” Güldü ve bakışlarını Camellia’ya çevirdi.

“Ah, o muhtemelen bunlardan değildir.” Bayan Murphy bana baktı. “Bu senin kız kardeşin mi?”

“E-evet efendim,” dedim.

“Peki adı ne?”

“Ca-Camellia.”

“Böyle sıradan bir ufaklık için oldukça güzel bir isim. Ve tüm şu çirkin çillere bak. Âdeta, leylek seni yanlıs yuvaya bırakmış gibi.”

“Uyum sağlayan biri de değil,” diye uyardı Bayan Tann. “Onunla sorunlar yaşadık. Tam bir yüz karası.”

Bayan Murphy'nin gözleri kısıldı. "Ah, Tanrım. Pekâlâ, ben bu evde uslu davranılmasını *isterim*. Beklentilerimi karşılamakta *başarısız* olanların, diğer çocuklarla birlikte üst katta bulunmalarına müsaade edilmeyecektir." Dilini dişleri arasından geçirdi.

Tenim ürperdi. Fern ve Gabion kollarını daha da sıkıca boynuma doladılar. Bayan Murphy'nin ne demek istediği açıldı. Camellia onu sinirlendirirse, onu alacaklardı ve başka bir yere götüreceklerdi.

Camellia başını salladı ama hiç de içten olmadığına eminim.

"Kirli sarı saçlı olan bu ikisi de yol üzerinde bulundu." Bayan Tann, Camellia ile birlikte yerde yolculuk yapan oğlan ve kızı yan yana getirdi. İkisi de uzun ve düz, koyu kahverengi saçlara ve kahverengi gözlere sahipti. Küçük oğlan kıza öyle bir yapışmıştı ki, onun ablası olduğunu söyleyebilirdim. "Bunlar da nehir sıçanları elbette, gerçi oradaki kamp hemen hemen boştu. Bir şekilde duymuş olmalılar."

"Ne güzel yüzler."

"Evet, gerçekten de. Şu bukleli olanlar melek gibi. Büyük rağbet göreceklerini tahmin ediyorum."

Bayan Murphy geri çekildi. "Ama yüce Tanrım! Leş gibi nehir kokuyorlar. Evimde kesinlikle buna katlanamam. Banyo vaktine dek dışarıda kalmaları gerek."

"Buradaki kuralları *tamamen* anladıklarına emin olmadan onları dışarı salma." Bayan Tann elini Camellia'nın omzuna koydu. Camellia'nın başı sallanınca kadının parmaklarının sertçe bastırdığını anlayabiliyordum. "Bu kaçak. Her şeyi geçtim, arabadan bile kaçmaya çalıştı. Nehrin dibindeki bu inekler onları nasıl doğuracaklarını biliyor ama onlara nasıl davranılacağını öğretmiyorlar. Bu grubun biraz eğitime ihtiyacı olacak."

“Elbette. Hepsi için öyle değil mi?” Bayan Murphy başını salladı. Sonra tekrar dikkatini bana yöneltti. “Peki, senin adm ne?”

“Rill. Rill Foss.” Daha fazlasını söylemek istememiştim ama kendiliğinden geldi. Neden bahsettiklerini anlayamıyordum ve kalbim hızla atıyordu. Dizlerim, kardeşimin ağırlığı altında titriyordu ama tek sebebi bu değildi. Ölümüne korkuyordum. Bayan Tann bizi burada bırakmayı mı planlıyordu? Ne kadar süreliğine? “Ne zaman anne ve babamı görmeye gideceğiz? Hastanedeler. Annemin bir bebeği oldu ve...”

“Sus,” dedi Bayan Murphy. “Önce yapılacak şeyler var. Çocukları koridora çıkaracak ve merdivenin yanındaki duvar boyunca küçükten büyüğe oturmalarını sağlayacaksın. Orada bekleyin, *hiçbir* ses ya da yaramazlık istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Ama...”

Bayan Tann bu kez elini benim omzuma koydu. Parmakları kemiğimi sıktı. “*Senin* sorun çıkarmanı *istemiyorum*. Belli ki kız kardeşinden daha akıllısın.”

Koluma bir acı yayıldı ve Gabion’ın kaydığını hissettim. “E-eyet, efendim. Evet, efendim.”

Beni bıraktı. Gabby’yi düzelttim. Omzumu ovalamak istiyordum ama bunu yapmadım.

“Ve... *Rill*. Ne biçim bir *isim* bu böyle?”

“Nehirden geliyor. Babam takmış. Bir şarkı gibi kulağa hoş geldiğini söyledi.”

“Sana uygun bir isim bulacağız. Gerçek bir kız için, *gerçek* bir isim. *May* işimizi görecektir. May Weathers.”

“Ama ben...”

“May.” Beni kapıdan ittirdi ve diğer çocuklar da benimle sürüklendiler. Camellia, koridorda sessizce oturmak haricinde bir şey yapmamak için tekrar uyarıldı.

Ufaklıklar, ben onları köpek yavruları gibi sıraya sokup oturtmaya çalışırken mızızlanıp durdular. Merdivenlerin tepesindeki oğlanlar gitmişti. Dışarda bir yerde çocuklar oyun oynuyordu. Oynadıkları oyunu gittiğimiz okuldayken öğrenmiştim. Okul zamanı gelince, Queenie ve Briny genelde nehir kentlerinden birine demirlerdi ki Camellia ile ben ve artık Lark da okula gidebilsin. Kalan zamanda ise kitap okurduk ve Briny bize aritmetik öğretirdi. Neredeyse her şeyden şifre çıkarabilirdi. Camellia da sayılar konusunda ustaydı. Fern bile şimdiden alfabeyi biliyordu ama okula gitmek için hâlâ çok küçüktü. Gelecek sonbaharda Lark birinci sınıfa başlayacaktı...

Lark şimdi başını kaldırıp büyük fare gözleriyle bana baktı ve içimde, kara sularda girdaba kapılmışım gibi kötü bir his uyandı. Gidebileceği bir yer yoktu bu hissin. Sadece, dalgalar hâlinde dönüp duruyordu.

“Bizi hapishaneye mi götürecekler?” diye fısıldadı, adını bilmediğim küçük kız.

“Hayır, elbette hayır,” dedim. “Küçük çocukları hapse atmazlar.” *Atmazlardı, değil mi?*

Camellia’nın gözleri ön kapıya çevrildi. Buradan fırlayıp yakanmadan kaçılabilir mi diye düşünüyordu.

“Yapma,” dedim kısık sesle. Bayan Murphy gürültü yapmamızı söylemişti. Ne kadar uslu durursak, bizi istediğimiz yere götürme olasılıkları o kadar yüksek diye düşündüm. “Bir arada durmalıyız. Briny *Arcadia*’da olmadığımızı öğrenir öğrenmez bizi almaya gelecek. Yakında, Silas ona neler olduğunu anlatacaktır. O geldiğinde hepimiz aynı yerde olmalıyız. Beni duyuyor musun?” Suda kırık buz olduğunda ve yüzen bir buz kitlesi tekneye çarpıp bizi nehre çekebilir diye bizi uyarırken Queenie’nin yaptığı gibi uyardım onu. Böyle zamanlarda, hayır

derken bunda gerçekten ciddi olduğunu anlamamızı beklerdi. Nadiren böyle konuşurdu.

Camellia hariç herkes başını salladı. Hatta diğer küçük kız ve oğlan bile başlarını salladılar.

“Mellia?”

“Hııı-hı.” Teslim oldu ve kendine çektiği dizlerini kollarıyla sararak yüzünü kollarının üzerine gömerken, başını, bundan memnun olmadığını anlamamızı sağlayacak bir sertlikte vurdu.

Diğer çocuklara isimlerini sordum ama hiçbirisi tek kelime etmedi. Küçük oğlanın gözlerinden iri damlalar boşaldı ve kız kardeşi ona sıkıca sarıldı.

Ön kapının camına doğru uçan bir kuş ufak bir gürültüyle cama çarparak hepimizin yerinden zıplamasına neden oldu. Kalkıp sorunsuz uçabilmiş mi diye bakmak için doğruldum. Küçük, güzel, kırmızı bir kuştı. Belki de nehirde duyduğumuz oydu ve bizi buraya kadar takip etmişti. Tökezledi; uzun, tembel öğleden sonrası güneşinde tüyleri parıl parıl parlıyordu. Bir kedi kapmadan onu yerinden kaldırabilmeyi dilerdim ama korkuyordum; buraya gelirken çalılıklarda en az üç tanesini görmüştük. Bayan Tann kaçmaya çalıştığını düşünecekti.

Lark görmek için dizleri üstüne kalktı, dudakları titriyordu.

“İyi olacak,” diye fısıldadım. “Otur yerine. Uslu dur.”

Söyleneni yaptı.

Kuş basamaklara doğru sendeleyince, onu görebilmek için duvardan biraz uzaklaştım. Uç, diye düşündüm. *Çabuk ol. Onlar seni almadan uç.*

Fakat sadece orada durdu; gagası aralıktı, tüm vücudu nefes nefese inip kalkıyordu.

Uç buradan. Evine dön.

İzlemeye devam ettim. Eğer bir kedi gelirse, belki onu candan korkutabilirdim.

Koridorun karşı tarafındaki kapının altından sesler geliyordu. Dikkatle ayağa kalktım ve parmak uçlarımda kapıya yaklaştım.

Bayan Tann ve Bayan Murphy'nin konuşmalarından bölük pörçük bir şeyler duydum ama hiçbiri bir şey ifade etmiyordu. "...beş kardeş için hastaneden kâğıt al. Basit ve kesin. Bağları koparmak için en kolay yol. Aslında en zoru yüzer kulübelerinin tam yerini bulmak oldu. Çamur Adası'nın karşısında kendi başına duruyordu, dedi polis. Küçük çilli surat tuvaletten atlayıp yüzmeye kalkmış. O burnuna gelen pis koku sadece nehirden değil."

Kahkahalar yükseldi ama bir kuzgun çılgılığı kadar keskindi.

"Peki, diğer ikisi?"

"Onları bir kulübe yakınında çiçek toplarken bulmuşlar. Yakında onların belgelerini de halledeceğiz. Onlar da oldukça iyi huylu gibi duruyor. Hmmm... Sherry ve Stevie. İsimleri böyle olabilir. Onları derhâl eğitmeye başlasak iyi olur. Güzeller değil mi? Ve küçükler de. Uzun süre kalmayacaklardır. Gelecek aya bir görüşme partisi planlıyoruz. Hazır olmalarını bekliyorum."

"Ah, olacaklar."

"May, Iris, Bonnie... Beth... Ve Robby de diğer beşi olabilir, sanırım. *Weathers* da soy isimleri olsun. May Weathers, Iris Weathers, Bonnie Weathers... Kulağa güzel geliyor." Tekrar kahkahalar duyuldu. Ses o kadar yükseldi ki, kapıdan geri çekilmeme neden oldu.

Duyduğum son sözler Bayan Murphy'nin sözleriydi. "Ben ilgileneneğim. Düzgünce hazırlanacaklarına emin olabilirsiniz."

Onlar dışarı çıktıklarında, ben yerime dönmüş ve herkes duvar kenarında düzgünce sıralanmış mı diye kontrol etmiş-

tim. Camellia bile, aynı okulda yaptığımız gibi başını kaldırmış, Kızılderili gibi oturuyordu.

Bayan Murphy, Bayan Tann'ı kapıya götürürken, heykel gibi hareketsiz bekledik. Sadece, onları izlemek için gözlerimizi verandaya çevirdik.

Küçük kırmızı kuş çaresiz bir şekilde basamaklarda oturuyordu. İkisi de fark etmedi.

Uç buradan.

Queenie'nin kırmızı şapkasını düşündüm. *Queenie'ye uç ve ona bizi nerede bulacağını söyle.*

Uç.

Bayan Tann aksayarak birkaç basamak indi, neredeyse kuşa çarpacaktı. Benim nefesim kesildi, Lark ise hızla soluk alıp veriyordu. Sonra Bayan Tann bir şey daha söylemek için durdu.

Tekrar yürümeye başlayınca, kırmızı kuş sonunda uçup gitti.

Briny'ye nerede olduğumuzu söyleyecekti.

Bayan Murphy tekrar içeri girdi ama gülümsemiyordu. Koridorun karşısındaki odaya girip kapıyı kapattı.

Oturduk ve bekledik. Camellia tekrar yüzünü bacaklarına gömdü.

Fern omzuma yattı. Küçük kız, Bayan Tann'ın söylediği isme göre Sherry, erkek kardeşinin elini tuttu. "Kaynım acıktı," diye fısıldadı küçük çocuk.

"Kaynım aç," diye tekrarladı Gabion, fazla yüksek bir sesle.

"Şşşş." Başını okşarken elimin altındaki saçları yumuşacıktı. "Sessiz olmamız gerek. Saklambaç gibi. Aynı bir oyun gibi."

Dudaklarını kenetledi ve elinden geleni yaptı. Sadece iki yaşında olunca, *Arcadia*'daki "Mış gibi yapmak" oyunlarımızın

hep dışında kalmıştı, bu yüzden, bu kez oyunun bir parçası olmaktan memnundu.

Bunun da bir oyun olmasını dilerdim. Kurallarını ve kazandırsak elimize ne geçeceğini bilmek isterdim.

Şu an için tek yapabildiğimiz oturmak ve sırada neyin olduğunu beklemektir.

Bekledik, bekledik ve bekledik.

Bayan Murphy'nin gelmesi sonsuzluk kadar uzun sürdü sanki. Ben de acıkmıştım ama yüzüne bakarak sormamanın daha iyi olacağını anladım.

Tepemizde dikilirken yumruklarını beline koymuştu ve belindeki kemikler çiçekli siyah elbisesinin altından fırlamıştı. "Yedi tane daha..." dedi, kaşlarını çatıp merdivenlerden yukarıya bakarak. Bıraktığı nefes sis gibi çöktü. Kötü kokuyordu. "Pekâlâ, aileniz size bakamadığına göre başka çaremiz yok."

"Briny nerede? Queenie nerede?" diye sordu Camellia.

"Sessiz olacaksınız!" dedi Bayan Murphy dışlerinin arasından ve bize doğru yaklaştı, o esnada az önce burnuma gelen kokunun ne olduğunu anladım. Viski. Bu kokuyu tanıyacak kadar bilardo salonlarında bulunmuşluğum vardı.

Bayan Murphy parmağını Camellia'ya doğrulttu. "Herkesin dışarıda oynamak yerine, burada oturmak zorunda kalmasının sebebi *sensin*." Sonra koridoru ayaklarını yere vurarak geçti, adımları eğri bir çizgi çiziyordu.

Oturmaya devam ettik. Ufaklıklar sonunda uyudu, Gabion boylu boyunca yere uzandı. Önümüzden birkaç çocuk geçti; bizden daha büyükler de vardı, küçükler de; oğlanlar da vardı, kızlar da. Çoğu, üstlerine çok büyük ya da çok küçük kıyafetler giymişti. Hiçbiri bize bakmadı. Orada olduğumuzu fark etmemiş gibi, önümüzden geçip gittiler. Beyaz elbiseli ve önlüklü

kadınlar acele içinde koridoru bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı. Onlar da bizi görmediler.

Parmaklarımı ayak bileklerime sardım ve hâlâ orada olduğuma emin olmak için sıktım. Neredeyse, Bay H. G. Wells'in yazdığı *Görünmez Adam*'a dönüştüğümü düşünecektim. Briny o hikâyeyi severdi. Bize çok defa okumuştı ve Camellia ile ben de nehir kamplarındaki çocuklarla onu oynardık. Kimse, Görünmez Adam'ı görmezdi.

Gözlerimi kapayıp bir süreliğine öyleymiş gibi düşündüm.

Fern'in tualete gitmesi gerekiyordu ve ne yapacağımıza daha karar vermeden, altını ıslatmıştı. Beyaz bir üniforma giyen, siyah saçlı bir kadın önümüzden geçti ve yerde yayılmakta olan ıslaklığı fark etti. Fern'i kolundan tutup kaldırdı. "Burada böyle şeylere izin yok. Banyoyu düzgünce kullanacaksın." Önlüğünden bir havlu çıkardı ve yerdeki birikintinin üstüne attı. "Temizle şunu," dedi bana. "Bayan Murphy çıldıracak."

Fern'i yanına aldı ve ben de dediğini yaptım. Fern döndüğünde, külotu ve elbisesi yıkanmıştı ve onları ıslak ıslak giyiyordu. Kadın bize, tualete gidebileceğimizi söyledi ama acele etmemiz ve sonra tekrar merdivenlerin yanına dönüp oturmamız gerekiyordu.

Biri dışarıdan ılık çaldığında, daha yerimize yeni dönmüştük. Çocukların topladığını duydum. Çok fazla çocuk vardı. Konuşmuyorlardı ama koridorun sonundaki kapının arkasından ayak sesleri geliyordu. Bir süreliğine orada durdular ve sonra merdivenlerden gürültüyle çıktılar ama bu, bizim yanımızdaki merdiven değildi.

Tepemizdeki tahta, *Arcadia*'daki küpeşte ve döşemelerde olduğu gibi tıkrdayıp gıcırdadı. Evi hatırlatan bir sesti ve gözlerimi kapayarak bizi tekrar güvenli, küçük teknemize götürebilmeyi dileyerek dinledim.

Ama dileğimi hızla unutmak zorunda kaldım. Beyaz elbiseli bir kadın önümüzde durdu ve “Bu taraftan gelin,” dedi.

Takip etmek için ayağa kalktık. İlk Camellia gitti ve küçükleri aramızda tuttuk, hatta Sherry ve Stevie’yi bile.

Kadın bizi koridorun sonundaki kapıdan geçirdi, burada her şey farklı görünüyordu. Basit ve eskiydi. Duvarlarda kâğıt parçaları ve tülbentler asılıydı. Bir tarafta, içinde renkli iki kadının ocaktaki çaydanlık ile meşgul olduğu mutfak vardı. Kısa zamanda bir şeyler yiyeceğimizi umdum. Midem bir fıstık tanesi kadar kalmış gibi hissediyordum.

Bunu düşünmek bile canımın fıstık çekmesine neden oldu.

Mutfağın diğer tarafında büyük bir merdiven vardı. Boyanın çoğu soyulmuştu, sanki üstünde çok yürünmüş gibiydi. Tırabzanlardaki parmaklıkların yarısı ortada yoktu. Geriye kalan birkaç tanesi ise aynı Yaşlı Zede’nin gülerken görünen dişleri gibi sallanıyordu.

Beyaz üniformalı kadın bizi yukarı çıkardı ve koridordaki duvarın önüne dizdi. Diğer çocuklar da yakınlarda sıraya girdiler ve bir yerlerde, bir musluktan akan suyun sesini duydum. “Konuşmak yok,” dedi kadın. “Banyo sıranız gelene dek sessizce burada bekleyeceksiniz. Şimdi kıyafetlerinizi çıkaracak ve ayağınızın dibine düzgün bir şekilde katlayıp koyacaksınız. Hepsini.”

Bir anda derimin altına hücum eden kanı hissettim, sıcak ve yapış yapıştı, etrafıma dönüp büyük küçük tüm diğer çocuklara baktım; şimdiden söyleneni yapmaya başladıklarını gördüm.

9. BÖLÜM

Avery

“May Crandall. Bu ismin tanıdık olmadığına emin misin?” Annem ve babam ile limuzinde oturuyordum ve Columbia’daki kurdele kesme merasimine gidiyorduk. “Dün, huzurevinde bileziğimi bulan oydu.” *Buldu* demiştim çünkü *doğruca bileğimden çekip aldı* ifadesinden daha iyi geliyordu kulağa. “Lal taşından ateş böcekleriyle süslü olan Greer tasarımı, Büyükanne Judy’nin verdiği. Sanırım kadın bu bileziği tanıdı.”

“Büyükanne o bileziği sık sık takardı. Onu taktığını gören herhangi biri hatırlayabilir. Oldukça eşsiz bir parça.” Annem hafızasını yokladı, kusursuz bir şekilde çizilmiş dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Hayır. O ismi hatırlamıyorum. Muhtemelen Asheville’li Crandalllardan biridir? Gençken, elbette babandan önce, o aileden bir çocukla çıkmıştım. Kimlerden olduğunu sordun mu?” Bal Arısı için, kendi neslinden, iyi yetiştirilmiş her Güney Karolinalı kadın için olduğu gibi, tanışırken bu soruyu sormak doğal bir durumdu. *Sizinle tanışmak harika. Muhteşem bir gün değil mi? Peki, söyleyin bana, kimlerdensiniz?*

“Sormak aklıma gelmedi.”

“Cidden, Avery! Seninle ne yapacağız biz?”

“Beni odunluğa gönderin?”

Babam okumakta olduğu belgelerle dolu çantasından başını kaldırıp kıkırdadı. “Yapma, Bal Arısı, ben onu meşgul *ediyordum*. Ve kimse o detayları senin öğrendiğin gibi öğrenemez.”

Annem şakacı bir tavırla ona vurdu. “Ah, hadi oradan.”

Babam elini yakaladı ve öptü, ben ise arada kalmıştım. On üç yaşımda gibi hissediyordum.

“İyyyy. Toplum içinde temas demek, sizi gidi sizi.” Eve geldiğimden beri, kuzeye gidince kelime haznemden çıkardığım *sizi gidi sizi* gibi ifadeleri tekrar kullanmaya başlamıştım. Güzel ifadeler olduklarına karar vermiştim. Yine güneye has, hafifçe haşlanmış fıstıklar gibi, pek çok duruma uyuyorlardı.

“May Crandall diye birini hatırlıyor musun Wells; annenin arkadaşıymış?” Bal Arısı konuşmaya geri döndü.

“Sanmıyorum.” Babam başını kaşıdı, sonra saçına bolca spreyci sıkıldığını hatırladı. Dış mekân etkinlikleri daha fazla hazırlık gerektirirdi. Marul gibi kabarık saçlarla gazetelere manşet olmaktan kötüsü yoktu. Leslie saçlarımı geriye doğru taradığıma emin olmuştu. Bal Arısı ile uyumluyduk aslında. Bugün Fransız topuzu günüydü.

“Arcadia,” deyiverdim, sadece kelime bir tepki alacak mı diye görmek için. “Bu, Büyükanne Judy’nin kulüplerinden biri miydi... Ya da briç grubu... Ya da Arcadia’da yaşayan bir tanıdığı mı vardı?”

Ne annem ne de babam kelimeye olmadık bir tepki verdi. “Arcadia, Florida mı?” diye sordu annem.

“Emin değilim. Briç gruplarından bahsederken konuşma arasında geçti.” Büyükanne Judy’nin bunu söyleyiş tarzının beni huzursuz ettiğinden bahsetmedim. “Nasıl daha fazla şey öğrenebilirim?”

“Bu konu hakkında çok fazla endişelisin.”

Neredeyse telefonumu çıkarıp ona fotoğrafı gösterecektim. Neredeyse. Elim çantama giderken yarı yolda durdu; bunun yerine eteğimi düzelttim. Annemin yüzünde yeni bir endişenin işaretleri görüldü. Stres yapacak bir şeye daha ihtiyacı yoktu. Ona fotoğrafı gösterirsem, kötü bir komplonun kurulduğuna ve May Crandall'ın bizden bir şey istediğine emin olacaktı. Annem endişelenme konusunda bir profesyoneldi.

“Endişeli değilim anne. Yalnızca merak ettim. Kadın çok yalnız görünüyordu.”

“Çok düşüncelisin ama birbirlerini tanıyor *olsalardı* bile Büyükanne Judy ona pek arkadaşlık edemezdi. Daha yeni, Pazartesi Kızları'na, Manolya Konağı'nı ziyaret etmemelerini söyledim. Çok fazla eski arkadaşın ziyaret etmesi büyükannenin sinirlerini daha çok bozuyor. İsimleri ve yüzleri hatırlayamamak utanmasına neden oluyor. Aileden birileri olmayınca daha da zor oluyor. İnsanların onun hakkında konuşmasından korkuyor.”

“Biliyorum.” Belki bu işin peşini bırakmalıydım. Ama kafamdaki ses bana rahat vermiyordu. Fısıldıyor, musallat oluyor ve dalga geçiyordu. Tüm öğleden sonra boyunca beni rahat bırakmayacaktı. Konuştuk, gevezelik ettik, babam kurdeleyi kesince alkışladık. Yerel golf kulübünün VIP salonunda vakit geçirip vali ile yakın temasta bulunduk ve kuruluşun üst düzey yetkilileriyle konuştuk. Hatta doğal gaz çıkarılması kavgası ve komşu Kuzey Karolina'ya kapıların sonuna dek açılmasıyla alakalı süregelen kanun tasarısı üzerine ücretsiz hukuk danışmanlığı dahi önerdim. Ekonomi, doğaya karşı; bu iki ağır top sıklıkla kamuoyu ve kanun tasarıları ringinde karşı karşıya gelirdi.

Ben bile kâr-zarar meselelerini tartışıyordum ki gerçekten bunu şiddetle umursuyordum da ama aklımın gerisinde, çantamdaki telefonumu ve Büyükanne Judy'nin resme verdiği tepkiyi düşünüyordum.

Kadını tanıdığını biliyordum. *Queen ya da Queenie.*

Bu rastlantı değildi. Olamazdı.

Arcadia. Arcadia neydi?

Arabayla babamın Aiken'deki ofisine giderken, bir süreliğine ebeveynlerimden kurtulmak için kulağa masum gelen birkaç bahane uydurdum; halledilecek işler ve benzeri. Aslında, tekrar May Crandall'ı görmeye gidecektim. Eğer bir şeyler dönüyorsa, en iyisi öğrenmemdi. Böylece, ne yapılması gerektiğine karar verebilirdim.

Babam ayrılmamıza biraz üzölmüş gibiydi. Eve akşam yemeğine gitmeden önce ekibiyle bir strateji toplantısı vardı. Benim de katılmamı umuyordu.

"Ah, Tanrı aşkına, Wells. Avery'nin özel hayatı olmasına izni var," diye araya girdi annem. "İlişkisini yürütmesi gereken genç ve yakışıklı bir nişanlısı var, unuttun mu?" İnce omuzları kalktı ve bana muzip bir gülümseme yolladı. "Ve planlanması gereken bir de düğünü var. Eğer hiç konuşmazlarsa *planlamaları* da imkânsız." Cümlemin sonunda sesi yükselmiş, heyecanlı bir tavırdaki şarkı söyler gibi söylenmişti. Hafifçe dizime vurdu ve yaklaştı. Bana anlamlı bir bakış fırlattı. *Hadi gösterimizi sergileyelim*, diyordu bu bakış. Çantasıyla ilgilenildi, bir an bekledi ve gelişigüzel bir şekilde konuyu değiştiriyor gibi davrandı. "Bahçıvan, önceki gün açelyalar için yeni bir malç getirmiş... Bitsy'nin peyzajcısı tavsiye etmiş. Malçı geçen sonbaharda koymuşlar ve açelyaları bizimkinin iki katı daha sıkı. Gelecek bahara Drayden Hill'deki bahçeler herkes tarafından kısılanılacakmış. Mart sonu gibi olacakmış. Âdeta cenneti andıracakmış."

Tam da düğüne uygun ifadesi dillendirilmese de havada asıldı. Nişanlandığımızı duyurduğumuzda Elliot, Bitsy ve Bal Arısı'na, aceleye getirmeyeceklerine ve karar verme sürecinden çalmayacaklarına dair söz verdirmişti. Bu onları gerçekten öl-

dürüyordu. Biz aradan bir çekilsek her şeyi halledeceklerdi ama kendi zamanımızda ve kendi istediğimiz şekilde plan yapmaya kararlıydık. Şimdi, babam ve Bal Arısı tamamen babamın sağlığına odaklanıp evlilik hazırlıklarına kafa yormamalılardı.

Bunu Bal Arısı'na söyleyemezsiniz ama.

İmayı anlamıyormuş gibi davrandım. "Jason çölde bile gül yetiştirebilir." Jason, ben üniversite için oradan ayrılmadan çok önce Drayden Hill'deki bahçelerle ilgilenmeye başlamıştı. Hünerlerini sergilemek onu çok mutlu ederdi. Ama Elliot asla annelerimiz tarafından ortaya atılan bir düğün fikrine evet demezdi. Elliot annesini severdi ama tek çocuk olarak, sürekli onun hayatını organize etmeye uğraşmasından bunalmıştı.

Teker teker yapılacak, dedim kendime. *Babam, kanser, siyaset*. Şu an için en önemli üçlü bunlardı.

Ofisin önünde park ettik. Şoför bize kapıyı açtı ve özgür olduğuma sevinerek indim.

Ben kapıdan çıkarken örtülü bir ima daha geldi: "Elliot'a, açelyalar konusundaki önerisi için annesine teşekkür etmesini söyle."

"Söylerim," diye söz verdim ve Elliot'ı aramak için arabama seğirttim. Telefonu açmadı. Saat beşi geçmiş olmasına rağmen toplantıda olabilirdi. Finansal müşterileri yurt dışındandı, bu yüzden her saatte talep gelebilirdi.

Açelyalarla alakalı hızlı bir mesaj bıraktım. Buna epey gülecekti ve yoğun stresli bir gün sonrasında çoğunlukla buna ihtiyaç duyardı.

Bir blok sonra, ortanca kız kardeşim Allison'dan bir telefon aldım.

"Hey, Allie. N'aber?" dedim.

Allison güldü ama sesi yorgundu. Üçüzler arkada gürültü çıkarıyordu. "Courtney'yi dans dersinden almanın herhangi

bir... Onu alman mümkün mü? Oğlanlar hasta ve bugün zaten üç kez kıyafet değiştirdik bile ve... Evet, yine çıplağız. Dördümüz birden. Court muhtemelen dans stüdyosunun dışında dikilmiş, nerede kaldığımı merak ediyordur.”

Bir zamanlar bale ve gösteri sanatları dersinde tam bir facia olduğum Bayan Hannah'ın Salonu'na doğru bir u dönüşü yaptım. Neyse ki Court gerçekten yetenekliydi. Bahar gösterisinde muhteşemdi. “Elbette. Tabii ki. Çok uzak da sayılmam. On dakika içinde orada olurum.”

Allison rahatlamış hâlde derin bir iç çekti. “Teşekkürler. Hayatımı kurtardın. Bugün, en sevdiğim kız kardeşim sensin.” Allison'ın en sevdiğinin kim olduğu çocukluğumuzdan beri aramızda dönen bir şakaydı. Ortanca çocuk olarak, seçim hakkı onun gibiydi. Missy daha büyüktü ve daha albeniliydi, ben ise daha küçük ve istediklerini yaptırabileceği biriydim.

Hafifçe güldüm. “Bu, kesinlikle şehirde ekstra bir tura değer.”

“Ve lütfen anneme oğlanların hasta olduğunu söyleme. Buraya gelir ve bu mikrobun babama bulaşma riskini göze alamam. Courtney'yi Shellie'nin evine bırak. Adresini mesajla gönderirim. Shellie'nin annesini aradım bile. Court'un gece orada kalmasında sorun yokmuş.”

“Tamam, öyle yaparım.” Üçümüz arasında Bal Arısı'na en benzeyenimiz Allison'du. Dört yıldızlı bir general gibi yönetirdi ama oğlanlar doğduğundan beri, istilacı bir ordu tarafından bastırılmıştı. “Neredeyse vardım. Kızını kurtarır kurtarmaz mesaj atacağım.”

Kapattık ve birkaç dakika sonra, Bayan Hannah'ın Salonu'na park etmiştim. Courtney ön tarafta dikiliyordu. Terk edilmediğini görünce gözleri parladı.

“Selam, Aves Teyze!” dedi arabaya girerken.

“Sana da selam.”

“Annem yine mi beni unuttu?” Gözlerini devirdi ve on yaşımdan çok daha büyükmüş gibi görünmesine neden olan bir hareket yaparak başını bir tarafa yasladı.

“Hayır... Sadece, seni özledim. Takılabiliriz diye düşündüm; parka gider, kaydıraktan kayar, oyun alanında oynarız falan.”

“Ciddi olamazsın Aves Teyze...”

Fikri bu kadar çabuk savuşturmasından rahatsız olmuştum. Yaşma göre fazla olgundu. Daha dün pantolonumun paçasına yapışıp onunla Drayden Hill'deki ağaçlara tırmanmam için yalvarmıyor muydu? “Pekâlâ, annen gelip seni almam için aradı ama sadece oğlanlar hasta diye. Seni Shellie'nin evine götüreceğim.”

Yüzü aydınlandı ve yolcu koltuğunda dikleşti. “Ah, süper!” Ben pis bir bakış atınca ekledi, “Çocuklar hasta oldu diye sevinmedim elbette.”

Dondurma molası önerdim, bu bir zamanlar en sevdiğimiz aktiviteydi ama aç olmadığını söyledi. Sadece Shellie'nin evine gitmek istiyordu, bu yüzden navigasyonu açtım ve oraya yöneldim.

Shellie'ye mesaj atmak için telefonunu çıkardı ve o sırada düşüncelerim yön değiştirdi. Arcadia ve May Crandall'ın aklıma gelişi, hızla ergenliğe koşan yeğenimi izlemenin acısını gölgeledi. Ona *Arcadia*'yı sorunca May'in yanıtı ne olacaktı?

Bugün öğrenme ihtimalim düşük gibiydi. Courtney'yi bıraktığımda, huzurevinde akşam yemeği saati gelmişti. Çalışanlar meşgul olacaktı ve elbette May de öyle...

Ana yola döndüm ve yüzyılın başında yapılan evlerin sıralı olduğu, muhteşem bir şekilde kesilmiş çimler ve bahçelerle çevrili ağaçlı yollardan geçtim. Birkaç blok gittikten sonra ne-

den Shellie'nin evine giden yolun tanıdık geldiğini fark ettim. Büyükanne Judy'nin Lagniappe'deki evi çok da uzak değildi.

"Hey, Court. Seni Shellie'ye bırakmadan önce, benimle Büyükanne Judy'nin evine uğramak ister misin?" Tek başıma gitme fikri hoş değildi ama tam şimdi fark etmiştim ki Büyükanne Judy'nin eşyaları arasında bazı cevaplar bulabilirdim.

Courtney telefonunu indirdi ve bana şaşkın bir bakış yolladı. "Bu biraz ürkütücü, Aves Teyze. Orada kimse yaşamıyor ama hâlâ Büyükanne Judy'nin eşyaları ortalıkta." Alt dudağını büzdü. Büyük, mavi gözler bana ciddiyetle baktı. Büyükanne Judy'nin durumundaki âni değişimi kabullenmek çocuklar için zordu. Bu, onların ölümlülükle ilk gerçek temasıydı. "Eğer *gerçekten* ihtiyacın varsa seninle gelirim."

"Hayır, sorun yok." Tali yolu geçip devam ettim. Courtney'i bulaştırmanın anlamı yoktu. Court'u arkadaşına bıraktıktan sonra Lagniappe'ye gidecektim.

Açık bir şekilde rahatlamıştı. "Tamam. Bugün beni aldığın için teşekkürler, Aves Teyze."

"Ne demek, ufaklık."

Birkaç dakika sonra, Shellie'nin evine doğru koşturuyordu ve ben de Lagniappe Sokağı ve geçmişe mahkûm olmuşum.

Park edip arabadan çıkarken keskin bir kuvvet beni çarptı. Nereye baksam anılar vardı. Büyükanne'nin bakmasına yardım ettiğim güller, sokağın aşağısında oturan kız ile evcilik oynadığım söğüt ağacı, Sinderella'nın evinin camını andıran üst kat-taki cam, balo fotoğraflarının arka planı olarak hizmet vermiş geniş veranda ve rengârenk Japon balıklarının kraker kırıntı-larını kapmak için kafalarını çıkardığı süs havuzu...

Neredeyse evin yan kısmındaki Charleston stili verandada duran büyükanne'nin varlığını *hissediyordum*. Merdivenleri tırmanırken, orada olmasını bekledim. Orada olmadığını fark

etmek acı vericiydi. Bir daha asla bu yere gelip büyükannem tarafından karşılanmayacaktım.

Arka bahçedeki serada eski ve tozlu bir koku vardı. Nem ve toprak kokusu gitmişti. Raflar ve saksılar da yoktu artık. Şüphesiz, annem onları kullanabilecek birine vermişti.

Saklı anahtar hep olduğu yerdeydi. Temelden gevşek bir tuğlayı çıkarırken öğleden sonrası güneşinde parladı. Bunun ardından içeri girip alarmı kapatmak kolaydı. Sonrasında ise, *Şimdi ne yapmalı?* diye düşünerek oturma odasında dikildim.

Döşemeler ayaklarımın altında gıcırdadı, bu eski ve tanıdık bir ses olmasına rağmen yerimden sıçradım. Courtney haklıydı. Ev boş ve ürkütücü görünüyordu; artık, hep olduğu gibi ikinci evimiz değildi. On üç yaşımdan beri, okul zamanı ne zaman annemler D.C'ye gitse burada kalırdım, bu sayede arkadaşarımla Aiken'deki derslere girebilirdim.

Şimdiyse, içeri zorla girmiş bir hırsız gibi hissediyordum.

Bu çok saçma zaten. Neyi aradığını bile bilmiyorsun.

Fotoğraflar belki? May Crandall'ın komodinindeki kadın, eski albümlerden birinde olabilir miydi? Büyükanne Judy hep ailenin tarihçisi, Stafford soyunun kaydını tutan kişi olmuştu, bıkmadan daktilosunda etiketler yazar ve onları bir şeylere yapıştırırdı. Bu evde kökeni ya da önceki sahipleri ile alakalı dikkatle etiketlenmemiş tek bir mobilya, resim ya da sanat eseri yoktu. Tüm kişisel eşyaları da, her ne varsa, aynı şekilde depolanmıştı. Ateş böceği bileziği bana, dibinde sararmış bir not olan eski bir kutuda gelmişti.

Temmuz 1966. Bir hediye. Amerikan uzay gemisi Surveyor tarafından aydan gönderilen ilk fotoğraflar şerefine aytaşı. Aşk şerefine lal taşı. Su şerefine ateş böcekleri. Hatırlamak için de safir ve akik. Greer Designs'dan tasarımcı Damon Greer tarafından tasarlandı.

Bunun altına şöyle bir ekleme yapmıştı:

Avery için,

Yeni hayaller kurduğun ve yeni yollar açtığın için. Ateş böcekleri seni hayallerinin de ötesinde yerlere götürsün.

—Büyükanne Judy

Hediyenin kimden geldiğini belirtmemesi tuhaftı, şimdi fark etmiştim. Bu bilgiye randevu defterlerinden ulaşabilir miyim diye merak ettim. Yaşadıklarını dikkatle ve detaylarıyla kaydetmediği bir hafta bile geçmemişti; gördüğü herkesin, giydiği her şeyin, yemeklerde neyin servis edildiğinin bile kaydını tutardı. Eğer May Crandall ile arkadaşsa veya birlikte briç oynamışlarsa, May'in ismi muhtemelen orada olacaktı.

Bir gün, bunları okuyacak ve tüm sırlarımı öğreneceksin, demişti bana bir keresinde, ona neden her şeyi yazma konusunda bu kadar titiz olduğunu sorduğumda.

O yorum, şimdi bakınca bir izin gibiydi ama karanlık evde gezinirken suçluluk hissine kapıldım. Büyükanmem ölmüş falan değildi elbette. Hâlâ buradaydı. Yaptığım biraz burnumu sokmaktı ama yine de bir şeyi anlamamı *istediği*, bunun bir şekilde ikimiz için de önemli olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Kütüphanenin içindeki küçük ofisinde son randevu defteri hâlâ masada duruyordu. Sekiz saatliğine ortadan kaybolduğu ve eskiden alışveriş merkezi olan binada kaybolmuş ve kafası karışık bir hâlde bulunduğu günün sayfası açık kalmıştı. Bir perşembe günüydü.

El yazısı zorlukla okunuyordu. Titriyor ve aşağıya doğru kayıyordu. Büyükanmemin güzel, eğik yazısına hiç benzemiyordu. *Trent Turner, Edisto* o gün için yazılan tek şeydi.

Edisto? Kaybolduğunda bu mu olmuştu? Bir şekilde, Edisto Adası'ndaki kır evine gidip biriyle buluşmayı mı düşünmüştü?

Belki gece bir rüya görmüş ve uyanınca gerçek olduğuna inanmıştı? Belki geçmişteki bir olayı tekrar yaşıyordu.

Trent Turner kimdi?

Birkaç sayfa daha çevirdim.

Büyükanne Judy'nin son aylardaki sosyal etkileşimleri arasında May Crandall'ın ismi geçmiyordu. Fakat yine de May, bana yakın zaman önce görüştükleri izlenimini vermişti.

Ne kadar geriye gidersem, el yazısı o kadar anlaşılır hâle geliyordu. Kendimi, bir zamanlar büyükanneimin gölgesi olduğum o tanıdık rutinin içinde buldum; Birlik Kadınlar Kulübü, kütüphane heyeti, dernek ve bahar zamanı Bahçe Kulübü gibi. Büyükanneimin hızla kötüleşmesinden hemen önceye, yedi ay öncesine kadar hâlâ sosyal takvimini tuttuğunu fark etmek acı vericiydi, gerçi bir iki arkadaşı aileme, *Judy bir süredir sorunlar yaşıyordu*, demişti.

Birkaç sayfa daha çevirerek bu önemli seneyi kurcaladım, hatırladım ve düşündüm. Hayat gerçekten beklenmedikti. Randevu defteri bunu daha iyi anlamamı sağlamıştı. Günlerimizi planlıyorduk ama bunu kontrol edemiyorduk.

Büyükanneimin ocak ayı notları tam yeni yıl günü öncesinde, üstü gelişigüzel çizilmiş tek bir satırla başlıyordu. Tekrar, *Edisto* ve *Trent Turner* yazmıştı. Altına bir telefon numarası yazılmıştı.

Belki biriyle köşkteki halledilecek işlerle ilgili konuşuyordu. Gerçi bunu hayal etmek zordu. Yedi sene önce büyükbabam vefat ettiğinden beri Büyükanne Judy'nin işleriyle babamın kişisel sekreteri ilgileniyordu. Eğer yapılacak ayarlamalar varsa bununla o ilgilenmiş olmalıydı.

Sanırım bilmenin tek yolu vardı.

Cep telefonumu aldım ve numarayı çevirdim.

Telefon bir iki kez çaldı.

Eğer birisi açarsa ne diyeceğimi düşündüm. *Şey... Neden aradığımdan emin değilim. Büyükanne evindeki eski bir defterde adınızı buldum ve...*

Ve... Ne?

Telesekreter devreye girdi. “Turner Gayrimenkul. Ben Trent. Şu anda telefona cevap verecek biri yok ama mesaj bırakırsanız...”

Gayrimenkul mü? Şaşırmıştım. Büyükanne Judy, Edisto’daki yeri satmayı mı düşünüyordu? Bunu anlamak zordu. O kır evi daha büyükbabamla evlenmeden bile öncesinde ailesindeydi. Orayı severdi.

Eğer orayı satıyor olsak ailem bana söylerdi. Başka bir açıklaması olmalıydı ama bunu bilmenin bir yolu olmadığından araştırmama döndüm.

Dolapta, eskimiş bir kitaplıkta randevu defterlerinin kalanını buldum, hep oradalardı. Büyükbabam ile evlendiği yıldan bu zamana gelerek düzgünce sıralanmışlardı. Sırf eğlence olsun diye en eski olanı çıkardım. Beyaz deri kapak, antika bir çini gibi görünmesi için kurutulmuş ve yer yer kahverengi çiziklerle kaplanmıştı. İçindeki el yazısı dağınık ve bir genç kızın yazısı gibiydi. Kız yurdu partileriyle ilgili notlar, üniversitedeki sınavlar, gelin partileri, çini modelleri ve büyükbabam ile buluşmalar sayfalarını doldurmuştu.

Bir kenarda, yakında evlenince alacağı ismin imzasını çalışmıştı, harflerin süslülüğü ilk aşk heyecanını açık ediyordu.

Drayden Hill’de, Harold’ın ailesini ziyaret ettim, diyordu bir notta. Ata bindik. Birkaç engelden atladık. Harold, annesine söylemememi tembihledi. Düğünde tek parça olmamızı istiyor. Prensime buldum. En ufak bir tereddüdüm bile yok.

Hisler boğazımı düğümledi. Buruk bir histi.

En ufak bir tereddüdüm bile yok.

Gerçekten böyle mi hissetmişti? Gerçekten de büyükbabam ile tanışınca, onun doğru insan olduğunu bilmiş miydi? Elliot ve ben de çocukluk maceralarından yetişkin arkadaşlığına ve oradan da sevgili olup altı yıl çıktıktan sonra, zamanı gelmiş gibi hissettiğimizden, sonunda nişanlanmaya geçen doğal süreç yerine bir tür... yıldırım ânı yaşamış olmalı mıydık? Acelemiz olmadığından, hemen ilişkimizi ilerletmediğimiz için bizde bir sorun olabilir miydi?

Cep telefonum çaldı ve elime aldığımda, arayanın o olmasını diledim.

Hattaki ses bir erkeğe aitti ve arkadaş canlısıydı ama Elliot değildi.

“Merhaba, ben Trent Turner. Bu numaradan bir arama gelmiş. Kusura bakmayın kaçırmışım. Size ne konuda yardımcı olabilirim?”

“Eee... Eee...” Kafamdan, olabilecek her türlü cümle geçti ve birden konuşuverdim, “İsminizi büyükannemin randevu defterinde buldum.”

Arka plandan kâğıt hışırtıları geldi. “Edisto’da randevulaşmış mıyız? Kır evi bakmak için falan? Yoksa kiralama ile mi ilgili?”

“Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Aslında sizin bana söylemenizi umuyordum. Büyükannem bazı sağlık sorunları yaşıyor. Defterindeki notları anlamaya çalışıyorum.”

“Randevu hangi güne alınmış?”

“Randevu var mıydı emin değilim. Sizi bir ev satışı konusunda aramış olabileceğini düşünüyorum. Myers Köşkü ile ilgili.” Buralarda, evlerin yıllar önceki sahiplerinin ismiyle

anılması görülmemiş şey değildi. Büyükanneimin ebeveynleri iç kısımlardaki sıcak ve nemli yazdan kaçmak için Edisto Köşkü'nü yaptırmıştı. "Stafford. Judy Stafford." Kendimi, bu isim duyulunca gelecek ses tonu değişikliğine hazırladım. Eyaletin neresi olursa olsun, insanlar bizi ya sever ya da bizden nefret ederdi ama çoğunlukla kim olduğumuzu bilirlerdi.

"Staff... for... Stafford..." diye mırıldandı adam. Belki buralı değildi? Düşününce, aksanında hiç Charleston izi yoktu. Lowcountry de değildi ama biraz daha ağır konuşuyordu. Teksaslıydı belki? Çocukluğumun büyük bölümünü farklı yerlerden gelmiş çocuklarla kaynaşarak geçirdiğim için, hem yabancı hem de yerel aksanlar konusunda iyiydim.

Tuhaf bir duraksama oldu. Sonrasında ses tonu daha ihtiyatlı bir hâl aldı. "Sadece dokuz aydır buradayım ama kimsenin bizi Myersların köşkünü satma ya da kiralama konusunda aramadığına sizi temin edebilirim. Üzgünüm, pek yardımcı olamadım." Birden, beni başından atmaya çalışmaya başlamıştı. *Neden?* "Eğer yeni yıldan önceye denk geliyorsa muhtemelen büyükbabam Trent Senior ile konuşmuş olmalı. Ama kendisi altı ay kadar önce vefat etti."

"Ah. Başınız sağ olsun." Hep çok sevdiğim bu yerdeyken, uzaklardaki bu adama karşı bir yakınlık hissettim. "Büyükanneimin ona *hangi* konuda ulaşmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Sanki kelimelerini tartıyormuş gibi, yine huzursuz bir sessizlik oldu. "Aslında evet. Onun için birkaç evrak hazırlamış. Tek diyebileceğim bu."

İçimdeki savcı yüzeye çıktı. Bilgi saklayan isteksiz tanıgın kokusunu hemen almıştım. "Ne tür belgeler?"

"Üzgünüm. Büyükbabama söz verdim."

"Ne için?"

“Eğer buraya kendisi gelirse, büyükbabamın ona bıraktığı zarfı verebilirim.”

Kafamda alarmlar çalmaya başladı. Neler oluyordu böyle?
“Seyahat edebilecek durumda değil.”

“O hâlde size yardımcı olamam. Üzgünüm.”

Bunu dedikten sonra telefonu kapattı.

10.BÖLÜM

Rill

Oda sessizdi ve rutubetli bir koku vardı. Gözlerimi açtım, sonra sımsıkı kapattım ve yavaşça tekrar açtım. Uyku sersemliği hâlâ üzerimde olduğundan, iyi bir şekilde göremiyordum. Geceleyn kulübenin pencerelerinden giren nehir sisi kaplamış gibiydi sanki ortalığı.

Hiçbir şey olması gereken yerde değildi. *Arcadia*'nın kapı ve pencereleri yoktu, kalın, taş duvarlar vardı. Havada, kasalarca kumanya ve yakıt tuttuğumuz kapalı depolardakine benzer bir koku vardı. Küf ve ıslak toprak kokusu burnumun içine girip orada kaldı.

Lark'ın uykusunda sızlandığını duydum. Lark ve Fern'in uyuduğu çekme yatağın yumuşak hışırtısının yerini, menteşe gıcirtısı almıştı.

Gözlerimi kırpıştırıp yukarı baktım ve tavanın yanında küçük, yüksek bir pencere gördüm. Sabah güneşi içeri girmeye çalışsa da oda loş ve gölgeliydi.

Cama bir çalı sürtündü. Küf kokulu barakada yatağa yatışımı hatırladım, gün geceye karışırken camın dışındaki güle bakmıştım, erkek ve kız kardeşlerimin nefesleri uzayıp yavaşlamıştı.

Beyaz elbiseli kadının bizi bodrum merdivenlerinden indir-diğini, fırın ve kömür yığınlarının yanından geçirip bu odaya getirdiğini hatırladım.

Biz hep burada kalıp kalmayacağınıza karar verene dek bu odada kalacaksınız. Gürültü yapmak ya da sorun çıkarmak yok. Sessiz olmanız gerek. Yataklarınızdan ayrılmayın.

Bize askerlerin nehir yakınındaki idman kamplarında kul-landıklarına benzer, beş tane katlanan yatak gösterdi.

Sonra çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Hepimiz, hatta Camellia bile sessizce yataklarımıza kıv-rıldık. Yine kendi başımıza, sadece beşimiz olduğumuz için memnundum. Çalışanlar ya da bizi meraklı, endişeli, üzgün, kaba ya da ölü ve hissiz, boş gözlerle izleyen çocuklar yoktu.

Dün olan her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. *Arcadia*'yı gördüm, polisi, Silas'ı, Bayan Tann'ın arabası-nı, üst kattaki banyo sırasını gördüm. Hasta bir his beni baştan ayağa sardı. Durgun suya vuran yaz güneşiyle ısınmış, içine dü-şen her türlü şeyle zehre bulanmış dalga gibi yuttu.

İçten dışa kirli hissettim. Bunun, kum ve kız kardeşlerimle Gabion da dâhil olmak üzere, benden önceki tüm çocukların kullandığı sabun yüzünden kahverengileşen bulanık banyo suyu ile alakası yoktu.

Bunun yerine, ben küvete girerken önümde dikilen çalışan gel-di aklıma, ona arkamı dönerek kendimi saklamaya çalışmıştım. “Yıkan,” dedi sabunu ve çaputu işaret ederek. “Oyalanacak vakit yok. Siz nehir fareleri pek de ahlaklı bilinmezsiniz, öyle değil mi?”

Ne demek istediğini ya da nasıl cevaplamam gerektiğini bil-miyordum. Belki de bilmemem gerekiyordu.

“Yıkan dedim!” diye bağırdı. “Tüm gün beklerim mi sanı-yorsun?” Öyle olmayacağını kesinlikle biliyordum. Diğer ço-

cuklara da aynı şekilde bağırdığını duymuştum. Kafaları durulanmak için suya sokulurken sızlanmalar, ağlamalar ve öksürmeler duymuştum. Neyse ki Foss çocuklarının hiçbirinin suyun altında olmakla bir sorunu yoktu. Bebekler, hatta Camellia bile çok sıkıntı yaşamadan banyo işini halletmişlerdi. Aynısını yapmak istedim ama kadın sanki bana karşı bilenmiş gibiydi, belki de bunun sebebi en büyükleri olmamdı.

Suyun üzerinde çömeldim çünkü çok pis ve soğuktu.

Beni daha iyi görmek için harekete geçti ve tüylerimi diken diken eden bir tavırla bana baktı. “Sanırım diğer küçük kızlarla birlikte olamayacak kadar büyümüş değilsin. Uzun sürmez ama, seni başka bir yere aldırma zorunda kalabiliriz.”

Biraz daha arkamı döndüm ve olabildiğince çabuk yıkan-dım.

Bu sabah hâlâ, biri bana o şekilde baktığı için kirlenmiş hissediyordum. Umarım bir sonraki banyo vakti gelmeden buradan ayrılmış olurduk.

Dışardaki küçük pembe gülün ortadan kaybolmasını istedim. Pencerenin değişmesini, duvarların ahşap duvara dönmesini, beton zeminin değişmesini ve eriyip ortadan kaybolmasını istedim. Ayaklarımızın altında eskimiş kalaslar, yataklarımızın altında akan bir nehir ve dışarıdaki verandada Briny’nin armonikasının sesini duymak istedim.

Gece boyunca en az on kez uyanmıştım. Sabahın erken saatlerinde Fern yanıma sokuldu. Çökük yatak nedeniyle o kadar sıkışmıştık ki, uyumak şöyle dursun nefes almak bile mucizeydi.

Ne zaman uyuyabilsem, kendimi *Arcadia*’da buluyordum. Ne zaman uyansam burada, bu yerdeydim ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Biz hep burada kalıp kalmayacağımıza karar verene dek bu odada kalacaksınız...

Bunun anlamı neydi... *Hep mi?* Gece burada kalıp temizlendiğimize göre artık bizi Briny ve Queenie'yi görmek için hastaneye götürmeyecekler miydi? Hepimiz mi gidecektik yoksa bir kısmımız mı? Bebekleri burada bırakamazdım. Ya bu insanlar onlara zarar verirse, ne olacaktı?

Erkek kardeşimi ve kız kardeşlerimi korumalıyım ama kendimi bile koruyamıyordum.

Gözyaşlarından ağzım yapış yapış olmuştu. Kendime ağlamayacağımı söylemişim. Bu sadece küçük çocukları korkuturdu. Onlara her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermişim ve şu âna dek buna inanmışlardı, hatta Camellia bile inanmıştı.

Gözlerimi kapattım, Fern'in yanma kıvrıldım ve gözyaşlarının akıp onun saçlarına karışmasına izin verdim. Hıçkırıklar karnımdan yükselip göğsümde birikiyordu ve onları yutuyordum. Fern göğsümde uyumaya devam etti. Belki de rüyalarında, bunun, yatağını sallayan nehir olduğunu görüyordu.

Uyuma, dedim kendime. Birileri gelmeden Fern'i kendi yatağına koymalıyım. Başımızın belaya girmesine müsaade etmezdim. Kadın yataklarımızdan ayrılmamamızı tembihlemişti.

Sadece birkaç dakika daha. Sadece bir iki dakika, sonra kalacak ve herkesin olması gereken yerde olduğundan emin olacağım.

Daldım ve uyandım, daldım ve uyandım. Yakınlarda bizden olmayan, iri birinin nefesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu bir erkekti. Belki Briny'ydi.

Daha emin olamadan yanık makine yağı, yeşil çimen, kömür tozu ve ter kokusu odayı doldurdu. Bu Briny değildi. O nehir suyu ve gökyüzü gibi kokardı. Yazın gelen sabah sisi, kışın gelen ayaz ve odun dumanı gibi kokardı.

Zihnim berraklaştı ve dinledim. Ayaklar kapı önünde birkaç adım atıp durdular. Briny böyle yürümezdi.

Örtüyü Fern'in başının üzerine çektim ve uyanıp hareket etmemesini diledim. Oldukça loştu, camdan aynı hafif ışık giriyordu. Belki Fern'in kendi yatağında olmadığını fark etmezdi.

Kafamı çevirince, onu gözümün ucuyla zorlukla seçebildim. İriydi, Briny'den çok daha uzun boylu ve şişmandı ama bir tek bunu çıkarabilmiştim. Orada dikilen bir gölgeydi. Ne hareket ediyor ne de bir şey söylüyordu. Sadece duruyor ve bakıyordu.

Burnum ağlamaktan dolayı akmıştı ama ne şildim ne de burnumu çektim. Uyanık olduğumu bilmesini istemiyordum. Neden buradaydı?

Camellia yatağında döndü.

Hayır, diye düşündüm. Şşşş. Ona mı bakıyordu? Gözlerinin açık olup olmadığını görebiliyor muydu?

Odanın içine doğru ilerledi. Yürüdü, sonra durdu, sonra yürüdü ve tekrar durdu. Lark'ın yatağının önünde eğildi, yastığına dokundu. Biraz sendeledi ve tahta çerçeveye çarptı.

Gözümün ucuyla izledim. Sonra benim yatağıma geldi ve bir süre izledi. Başımın yanında yastık hışırdadı. Ona oldukça hafif bir şekilde iki kez dokundu.

Sonra diğer yatakların yanında durdu ve sonunda odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve bir nefes daha çekince nane kokusu duydum. Örtüyü açıp Fern'i uyandırınca, yastıkta iki küçük şeker olduğunu gördüm. Aklıma hemen Briny geldi. Briny bilardoda para kazanınca ya da rıhtımdaki bir vapurda çalışınca *Arcadia*'ya hep cebinde naneli şekerlerle dönerdi. En iyisinden alırdı. Briny bizimle küçük bilmece oyunları oynar ve cevabı doğru bilirsek, şeker verirdi. *Eğer ağaçta iki kırmızı kuş ve yerde de bir tane varsa ve çalılıkta iki mavi kuş ve dört tane de yerde varsa ve çitte bir büyük baykuş ve ahırda bir baykuş varsa, yerde kaç tane kuş vardır?*

Yaşınız ne kadar büyürse, sorular o kadar zorlaşırdı. Sorular ne kadar zorlaşırsa, şekerlerin tadı o kadar güzelleşirdi.

Nane kokusu, kapıdan fırlayıp Briny orada mı diye bakmayı istememe neden oldu. Ama bu naneler başka türlüydü. Onları avcuma alıp Fern'i yatağına taşıırken aynı hissi vermemişlerdi.

Kapının orada, Camellia birini ağzına atıp yedi.

Naneleri çocukların yastıklarına bırakmayı düşündüm ama onun yerine, toplamayı tercih ettim. Eğer çalışanlar gelirse, şekerler yüzünden başımıza bir bela gelebilirdi.

"Hırsız!" Camellia dün geceki banyo kuyruğundan beri ilk kez konuştu. Yatağında oturmuştu, ona epey büyük gelen gecelik omzundan sarkıyordu. Banyo sonrası, bir görevli yığını karıştırıp giymemiz için bunları vermişti. "Her birimize birer tane şeker bıraktı. Hepsini birden alamazsın. Bu adil değil."

"Şşşş!" Çok yüksek sesle konuşuyordu, kapının açılmasını ve yakalanmayı bekledim. "Sonra vermek üzere aldım."

"Çalılıyorsun."

"Hayır." Elbette, Camellia bugün eski hâline dönmüştü, sabahları hep olduğu gibi asabiydi. Naneli şeker için bile olsa kolay uyanmazdı. Çoğu zaman onunla didişirdim ama şu anda bunun için fazla yorgundum. "Sonraya saklıyorum dedim. Başımıza bela açılınsın istemiyorum."

Kız kardeşimin kemikli omuzları sarktı. "Başımız zaten belada." Saçları aynı bir atın kuyruğu gibi yatağa düştü. "Ne yapacağız, Rill?"

"Uslu duracağız ki bu insanlar bizi Briny'ye götürsün. Bir daha kaçmayı deneyemezsin, Camellia. Onlarla kavga edemezsin, tamam mı? Eğer onları kızdırırsak, bizi götürmezler."

Bana sertçe baktı, gözleri o kadar kısıldı ki, nehir kenarında büyük, kaynayan kazanlarda nehir kenti çamaşırlarını yıkayan

Çinli adamlara benzedi. “Bizi götüreceklerini düşünüyor musun? Bugün olur mu?”

“Eğer uslu durursak.” Bunun yalan olmadığını umdum ama belki öyleydi.

“Bizi neden buraya getirdiler?” Soru öksürmesine neden oldu. “Neden bizi kendi hâlimize bırakmadılar?”

Anlamaya çalışmak aklımı karıştırmıştı. Camellia’ya olduğu kadar kendime de açıklamam gerekiyordu. “Sanırım bir hata oldu. Briny’nin bize bakmak için döneceğini anlamış olmalılar. Ama Briny, gittiğimizi fark ettiğini yakında söyleyecektir onlara. Bunun büyük bir hata olduğunu söyleyecek ve bizi eve götürecektir.”

“Bugün olur mu ama?” Çenesi titredi ve alt dudağını sımsıkı yumdu, ne zaman bir oğlanla kavgaya girişecek olsa böyle dururdu.

“Bugün olmalı. Eminim bugün olur.”

Burnunu çekti ve sümüğünü koluna sürdü. “O kadınların bir daha beni o küvete sokmasına müsaade etmem, Rill. Buna izin vermem.”

“Sana ne yaptılar, Camellia?”

“Hiçbir şey.” Çenesini kaldırdı. “Sadece, beni bir daha oraya sokamazlar, hepsi bu.” Bana elini uzattı ve avcunu açtı. “Eğer diğerlerine şekerleri vermeyeceksen bana ver. Açlıktan ölüyorum.”

“Kalanı sonraya bırakacağız... Eğer dün çocukların olduğu yere çıkarsak o zaman çıkaracağım.”

“Briny’nin geleceğini söylemiştin.”

“Ne zaman geleceğini bilmiyorum. Sadece geleceğini biliyorum.”

İnanmıyormuş gibi bir an dudaklarını büzdü, sonra kapıya doğru döndü. “Belki o adam gitmemize yardım eder. Bize şekerleri getiren adam. O arkadaşımız.”

Bunu çoktan düşünmüştüm. Ama o adam kimdi? Neden buraya gelmişti? Arkadaşımız olmak mı *istiyordu*? Bayan Murphy'nin evinde bize iyi davranan ilk kişiydi.

"Briny'yi bekleyeceğiz," dedim. "O zamana dek uslu duracağız, bu..."

Kapı kolu hareket etti. Camellia ile aynı anda yataklarımıza girip uyuyor taklidi yaptık. Kalbim cildimi kaşındıran battaniyenin altında delice çarpıyordu. Kimdi oradaki? Yeni arkadaşımız mıydı, yoksa başka biri miydi? Konuştuğumuzu duymuşlar mıydı?

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Beyaz elbise giymiş, kahverengi saçlı bir kadın içeri girdi. Battaniyedeki ince bir açıklıktan onu izledim. Bir oduncu kadar iriydi ve karın bölgesi yuvarlaktı. Dün gördüğümüz kadınlardan biri değildi.

Kapıda durup kaşlarını çattı ve sonra yataklarımıza doğru bakıp ardından elindeki anahtarlara baktı. "Hepiniz yataklarınızdan çıkın." Geçen yaz, bir aylığına teknemizin yakınına demirleyen Norveçli aile gibi konuşuyordu. *Yatak* kulağa *batak* gibi geliyordu ama onun anlamını bildiğinden şüpheliydim. Kızgın görünmüyordu, sadece çok yorgundu. "Ayağa kalkın ve battaniyeleri katlayın."

Gabion haricinde hepimiz ayaklandık. Onu yatağından çıkarmak zorunda kaldım ve ben battaniyeyi düzeltirken sendeleyip poposunun üstüne düştü.

"Gece, bu odada *başka* biri daha vardı, değil mi?" Parmakları arasında bir anahtar tutuyordu.

Nane şekerlerini getiren adamdan ona bahsetmeli miydik? Belki odamıza girmesine izin yoktu? Belki söylemezsek başımız belaya girecekti.

"Hayır, efendim. Kimse yoktu. Sadece biz vardık," diye cevapladı Camellia, ben cevaplayamadan.

“Ve sen de baş belasısın, söylediler bana.” Camellia’ya doğru sert bir bakış fırlattı ve kardeşim hafifçe büzüldü.

“Hayır, efendim.”

“Kimse gelmedi.” Ben de yalan söylemek zorunda kaldım. Camellia söyledikten sonra başka ne yapabilirdim ki? “Tabii eğer biz uyurken gelmedilerse.”

Kadın tepedeki ampulün zincirini çekti. Ampul yanınca gözlerimizi kırptıştırıp kıstık. “Bu kapı kilitli olmamalıydı. Öyleydi değil mi?”

“Bilmiyoruz,” diye cevapladı Camellia. “Tüm gece boyunca yataklarımızdaydık.”

Kadın bana baktı, başımı salladım, sonra odayı toplamaya geri döndüm. Nanelerden kurtulmak istiyordum ama çok korkuyordum, bu yüzden onları elimde tuttum ki bu da battaniyeleri katlamamı zorlaştırıyordu ama kadın fark etmedi. Daha çok, bizi bir an önce oradan çıkarmaya odaklanmıştı.

Odadan çıkınca, iri adamın bodrumda dikildiğini gördüm, Cadılar Bayramı’ndaki balkabaklarınm ağzına benzer lataları olan büyük ve siyah bir ocağın yanında duran süpürge’nin sapına dayanmıştı. Biz geçerken izledi. Camellia ona gülümsedi ve o da onun gülümsemesine karşılık verdi. Dişleri çarpık ve çirkindi, ince telli kahverengi saçları terli tutamlar hâlinde yüzüne sarkıyordu ama yine de gülümsemesine bakmak hoştu.

Belki gerçekten de burada bir arkadaşımız vardı.

“Bay Riggs, başka yapacak hiçbir şeyiniz yoksa, gece bahçe-yeye düşen dallarla ilgilenin,” dedi kadın. “Çocuklar dışarı çıkmadan halledin.”

“Evet, Bayan Pulnik.” Dudaklarının köşeleri kıvrıldı ve Bayan Pulnik merdivenlere yönelirken süpürge’sini hareket ettirse de hiçbir şeyi süpürmedi.

Camellia omzundan geriye baktı ve adam ona göz kırptı. Bu bana, Briny'yi hatırlattı, sanırım bu yüzden Bay Riggs'i biraz seviyor olabilirdim.

Üst katta, Bayan Pulnik bizi çamaşır odasına götürdü ve bize yığından bir şeyler verdi. Bunlara oyun kıyafetleri, diyordu ama çaputtan başka bir şey değillerdi. Giyinmemizi ve banyoyu kullanmamızı söyledi, yaptık. Kahvaltı, bir önceki gece banyo-dan sonra verilen yemekten farklı değildi; bir kepçe mısır lapası. Masaya geç gitmiştik. Diğer çocuklar çoktan oynamaya gitmişti. Kâselerimizi temizleyince, bize de dışarı çıkmamız ve bahçeden ya da kilisenin bahçesinden ayrılmamamız söylendi, *yoksa* diye de eklendi.

"Ve o çitin oraya da gitmeyeceksiniz." Bayan Pulnik biz daha kapıdan çıkamadan Camellia ve Lark'ın kolunu tuttu. Bize doğru eğildi, kızarmış yuvarlak yanakları terden parlaktı. "Dün, bir oğlan alttan tünel kazdı. Bayan Murphy ona *dolap* cezası verdi. *Dolap* cezası çok, çok kötüdür. *Dolap* karanlıktır. Anlıyor musunuz?"

"Evet," dedim güçlkle, Gabby'yi kaptım ve kadından uzaklaştırmak için Lark'a uzandım. Hâlâ sütun gibi dikiliyordu ve yanaklarından süzülen kocaman damlalar haricinde kılı bile kıpırdamıyordu. "Anne ve babamızı görmeye gidene dek kurallara uymalarını sağlayacağım."

Bayan Pulnik'in birleştirdiği iri dudaklarının uçlarını kıvrıldı. "İyi," dedi. "Bu sizin için akıllıca bir karar. *Hepiniz için.*"

"Evet."

Elimizden geldiğince çabuk kapıya gittik. Güneş cennet gibi hissettiriyor, gökyüzü kavaklar ve akçaağaçlar arasından uzanıyordu, merdivenlerin sonundaki kirli yer serin ve yumuşaktı. Güvenliydi. Gözlerimi kapadım, yaprakların konuşmasını ve kuşların sabah şarkılarını söylemesini dinledim. Seslerini tek

tek seçtim, Carolina çit kuşu, kırmızı kuş, saka. Dün sabah küçük deniz kulübemizde uyandığımda da aynı kuşlar vardı.

Küçük kızlar elbiseme yapıştı, Gabby tekrar kollarımı çekştirip inmeye çalıştı ve Camellia da sadece dikildiğimiz için yakındı. Gözlerimi açtım ve bahçeyi çevreleyen yüksek, siyah çite baktığımı gördüm. Hanımeli, dikenli çobanpüskülü ve açelyalar çitin üzerini sarmış ve boyumuzu aşmıştı. Görebildiğim sadece bir kapı vardı ve o da eski kilisenin yan kapısının arkasındaki oyun alanına gidiyordu. Orada da aynı çit devam ediyordu.

Camellia çitin altından geçemeyecek kadar büyüktü ama sanki denemek için en uygun yeri arıyor gibi bakıyordu.

“En azından salıncaklara gidelim,” diye mızımlandı. “Oradan yolu izleyebilir ve Briny bizi almaya gelince görebiliriz.”

Bahçeyi aştık, Gabion kollarımdaydı ve kız kardeşlerim, hatta gittiğimiz her okulda daha şıp demeden kavga çıkaran Camellia bile hemen arkamdaydı. Yeni olduğumuz için, çocuklar gözlerini bize dikmişti. Fark etmemiş gibi davrandık. Genelde bu oyunda iyiydik, çok arkadaş canlısı davranmazdık; onların, herhangi birimize bulaşırlarsa, kalanımızla da baş etmeleri gerektiğini anlamalarını sağlardık. Ama bu kez farklıydı. Bu yerin kurallarını bilmiyorduk. Başımızda bir öğretmen yoktu. Görünürde bir yetişkin yoktu. Sadece bize bakmak için ip atlama ve çember oyunlarına ara veren çocuklar vardı.

Dün, nehirden bizimle birlikte gelen küçük kızı göremedim. Bayan Tann’ın Stevie diye seslendiği küçük erkek kardeşi, önünde boyası soyulmuş ve tek tekerleği olmayan metal bir kamyon ile pisliğin içinde oturuyordu.

“Ablan nerede?” Yanına çömeldiğimde Gabion’ın ağırlığı dengemin bozulmasına neden olunca, düşmemek için tek elimi yere koyarak destek aldım.

Stevie'nin omuzları kalktı ve indi, kocaman, kahverengi gözleri sulandı.

"Bizimle gelebilirsin," dedim ona.

Camellia homurdandı, "O bizim sorunumuz değil."

Ona susmasını söyledim.

Stevie dudaklarını büzdü ve başını sallayıp kollarını uzattı. Birinde kocaman bir ısırik izi vardı ve kimin yaptığını merak etmeme neden oldu. Onu kucağıma alarak tekrar ayağa kalktım. Gabion'dan büyüktü ama aynı kilolardaydı. Zayıf, ufakça bir çocuktü.

Metal kap kacakla oynayan iki kız bize doğru baktılar. Bazen Camellia ile ormanda yaptığımız gibi, kuru yaprakları temizleyip kendilerine oyun alanı açmışlardı. "Oynamak ister misiniz?" diye sordu bir tanesi.

"Toz ol," diye çıkıştı Camellia. "Vaktimiz yok. Babamızı beklemeye kilisenin bahçesine gideceğiz."

"Böyle yapmana gerek yoktu." Kızlar oyunlarına döndüler ve biz de yolumuza devam ettik.

Kilise bahçesinin kapısında iri bir çocuk çobanpüskülleri-nin arkasından fırladı. Şimdi, çalılıklarda bir tünel açtıklarını görebiliyordum. Orada bir deste kartla birlikte dört beş çocuk vardı. Biri cep bıçağıyla bir mızrak yontuyordu. Bana gözlerini kısarak baktı ve mızrağın sivri kısmını eliyle test etti.

Koca, kırmızı kafalı olanı kapının orada dikildi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Buraya gel," dedi, sanki benim üstümmüş gibi. "Onlar gidip oynayabilir." Ne demek istediğı açıktı. Onlarla çalılıkların altına girmemi istiyordu. Aksi takdirde erkek kardeşim ve kız kardeşlerim kilisenin bahçesine gidemezdi.

Yüzümü ateş bastı. Kanın hücum ettiğini hissettim. *Kafasın-dan neler geçiyordu?*

Camellia aklımdan geçenleri dile getirdi. “Seninle hiçbir yere gitmeyeceğiz.” Bacaklarını ayırdı ve çenesini göğsüyle aynı hizaya gelecek şekilde dikleştirdi. “Sen patronumuz değilsin.”

“Seninle konuşmuyorum, köpekçik. Sen av köpekleri kadar çirkinsin. Sana bunu diyen oldu mu hiç? Güzel kız kardeşinle konuşuyorum.”

Camellia’nın gözleri yuvalarından fırladı. Sinirden çıldırmasına az kalmıştı. “Senin kadar çirkin olamam, havuç kafa. Doğduğunda annen ağladı mı? Eminim ağlamıştır.”

Gabby’yi Fern’e uzattım. Küçük Stevie’nin beni bırakmaya niyeti yoktu. Kolları sıkıca boynuma kilitlenmişti. Eğer kavga edeceksek boynumda asılan bir bebeğe hiç gerek yoktu. Kırmızı kafalı çocuk muhtemelen Camellia ile birlikte baş edebileceğimiz biri değildi ve eğer arkadaşları da ona katılırsa, başımız büyük dertte demekti. Hâlâ görünürde görevli yoktu ve o çirkin suratlılardan birinde bıçak vardı.

Kırmızı kafanın burun delikleri genişledi ve kollarını çözdü. İşte başlıyordu. Camellia bu kez, başımıza kurtulamayacağımız bir bela açmıştı. Çocuk benden bile en az yarım karış uzundu ve ben uzun boylu sayılırdım.

Zihnim bir bahar günü daldan dala zıplayan bir sincap hızıyla harekete geçti. *Düşün. Bir şeyler düşün.*

Her zaman beynini kullan, Rill, dedi zihnimdeki Briny, bu sayede hızla o beladan kurtulacaksın.

“Bende naneli şeker var,” diye geveledim ve ödünç elbise-min cebine uzandım. “Hepsini alabilirsin ama geçmemize izin vereceksin.”

Çocuk çenesini geriye çekip gözlerini kısarak bana baktı. “Naneli şekerleri nereden bulacaksın burada?”

“Ben yalancı değilim.” Stevie bana sımsıkı yapıştığı için üç kelimeyi zorlukla söyledim. “Geçmemize izin verecek misin, vermeyecek misin?”

“Bana şekerleri ver.” Diğer serseriler, paylarına düşenleri almak için saklandıkları yerden çıkmaya başlamışlardı bile.

“Onlar bizim!” diye çıkıştı Camellia.

“Sessiz ol.” Şekerleri çıkardım. Bu sabah ellerime yapıştıklarından biraz kirlilerdi ama bu çocukların umursayacağını sanmıyordum.

Kırmızı kafa parmaklarını açtı, ben de şekerleri bıraktım. Şekerleri kaldırıp yüzüne o kadar yaklaştırdı ki gözleri şaşılacaktı ve öncekinden daha da aptal göründü. Dudaklarına yavaşça kötü bir gülümseme yayıldı. Öndeki bir dişi kırıktı. “Bunları yaşlı Riggs’den mi aldın?”

Bodrumdaki adamın başına bela açmak istemiyordum. Şimdiye dek bize iyi davranan tek kişi oydu. “Senin üstüne vazife değil.”

“O bizim *arkadaşımız*.” Camellia çenesini kapalı tutamamıştı. Belki iri adamın bizi sevmesinin çocukları korkutacağını düşünüyordu.

Ama kırmızı kafalı çocuk sadece gülümsedi. Kulağıma o kadar yaklaştı ki, kötü ağız kokusunu alabiliyor ve sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Fısıldadı: “Riggs’in size yaklaşmasına izin vermeyin. O isteyeceğiniz türde bir arkadaş değil.”

11. BÖLÜM

Avery

İspanyol yosunları tıpkı bir gelinin duvağı gibi zarafetle ağaçlardan salınıyordu. Arabamın geçişiyle rahatsız olan bir balıkçıl, tuzlu bataklıktan havalandı. İlk başta sakar bir şekilde uçtu, sanki gökyüzünü tekrar evi gibi hissetmek ve kanatlarının farkına varmak için kısa bir âna ihtiyaç duymuştu. Hızla uçtu ve sonunda, ilerde bir yerlere doğru süzüldü, tekrar toprağa konmak için acelesi yoktu.

Bu hissi biliyordum. İki hafta boyunca, bir kaçamak yaparak arabaya atlayıp Edisto Adası'na gelmek için fırsat kollamıştım. Çoktan planlanmış olan toplantılar, basın oturumları ve babamın sağlık durumuyla ilgili beklenmedik bir komplikasyonun arasında bu imkânsızdı.

Son altı günü doktor ofislerinde annemle el ele, kanserin ve bağırsaktaki kanamanın ne zaman ameliyatla düzeltileceğini idrak etmeye çalışarak geçirmiştik, babam yine anemikti ve o kadar güçsüzdü ki iki ayağının üzerinde zor duruyordu. Çözüm basitti; sindirim sistemindeki bozulan kan damarlarını birleştirmek için yapılacak bir laparoskopik ameliyat, bu sorunun kanserle alakası yoktu. Ayakta tedavi edilebilirdi. Çabucak ve kolayca olacaktı.

Fakat tüm dünyadan saklamaya çalışıyorsanız hiçbir şey kolay değildi ve babam sağlık durumunda yaşanan ufak gerilemenin kimseye söylenmemesi konusunda ısrarcıydı. Leslie onu bu konuda tamamen destekliyordu. Babamın şiddetli bir gıda zehirlenmesi yaşadığını söyledi; birkaç gün içinde, planlanan faaliyetlerine geri dönecekti.

En büyük ablam Missy, iptal edilemeyen birkaç yardım etkinliğine katılmaya gönüllü oldu. “Bitkin görünüyorsun Aves,” dedi. “Hazır Leslie programı biraz hafifletmişken neden sen de biraz uzaklaşmıyorsun? Git Elliot’ı gör. Allison’la ben, Drayden Hill’i kontrol altında tutarız.”

“Teşekkürler... Ama... Yani, emin misin?”

“Git. Düğün planlarınızdan konuşun. Belki onu annemin baskısına boyun eğmeye ikna edebilirsin.”

Ona, aceleye gelmiş birkaç geveleme haricinde Elliot ile düğün hakkındaki fikirlerimizi dahi paylaşmadığımızdan bahsetmedim. Hayatlarımızda çok fazla şey oluyordu. “Elliot’ın bir müşteri ile buluşmak için Milano’ya uçması gerekti ama sanırım Edisto’daki eski köşke gidebilirim. Son zamanlarda oraya uğrayan oldu mu?”

“Scott ile birkaç günlüğüne çocukları götürdük, sanırım geçen ilkbahardı. Temizlik servisi evi iyi durumda tutuyor. Senin için hazır olacaktır. Git ve ufak bir tatil yap.”

O, daha bana kumsala selam söyle diyemeden valizimi toplamaya başlamıştım. Şehir dışına çıkarken, May Crandall’ın kaldığı huzurevine uzun zamandır ertelediğim bir ziyarette bulundum. Oradaki bir görevli bana May’in bir solunum enfeksiyonu nedeniyle hastaneye kaldırıldığını söyledi. Görevli, durumun ne kadar ciddi olduğunu ya da May’in ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Bunun anlamı da Edisto ile alakalı esrarengiz belgelerin, yöneleceğim olası tek mevzu olduğuydu, en azından şimdilik. Trent Turner aramalarımı cevaplamamıştı. Nokta. Tek çarem onunla yüzleşmekti. Elindeki zarf, her an kafamı kurcalamaya başlamıştı. Biraz takıntılı hâle gelmiştim ve adamın her sahne- de farklı bir rol oynadığı senaryolar uydurmaya başlamıştım. Bazen ailem hakkında korkunç bir gerçeği keşfeden ve hikâyeyi babamın rakiplerine satan bir şantajcıydı ve bu yüzden telefon- larıma dönmüyordu. Bazen ise, May Crandall'ın fotoğrafındaki adamdı. Sıkıca sarıldığı hamile kadın büyükannemdi ve büyü- kannemin büyükbabamla evlenmeden önce bir tür gizli hayatı vardı. Gençliğinde yaşadığı bir aşk macerası olabilirdi. Nesiller- dir gizli tutulan bir skandal.

Bebeği birilerine vermişti ve o bebek bunca zamandır bir yerlerde yaşıyordu. Şimdiyse, reddedilen mirasçımız aile ser- vetinden payına düşeni istiyor ve bizi *yoksa* diyerek tehdit edi- yordu.

Senaryolarımın hepsi deli işiydi ama tamamen temelsiz de sayılmazlardı. Büyükannemin randevu defterlerinin satır ara- larını okuyarak bir şeyler öğrenmiştim. Ateş böceği bileziğimin Edisto'da daha derin bir tarihi vardı. *Edisto'da güzel bir günden, güzel bir hediye*, diyordu notta. *Sadece biz*.

Kafama takılan *sadece biz* kısmıydı. Sadece bir sayfa önce, çocukları balık tutmak için bir haftalığına dağa götüren büyük- babamdan aldığı bir mektuptan bahsediyordu.

Sadece biz...

Kim? Kim, ona 1966 yılında, Edisto'da hediyeler alıyordu?

Büyükannem buraya yıllar içinde pek çok kez yalnız gel- mişti ama pek çok kez de adaya vardıktan sonra yalnız değildi. Günlüklerine bakılırsa olayın bu kısmı aşikârdı.

Bir ilişkisi olabilir miydi?

Önümde Dawhoo Köprüsü yükselirken midem bulandı. Bu doğru olamazdı. Toplum önünde yaşanan hayatın getirdiği baskıya rağmen, ailem her zaman kaya gibi sağlam evlilikleriyle bilinirdi. Büyükanнем büyükbabamı derinden sevmişti. Bunun haricinde, Büyükanne Judy, tanıdığım insanlar içinde en dürüst olanlardan biriydi. Topluluk içinde önemli bir şahsiyet ve Metodist Kilisesi'nin demirbaşığıydı. Asla ve *asla* aileden bir sır saklamazdı.

Tabii, eğer söz konusu sır bizi incitecek bir şey değilse.

Ve beni korkutan da tam olarak buydu.

Aynı sebepten, üstünde büyükanнемin ismi ve içinde Tanrı biliyor ne olan o zarfa ve sakladığı gizli bilgiye ulaşamıyordum.

"Hazır ya da değil, ben geldim," diye fısıldadım tuzlu havaya. "Büyükanнемle alakalı durum neydi, Trent Turner?"

Geçen haftalarda araba ve doktorların bekleme odalarında otururken, telefonda konuştuğum Trent Turner III'ün dedesi olan Trent Turner ve babası olan Trent Turner'ı araştırmayı denemiştim. Politik bağlantılar, sabıka kayıtları ya da büyükanнемle olan bağlantılarını açıklayabilecek bir şeyler aradım. En sevdiğim savcı hilelerini kullandım. Ne yazık ki pek bir şey çıkmadı. *Charleston* gazetesinde yedi ay önce yayınlanan bir ölüm ilanına göre, dede Trent Turner, Charleston ve Edisto Adası'nın hayat boyu sakini ve Turner Gayrimenkul'ün sahibiydi. Sadece sıradan bir adamdı. Basit ve sıradan. Oğlu Trent Turner evliydi, Teksas'ta yaşıyordu ve orada bir gayrimenkul firması vardı.

Trent Turner III de çok sıra dışı biri gibi durmuyordu. Clemson'da basketbol oynamıştı ve bu işte oldukça iyiydi. Yakın zamana dek, çoğunlukla New York'ta gayrimenkul alıp satmakla uğraşmıştı. Birkaç ay öncesinden bir yerel basın açıklamasına göre, Edisto'da büyükbabasının işini devralmak üzere oradan ayrılmıştı.

Neden, diye merak etmeden duramadım, yüksek binalar alıp satan biri aniden, Edisto gibi unutulmuş bir yere taşınır da kumsal evleri ve kiralık yazlıklar üzerine çalışmaya başlardı ki?

Yakında bulacaktım ama. İş adresine bakmıştım. O ya da bu şekilde, Turner Gayrimenkul'den elimde büyükannemin zarfı ve artık içindeki her ne ise onunla birlikte ayrılmayı planlıyordum.

İçimde uyanan gergin hisse rağmen, köprünün diğer tarafına geçip ana yoldan devam etmem ve küçük, deniz havalı evleri arkamda bırakıp palmyeler ve canlı meşeler arasındaki işyerlerini görmemle birlikte Edisto Adası sihrini konuşturmaya başlamıştı. Tepemdeki gökyüzünün rengi büyüleyici bir maviydi.

Bu yer hâlâ, nasıl hatırlıyorsam öyleydi. Huzurlu, zarif ve el değmemiş bir havası vardı. Yerel halkın buraya, Edi-slow demesinin bir nedeni vardı. Asırlık meşeler yola doğru eğilmişti, âdeta adayı dış dünyadan korumak ister gibi bir hâlleri vardı. Yosun kaplı ağaçların koyu gölgeleri Drayden Hill'deki garajdan bu yolculuk için aldığım küçük SUV'un üzerine düşüyordu. Edisto'daki ara yollar biraz engebeli olabiliyordu ve onun da ötesinde, buraya bir BMW ile gelmek pek iyi bir fikir değildi, özellikle de zarfın içeriğinde şantaja neden olacak bir şeyler var mı diye merak ettiğim şu durumda.

Turner Gayrimenkul binasını bulmak zor olmadı. Eski ve hoştu ama çok etkileyici de denmezdi; olduğu şeyden mutlu bir yer gibiydi. Orman yolunda deniz mavisi bir kulübeydi, sudan sadece birkaç blok uzaklıktaydı. Şimdi burada olduğuma göre, az da olsa tanıdık gelmişti ama elbette bir çocuk olarak oraya gitmek için bir sebebim yoktu.

Arabamı park edip kumlu park alanını geçerken, bulmaya geldiğim adamı bir anlığına kaskandım. Böyle bir yerde çalışabilirdim. Hatta burada yaşayabilirdim de. Her sabah cennette

bir gün olurdu âdeta. Çok da uzak olmayan bir yerden, kahkaha ve kumsal sesleri geldi. Ağaçların tepelerinde renkli uçurtmalar uçuyor, sabit deniz esintisi onları havada tutuyordu.

Sokaktan aşağı iki küçük kız koştu, ellerinde ucuna kırmızı kurdele bağlanmış sopalar vardı. Üç kadın gülerek bisikletleriyle geçtiler. Bir kez daha kıskandım ve sonra da *Neden buraya daha sık gelmiyorum? Neden kız kardeşlerimi ya da annemi arayıp, "Hey, biraz ara verelim ve gidip biraz güneşlenelim. Biraz kız kıza zaman geçirebiliriz, değil mi?" demiyorum, diye düşündüm.*

Neden Elliot ile hiç buraya gelmiyoruz?

Cevap acı vericiydi, bu yüzden üzerinde uzun süre durmadım. Programlarımız hep başka şeylerle doluydu. Bu yüzden.

Programlarımızı kim ayarlıyor? Biz ayarlıyoruz, sanırım.

Yine de sıklıkla başka çare yok gibi geliyordu. Eğer surları devamlı onarmazsak, rüzgâr ve hava içeri girecek ve ailenin önceki düzinelerce kuşağının elde ettiği başarıları yıpratıyordu. İyi bir hayat yaşamak çok uğraş gerektiriyordu.

Turner Gayrimenkul'ün verandasının merdivenlerini çıkarırken kuvvetli bir nefes aldım. Kapıdaki küçük tabelada İÇERİ GELİN. AÇIĞIZ... yazıyordu. Ben de öyle yaptım. Bir zil girişi haber verdi ama tezgâhın arkasında kimse yoktu.

Ön oda, kenarlarına renkli kumaşlı sandalyeler dizilmiş bir lobiydi. Bir sebil ve yanında kâğıt bardaklar vardı. Raflarda sayısız broşür duruyordu. Patlamış mısır makinesini görünce öğle yemeğini atladığımı hatırladım. Duvarlara adanın güzel fotoğrafları asılmıştı. Odanın karşı tarafındaki tezgâhın uç kısmı çocukların resim çalışmaları ve yeni kumsal evleri önünde poz veren mutlu ailelerin fotoğrafları ile dekore edilmişti. Sergi, geçmişi ve bugünü rastgele gösteriyordu. Bazı siyah beyaz fotoğraflar ellili yıllara kadar gidiyor gibiydi. Orada dikildim ve onlara bakarak büyükannemi aradım. Ondan bir iz yoktu.

“Merhaba?” diye seslendim, zira koridordaki odalardan kimse çıkacak gibi durmuyordu. “Merhaba?”

Belki bir süreliğine dışarı çıkmışlardı? Mekânda ölüm sessizliği vardı.

Karnım guruldadı, patlamış mısır için ağlıyordu.

Arka kapı açıldığında makineye saldırmak üzereydim. Mısır paketini indirdim ve arkamı döndüm.

“Selam! Burada biri olduğunu fark etmemişim.” İnternette gördüğüm fotoğrafı hatırlayarak Trent Turner III’ü tanıdım ama fotoğraf bir bina önünde uzaktan çekilmişti ve tam vücut fotoğrafıydı. Trent Turner III bir beyzbol şapkası takıyordu ve sakalı vardı. Onun hakkını teslim etmemiştim. Şimdi sinekkaydı tıraş olmuştu. Haki renk bir pantolon, içine çorap giymeksizin kullanılan eskimiş mokasenler ve üstüne güzelce oturan bir polo tişört giymişti ve bir yerlerde, şemsiye altına kurulmuş bir masaya ya da rahat yaşamla alakalı bir reklama ait gibi duruyordu. Saçları saman sarısı ve gözleri maviydi, saçları gizliden, *kumsalda yaşıyorum* mesajını verecek kadar dağınıktı.

Elindeki torbalar ve içeceklerle hole doğru ilerledi. Kendimi ağzımın suyu akarken yakaladım. Sanırım bu aldığım koku karides ve patates kızartması kokusuydu. Karnım gürültüyle isyan etti.

“Üzgünüm, ben... Burada kimse yoktu.” Başparmağımla omzumun üstünden kapıyı gösterdim.

“Ögle yemeği almak için çıkmıştım.” Yemeği tezgâha koydu ve etrafına bakınarak peçete aradı, sonra bir parça yazıcı kâğıdı ile, akan kokteyl sosunu sildi. Tokalaşmamız yapış yapış ama arkadaşçaydı. “Trent Turner,” dedi rahat bir tavırla. “Sizin için ne yapabilirim?” Gülümsemesi onu sevmek *istememe* neden oluyordu. İnsanların onu *sevdiğini* varsayan türde bir gülümsemeydi. Çok dürüst görünüyordu, sanırım.

“Sizi birkaç hafta önce aramıştım.” Direkt isim vermek çok mantıklı değildi.

“Kira için mi yoksa alım-satım mı?”

“Ne?”

“Mekândan bahsediyorum. Kiralamaktan mı yoksa alım-satımdan mı konuşmuştuk?” Belli ki hafızasını yokluyordu. Ama bana karşı başka türde bir merak duyduğunu da hissetmiştim. Bir tür kıvılcım hissettim.

Gülümsemesine karşılık verdim.

Ânında, suçluluk duygusu içimi kemirdi. Nişanlı bir kadın, yalnız da olsa, bu şekilde tepki vermeli miydi? Belki de sadece Elliot ile son iki hafta içinde pek konuşmadığımız içindi. O Milano’daydı. Saat farkı zordu. O işine odaklanmıştı. Ben ise aile meselelerine odaklanmıştım.

“İkisi de değil.” Sanırım bunu daha fazla ertelemenin anlamı yoktu. Bu adamın iyi görünümlü ve sevilesi olması gerçeği değiştirmeyecekti. “Sizi büyükannemin evinde bulduğum bir şey hakkında aramıştım.” Trent Turner ile yeni filizlenen arkadaşlığım belli ki uzun süreli olmayacaktı. “Ben Avery Stafford. Elinizde büyükannem Judy Stafford adına bir zarf olduğunu söylemişsiniz. Onu almaya geldim.”

Tavrı ânında değişti. Kaslı kolları yapılı göğsü önünde birleşti ve tezgâh hızla bir anlaşma masasına evrildi. Düşmanca bir anlaşma masası.

Hoşnutsuz görünüyordu. Oldukça. “Üzgünüm boşuna geliniz. Size söyledim, bu belgeleri asıl sahiplerinden başkasına veremem. Aile üyesi olsa dahi imkânsız.”

“Vekâleti bende.” Büyük cüzdanımdan belgeyi çıkarmaya davranmıştım bile. Ailedeki avukat ben olduğumdan ve annemle babam sağlık meseleleriyle uğraştığından Büyükanne

Judy'nin belgeleriyle ben ilgileniyordum. Kâğıdı açtım ve o elini itiraz anlamında kaldırırken ona doğru çevirdim. "Kendi işleriyle ilgilenecek durumda değil. Yetkili olan ben..."

Belgelere dahi bakmadan teklifi reddetti. "Bu yasal bir mesele değil."

"Onun mektubu ise öyle."

"Bu bir mektup değil. Bu daha çok... Büyükbabamın dosyalarındaki yarım kalmış işleri temizlemekle ilgili." Israrlı tavırdan kaçmak için gözlerini cama çevirerek dışarıda sallanan palmyelere baktı.

"O hâlde burada, Edisto'daki köşkle mi ilgili?" Burası bir emlak ofisiydi sonuçta ama neden emlak belgeleriyle alakalı böyle bir gizem yaratılıyordu ki?

"Hayır."

Cevabı hayal kırıklığı yaratacak kadar kısaydı. Genelde bir tanığa yanlış bir varsayımla yaklaştığınızda, tanık yanlışlıkla, doğrunun en azından bir kısmını vererek sorunuzun yanıtıydı.

Belli ki Trent Turner daha önce pek çok sorgulamadan geçmişti. Aslında, daha önce özellikle bu sorgulamadan geçtiğini hissediyordum. *O belgeler ve insanlar* gibi çoğul ifadeler kullanmıştı. Bu durumda başka aileler de var mıydı?

"Gerçeği bulana dek buradan ayrılmayacağım."

"Patlamış mısır var." Espri denemesi sadece içimdeki ateşi körükledi.

"Bu şaka yapılacak bir konu değil."

"Farkındayım." İlk kez, içinde bulunduğum durumu anlıyormuş gibi göründü. Kollarını çözdü. Bir elini saçından geçirdi. Kalın kahverengi kirpikleri gözlerini örttü. Uçlarda stres çizgileri belirdi ki bu, daha önce bundan da stresli bir hayatı olduğuna dair ipuçları veriyordu. "Bakın, büyükbaba-

bama söz verdim... Ölüm döşeğindeyken. Ve güvenin bana, böylesi daha iyi.”

Ona güvenmiyordum. Mesele buydu. “Eğer gerekirse yasal yollara başvuracağım.”

“Büyükbabamın dosyaları için mi?” Alaycı kahkahasına bakılırsa tehditlerimi ciddiye almıyordu. “Bol şans o hâlde. Onlar, ona aitti. Şimdi ise bana ait. Bununla yetinmek zorunda kalacaksınız.”

“Eğer bu aileme zarar verecekse asla.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçeğe yaklaştım. Korkunç hissediyordum. Ailemin derin, karanlık bir sırrı *vardı*. Neydi bu?

Trent uzun bir şekilde iç çekti. “Sadece... Böylesi en iyisi. Size diyebileceğim tek şey bu.” Telefon çalınca hemen cevapladı, belli ki bu kesintinin benim gitmemi sağlayacağını umuyordu. Arayanın Edisto kumsalındaki kiralık evler ve adadaki aktivitelerle ilgili milyonlarca sorusu vardı. Trent balık tutmaktan kumsalda mastodon fosilleri ve temren aramaya, birçok şeyden uzunca bahsetti. Arayan kişiye İç Savaş öncesi Edisto’da yaşayan zengin ailelerle alakalı güzel bir tarih dersi verdi. Kemancı yengeçleri, ördekler ve istiridye toplamaktan bahsetti.

Kızartılmış karidesi ağzına attı ve telefondaki müşteriye dinlerken tadını çıkardı. Bana arkasını dönüp tezgâha yaslandı.

Kapının yanındaki önceki yerime dönüp ucuna tünedim ve o, Botany Bay hakkında bitmez bir konuşma yaparken sırtına baktım. Dört bin dönümlük araziye santim santim anlatıyorsa benziyordu. Ayağımı yere vurdum ve parmaklarımı tıklattım. Fark etmemiş gibi davrandı ama gözünün ucuyla bana baktığını yakaladım.

Telefonumu çıkarıp e-maillerime baktım. İşler daha da kötüye giderse, Instagram’ıma bakar veya annem ve Bitsy’nin Pinterest’te bakmamı istedikleri düğün fikirleriyle oyalanırdım.

Trent masaüstü bilgisayarına eğildi, bilgileri kontrol etti, kiralık ev ve tarihlerden bahsetti.

Müşteri, sonunda ideal tatil için zamanı ve yeri netleştirdi. Trent kiralama işleriyle kendisinin ilgilenmediğini itiraf etti. Sekreteri hasta bebeğiyle evdeydi ama ona e-mail atacaktı ve onaylamalarla ilgilenenecekti.

Sonunda, en az otuz dakika gibi görünen gevezelikten sonra, dikleşti ve bana doğru baktı. Bir bakışma savaşı başladı. Bu adam yüksek olasılıkla benim kadar inatçıydı. Ve maalesef, uzun süre daha dayanabilmesi muhtemeldi. Çünkü yemeği vardı.

Telefonu kapattı, bir parmağını ağzına götürdü, başını salladı ve iç çekti. "Burada ne kadar kalırsanız kalın değişmeyecek. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Öfkesi kendini belli etmeye başlamıştı. Bir yere varıyordum. Şimdi onu tetiklemeyi başarmıştım.

Sakince patlamış mısır makinesine ve sebile gittim, kendime bir şeyler aldım.

Orada bir süre kalmaya hazır hâlde yerime döndüm.

Bilgisayarın önünden bir ofis sandalyesini çekti, oturdu ve dört çekmeceli bir dosya dolabının arkasında kayboldu.

Patlamış mısırı tattığım anda karnım kaba bir şekilde, yüksek sesle guruldadı.

Karides sepeti birden tezgâhın ucunda belirdi. Erkeksi parmaklar, onu bana doğru itti ama hiçbir şey söylemedi. Kibarlığı suçlu hissetmeme neden olmuştu ve kararlı bir tak sesiyle, açılmamış sodayı da ekleyince bu his daha da arttı. Şüphesiz, muhteşem gününü berbat etmiştim.

Bir avuç dolusu aldım ve yerime döndüm. Suçluluk ve kızarmış karides birlikte iyi gidiyordu anladığım kadarıyla.

Bilgisayar tuşlarının sesi geldi. Dosya dolabının arkasından bir iç çekiş daha duyuldu. Biraz daha zaman geçti. Sandalye itiraz içinde gıcırdadı, sanki üzerinde oturan Trent yerinde kıpırdanıyordu. “Siz Staffordların sizin için bu tarz işleri halledecek *adamları* yok mu?”

“Bazen. Ama bu durumda değil.”

“İstediğiniz her şeyi almaya alıştığınıza eminim.”

İması yakıcıydı. Hayatım boyunca bununla, tek vasfımın şirin bir sarı kafa olmak ve Stafford ismi olduğu fikriyle savaşmıştım. Şimdi, siyasi geleceğimle alakalı kurgular da artmışken, bunu duymaktan fazlasıyla bunalmıştım. Columbia Hukuk Fakültesi’nden dereceyle mezun olmamı aile adım sağlamamıştı.

“Elde etmeyi istediğim şey için uğraşırım, teşekkürler.”

“Hahaa!”

“Ayrıcalık talebinde bulunmam ve böyle şeyleri beklemem de.”

“O hâlde burayı işgal edip istendiğinde çıkmayan herkese yaptığım gibi polisi arayıp, sizi bekleme odamdan attırabilirim?”

Karides ve patlamış mısır tam göğüs kemiğimin oralarda bir yumru oluşturdu. Yapmazdı... Değil mi? Gazete manşetlerini hayal edebiliyordum. Leslie beni tek eliyle boğazlardı. “Bu sık oluyor mu?”

“Birileri kumsalda birayı fazla kaçırmadığı müddetçe, hayır. Ve Edisto pek öyle bir yer değil. Pek heyecanlı bir yer sayılmaz.”

“Evet, biliyorum. Ve tek bir sebeple polisi bu işe karıştırmak istemediğini tahmin ediyorum.”

“Tek bir sebep mi?”

“Aileme zarar verebilecek bilgilere sahip olup da bizi tehdit etme konusunda tereddüt etmeyecek insanlar olduğunun farkındasıdır sanırım... Eğer öyle bir bilgi varsa elbette. Ve bu tür bir davranış yasal değil.”

Trent bir anda sandalyesinden fırladı, ben de ayağa kalktım. Bir savaşın tartışıldığı masa başında yüzleşen generaller gibiydik. “Edisto polisi ile tanışmana ramak kaldı.”

“Büyükbaban, büyükannemden ne istiyordu?”

“Eğer söylemeye çalıştığın buysa, şantaj yapmıyordu. Büyükbabam dürüst bir adamdı.”

“Ona neden bir zarf bıraktı?”

“Ortak bir işleri vardı.”

“Ne işi? Neden büyükannem kimseye bundan bahsetmedi?”

“Belki bunun en iyisi olduğunu düşünmüştür.”

“Buraya... biriyle buluşmaya mı geliyordu? Büyükbaban bunu mu fark etti?”

Geri çekildi ve dudaklarını büzdü. “Hayır!”

“O hâlde söyle bana!” Şimdi mahkeme salonu ruh hâline bürünmüştüm, tek bir şeye odaklanmıştım; gerçeği bulmaya. “Zarfı bana ver!”

Tezgâha elini vurdu ve oradaki her şeyin titremesine neden oldu, hızla tezgâhın ucuna yürüdü. Birkaç adım sonra yüz yüze gelmiştik. Elimden geldiğince dik durdum ama hâlâ benden uzundu. Ondan çekinmeyi reddediyordum. Bu işi halledecektik. Tam burada. Tam şu an.

Kapıdaki zil çaldı, bunu zorlukla idrak edebildim. Kenarları beyaz mavi gözlere ve sıkılmış dişlere odaklanmıştım.

“Of! Bu ne sıcak. Patlamış mısır var mı bugün?” Omzumun üstünden bakınca, resmî görünen bir üniforma giymiş olan adamı gördüm; belki bir Ulusal Park çalışanı ya da muhtemelen av bekçisiydi ve kapıda dikilmiş, bir Trent Turner’a, bir bana bakıyordu. “Ah... Burada birinin olduğunu bilmiyordum.”

“İçeri gir ve istediğin kadar al, Ed.” Trent, geleni arkadaşça bir tavırla buyur etti, bana dönünce ise hızla tavır değiştirdi ve ekledi, “Avery de gitmek üzereydi.”

12. BÖLÜM

Rill

Buradaki çocukların Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'nun vesayeti altında olduğunu öğrenmeden iki hafta önceydi. İlk kez, Bayan Murphy'nin telefonla konuşurken kullandığını duyduğumda, *vesayet* ne demek, bilmiyordum. Soramadım da çünkü dinlememem gerekiyordu. Evin yanındaki açelyaların arkasına gizlenirsem, ofis perdelerinin arasından, içeride konuşulanları duyabilecek kadar yaklaşılabildiğimi fark etmiştim.

“Kesinlikle, tüm çocuklar Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'nun vesayeti altında, Dortha. Gelininizin durumunu anlıyorum. Mutsuz olduklarında çoğu erkek içkiye ve... ve flörte sığırır. Bir kadın için bu çok zor. Son anda eve gelecek bir çocuk daha, atmosferi aydınlatacak ve problemi kökten çözecektir. Babalık bir erkeği değiştirir. Sorun olmayacağına eminim çünkü ücreti ödeme konusunda sıkıntınız yok. Evet... Evet... Çabucak elbette. Yıldönümleri için bir sürpriz. Ne tatlı. Eğer yapabilsem sana öylece bunlardan birini *verirdim*, Dortha, kesinlikle yapardım. Şimdi küçük güzel meleklerim var. Ama tüm kararları Bayan Tann kontrol ediyor. Sadece çocukların barınmasından sorumluyum ve...”

Konuşmanın kendisinden, o yeni kelimenin anlamını hemen çıkarmıştım. *Vesayet altında* demek, çocukların aileleri

onları almak için dönmeyecek, yani yetimler demektir. Burada çocuklar, ailen seni almaya gelmiyorsa, Bayan Tann seni başkasına verir veya evine götürür diyordu. O insanlar seni bazen tutar, bazen de tutmazlardı. Çok fazla soru sormaya korkuyordum, çünkü bu konu hakkında konuşmamız yasaktı ama Stevie'nin ablasının bu nedenle geldiğimiz günden sonra ortarlarda görünmediğini düşünüyordum. Bayan Tann onu birine vermişti. Sherry bir yetimdi.

Biz öyle olmadığımız için şanslıydık. Briny'ye aittik ve o bizi Queenie iyileşir iyileşmez alacaktı. Düşündüğümden uzun sürüyordu ve bu yüzden Bayan Murphy'nin penceresi altında konuşmalarını dinlemeye başlamıştım. Briny hakkında bir şeyler duymayı umuyordum. Çalışanlara sorduğumda, bana sadece doğru davranmamı yoksa burada daha uzun süre kalacağımızı söylüyorlardı. Bundan daha kötü bir şey düşünemiyordum, bu yüzden hepimizin uslu durmasını sağlamak için elimden geleni yaptım.

Bu şekilde camın altına gelerek şansımı zorladığımı biliyordum. Bayan Murphy'nin çiçeklerine yaklaşmamız yasaktı. Telefon konuşmalarını ve arkadaşları gelince onlarla verandadaki konuşmalarını dinlediğimi öğrenirse başıma gelecekler konusunda birkaç tahminim vardı.

Perdeye doğru geldi, açelya dalları arasından sigara dumanını gördüm. Sigara dumanı nemli havada Alaaddin'in lambasından çıkan cin gibi asılı kaldı ve burnum hapşırma isteğiyle kaşınmaya başladı. Elimi yüzüme kapattığım anda dallar kırırdadı. İçerden kaburgalarıma bir çekiç inmişti âdeta.

“Bayan Pulnik!” diye bağırdı. “Bayan Pulnik!”

Buz gibi oldum. Kaçma. Kaçma, dedim kendime.

İçerideki koridordan hızlı ayak sesleri geldi.

“Buyrun, Bayan Murphy?”

“Riggs’e bu akşam açelyaları ilaçlamasını söyle. O şeytan tavşanlar yine çiçek tarhlarıma girmiş.”

“Derhâl yapmasını sağlayacağım.”

“Ve ön bahçeyi toplayıp otları da temizlemesini sağla. Gereken durumlarda büyük oğlanları da kullanmasını söyle. Bayan Tann yarın gelecek. Burası güzel görünmeli, yoksa...”

“Evet, Bayan Murphy.”

“Hasta odasındakiler ne oldu? Özellikle derin menekşe gözlü, küçük oğlan. Bayan Tann onu görmek istiyor. Onun için New York’ta birilerine söz vermiş.”

“Korkarım uyuşuk. Ayrıca zayıf da. Mısır lapasından az yiyor. Yolculuğa dayanacağını sanmam.”

“Bayan Tann hoşnut *olmayacak*. Ben de değilim. Arka sokaklar ve çukurlarda yetiştirildiklerini düşününce o sokak çocuklarının daha dayanıklı olacağını sanırsınız.”

“Doğru, evet. Hasta odasındaki kız da uyum sağlamıyor. İki gündür yemeyi reddediyor. Doktor bir bakmalı, değil mi?”

“Elbette hayır. Biraz sorun çıktı diye neden doktor çağıracağımı? Çocuklar *her zaman* sorun çıkarır. Ona biraz zencefil ver. Sorun hallolacaktır.”

“Nasıl isterseniz.”

“Küçük Stevie ne durumda? Neredeyse hasta odasındaki çocukla aynı boyutta. Daha büyük ama bu ayarlanabilir. Gözleri ne renkti?”

“Kahverengi. Ama inatla yatağını ısıtıyor o da. Ve tek kelime dahi konuşmuyor. Herhangi bir müşterinin ondan memnun kalacağını sanmam.”

“Bu olmaz. Yine altını ısıtırsa onu yatağa bağla ve tüm gün öyle kalsın. Birkaç yara sorunu çözecektir. Her hâlükârda, kah-

verengi, siparişi vereni memnun etmeyecektir. Mavi, yeşil ya da menekşe. Onlar özellikle rica edildi. Kahverengi değil.”

“Robby?”

Boğazım düğüm düğüm oldu. Robby erkek kardeşime verdikleri isimdi. Evde başka bir Robby yoktu.

“Korkarım olmaz. O beşi özel bir görüşme gününe hazırlıyor.”

Boğazımdaki düğümü yutkundum ve mideme kadar ittim. *Özel bir görüşme günü.* Sanırım bunun anlamını biliyordum. Birkaç kez ebeveynlerin buraya geldiğini görmüştüm. Veranda beklemişlerdi ve çalışanlar çocukları temizlenmiş, giydirilmiş ve saçları taranmış hâlde onlara getirmişlerdi. Anne babalar hediyeler getiriyor, onlara sarılıyor ve gitmeleri gerektiğinde ağlıyorlardı. Görüşme günü bu olmalıydı.

Briny yakında bizi görmeye gelecekti.

Ama bu da beni endişelendiriyordu. Geçen hafta, bir adam küçük oğlunu ziyaret etmişti ve Bayan Murphy ona, çocuğun burada olmadığını söylemişti. *Evlalık verildi. Çok üzgünüm.* Dediği buydu.

Burada olmalı, diye çıkmıştı adam. Lonnie Kemp. O benim oğlum. Ben onu evlatlık olarak vermedim. Çocuk Esirgeme, sadece ben kendime gelene kadar ona bakacaktı.

Bayan Murphy adam yıkılıp ağlamaya başladığında bile endişeli görünmüyordu. *Her neyse, gitti işte. Aile mahkemesi en iyi kararı verdi. Ona çok iyi bakacak bir aileye verildi.*

Ama o benim oğlum.

Bencil olmamalısınız, Bay Kemp. Olan oldu. Çocuğu düşünün. Ona sizin asla sağlayamayacağınız imkânlar sağlanacak.

O benim oğlum...

Adam verandada dizleri üstüne çökmüş ve hıçkırıklara boğulmuştu.

Bayan Murphy sadece içeri girmiş ve kapıyı kapatmıştı. Bir süre sonra, Bay Riggs adamı kaldırıp sokağa yürümesine yardım etmiş ve kamyonetine götürmüştü. Adam tüm gün orada oturup oğlunu arayan gözlerle bahçeye bakmıştı.

Briny'nin buraya gelip aynı sorunu yaşamasından korktum. Ama Briny orada dikilip ağlamazdı. Zorla içeri girerdi ve bu korkunç bir şey olurdu. Bay Riggs iri bir adamdı. Bayan Tann polisi tanıyordu.

"Hasta odasındaki ufaklığa azami ihtimamla yaklaş," dedi Bayan Murphy. "Ona güzel bir sıcak banyo yaptır ve biraz dondurma ver. Belki bir tane de zencefilli çörek. Biraz enerji ver ona. Bayan Tann'a, siparişi bir iki gün geciktirebilir mi diye soracağım. Seyahat edebilecek hâle gelmesini istiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet, Bayan Murphy." Bayan Pulnik'in kelimeleri, sıktığı dişleri arasından tıslar gibi çıkmıştı ve bu da bana, bugün açelyalar altında yakalanmak istemediğimi hatırlattı. Bayan Pulnik bu ruh hâlinde olduğu zaman, hızla kaçıp iyi bir yere saklanmanız iyi ederdi, çünkü sınırını çıkarmak için birini arıyor olurdu.

En son, Bayan Murphy'nin odayı aşip koridora "O tavşanları zehirlemeyi de unutma!" diye bağırıldığını duydum.

Kırık bir dal aldım ve sessizce, dizlerimin iz bıraktığı yere yaprak yığmaya başladım ki Bay Riggs buraya gelmiş olduğunu anlamasın. Bayan Pulnik'e söylemesini istemezdim.

Ama beni en çok korkutan bu değildi. En çok korktuğum, Bay Riggs'in birinin buraya girdiğini anlamasıydı. Açelyalara gelmek için bodrumdaki kapıların önünden geçmek gerekiyordu. Riggs onları açık tutardı ve yapabilirse, çocukları o ya da bu şekilde içeri alırdı. Kimse, büyük çocuklar bile orada ne olduğundan bahsetmezdi. *Eğer bahsedersen*, derlerdi, Riggs

seni alır, kafana patlatır ve ağaçtan düştüğünü ya da verandadaki merdivenlerden yuvarlandığını söyler. Sonra seni bataklığa atıp timsahlara yem eder ve kimse bir daha senden haber işitmez.

İri ve kırmızı saçlı çocuk, yani James orada yeterince bulunmuş ve yaşananları görmüştü. Ona naneli şekerleri verdik ve bize Bayan Murphy'nin yerinde yaşayabilmemiz için neler bilmemiz gerektiğini anlattı. Arkadaş değildik ama şekerler burada epey değerliydi. Her sabah uyandığımızda, kapımızın altından içeriye itilmiş bir tutam şeker olurdu. Geceleri, Bay Riggs'in geldiğini duyardım. Kapı kolunu denerdi ama kilitli olurdu ve çalışanlar bizi yatırdıktan sonra anahtarları hep alırlardı. Bundan memnundum. Bazen, Bay Riggs odamıza geldikten sonra evin merdivenlerini çıktığını duyardım. Nereye gittiğini bilmiyordum ama aşağıda, bodrumda olduğumuza memnundum. Soğuktu, asker yatakları kaşındırıyor ve kokuyordu, geceleri tuvaletimiz geldiğinde lazımlık kullanmamız gerekiyordu ama en azından, odadayken kimse bize dokunamazdı.

Briny'nin, yukarıya geçmemiz için yeterince yatak boşalmadan gelmesini umuyordum.

Ben tam açelya çitinin ucuna ulaştığımda Riggs bodruma yönelmişti. Neredeyse onu görmeyecektim ama hızlı davranıp çalıların tekrar düşerek beni saklamasını sağladım.

Merdivenleri yürümeden önce doğrudan bana baktı ama beni göremezdi. Yine Görünmez Adam gibiydim. Görünmez Kız. Bu bendim.

Gittiğine emin olana dek bekledim ve sonra küçük bir vaşak kadar sessiz bir şekilde saklandığım yerden çıktım. Vaşaklarla alakalı en önemli şey, bir metre ötenizde olsalar bile onları fark edememenizdi. Derin bir nefes aldım ve bodrum kapısından geçip incir ağacının etrafından koştum. Orayı geçince

güvendeydiniz. Riggs çalışanların mutfak camlarından sık sık dışarıya baktığını bilirdi. Herkesin görebileceği yerlerde bir şey yapmazdı.

Camellia kilisenin arkasında, bahçedeki tepede beni bekliyordu. Lark ve Fern, ortalarında Gabion ile tahterevalliyi biniyordu. Stevie, Camellia'nın yanında pislikte oturuyordu. Ben oturur oturmaz kucağıma çıktı.

“İyi,” dedi Camellia. “Onu başımdan al. Sidik kokuyor.”

“Elinde değil ki.” Stevie kollarını boynuma doladı ve göğsüme yaslandı. Yapış yapıştı, berbat kokuyordu. Başının üstünde elimi gezdirince irkildi ve geri çekildi. Saçının altında bir şişkinlik vardı. Buradaki görevliler, yara gözükmediği için çocukların kafasına vurmaya severdi.

“Evet *elinde*. İsterse o da konuşabiliyor. Sadece başını görevlilerle belaya sokuyor. Ona bunu durdurmasını söyledim, yoksa kötü olur dedim.” Camellia konuşma işinde iyiydi. Eğer birimiz burada olduğumuz süre içinde *dolap* cezası alacaksa, bu o olacaktı. *Dolapta* ne olduğundan hâlâ emin değildim ama kötü olmalıydı. Sadece birkaç gün önce, Bayan Murphy kahvaltı masası önünde dikilmiş ve *Yemek hırsız yakalanınca, dolap cezası verilecek ve bu sadece bir günlük olmayacak*, demişti.

O zamandan beri mutfaktan hiçbir şey çalınmamıştı.

“Stevie sadece korkuyor. O özlüyor...” Burada durdum. Eğer ablasından bahsedersen üzülecekti. Bazen artık konuşmasa da hâlâ söylediğimiz her şeyi anlayabildiğini unutuyordum.

“Pencerenin orada ne duydun?” Camellia başkalarının açelyaların altına gitmesine izin vermememden nefret ediyordu. Hep bana şöyle bir bakıyor ve oradayken nane şekeri bulmuş muyumdur diye beni kokluyordu. Büyük çocukların Bay Riggs hakkında yalan söylediğini düşünüyordu. Eğer ona dikkat etmezsem, oyun oynamaya çıktığımızda oraya gitmeye çalışa-

bilirdi. Bakması için bebekleri ona bıraktığım anlar dışında bir dakikalığına bile arkamı dönemezdim.

“Briny’den bahsetmedi.” Hâlâ Bayan Murphy’nin penceresi altında duyduklarımı anlamlandırmaya çalışıyordum. Ne kadarını Camellia’ya söylemem gerektiğinden emin değildim.

“Gelmeyecek. Hapse girdi ya da öyle bir şeyler oldu ve çıkmıyor. Queenie öldü.”

Stevie’yi de alarak ayağa fırladım. “Hayır ölmedi! Sakın böyle konuşma, Mellia! Bir daha *asla* bunu söyleme!”

Oyun alanındaki tahterevalli durdu ve ayaklar salıncakları durdurmak için yerlere sürtündü. Çocuklar bize doğru baktı. Büyük çocukların kavgaya edip yerlerde yuvarlanarak birbirlerine tekme ve yumruklar savurmalarına alışıklardı. Kızlar arasında bu pek sık olmazdı.

“Öyle işte!” Camellia hızla ayağa fırladı, çenesini uzatmıştı ve uzun, zayıf kollarını beline koymuştu. Çil yumağı gözlerini anlamsız bir yere dikip kısmıştı ve burnunu kırıştırmıştı. Benekli bir domuza benziyordu.

“Değil!”

“Öyle!”

Stevie mızımızlandı ve uzaklaşmaya çalıştı. İzin vermenin daha iyi olacağına karar verdim. Tahterevalliyeye koştu ve orada Lark onu kollarına aldı.

Camellia yumruğunu sıktı. Yerlerde sürüklenip tükürük fırlatma ve saç çekme rekabetine ilk girişimiz değildi.

“Hey! Hey, kesin şunu!” Ben daha ne olduğunu anlayamadan, James büyük çocukların saklandıkları delikten çıktı ve bize doğru gelmeye başladı.

Camellia tereddüt edince, bu süre bize ulaşmasına yetmişti. Büyük eliyle uzandı ve elbisesinden tutup onu sertçe yere fırlattı.

“Orada kal,” diye hırladı, parmağını sallayarak.

Camelia yerde kalmadı elbette. Üstüne basılan bir eşek arısı hızıyla ayaklandı. Çocuk onu tekrar yere itti.

“Hey!” diye bağırdım James’e. “Dur!” Beni yumruklamak üzere olmasına rağmen, o benim kız kardeşimdi.

James bana doğru baktı ve sırtı, kırık dışından pembe dili görünüyordu. “Bunu yapmamı ister misin?”

Ona doğru atılan Camellia’yı kolundan yakalayıp tekmelelerinden korunabileceği uzaklıkta tuttu. Camellia tek bacağı kapıya takılmış bir çayır örümceğini andırıyordu. James onun derisini o kadar sıktı ki rengi mora döndü. Camellia’nın gözlelerinden yaşlar akıyordu ama mücadele etmeye devam etti.

“Dur!” diye bağırdım. “Onu rahat bırak!”

“Durmamı istiyorsan, kız arkadaşım olacaksın güzel kız,” dedi ve ekledi. “Yoksa onun işi biter.”

Camellia kükredi, cıyıkladı, çıldırdı.

“Bırak onu!” Ona doğru hamle yapınca James bileğimi tuttu; şimdi ikimizi de tutuyordu. Kemiklerim birbirine geçmişti. Bebekler oyun parkından koştu, hatta Stevie bile geldi ve James’in bacaklarına vurmaya başladılar. Camellia’yı çevirerek Fern ve Gabion’ı yıkmak için kullandı. Fern’in burnundan kan fişkırdı ve çılgılık atarak yüzünü tuttu.

“Tamam! Tamam!” dedim. Başka ne yapabilirdim ki? Etrafta yetişkin birilerini aradım ve her zaman olduğu gibi kimse yoktu.

“Neye tamam, güzel kız?” diye sordu James.

“Tamam, kız arkadaşın olacağım. Ama seni öpmem.”

Bu onun için yeterli gibiydi. Camellia’yı pisliğin içine bıraktı ve ona orada kalmasını söyledi. Onu tepeye kadar takip etmemi söyledi ve beni, kimse içine girip yılanlar tarafından

ısırılmasın diye çivilerle kapatılmış eski bir tuvalete sürükledi. O gün ikinci kez, içimi döven çekici hissettim. “Seni öpmeyeceğim,” dedim ona tekrar.

“Kes sesini,” dedi.

Tuvaletin arkasında beni yere itti ve yanıma çöktü, hâlâ kolumu sıkıyordu. Hızlanan nefesim boğazımda düğümlendi. Mide suyum ağzıma gelmişti.

Bana ne yapmayı planlıyordu? Bir teknede, benden sonra doğan dört bebekle büyüyünce, kadın ve erkeklerin birlikte ne yaptıklarına dair bir fikrim oluşmuştu. Birinin bana bunu yapmasını istemiyordum. Asla. Oğlanları sevmiyordum ve asla sevmeyecektim. James’in nefesi çürük patates gibi kokuyordu ve beni öpmesine izin verebileceğimi düşündüğüm tek çocuk Silas’tı ki onu da anca bir iki dakikalığına düşünebilmişim.

Çetesinin tezahüratları binadan dönüp bize ulaştı. “James’in kız arkadaşı var. James’in kız arkadaşı var. James ile May bir ağaçta oturmuş, ö-p-ü-ş-ü-y-o-r-l-a-r...”

Fakat James beni öpmeye kalkmadı. Kırmızı lekeler boynunu ve yanaklarını sararken orada öylece oturuyordu. “Güzel-sin.” Sesi bebek bir domuzun sesi gibi çatlamıştı. Komikti ama gülmedim. Çok korkmuştum.

“Hayır, değilim.”

“Gerçekten çok güzelsin.” Bileğimi bıraktı ve elimi tutmaya çalıştı. Elimi çektim, kollarımı dizlerime sarıp sıkı bir top şeklini aldım.

“Erkekleri sevmiyorum,” dedim ona.

“Bir gün seninle evleneceğim.”

“Kimseyle evlenmek istemiyorum. Bir tekne inşa edeceğim ve nehirde gezeceğim. Kendi başımın çaresine bakacağım!”

“Ben de teknene binebilirim.”

“Hayır, binemezsin.”

Bir süre orada oturduk. Tepenin altındaki çocuklar şarkılarına devam ediyorlardı. “James’in kız arkadaşı var... Ö-p-ü-ş-ü-y-o-r-l-a-r...”

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup bana baktı. “Oradan mı geldin? Nehirden mi?”

“Evet, öyle.”

Teknelerden bahsettik. James, Shelby County’deki fakir bir çiftlikten geliyordu. Bayan Tann onu ve erkek kardeşini bir gün okula giderlerken, yol kenarından almıştı. O zamanlar dördüncü sınıfa gidiyordu. O zamandan beri buradaydı ve tüm bu süre boyunca bir gün bile okula gitmemişti. Erkek kardeşi çoktan gitmişti. Evlatlık alınmıştı.

“Babam bizi almaya gelecek.” Bunu söylediğim için kötü hissetmiştim. James için üzül müştüm. Çok yalnız görünüyordu. Yalnız ve üzgün. “Kısa zaman içinde burada olacak.”

James sadece omuz silkti. “Yarın sana biraz çörek getireceğim. Ama kız arkadaşım olmaya devam etmen gerek.”

Cevaplamadım. Çöreği düşünmek ağzımı sulandırmıştı. Sanırım artık, geceleri kimin mutfaka girdiğini biliyordum. “Buna gerek yok. Dolap cezası alabilirsin.”

“Korkmuyorum.” Elini benimkinin üzerine koydu.

Orada kalmasına izin verdim.

Belki çok da rahatsız değildim.

Kısa zaman içinde, aslında James’in kız arkadaşı olmanın çok da kötü olmadığını anladım. Onunla konuşmak zor değildi ve sadece elimi tutmak istiyordu. Günün kalanında kimse beni rahatsız etmedi. Kimse Camellia’ya, Lark’a ya da bebeklere kaba davranmadı. James ile bahçe etrafında yürüdük, el ele tutuştuk ve bana Bayan Murphy’nin eviyle alakalı bilmem gereken diğer

şeyleri anlattı. Tekrar çörek sözü verdi. Bu gece nasıl girip onları alacağını anlattı.

Ona çörek sevmediğimi söyledim.

Banyo sırasında büyük oğlanlar bana bakmadı. Bakmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Ama sonraki gün, James kahvaltıda yoktu. Bayan Pulnik tahta bir kaşıkla büyük, tombul ellerine vurarak masanın önünde dikildi. James'i Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'nun cömertliğinden faydalanmaktansa kendi kazancını elde etmek zorunda olduğu bir yere gönderdiklerini söyledi.

"Kızların peşine düşecek yaştaki bir çocuk çalışmak için de yeterince büyüktür ve iyi bir ailenin onu istemesi için fazla büyüktür. Bayan Murphy, buradaki oğlanlar ve kızlar arasında bu tarz davranışları *asla* kabul etmez. Hepiniz kuralları *biliyorsunuz*." Kaşığı sertçe masaya vurdu, nefesi derin bir hırıltı hâlini almıştı ve büyük, düz burnu nefes aldıkça şişiyordu. Kafalarına ipler takılmış kuklalar gibi şiddetle irkildik. Masada erkeklerin olduğu tarafa doğru eğildi. Onlar ise başlarını eğmiş, boş tabaklarına bakıyorlardı. "Ve kızlara gelirsek..." Kaşık ve sallanan kol, şimdi bize doğrultulmuştu. "Oğlanların başını belaya soktuğunuz için *utanmanız* gerek. Kendinize gelin, eteklerinizi kapalı tutun ve küçük bir kadının davranması gerektiği gibi davranın." Son sözünü, bana sert bir bakış atarak söylemişti. "Yoksa *size ne* olacağını düşünmek bile istemem."

Kan boynumdan hücum edip yanaklarımı ateşe vermişti. James'in gönderilmesine neden olduğum için kötü hissetmiştim. Kız arkadaşı olmamalıydım. Böyle olacağını bilemezdim.

Görevliler Stevie'yi de kahvaltıya getirmedi. Parkta da değildi. Diğer çocuklar bana, dün gece yine altını ıslattığı için yaktan çıkamayacağını söylediler. Sonrasında onu, üst kattaki pencereye burnunu yapıştırmış dururken gördüm. Bahçede

dikildim ve ona fısıldadım. “İyi ol, tamam mı? Sadece iyi ol, hepsi bu.”

Öğleden sonra ilerleyen saatlerde, çalışanlar bizi verandaya dizdiler. Korktuğum için kardeşlerimi kendime doğru çektim. Diğer çocuklar bile ne olduğunu bilmiyor gibiydi.

Bayan Pulnik ve çalışanlar bizi tek tek yağmur suyunu biriktiren varilin yanına dizdiler. Kirli yüzleri, kolları ve dizleri ıslak bezlerle sildiler, saçlarımızı tarayıp ellerimizi yıkattılar. Bazı çocuklardan orada, verandada kıyafetlerini değiştirmeleri istendi. Bazı çocuklara yeni kıyafetler ya da oyun kıyafetleri üzerine geçirebilecekleri önlükler verildi.

Bayan Murphy dışarı çıktı ve merdivenlerin tepesinde durup bize baktı. Koluna telden bir halı döveceği asmıştı. Mutfaktaki kadınları, kilimlerdeki kiri silkelemek için bunu kullanırken hiç görmemiştim ama çocuklar üzerinde kullanıldığına sıkça rastlamıştım. Çocuklar ona *telli cadı* diyorlardı.

“Bugün çok özel bir şey olacak,” dedi Bayan Murphy. “Ama sadece uslu oğlan ve kızlar için. İyi davranmayan kimsenin katılmasına izin verilmeyecek. Anlıyor musunuz?”

“Evet, efendim.” Diğer çocuklarla birlikte ben de söyledim.

“Çok iyi.” Gülümsedi ama tebessümü bir adım geri gitme neden oldu. “Bugün, gezici kütüphane gelecek. Yardım derneğindeki kibar hanımlar sizlerin kitap seçmesi için yardım edecekler. İyi bir görüntü sunmamız çok önemli. Eğer uslu durursanız, her biriniz okuyacak bir kitap alabilirsiniz.” Devam edip bize, davranışlarımıza dikkat etmemizi, *evet efendim* ya da *hayır efendim* dememizi, kitapları tutmamamızı, onlara dokunmamamızı ve eğer çalışanlar burada mutlu olup olmadığını sorarlarsa onlara, Bayan Tann’a bizi bulduğu için ve Bayan Murphy’ye bizi evine aldığı için müteşekkirdiğimizi söylememizi tembihledi.

Kalan kısmı kaçırmıştım. Tek düşünebildiğim bir kitap alma şansımız olduğuydu, kitaptan, özellikle henüz okumadığım kitaplardan daha çok sevdiğim pek bir şey yoktu. Beş kişi olduğumuza göre de *beş* kitap alabilirdik.

Ama çalışanlar bahçe kapısını açınca ve sıraya dizilince, Bayan Murphy, Camellia'yı, beni ve bebekleri durdurdu. "Siz değil," dedi. "Henüz üst katta yeriniz olmadığı için, kitapları tutacak düzgün yeriniz de yok ve kütüphanenin malına zarar vermenize göz yumamayız."

"Onlara gözümüz gibi bakacağız. Söz veriyorum," dedim. Normalde, asla Bayan Murphy'ye cevap vermezdim ama bu kez kendime mani olamamıştım. "Lütfen. En azından bir kitap alamaz mıyız? Ve onu kardeşlerime ben okurum, olmaz mı? Queenie derdi ki..." Başımı daha fazla belaya sokmadan dudaklarımı mühürledim. Burada anne ve babalarımızdan bahsetmemize izin yoktu.

İç çekerek kilim döveceğini verandadaki bir çiviye astı. "Pekâlâ. Küçüklerin gitmesine gerek yok. Sadece sen. Ve çabuk ol."

Bebekleri bırakma konusunda bir an düşündüm. Camellia kollarından tutup onları kendisine çekti. "Git." Gözlerini kocaman açtı. "Bize iyi bir şeyler kap."

Kapıdan çıkmadan önce onlara son bir bakış attım. Bahçeyi koşarak aşip manolyaların arasından fırlamamak için kendimi zor tutuyordum. Dışarısı özgürlük kokuyordu. Güzel kokuyordu. Kendimi sırada durmaya ve düzgün bir şekilde araba yoluna sıralanmış çocukları takip etmeye zorlamam gerekti.

Ağaçtan duvarın diğer tarafında büyük, siyah bir kamyonet vardı. İki araba daha kenara çekti. Birinden Bayan Tann ve diğerinden de elinde kamera olan bir adam çıktı. Tokalaştılar ve adam cebinden bir defterle kalem çıkardı.

Büyük siyah kamyonetin üzerinde SHELBY COUNTY KÜTÜPHANESİ yazıyordu ve yaklaştıkça arkasındaki rafları gördüm. Raflar kitap doluydu. Çocuklar kamyonun etrafına toplandı. Sıramı beklerken kitaplara dokunmaktan kendimi alıkoymak için ellerimi arkama koyup parmaklarımı kenetlemem gerekti.

“Sizin de görebileceğiniz gibi, çocuklara aydınlatıcı fırsatlar sunuyoruz,” dedi Bayan Tann ve adam da sanki yeterince hızlı yazmazsa kelimeler kaçıp gidecekmiş gibi bir hızla defterine not etti. “Bazı küçükler bize gelmeden önce hiç kitap lüksünü tatmamış. Bütün evlerimizde çocuklara şahane kitaplar ve oyuncaklar sağlıyoruz.”

Başımı kaldırdım ve rahatsızca kıpırdanırken kalabalığın azalmasını diledim. Bayan Tann’ın böyle başka yerleri de varsa, onların neye benzediklerini bilmiyordum ama Bayan Murphy’nin evinde tek bir kitap bile yoktu ve tüm oyuncaklar kırık-tı. Onları tamir etmek kimsenin umurunda bile değildi. Bayan Tann buraya yeterince gelmişti. Bunun farkında olması gerekirdi.

“Zavallı küçük yetimler,” dedi adama. “Onları istenmediklerinde ya da sevilmediklerinde alıyoruz. Onlara kendi ailelerinin asla veremediği ve veremeyeceği şeyleri veriyoruz.”

Gözlerimi yere diktim ve ellerimi arkamda sıktım. *Bu bir yalan,* diye haykırmak istedim adama. *Annem ve babam bizi istiyor. Onlar bizi seviyor. Aynı, o küçük çocuğu, Lonnie’yi görmeye gelen ama Lonnie’nin evlatlık verildiği söylenince verandada yıkılıp bebek gibi ağlayan babası gibi.*

“Sıradan bir çocuk ne kadar süre burada kalıyor?” diye sordu adam.

“Ah, burada sıradan bir çocuk yok.” Bayan Tann kısa ve gürültülü bir kahkaha savurdu. “Sadece sıra dışı olanlar. Bazıları, bize

geldiklerindeki vaziyetleri gözetilerek diğerlerinden uzun kalıyor. Bazıları geldiklerinde zayıf ve küçük oluyor, o kadar ki koşup oynayamayacak hâlde oluyorlar. Onlara günde üç öğün besleyici gıdalar veriyoruz. Çocukların güzelce büyümeleri için iyi gıdalara ihtiyaçları vardır. Bol miktarda meyve, sebze ve kırmızı et küçük yanaklarına tekrar renk gelmesine yardımcı oluyor.”

Bayan Murphy'nin evinde değil. Bayan Murphy'nin evinde sabah akşam, küçük bir kâse mısır lapası var sadece. Sürekli açız. Gabby'nin cildi süt kadar soluk, Lark ve Fern'in kolları o kadar zayıf ki kas ve kemikleri görünüyor.

“Çocukların iyi beslendiğinden ve onlara iyi davranıldığından emin olmak için tüm evlerimizi gözlem altında tutuyoruz.” Sanki anlattıkları tamamen gerçekmiş gibi davranıyordu.

Adam başını salladı ve not aldı, sonra, “Hımmm, hımmm,” dedi, sanki söylenenleri tamamen yutuyormuş ve bu lezzetli bir yememiş gibi.

Git arka bahçeye bak, demek istedim ona. Mutfağa bak. Aslında nasıl olduğunu göreceksin. Bunu söylemeyi çok istedim. Ama biliyordum ki eğer söylersem, kitap alamayacaktım ve dolap cezasına çarptırılacaktım.

“Çocuklarımız çok minnettar. Onları çöplükten çekip çıkardık ve...”

Biri koluma dokununca istemeden zıpladım. Mavi elbiseli bir kadın bana bakıyordu. Gülümsemesi güneş ışığı kadar parlaktı.

“Peki, sen ne okumak istersin?” diye sordu. “Ne tür kitaplardan hoşlanırsın? Tüm bu süre boyunca sabırla bekliyordun.”

“Evet, efendim.”

Kadın beni raflara doğru götürdü ve gözlerim yuvalarından fırladı. Bayan Tann'ı tamamen unutmuştum, tek düşünebildiğim kitaplardı. Daha önce, nehir kasabalarında kütüphanelere

gitmişliğim vardı ama o zamanlar *Arcadia*'da kendi kitaplarımız da vardı. Şimdiyse hiçbir şeyimiz yoktu ve tek bir kitabınız bile olmayınca, birine dokunma fikri bile Noel ve doğum gününü bir arada yaşamak gibiydi.

"Ben... Ben her türü severim," diye kekeleydim. Sadece raf-lara bakıp tüm o renkleri ve kelimeleri görmek bile kocaman gülümsememe neden oluyordu. Buraya geldiğimizden beri ilk kez mutlu hissediyordum. "Sadece bir tane aldığımız için, belki uzun bir kitap iyi olabilir."

"Akıllı kız." Kadın bana göz kırptı. "İyi bir okuyucu musun?"

"Evet, efendim, oldukça iyiyim. Eskiden..." Başımı indirdim, çünkü neredeyse, *Arcadia'dayken Queenie sürekli okumamızı sağlardı*, diyecektim.

Hemen bir metre kadar ötemde bir çalışan vardı ve Bayan Tann da pek uzak sayılmazdı. Eğer bunu duysaydı, buradan hızla yollanırdım.

"Pekâlâ, o hâlde," dedi kitapçı kadın. "Bir bakalım..."

"Macera severim. Macera hikâyelerini severim."

"Hımmmm... Ne ile alakalı maceralar?"

"Kraliçeler, prensesler ve çılgın Kızılderililer. O tür şeyler." Zihnim hikâyelerle dolmuştu.

"Belki bir kovboy hikâyesi olur o hâlde?"

"Ya da nehir. Nehirle alakalı bir hikâyeniz var mı?" Nehirde geçen bir kitap eve dönmek gibi olurdu. Briny bizi tekrar *Arcadia*'ya götürmek için gelene dek bizi oyaldı.

Kadın ellerini birbirine vurdu. "Ah! Ah, evet var!" Tek parmağını havaya kaldırdı. "Senin için şahane bir şeyim var."

Bir süre aradıktan sonra, bana Bay Mark Twain'in *Huckleberry Finn'in Maceraları* kitabını uzattı ve ben, bunun gerçek-

ten benim için olduğunu anladım. Bu kitap bizde yoktu ama Briny bize Tom Sawyer'la Huckleberry Finn ve Injun Joe'nun hikâyelerini anlatmıştı. Mark Twain, Briny'nin en sevdiklerindendi. Ben küçükken bu kitapları okurdu. O kadar ki, o ve Tom Sawyer'ın gerçekten arkadaş olduğunu zannederdiniz.

Mavi elbiseli kadın karta, adım olan May Weathers'ı yazdı. Kitaba tarih damgasını bastığında, dünün Fern'in doğum günü olduğunu fark ettim. Artık dört yaşındaydı. Eğer *Arcadia*'da olsaydık, Queenie ona küçük bir pasta yapardı ve hepimiz ona kendi yaptığımız ya da nehir kenarında bulduğumuz hediyelerimizi verirdik. Burada, Bayan Murphy'nin evinde, kütüphane kitabı ile yetinecektim. Bahçeye dönünce, Fern'e bunun doğum günü sürprizi olduğunu ama sadece bir süreliğine onda kalabileceğini söyleyecektim. Çamurdan bir pasta yapacak, pastayı süslemek için çiçekler kullanacak ve üstlerine küçük yapraklar iliştirdiğimiz dalları mum olarak kullanacaktık ki Fern onları üfleyebilsin.

Kütüphaneci kadın beni yollamadan önce bana sarıldı ve bu çok iyi hissettirdi, orada, ona sarılmış hâlde kalmak ve kitap kokusunu içime çekmek istiyordum ama yapamazdım.

Huckleberry Finn'i sıkıca göğsüme bastırdım ve bahçeye yöneldim. Şimdi, buradan istediğimiz zaman ayrılabilirdik. Tek yapmamız gereken *Huckleberry Finn*'e katılmaktı. Onun salında beşimize de yer vardı, buna emindim. Belki de oralarda bir yerde *Arcadia*'yı da bulurduk.

Bayan Murphy'nin evine dönmek zorunda olsam da, artık pepyeni bir yer gibi hissettiriyordu.

Şimdi içinde bir nehir vardı.

O akşam yatmadan önce Fern'in doğum günü kitabını açtık ve Huck Finn ile maceralarımıza başladık. Neredeyse bir hafta boyunca onunla nehirde gezinmiştik ki Bayan Tann'ın

parlak arabası bir öğleden sonra araba yoluna yanaştı. Güneşli bir gündü ve evdeki kızartma yağı kadar sıcaktı, bu yüzden o ve Bayan Murphy konuşmak için verandada buluştular. Ben de dinlemek için, incir ağacını geçip açelyaların altındaki yerimi aldım.

“Ah, evet, reklamlar çoktan tüm gazetelerdeki yerlerini aldı!” diyordu Bayan Tann. “Kabul etmeliyim ki parlak bir öngörüye sahibim. *Güzel bir yaz mevsimi için sarı saçlı melekler. Dilerseniz sizin olacaklar!* Muhteşem, değil mi? Tüm o sarışın ufaklıklar.”

“Orman perilerinin toplantısı gibi. Küçük elf ve periler,” diye katıldı Bayan Murphy.

“Neredeyse Noel Bebek Programı kadar zorlayıcı. Müşteriler çoktan aramaya başlamış olmalılar. Sadece çocukları görmeleri yetecek, sonra onlar için birbirlerini ezecekler.”

“Şüphesiz.”

“O hâlde cumartesi sabahı tüm çocukları hazır edeceksin, değil mi? İyi giyinmelerini bekliyorum; elbiseler, kurdeleler ve o tarz ince dokunuşlar. Güzelce banyo yaptırıp hepsini parıl parıl olana dek ovalayın. Pis tırnaklar ve kulakların arkasında kir istemiyorum. Onlardan neyin beklediğini ve eğer beni insanların içinde rezil ederlerse başlarına neyin geleceğini bildiklerinden emin olun. Birini ibret olsun diye kullanın ve diğer çocukların da bunu görmesini sağlayın. Bu grup en iyisini sunma konusundaki şanımızı daha da duyurmak için önemli bir şans teşkil ediyor. Yeni reklamlarla birlikte, Tennessee’den ve diğer birçok eyaletten en iyi aileleri çekeceğiz. Hepsi çocuklarımızı görmeye gelecek ve onları görünce, kendilerine mani olamayacaklar. Onlardan birine sahip olmak zorunda kalacaklar.”

“Çocukların düzgünce hazırlandığına emin olacağız. Sadece izin verin tekrar listeye bakayım.” Konuşmayı durdurdular.

Kâğıt hışırtıları geldi. Rüzgârın yönü değişip açelya dallarını hareket ettirince Bayan Tann'ın kafasını gördüm. Kısa gri-kah-verengi saçları esintiyi yakaladı ve Bayan Murphy'ye doğru eğilirken havaya dikildi.

Duvara yaslanıp hareketsiz durdum, beni duyup dışarıya bakmalarından korkuyordum. Rüzgâr ölü bir şeyin kokusunu getirdi. Göremiyordum ama muhtemelen Bay Riggs'in zehrini yiyip ölen bir şeydi. Koku yeterince kötü bir hâl alınca, cesedi bulacak ve bir yerlere gömecekti.

"May bile mi?" diye sordu Bayan Murphy, tekrar kulak kabarttım. "O pek de çocuk sayılmaz."

Bayan Tann küçük, keskin bir kahkaha patlattı. "O ufaklıklara yardım edecek ve hatırladığım kadarıyla oldukça güzel bir kız."

"Sanırım öyle." Bayan Murphy hoşnut değildi. "Baş belası değil, orası kesin."

"Cumartesi günü onlar için araba göndereceğim. Gönderirken aç ve uykulu olmadıklarına, tuvalet ihtiyaçlarını giderdiklerine emin ol. Canlı, güler yüzlü ve kesinlikle uslu duruyor olsunlar. Beklentim bu."

"Evet, elbette."

"Bu berbat koku da neyin nesi?"

"Tavşanlar. Bu yaz onlarla biraz sorun yaşadık."

Onlar bakmaya fırsat bulamadan oradan çekildim. Bay Riggs ortalarda yoktu, o yüzden incir ağacına ulaşmam ve tepeye varmam çok sürmedi. Camellia'ya görüşme gününden ya da yarın tekrar banyo yapmamız gerektiğinden bahsetmedim. Vaktinden önce bir isteri krizine girmesine gerek yoktu.

Sonra nedense, ona ekstra banyodan bahsetmeme gerek olmadığı şeklinde kötü bir hisse kapıldım.

Camellia sarışın değildi.

Görünüşe göre haklıydım. Cumartesi kahvaltıdan sonra, Camellia'nın listede olmadığını öğrendim. Her nereye gidiyorsa, o bizimle gelmiyordu.

"Eğer bu bir banyo daha demekse, beni istemedikleri için üzgün değilim." Ona veda etmek için sarılmaya kalkışınca beni itti.

"Biz yokken uslu dur, Mellia. Kimsenin başını belaya sokma, büyük oğlanlardan uzak dur, incir ağacını geçme ve..."

"Bana bakmana ihtiyacım yok." Camellia çenesini kaldırdı ama alt dudağı hafifçe titriyordu. Korkmuştu.

"May!" diye bağırdı çalışanlardan biri. "Sıraya geç, hemen!" Çoktan listedeki diğer çocukları bir araya toplamışlardı.

"Çabucak geri döneceğiz," diye fısıldadım Camellia'ya. "Korkma."

"Korkmuyorum."

Ama sonra en sonunda bana sarıldı.

Görevli bana tekrar bağırınca sıraya geçtim. Sonraki bir buçuk saat sabunlar, ovalamalar, saç taramalar, fiyonklar, tırnak aramızı temizleyen diş fırçaları, kurdeleler ve yeni dantelli elbiselerden ibaretti. Bir dolap dolusu ayakkabıdan kendimize uyanı bulana dek denedik.

Görevliler bizi ön taraftaki arabalara götürdüğünde, aynı çocuklar değildik. Dördümüz haricinde üç kız, beş yaşında bir oğlan, iki bebek ve eğer tekrar altına kaçırırsa oracıkta kırbaçlanmakla korkutulan Stevie vardı.

Arabada konuşmamıza izin yoktu. Oraya giderken, görevli konuşmayı yaptı. "Kızlar, genç hanımlar gibi bacaklarınızı birleştirip kibarca oturacaksınız. Sizinle konuşulmadıkça konuşmayın. Bayan Tann'ın partisine katılanlara düzgün davran-

caksınız. Bayan Murphy'nin evinde geçirdiğiniz zamanla ilgili sadece iyi şeyler söyleyeceksiniz. Bugünkü partide oyuncaklar, boyalar, pastalar ve kurabiyeler olacak. Siz de..."

Araba bir tepeyi aşır görüş alanımıza nehir girdiğinde dinlemeyi bırakmıştım. May suyun üzerindeki bir güneş ısıltısı gibi kayboldu ve Rill ortaya çıktı. Camın üstündeki açıklıktan uzandı ve havayı içine çekip tüm o tanıdık kokuları yakaladı.

Sadece bir anlığına da olsa, evimdeydim.

Sonra araba köşeyi döndü ve nehir tekrar ortadan kayboldu. Ağır ve üzücü bir şey çöktü üzerime. Başımı koltuğa yasladım ama görevli bunu yapmamamı söyledi; saçımdaki fiyongu bozuyordum.

Kucağımda duran Gabion uykuya dalmıştı ve ona sıkıca sarılıp saçının çenemi gıdıklamasına izin verdim, nasılsa eve dönmüştüm. Bu insanlar benimle ilgili her şeyi kontrol edebirdi ama zihnimde nereye gittiğimi kontrol edemezlerdi.

Ama *Arcadia*'ya ziyaretim çok kısa sürdü. Kısa zaman sonra Bayan Murphy'nin evinden bile büyük, yüksek, beyaz bir bina-nın önünde durduk.

Arabadan inmeden önce, "Uslu durmayan herkes çok pişman olacak," dedi görevli ve parmağını bize doğru salladı. "Partideki davetlilere karşı arkadaş canlısı davranın. Eğer isterlerse kucaklarına oturun. Gülümseyin. Onlara iyi çocuklar olduğunuzu gösterin."

İçeri girdik, ev insan doluydu. Diğer çocuklar ve bebekler de oradaydı. Herkes güzel kıyafetler giymişti, yiyecek pastamız ve kurabiyemiz vardı. Küçük çocuklar için oyuncaklar da vardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Fern, Gabion, hatta Lark bile benden uzaklaşmıştı.

Bir adam mavi bir topla oynamak için Gabion'ı dışarı çıkar-dı. Koyu renk saçları olan bir kadın Lark ile oturdu ve birlikte

bir boyama yaptılar. Fern gülüyor ve tek başına yorgun ve üzgün bir şekilde sandalyede oturan hoş, sarışın kadınla “ceee” oyunu oynuyordu. Fern kadını güldürdü ve kısa zaman sonra, kadın, sanki Fern yürümeyi bilmiyormuş gibi, kız kardeşimi kucağına almış oyuncaktan oyuncığa götürüyordu.

Sonunda bir sandalyeye sarmaş dolaş oturup kitap okumaya başladılar ve kalbim sancıyla doldu. Queenie’yi ve eskiden bize nasıl kitap okuduğunu hatırladım. Kadının Fern’i bırakmasını ve bana geri vermesini istiyordum.

Odaya bir adam geldi ve Fern’in karnını gıdıkladı. Kadın gülümseyip, “Ah, Darren, o harika! Amelia onun yaşında olacaktı,” dedi. Sandalyenin koluna vurdu. “Otur ve bizimle kitap oku.”

“Sen başla.” Adam kadını yanağından öptü. “Benim konuşmam gereken birileri var.” Sonra odadan çıktı.

Fern ve kadın ikinci kitaba geçtiklerinde adam döndü. Çok meşgullerdi ve adamın koltuğa, benim yanıma oturduğunu fark etmediler bile. “Kardeş misiniz?” diye sordu.

“Evet, bayım,” diye cevapladım aynen söylendiği gibi. Her şeye *hanımım* ve *bayım* diye karşılık vermemiz söylenmişti.

Geriye çekilip bana dikkatle baktı. “Birbirinize benziyorsunuz.”

“Evet, bayım.” Başımı eğip bakışlarımı ellerime diktim. Kalbim hızlanmış, nehir kulübemize sıkışan bir çit kuşu gibi göğsümü dövüyordu. *Ne istiyordu?*

Adam elini sırtıma koydu. Kürek kemiklerim birbirine yaklaştı. Ensemdeki kısa saçlar sıkışmıştı. Kaşındıran elbisemin altında terler birikiyordu.

“Ve *sen*,” dedi adam, “kaç yaşındasın?”

13. BÖLÜM

Avery

Kapıyı açtığımda köşk sessizdi ve ay ışığı ile aydınlanmıştı. Işık düğmesini aradım. Clifford Amcanın sorumu cevaplamasını beklerken telefonu omuzuma sıkıştırdım. Bir restoranda sipariş verirken beni bekleme almıştı.

Bir keresinde hava karardıktan sonra sadece büyükannem ile ben buraya gelmiştik; bu anı tüm gücüyle beni etkisi altına aldı o anda. Köşk aynı şu anda olduğu gibiydi, ay ışığı palmiye yaprakları şeklinde yere düşmüştü, havada tuzlu su, kumlu halı, limon yağı ve uzun süre deniz havasının yıprattığı mobilyaların kokusu vardı.

Parmaklarımı kıpırdattım. Neredeyse elimi saran elini hissediyordum. O zamanlar on bir on iki yaşlarında olmalıydım; toplum içinde el ele tutuşmayı bıraktığımız o tuhaf yaşlardı ama burası sihirli yerimizdi, o yüzden sorun yoktu.

Girişte dikilirken, o rahatlık hissini aradım ama ziyaret, zıt tatların etkisiyle kekremsi bir hâl almıştı. Acı ve tatlı. Tanıdık ve yabancı. Hayatın tatları.

Clifford Amca hatta döndü. Kumsalda uzun bir yürüyüş ve Waterfront Restoranı'ndaki akşam yemeği sonrasında, amcamın şimdilik araştırmamda ilerleme kaydetmeme yardımcı

olacak tek kişi olduğuna karar kılmuştı. Trent Turner, üniformalı adamla bir cipe atlayıp beni öylece bırakmuştı. Arabamın yanında beklemiştim ama Turner Gayrimenkul bürosu tüm öğleden sonra kapalıydı.

şu âna dek, bu seyahat bir fiyasko gibi görünüyordu.

“Ne istemiştin, Avery? Edisto Köşkü’ne ne olmuş?” Clifford Amca bilmek istiyordu.

“Sadece, sen ve babam, buraya Büyükanne Judy ile sık gelir miydiniz, onu merak ediyordum? Küçükken yani.” Normal bir soru gibi sormuştum. Onu şüphelendirmek istemiyordum. Clifford Amca gençlik yıllarında federal ajandı. “Büyükanne Judy’nin burada buluştuğu arkadaşları ya da onu görmeye gelen ziyaretçileri olur muydu?”

“Bakalım... Bir düşüneyim...” Bir süre düşündü, sonra basitçe şöyle dedi, “Oraya pek gittiğimizi sanmıyorum, şimdi sen söyleyince düşündüm de. Çocukken daha çok ziyaret ederdik. Biraz büyüdükten sonra Stafford Ninenin Pawleys Adası’ndaki evi daha çok hoşumuza gitmeye başlamıştı. Ev daha büyüktü ve tekne oradaydı, hem de sıklıkla etrafımızda oyun oynayabileceğimiz kuzenlerimiz olurdu. Genelde, annem Edisto Köşkü’ne tek başına giderdi. Orada yazmayı severdi. Bilirsin, biraz şiire merakı vardı ve bir süreliğine sosyete sütunu yazmıştı.”

Bir anlığına afalladım. “Büyükanne Judy sosyete sütunu mu yazmıştı?” Bunun bir adı da haftalık dedikodu idi.

“Yani kendi adıyla yazmadı elbette.”

“Hangi isimle yazdı?”

“Sana bunu söylersem, seni öldürmem gerekir.”

“Clifford Amca!” Babam kuralcı biriyken, Clifford Amca her zaman vahşi ve biraz alaycı olmuştu. Diana Yengenin saç-

larını beyazlatmıştı, gerçi her Güneyli hanımefendi gibi o da saçlarını boyardı.

“Ah, bırak da büyükannenin sırları sır olarak kalsın.” Bir anlığına, bunun altında gizli bir mesaj olduğunu düşündüm ama sonra benimle dalga geçtiğini anladım. “Myerslerin köşkünde sin öyle mi?”

“Evet. Birkaç günlük bir kaçamak yapayım dedim.”

“Güzel, benim için denize bir olta at.”

“Balık tutmadığımı biliyorsun. Iyk.” Kızlarla çevrelenmiş olan zavallı babam en azından birimizi iyi bir oltacı yapmaya çalışmıştı.

Clifford Amca bile bunun, daha baştan kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordu. “Pekâlâ, bak şimdi, bu açıdan büyükannene çekmemişsin. O balık tutmayı severdi, özellikle de Edisto’da. Baban ve ben küçükken, bizi küçük bir sandalı olan birinin yanına götürürdü. Nehre gider ve günün yarısını balık tutarak geçirirdik. Birlikte gittiğimiz kimdi hatırlamıyorum. Bir arkadaş, sanırım. Birlikte oynamayı sevdiğim sarı saçlı, küçük bir oğlu vardı. İsmi T ile başlıyordu... Tommy, Timmie... Hayır... Tr... Trey ya da Travis’di sanırım.”

“Trent? Trent Turner?” Şu andaki Trent Turner üçüncü nesil olduğuna göre, babası da Trent olmalı ve amcamın yaşlarında olmalıydı.

“Olabilir. Sormanın belli bir nedeni var mı? Bir sorun mu var?”

Birden, sorularımda ileriye gittiğimi ve yanlışlıkla dedektifin ofisinin kilidini açtığımı fark ettim. “Hayır. Sebebi yok. Edisto’da olunca böyle şeyleri düşünmeye başladım. Buraya Büyükanne Judy ile gelebilmeyi isterdim. O hâlâ hatırlayabiliyorken ona sorular sorabilmek isterdim, anlıyorsun ya?”

“Bu da hayatın çıkmazlarından biri. Her şeye sahip olamazsın. Biraz bundan biraz şundan alabilirsin ya da tamamen bundan alıp diğerinden hiçbir şey alamazsın. O an için en iyisi olduğunu düşündüğümüz pazarlığı yaparız. Sen bir kız için; yani sadece otuz yaşında bir *kadın* olarak çok şey başardın.”

Bazen, ailem bende olandan fazlasını görüyor olabilir mi diye düşünüyordum. “Teşekkürler, Clifford Amca.”

“Bu seansın ücreti beş kâğıt.”

“Çeki gönderirim.”

Kapattıktan sonra, ismi değişen marketten aldığım az miktarda ürünü yerleştirirken konuşmamızı düşündüm.

Clifford Amcanın sözleri içinde ipuçları var mıydı?

Dikkatimi çeken bir şey yoktu. Herhangi bir anlam ifade eden bir şey yoktu. Eğer sandaldaki küçük çocuğun adı Trent ise, bu büyükannemin Trent Turner ile zaten tahmin ettiğim gibi kişisel bir yakınlığı olduğu anlamına geliyordu. Ama çocuklarla *birlikte* balık tutarak vakit geçiriyorlarsa, bu aynı zamanda şantaj teorimi de bozuyordu. Bir şantajcı ile balığa çıkmazdınız ve kesinlikle küçük çocuklarınızı yanınıza almazdınız. Gayrimeşru bir ilişki yaşıyorsanız da çocuklarınızı yanınıza almazdınız. Özellikle de bunu hatırlayacak kadar büyümüş çocuklarınız varsa.

Belki dede Trent Turner sadece uzun süredir tanınan bir dosttu. Belki zarf sadece masum fotoğraflar içeriyordu. Ama o durumda neden bir büyükbaba, torununa ölüm döşeğindeyken zarfın sahibinden başka kimseye verilmemesi sözü verdirdi ki?

Eşyalarımı yatak odasına taşıırken teorileri kafamda tarttım, bir yandan da valizimi açıp içindekileri yerleştirdim. Teoriler dart tahtası olmuştu ve onlara ok atıyordum, âdeta eski ofisimdeki savaş odasında toplandığımız zamanlarda yaptığım gibi.

Oklar hedefleri vurdu ve hiçbir şey kalmadı. Günün yorgunluğu da bastırmaya başlamıştı zaten. Duş ve iyi bir uyku için hazırdım. Belki yarın, aniden, bir aydınlanma ânı yaşardım... Ya da belki, Trent Turner III'e gider ve zorla gerçeği söyletirdim.

Her ihtimal aynı oranda imkânsız duruyordu.

Ancak duş suyunu açıp köşkte sıcak su olmadığını kavradığım sırada Clifford Amcanın söylediği bir şey aklıma takıldı. Büyükannem buraya yazmaya geliyordu.

Yazılarının bazıları hâlâ burada olabilir mi? İçlerinde bir ipucu olabilir mi?

Hızla kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirdim. Zaten soğuk duş da kulağa pek iç açıcı gelmiyordu.

Köşk pencerelerinin dışında, deniz kenarındaki otlar rüzgârla savruluyor, ay palmyelerin üstünde yükseliyordu. Ben çekmeceleri, dolapları, sandıkları ve dolap çekmecelerini karıştırırken, dalgalar kıyıyı dövüyordu. Büyükannemin yatağının altına da baktıktan sonra neredeyse kesin bir şekilde burada hiçbir şey olmadığı fikrine varmıştım ki yanında küçük bir mobilya durduğunu ve bunun sıradan bir masa ya da makyaj masası değil, bir daktilo masası olduğunu fark ettim. Merkez panelin altında baş aşağı asılı duran eski, siyah bir daktilo vardı. Antik mobilyalarla dolu aile evlerinde büyümüş biri olarak, bu şeyin nasıl çalıştığını az çok bilirdim. Doğru mandalları bırakıp doğru menteşeleri çevirmem pek zaman almadı. Daktilo etkileyici bir sertlikle düz pozisyona geldi.

Tuşlar üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Büyükannemin onlara vuruşunu âdeta duyabiliyordum. Yaklaşınca, kâğıdı tutan siyah kauçuk silindiri gördüm. Tuşlar arkalarında ufak izler bırakmıştı. Eğer bu bir bilgisayar olsaydı, muhtemelen sabit diskten bir şeyler çıkarırdım ama burada okunacak bir şey

yoktu. Ne yazıldığını ya da ne zaman yazıldığını söylemek imkânsızdı.

“Bilmediğim neyi biliyorsun?” diye fısıldadım makineye çekmeceleri karıştırırken. Masada çeşit çeşit kalemler, sarı yazı kâğıtları, bir kutu karbon kâğıdı ve bir tarafı beyaz, diğeri düz olan düzeltme filmi haricinde bir şey yoktu. Üstteki kâğıtta harflerin izi vardı. Işığa tutunca, yanlış yazılıp sonra düzeltilmiş kelimeleri seçebildim, *Plmetto Blvd, Edisto Adası...*

Büyükannem belli ki burada mektup yazmış, sonra da ya yanlışlıkla ya da bilerek izlerini silmişti. Kısmen kullanılmış kâğıtlar yoktu ve karbon kâğıtlara dokunulmamıştı, geride hiçbir harf izi dahi kalmamıştı. Tuhaftı, çünkü evdeki masasında, her zaman projeler, tasarımlar ya da çocukların karalaması için tekrar kullanılabilecek kâğıtlarla dolu bir klasör bulunurdu.

Daktiloda bir harfe bastım, çekicin savrulup tutacağa vurmasını ve geride sadece silik, pırıltılı bir *K* bırakmasını izledim. Şeritteki mürekkep kurumuştu.

Şerit...

Bir an sonra kendimi, siyah metal kartere eğilmiş, makaraları alabilmek için onu gevşetmeye çalışırken buldum. Şaşırtıcı bir şekilde kolaydı. Maalesef, şerit neredeyse hiç kullanılmamıştı. Sadece birkaç santimetresi en son yazılanın izlerini taşıyor olmalıydı. Şeridi açtım ve ışığa tutarak okuyabilmek için gözlerimi kısıtım,

yduJ,elmireligveS.edkesetsiaczustumuradakenunub,ziğecemelibalsanelemethuM.muroyidekareminiğecelibalorelenahadadnıraltıyakumuruKemegrisEkucoÇeessenneTevmiyilekfö

Başta anlaması zordu ama Büyükanne Judy’nin yanında bir daktilo şeridinin nasıl çalıştığını anlayacak kadar vakit geçirmiştim. Tuşlar, vurulurken dönerdi. Harfler bir düzen içinde olmak zorundaydı.

En üst sıradaki ilk harfler birden anlam kazandı. *Judy*. Büyükanneimin tersten yazılmış adı, sağdan sola doğru yazılmıştı, yazıldıktan sonra böyle görünmüştü yani. Karmaşadan bir kelime daha sıyrıldı, noktadan sonra; ya da önce, şöyle yazıyordu: *Kurumu*.

Önünde üç tane büyük harfli kelime daha vardı: *Tennessee Çocuk Esirgeme*.

Bir kalem ve kâğıt alıp kalanı da çözdüm.

...öfkeliyim ve Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu kayıtlarında daha neler olabileceğini merak ediyorum. Muhtemelen asla bilemeyeceğiz, bunu ne kadar umutsuzca istesek de.

Sevgilerimle,

Judy

Kendi el yazıma baktım ve hikâyenin kalanını çözümlemeye çalıştım. Çocuk esirgeme kurumları, yetimler ve evlatlık verilmesi için bırakılmış bebekler içindi. May Crandall'ın fotoğrafındaki genç kadın hamileydi. Yoksa o, büyükanneimin başı belaya girmiş bir akrabası mıydı?

Zihnimde hemen olaylar zinciri gelişti: İyi bir aileden gelmiş, ısıltılı gözleri olan bir kız, şaibeli bilinen bir adam, skandal bir kız kaçırma ya da daha da kötüsü, evlilik de olmadan birlikte olma. Evlilik dışı bir hamilelik. Muhtemelen sevgilisi de onu terk etti ve ailesine dönmeye zorlandı?

O günlerde kızlar bebeklerini doğurup sessizce evlatlık vermeleri için evlerinden uzağa yollanırlardı. Şimdi bile, annemin sosyal çevresindeki kadınlar bir süreliğine *teyzesinin yanına gitmiş* kişiler hakkında sıklıkla bunu fısıldaşırlardı. Muhtemelen Trent Turner'ın saklı tuttuğu da böyle bir şeydi.

Kesin olan bir şey vardı ki, bu daktiloda yazılan son not Trent Turner'a yazılmıştı ve ne kadar yakın bir zamanda oldu-

ğunu kestiremesem de gizemli zarfın içinde ne varsa, pek çok sorunun cevabını şüphesiz verecekti.

Ya da daha fazla soru ortaya çıkaracaktı.

Tekrar düşünmeden hızla yürüdüm, telefonumu kaptım ve Trent Turner'ın artık ezbere bildiğim numarasını çevirdim.

Ben saate bakıp neredeyse gece yarısı olduğunu görene dek telefon üç kez çaldı. Neredeyse yabancı olduğun birini aramak için pek uygun bir saat değildi. Annem olsa ödü kopardı.

Adamın iş birliği yapmasını istiyorsan, bu şekilde olmaz, Avery cümlesi kafamdan geçerken kalın, uyuklu bir ses, "Aalo, Nrent Nurner" diyerek gerçekten de onu uykusundan kaldırdığımı onaylamış oldu. Muhtemelen bu yüzden, kimin aradığına bakmadan aramayı cevaplamıştı.

"Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu," deyiverdim çünkü tahminimce iki saniye içinde kendisine gelip telefonu kapatacaktı.

"Ne?"

"Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu. Bunun büyükbaban ve büyükannemle alakası ne?"

"Bayan Stafford?" Res:ni bir şekilde seslenmesine karşın kalın, uyuklu ses tonu selamlamasını samimi bir hâle getiriyordu, âdeta yatak konuşmaları gibiydi. Derin bir iç çekiş bunu takip etti ve somyanın gıcirtısı duyuldu. "Avery. Ben Avery. Lütfen, bana söylemek zorundasın. Bir şey buldum. Ne anlama geldiğini öğrenmem gerek."

Bir başka uzun iç çekiş daha duyuldu. Boğazını temizledi ama sesi hâlâ derin ve uykuluydu. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Saate, sanki bu kötü davranışımı affettirecekmiş gibi utangaç bir bakış attım. "Özür dilerim. Arayana dek fark etmemiştim."

“Kapatabilirdin.”

“Eğer kapatsaydım, bir daha asla cevaplamayacağından korktum.”

Ufak bir kıkırdamayla karışık öksürük haklı olduğumu gösterdi. “Doğru denebilir.”

“Lütfen, beni dinle. *Lütfen*. Tüm akşam boyunca köşkü aradım ve bir şey buldum ve bunun ne anlama geldiğini bana söyleyebilecek tek kişi sensin. Benim sadece... Ne olduğunu ve bunu nasıl çözeceğimi bilmeye ihtiyacım var.” Eğer ailemin geçmişinde bir yerlerde bir skandal varsa, artık önem arz etmiyor olması oldukça mümkündü. Muhtemelen, Eski Dedikodu Köprüsü Bekçilerinin canlı kalan birkaç üyesi için önemliydi ama ne ile uğraştığımı öğrenene dek bunu anlamanın yolu yoktu.

“Gerçekten, sana söyleyemem.”

“Büyükbabana olan sözünü anlıyorum ama...”

“Hayır.” Birden sesi tamamen uyanık gelmeye başladı; uyanık ve kontrollü. “Yani, sana söyleyemem. Zarfların hiçbirinin içine bakmadım. Onları sahiplerine ulaştırma konusunda dedeme yardımcı oldum. Hepsi bu.”

Gerçeği mi söylüyordu? Hayal etmek zordu. Ben, daha Noel hediyeleri ağacın altında belirir belirmez dikkatle hediye paketinin üstündeki koruyucu bandı çıkarıp hediyeye bakan türde biriydim. “Ama ne *hakkındalardı*? Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu ile bağlantısı neydi? O kurumlar yetimler için. Büyükkannem evlatlık verilen birini arıyor olabilir mi?”

Bunu söyler söylemez, fazla konuşmuş olmaktan korktum. “Bu sadece bir tahmin,” diye ekledim. “Doğru olmasını düşünmem için bir sebep yok.” Olası bir skandalın kapısını kendim açmasam daha iyiydi. Trent Turner’a güvenilebilir miyim bilmiyordum ama aylarca mühürlü zarfları tutması dürüst bir dav-

ranıştı. Büyük Bay Turner, torununun sağlam biri olduğunu biliyor olmalıydı.

Telefonda bir sessizlik oldu ve bu sessizlik o kadar uzun süre devam etti ki Trent kapattı mı diye merak ettim. Konuşmaya korkuyordum, söyleyeceğim herhangi bir şeyin dengeleri değiştireceğinden korkuyordum.

Yalvarmaya pek alışık değildim ama sonunda fısıldadım, “Lütfen. Bu öğlen kötü bir başlangıç yaptığımız için üzgünüm ama buradan sonra başka nereye giderim bilmiyorum.”

Nefes aldı. Göğsünün şiştiğini neredeyse görebiliyordum. “Buraya gel.”

“Ne?”

“Fikrimi değiştirmeden evime gel.”

Şaşkın bir şekilde susmak verebildiğim tek yanıt oldu. Heyecanlı mıyım, yoksa ölümüne korkuyor muydum... Ya da gecenin köründe bir yabancıнын evine gitmeyi düşünebildiğim için aklımı mı yitirmiştim, bilmiyordum.

Diğer taraftan, o, adada tanınan ve saygın bir iş adamıydı.

Bir sırrın en azından bir kısmını ortaya çıkardığımı bilen bir iş adamı.

Büyükbabasının ölüm döşeğindeki sırrının.

Ya bu gece yarısı davetinin arkasında kötü bir emel yatıyorsa? Kimse nerede olduğumu bilmezdi bile. Kime söyleyebilirdim?

Şu an bundan haberdar etmek isteyebileceğim kimse gelmedi aklıma.

Bir not bırakacağım... Buraya, köşke...

Dur... Bekle. Kendime bir e-mail göndereceğim. Eğer kaybolursam, ilk bakacakları yer orası olacak.

Düşünce dramatik ve aptalcaydı ama yine de pek öyle sayılmazdı. “Anahtarlarımı alacağım ve...”

“Arabana ihtiyacın olmayacak. Ben dört ev ilerdeyim.”

“Bu civarda mısın?” Mutfak perdelerini aralayıp yapraklar ve meşe ağacı üzerinden görmeye çalıştım. Tüm bu süre zarfında resmen kapı komşum muydu?

“Kumsaldan daha çabuk olur. Arka verandanın ışığını açacağım.”

“Hemen geliyorum.”

Köşkte dolanıp bir fener ve pil aradım. Şans eseri, burayı hangi akrabalar kullandıysa gerekli şeyleri bırakmışlardı. Kendime bir e-mail atarken telefonum çaldı, yerimi ve ayrılma vaktimi belgelemiş oldu. En azından yarım metre kadar yerimden zıplayıp sonra korkuyla iniş yaptım. *Trent çoktan fikrini değiştirmişti...*

Fakat numara Elliot’ındı. Şu an Milano’da saatin kaç olduğunu hesaplamak için fazla heyecanlıydım ama şüphesiz çalışıyordu. “Dün aradığında meşguldüm. Kusura bakma,” dedi.

“Tahmin ettim. Yoğun bir gün mü?”

“Oldukça,” dedi her zamanki gibi detay vermeden. Onun ailesinde kadınlar iş ile ilgilenmezdi. “Edisto’da işler ne durumda?”

Dürüst olmak gerekirse, ailemizdeki dedikodu ağı mikroçiple takipten daha başarılıydı. “Burada olduğumu nereden biliyorsun?”

“Annem söyledi,” diye iç geçirdi. “Bebek ziyareti için Drayden Hill’e gitmişti, kız kardeşin, Courtney ve oğlanlar da ziyaret ettiği için. Şimdi yine torun ısrarına başladı.” Elliot anlaşılır bir şekilde sinirlenmişti. “Bana, otuz birime geldiğimi ve kendisinin de elli yedi olduğunu ve yaşlı bir büyükanne olmak istemediğini söyledi.”

“Ahhh...” Bazen, Bitsy bir kayınvalide olarak nasıl olacak diye merak ediyordum. Onu seviyordum ve iyi niyetliydi ama Bal Arısı bile yanında kibar kalıyordu.

“Kız kardeşin ve üçüzlerin gidip birkaç günlüğüne annemlerde kalmalarını sağlayabilir miyiz?” diye önerdi Elliot yılmış bir şekilde. “Belki bu iyileşmesini sağlar.”

Esprisini anlamış olsam da batmıştı. Küçük vahşi adamlar olsalar da üçüzlere baylıyordum. “Sorabilirsin.” Elliot ile çocuklardan, sadece yaşam planımızda eninde sonunda olacak bir şey olarak bahsetsek de şimdiden ailemdeki çoklu doğumlar konusunda endişeliydi. Tek seferde bir çocuktan fazlasıyla başa çıkabileceğini düşünmüyordu. Bazen, *bir gün* çocuk sahibi olmanın *asla* Elliot’a göre olmadığı ortaya çıkar diye endişeleniyordum. Zaman geçtikte bunları halledebileceğimizi biliyordum. Çoğu çift için böyle olmaz mıydı?

“Peki, kumsalda ne kadar kalacaksın?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Sadece birkaç gün. Eğer biraz daha kalırsam, Leslie beni avlaması için birini gönderir zaten.”

“Leslie senin iyiliğini düşünüyor. Ortalarda olman gerek. Taşınmanın sebebi de bu.”

Babamla ilgilenmek için taşındım, demek istedim ama Elliot söz konusu olunca, her şey bir amaca yönelik yapılmalıydı. Tanıdığım en başarılı odaklı insandı. “Biliyorum. Ama kısa bir süreliğine nefes almak iyi geldi. Sana da iyi gelir gibi duruyor. Oradayken biraz dinlen, tamam mı? Annem ve torun meselesi hakkında da endişelenme. Yarın kafayı takacak başka bir şey bulacaktır.”

Vedalaştık ve kendime önlem olarak yolladığım e-maili tamamladım. Eğer bir daha benden haber alınamazsa biri, sonunda mutlaka orayı kontrol edecekti. *Salı akşamı gece yarısı.*

Edisto köşkünün dört ev yanına, Trent Turner ile Büyükanne Judy hakkında bir meseleyi konuşmaya gidiyorum. Bir saate kadar dönmüş olmam gerek. Bu mesajı her ihtimale karşı bırakıyorum.

Aptalca duruyordu ama yine de kapıdan çıkmadan önce yolladım.

Dışarıda kumlar arasında yürüyüp yılan olursa görebileyim diye fenerimle yolu aydınlatırken gece sessiz ve derindi. Kıyı boyunca sıralanan köşkların çoğu karanlıktı, bu yüzden sadece ay ışığı ve suyun yüzeyinde uzanan ışıklar vardı. Yapraklar ve deniz yosunları fısıldıyordu ve kumsalda ak yengeçler kumun üzerinde hızla yan yan yürüyorlardı. Işığı onlara doğru tuttum ki yanlışlıkla birinin üstüne basıp beslenmelerine mani olmayayım.

Esinti boynumu yalayıp saçlarımın arasından geçince sadece yürüyerek rahatlamak ve denizin sakinleştiren şarkısının keyfini çıkarmak istedim. Buna benzer bir meditasyon müziği vardı ama gerçeği için nadiren vakit ayırırdım. Şimdi buna pişman olmuşum. Bu yerin nasıl cennet gibi olduğunu, toprak ve denizin kusursuz buluşma mekânı olduğunu, gökdelenler, kamp ateşleri ya da ATVler tarafından istila edilmemiş olduğunu unutmuşum.

Trent Turner'ın evine istediğimden de erken vardım. Çalışlıkların arasındaki eski patikayı takip ettim ve kapıya çıkan kısa bir tahta yoldan geçtim. Evi Büyükanne Judy'ninki kadar eski gibiydi. Geniş bir arsada, uzun kalaslar üzerinde duruyordu ve yan bahçesinde küçük bir ek binası vardı. Taş bir yol veranda merdivenine doğru uzanıyordu. Veranda tavanında sürüyle si-nek tek bir ampulün çevresine üşüşmüştü.

Ben daha çalamadan Trent kapıyı açtı. Boyun kısmında yırtık olan soluk bir tişört ve üstüne de bel kısmında bollaşan bir

polar giymişti. Bronzlaşmış ayakları çıplaktı ve ciddi bir yatak saçı karmaşasından muzdaripti.

Kollarını bağlayarak kapıya yaslandı ve beni süzdü.

Birden, âdeta ortaokul balosunda ilk randevusuna çıkmış bir ergen gibi elim ayağıma dolaştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Merak etmeye başlamıştım,” dedi.

“Gelip gelmeyeceğimi mi?”

“Telefon aramasının kötü bir rüya olup olmadığını.” Ama dudakları yukarı doğru kıvrılınca bunun bir şaka olduğunu anladım.

Yine de hafifçe kızardım. Bu çok utandırıcıydı. “Üzgünüm. Benim sadece gerçekten... Bilmem gerekiyor. Büyükbabanızın büyükannemle bağlantısı neydi?”

“Muhtemelen, onun için bir iş hallediyordu.”

“Ne tür bir iş?”

Benim üzerimden yan bahçeye, ağaçların arkasındaki küçük kulübeye baktı. Kendi içinde girdiği mücadeleyi hissettim. Ölüm döşegindeki son arzuya ihanet edip etmeme konusunda savaşıyordu. “Büyükbabam bir bulucuydu.”

“Neyi buluyordu?”

“İnsanları.”

14. BÖLÜM

Ril

Bayan Tann'ın partisi durulduğunda hava kararmak üzereydi ve çalışanlar, çocukları arabalara bindirip eve götürmek üzere toplamaya başlamıştı. O sırada, neredeyse gitmek istemiyordum. Tüm öğleden sonra boyunca kurabiyeler, dondurmalar, kremalar, pastalar, sütler, sandviçler, boyama kitapları, kızlar için yepyeni pastel boya kutuları, oyuncak bebekler ve erkekler için de metal oyuncak arabalar verilmişti.

O kadar doymuştum ki zar zor hareket ediyordum. Yeterince beslenmeden geçen üç hafta sonrasında, burası her yerden daha tatlı bir yer oluvermişti.

Camellia'nın bunları kaçırmasına üzül müştüm ama bunlara katlanabilir miydi onu da bilmiyordum. Birilerinin ona sarılmasından ya da dokunmasından hoşlanmazdı. Onun için bir kurabiye çalıp önlüklü elbisemin ön cebine atmıştım, umarım çıkmadan önce kimse üstümüzü aramazdı.

Buradayken insanlar bize *canım, şirin şey, bir tanem* şeklinde seslenmiş, Bayan Tann da aynısını yapmıştı. Tıpkı seyyar kütüphanedeki gibi uydurma hikâyeler anlattı. Gözleri parlıyor, gülümsüyordu, sanki yaptıkları için cezalandırılmamaktan keyif alıyor gibiydi.

Ben de tıpkı seyyar kütüphanedeki gibi, gerçekleri söylemeye yip sustum.

“Her açıdan mükemmeller,” dedi konuklara tekrar tekrar. “Fiziksel özelliklerinin muhteşem olduğu gibi, yaşlarına göre çok da olgunlar. Çoğu müzik ve sanata yetenekli ailelerden geliyor. Yönlendirilmeyi bekleyen taze beyinler. Siz ne isterseniz, o olabilirler.”

“Çok güzel bir ufaklık, değil mi?” diye sordu tüm gün boyunca Gabion ile ilgilenen adam ve eşine. Top ve arabalarla oynamışlardı ve adam, Gabby kıkırdarken onu havaya atıp tutmuştu.

Gitme vakti gelince kadın, Gabby’yi vermek istemedi. Ön kapıya kadar yürüdüler, bebek kardeşim aynı Fern’in benimkine yapıştığı gibi kadının boynuna yapışmıştı.

“Kalmak istiyorum,” diye sızlandı Gabby.

“Gitmemiz gerek.” Bayan Pulnik bizi verandaya yollamaya çalışırken Fern’i diğer koluma aldım. Yaygara kopardığı için Gabby’yi suçlamıyordum. Ben de Bayan Murphy’nin evine dönecek olmaktan nefret ediyordum. Fern’i hoş hanımefendi ile kitap okurken izlemeyi tercih ederdim ama kadın, bir süre önce eşiyile birlikte ayrılmıştı. Fern’i başından öpmüş ve “Yakında görüşeceğiz, *tatlım*,” demişti onu kucağıma vermeden önce.

“Gab...” Kendimi hemen durdurdum, eğer Bayan Pulnik duyarsa Bayan Murphy’nin evinde başım belaya girerdi. “*Robby*, burada kalamazsın. Hadi gel. Nehirden Arkansas’a geçtikten sonra Huckleberry Finn ve Jim’e ne olduğunu öğrenmemiz gerek, unuttun mu?” Diğeriyle Fern’i tuttuğum için, tek kolumu ona uzattım. Gabby gelmiyor, kadın da onu bırakmıyordu. “Bayan Murphy’nin evine dönünce kitabı okuyacağız. Hanımefendiyle vedalaş.”

“Sessizlik!” Bayan Tann gözleriyle ateşler saçarak bana baktı. Geri çekilirken serbest bıraktığım kolum o kadar hızlı düştü ki, sertçe bacağıma çarptı.

Bayan Tann kadına gülümsedi, sonra bir parmağını Gabby'nin saçlarından geçirdi. "Küçük Robby ne sevimli, değil mi? Çok cazibeli." Ne kadar çabuk kabalaşıyorsa, o kadar da çabuk arkadaş canlısı olabiliyordu. "Sanırım onunla çok iyi anlaşıyorsunuz."

"Evet, oldukça."

Kadının kocası bir adım attı. Takım elbisesinin ceketini hızla çekip iyi ve düzgün durmasını sağladı. "Sanırım biraz sohbet etsek iyi olacak. Ayarlamalar yapmamız gerekiyor ki..."

"Elbette mümkün." Bayan Tann adamın bitirmesini beklemedi. "Ama sizi uyarmalıyım, bu tatlı ufaklık kesinlikle çok popüler. Şimdiden pek çok kişi onu sordu. O koyu kirpikli, güzel, mavi gözler ve sarı bukleler. Sık rastlanan şeyler değil. Küçük bir melek gibi. Her annenin kalbini çalabilir."

Hepsi kardeşime baktı. Adam uzanıp Gabby'nin yanağını sıktı ve bebek sevimli bir şekilde güldü. Polis bizi *Arcadia*'dan aldığından beri böyle gülmemişti. Bugünlük de olsa mutlu olmasından memnundum.

"Diğer çocukları dışarıya çıkarın." Bayan Tann'ın sesi alçalmış ve hissizleşmişti. Bayan Pulnik'e yaklaştı ve dişleri arasından fısıldadı. "Onları arabalara götür. Sürücü harekete geçmeden önce orada beş dakika kadar bekleyin." Daha da alçak sesle ekledi, "Ama size ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

Bayan Pulnik boğazını temizledi ve Bayan Murphy'nin evinde asla duymadığımız arkadaşça, mutlu bir sesle konuştu. "Hepiniz arabalara. Gelin bakalım."

Lark, Stevie ve diğer çocuklar verandayı aştı. Fern sanki ahırdan çıkmak istemeyen, inatçı bir tay gibi ayaklarını bacaklarıma vuruyor ve kucağımda tepiniyordu.

"Ama Ga... Robby." Öylece kalakalmıştım ve başta neden olduğunu anlamadım bile. İnsanlar Gabby'ye daha fazla sarılıp

onu daha fazla öpmek istiyordu. Küçük oğlanlarla oynamayı seviyorlardı. Gün boyunca, ne zaman diğer çocuklardan büyük olduğum için kim olduğumu ve burada ne işim olduğunu merak eden adamlardan kurtulsam Gabby, Lark ve Fern'i kontrol etmişim. Odadan odaya, pencereden pencereye gitmiş, bebeklerin nerede olduğunu bildiğimden ve kimsenin onlara kaba davranmadığından emin olmuşum.

Ama zihnimin gerilerinde, Bayan Murphy'nin evinden ayrılan ve bir daha geri dönmeyen Stevie'nin ablasını düşünüyordum. Yetimlere ne olduğunu biliyordum ki Sherry ve Stevie de öyleydi ama biz değildik. Bizi almaya gelecek bir babamız ve annemiz vardı.

Gabion ile oynayan kadın bunu biliyor muydu? Birileri ona söylemiş miydi? Onun yetim olduğunu düşünmüyordu değil mi?"

Kardeşıme doğru bir adım daha attım. "Buradayım. Onu alabilirim."

Kadın bana omzunu çevirdi. "O iyi."

"Dışarı!" Bayan Pulnik'in parmakları sertçe kolumu kavradı, dediğini yapmazsam ne olacağını biliyordum.

Gabby'nin küçük dizine dokundum ve "Sorun yok. Hanımefendi sadece sana veda etmek istiyor," dedim.

Küçük tombul elini kaldırıp bana doğru salladı. "Bay bay," diye tekrarladı. Bebek dişleriyle gülümsedi. Her birinin nasıl çıktığını hatırlıyordum.

"Arabaya." Bayan Pulnik'in sivri tırnakları koluma battı. Bana asıldı ve çıkarken eşiğe takıldım, neredeyse Fern'i düşürüyordum.

"Ah, Tanrım. Onun ablası mı yoksa?" dedi Gabion'ı tutan kadın endişeyle.

“Hayır, kesinlikle değil,” dedi Bayan Tann yine yalan söyleyerek. “Ufaklıklar evdeki büyük çocuklara bağlanıyor. Hepsi bu. Elllerinde değil. Hızla da unutuyorlar elbette. Bu ufaklığın tek kardeşi bir kız bebek. Yeni doğdu. Çok iyi bir aile tarafından evlatlık alındı. Yani onun *sıradan* bir küçük oğlan olmadığını bilmelisiniz. En iyisini seçtiniz. Annesi üniversite mezunu, fazlasıyla zeki bir kızdı. Maalesef doğum esnasında öldü ve baba da çocukları terk etti. Ama iyi durumda. Sizin Kaliforniya kumsalında çok sevimli durmaz mı bu? Elbette eyalet dışı evlatlık edinme işlenmeleri özel olarak ücretlendirilir...”

Bunlar, Bayan Pulnik beni veranda merdivenlerine sürükleyip kısık bir sesle, eğer yürümezsem Bayan Tann’ın bana neler yapacağını söylemesinden önce duyduğum son cümleler oldu. Kolumu o kadar sıktı ki kırılacak sandım.

Umurumda bile değildi. Hiçbir şey hissedecek durumda değildim, ne ayağımın altındaki kuru çimenin çıtırtısını ne de görevlilerin bana bu sabah verdiği sert ayakkabıları hissediyordum. Ne sıcak, yapış yapış havayı ne de Fern tekmeler atıp kıpırdanarak omzumun üzerinden “Gabby... Gabby...” diye ağ-larken üstüme iyice yapışan dar elbiseyi umursuyordum.

Sanki kışın nehre düşmüşüm de kanım beni donarak ölmekten kurtarmak için en derinlere çekilmiş gibi buz kesilmiştim. Kollarım ve bacaklarım bir başkasına ait gibiydi. Hareket ediyorlardı ama ne yapmaları gerektiğini bildiklerinden yapıyorlardı bunu, ben onlara ne yapılması gerektiğini söylediğimden değil.

Bayan Pulnik, Fern’i ve beni diğer çocukların da olduğu arabaya iterek yanıma bindi. Kaskatı oturup büyük eve baktım ve kapının açılıp birinin Gabion’ı bahçeye getirmesini bekledim. Bunu o kadar içten diledim ki canım yandı.

“Gabby nerede?” diye fısıldadı Fern kulağıma, Lark ise beni üzgün, sessiz gözlerle izledi. Bayan Murphy’yle geldiğimizden beri pek konuşmuyordu ve şimdi de konuşmayacaktı ama yine de onu duyuyordum. *Gabion’ı almalısın*, diyordu bana.

Onun bahçeden gelişini hayal ettim.

Umdum.

İzledim.

Düşünmeye çalıştım.

Ne yapmam gerek?

Bayan Pulnik’in bileğindeki saat çalışıyordu. Tik, tak, tik, tak.

Bayan Tann’ın sözleri aklıma geldi ve biri nehre bir taş attığı zaman olduğu gibi suda daireler oluşturdu. Dairelerin hepsi aynı anda farklı yönlere gidiyordu.

Doğum esnasında öldü...

Annem ölmüş müydü?

...çocuklar terk edilmiş...

Briny bizi almaya gelmeyecek miydi?

Bu ufaklığın tek kardeşi küçük bir kız bebek. Yeni doğdu.

Bebeklerden biri hâlâ yaşıyor muydu? Yeni bir küçük kız kardeşim mi vardı? Bayan Tann onu birine mi verdi? Bu bir yalan mıydı? Bunların hepsi yalan mıydı? Bayan Tann çok rahat ve kolay bir şekilde yalan söyleyebiliyordu, o kadar ki söylediklerine kendisi bile inanıyordu. Gabby’nin üniversite mezunu bir annesi yoktu. Queenie akıllıydı ama Briny’yle tanışıp nehre açılmadan önce ancak sekizinci sınıfa kadar okuyabilmişti.

Bunlar yalan, dedim kendime. Her söylediği yalan. Öyle olmalı.

Partideki insanları mutlu etmeye çalışıyor ama Gabion’ı geri verecekler çünkü Bayan Tann babamızın en kısa zamanda bizi almaya geleceğini biliyor. Briny asla bizi bırakmayacak. Bayan

Tann gibi bir kadının, eğer varsa, küçük kız kardeşimi almasına asla izin vermez. Asla ve asla. Ölmeyi yeğler.

Briny ölmüş müydü? Bizi almaya gelmemesinin nedeni bu muydu?

Araba çalışınca Fern'i kucağımdan itip cama atladım. Ben kapı koluna tutunurken yanıma geçti. Eve geri koşacak ve o insanlara gerçeği anlatacaktım. Onlara Bayan Tann'ın bir yalancı olduğunu anlatacaktım. Sonra bana ne yapacakları umurumda değildi.

Daha bir şey olamadan, Bayan Pulnik, bu sabah görevlilerden birinin saçıma özenle taktığı büyük, süslü kurdeleye asıldı. Fern aramızdan çekilip Stevie ve Lark'ın yanına, yere geçti.

"Doğru davranacaksın." Bayan Pulnik'in dudakları kulağıma değdi, nefesi sıcak ve ekşiydi. Bayan Murphy'nin viskisi gibi kokuyordu. "Eğer sözüme uymazsan, Bayan Murphy sana *dolap* cezası verecek. Ve *sadece* sana da değil. Hepinizi bağlayıp bağcıklarından asılı ayakkabılar gibi orada bırakacağız. Dolap *soğuk*. Ve *karanlık*. Sence ufaklıklar karanlıktan hoşlanacak mı, ne dersin?"

Başımı geriye doğru çekerken kalbim delice atıyordu. Boynum çatırdadı. Saçım açıldı. Acıdan düzgün göremez bir hâle geldim.

"Anlaşıldı mı?"

Başımı sallamak için elimden geleni yaptım.

Beni kapıya doğru itince başım cama çarptı. "Senin başımıza bela açmanı beklemezdim."

Gözlerime dolan yaşlar akmasınlar diye var gücümle gözlerimi kırptırdım. *Ağlamayacağım. Hayır.*

Koltuk içeri çökerek beni Bayan Pulnik'in yapılı bedenine yaklaştırdı. Güneş vuran bir sandalyeye kurulmuş bir kedi

gibi memnuniyetle iç çekti. “Şoför, bizi eve götür şimdi. Vakti geldi.”

Bayan Pulnik’ten uzağa kıvrılarak büyük sütunlu, beyaz ev gözden kaybolana dek pencereden baktım.

Arabadaki kimse konuşmuyordu. Fern tekrar kucağıma kıvrıldı ve hepimiz kaya gibi öylece oturduk.

Bayan Murphy’nin evine dönerken gözlerimle nehri aradım. Fern boynuma sarılmış, Lark dizime yaslanmış ve Stevie de ayaklarım arasına girmiş, parmaklarıyla ayakkabılarımın tokalarına yapışmışken ufak bir hayal kurdum. Nehrin yanından geçerken *Arcadia*’nın orada olacağını ve Briny’nin arabayı göreceğini hayal ettim.

Hayalimde, kıyıya koşuyor ve arabayı durduruyordu. Briny kapıyı açıyor ve bizi, hepimizi, hatta Stevie’yi bile çıkarıyordu. Bayan Pulnik onunla mücadele etmeye çalışıyordu ama Briny onun burnuna bir yumruk indiriyordu, aynı, bilardo oynarken biri ondan çalmaya çalıştığında yaptığı gibi. Briny aynı hikâyede Huck Finn’in babasının yaptığı gibi bizi kaçırmıyordu ama Huck’ın babası kötü bir adamken, Briny iyi biriydi.

Eve dönüyor ve Gabion’ı Bayan Tann’dan alıp uzaklarda bir yerlere götürüyordu.

Ama hayalim gerçek olmadı. Nehir geldi ve geçti. *Arcadia* görünürde yoktu ve kısa zaman içinde, Bayan Murphy’nin evinin gölgesi arabanın üstüne düştü. İçten içe boş ve soğuktum, tıpkı bir keresinde Briny bizi kayalıklarda yürümeye götürdüğünde kamp yaptığımız Kızılderili mağaraları gibi. Mağaralarda kemikler vardı. Bu dünyadan gitmiş insanların ölü kemikleri. Benim içimde de ölü kemikler vardı.

Rill Foss burada nefes alamazdı. Burada yaşamıyordu. Sadece May Weathers idi burada yaşayan. Rill Foss nehirde yaşıyordu. *Arcadia* Krallığı’nın prensesiydi.

Camellia ancak Bayan Murphy'nin oradaki kaldırımında yürürken aklıma geldi. Briny'nin bizi arabadan kurtarıp Camellia olmadan götürdüğünü hayal ettiğim için suçlu hissetmiştim.

Ona Gabion'ın yanımda olmadığını ama sonra gelmesini umduğumu söyleyince vereceği tepkiden korkuyordum. Camellia daha çok mücadele etmem gerektiğini, onun yapacağı gibi onları ısırıp tırmalayıp bağırmam gerektiğini söyleyecekti. Belki doğru olan buydu. Belki duymayı hak ettiğim de buydu. Korkak bir tavuk olabilirdim ama dolap cezası almak istemiyordum. Küçük kız kardeşlerimi de oraya koymalarını istemiyordum.

İçeri girince korku bastırdı. Baharda karlar eridiğinde ve yükselen nehirde bir buz kitlesinin doğrudan tekneye geldiğini gördüğünüzde gelen korku gibiydi. Bazen, buz kitlesi o kadar büyük olurdu ki onu bir tekne küreğiyle itemeyeceğinizi bilirdiniz. Sert bir şekilde çarpmak üzere olurdu ve gövdeyi yararsa batacağınızı bilirdiniz.

Bayan Murphy'nin kapısı üzerimize kapanmadan önce bebeklerden kurtularak arkamı dönüp dışarıya koşturmak için elimden geleni yaptım. Ev küf kokuyordu, banyo da kötü kokuyordu; ayrıca Bayan Murphy'nin parfümü ve viskisinin kokusu da burnumdaydı. Kokular boğazıma yapışmıştı, nefes alamıyordum. Bu yüzden, çocuklar daha akşam yemeği için içeri girmediğinden dışarı çıkabileceğimiz söylenince sevindim.

"Ve kıyafetlerinizde leke olmayacak!" diye bağırırdı arkamızdan Bayan Pulnik.

Ona durmasını söylediğim güvenli yerlerde Camellia'yı aradım. Hiçbirinde değildi. Nerede olduğunu sorunca büyük oğlanlardan hiçbiri cevap vermedi. Sadece omuz silktiler ve arkadaki çitten aldıkları at kestaneleriyle oynamaya devam ettiler.

Camellia ne toprakta oynuyor, ne salıncakta sallanıyor ne de ağaçların altındaki gölgelikte evcilik oynuyordu. Diğer tüm çocuklar buradaydı ama Camellia yoktu.

Aynı gün ikinci kez, kalbimin göğsümden fırlayacağını hissettirdim. Ya onu aldılarsa? Ya biz gittikten sonra olay çıkardıysa ve başını belaya soktuysa?

“Camellia!” diye bağırdım ve sonra dinledim ama sadece diğer çocukların sesleri geliyordu. Kız kardeşimden cevap yoktu. “Camellia!”

Evin yan tarafında, açelya ağaçlarının oraya gidince onu gördüm. Verandanın ucunda bacaklarını göğsüne çekmiş, yüzünü dizlerine gömmüş bir şekilde oturuyordu. Siyah saçları ve teni pislikten grileşmişti. Sanki ben yokken biriyle boğuşmuş gibiydi. Kolunda çizikler vardı ve dizi soyulmuştu.

Belki büyük çocuklar bu yüzden bana nerede olduğunu söylememişlerdi. Belki de onlarla kavga etmişti.

Küçük çocukları hurma ağaçlarının orada bırakıp bir yere kıpırdamamalarını söyledim, merdivenleri tırmanıp uzun verandada Camellia’nın yanına yürüdüm. Sert ayakkabılarım tahtaya çarparken *tak tuk* sesler çıkarıyordu ama kız kardeşim kıpırdamadı.

“Camellia?” Oturursam elbisem kirleneceği için yanına çömeldim. Belki de uyuyordu. “Camellia? Sana bir şey getirdim. Cebimde duruyor. Hadi, kimsenin bizi görmeyeceği tepenin oraya gidelim de sana vereyim.”

Cevaplamadı. Saçına dokununca sıçrayarak uzaklaştı. Elimi omzuna götürünce gri renkte bir toz kalktı. Kül gibi kokuyordu ama ocak kokusu da değildi. Kokuyu biliyor ama çıkaramıyordum. “Biz yokken ne işler açtın başına?”

Ona tekrar dokundum, omzunu çekti ama başını kaldırdı. Dudağında bir şişlik ve çenesinde dört tane yuvarlak yara var-

dı. Gözleri ağlamış gibi şişmiş ve kızarmıştı ama beni en çok rahatsız eden şey orada gördüğüm ifadeydi. Sanki bir pencereden boş bir odaya bakıyor gibiydim. İçeride karanlıktan başka bir şey yoktu.

Koku tekrar geldi ve birden ne olduğunu buldum. Kömür külü. Ne zaman *Arcadia*'yı demiryolu yakınlarına demirlesek, trenlerden düşen kömürleri toplardık. *Isınmak ve yemek yapmak için. Bedavaya alabiliriz*, derdi Briny hep.

Briny buraya mı gelmişti?

Bunu düşünür düşünmez, ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Ne kadar yanlış olduğunu biliyordum. Ben yokken korkunç bir şey olmuştu. "Sorun ne?" Verandaya çıktım, elbisemi umursamayacak kadar korkmuştum. Bacaklarıma küçük kıymıklar battı. "Camellia, ne oldu?"

Dudakları aralandı ama ses çıkmadı. Bir damla yaş gözlelerinden süzüldü ve kömür tozu üzerinde temiz bir yol açtı.

"Anlat bana." Onu daha iyi görebilmek için eğildim ama döndü ve diğer tarafa baktı. Aramızda duran eli sımsıkı bir yumruk hâlindeydi. Yumruğunu kendi elime aldım, ne tuttuğunu görmek için parmaklarını açtım ve bunu yapar yapmaz, partideki tüm o kurabiye ve dondurmalar ağzıma geldi. Kirlenmiş, yuvarlak nane şekerleri kız kardeşimin avcuna öyle bir yapışmıştı ki eriyerek tenine geçmişti.

Gözlerimi kapayıp başımı iki yana sallayarak bilmeyi reddettim ama biliyordum. Zihnimi beni tekmeler ve çılgınlarla Bayan Murphy'nin bodrumuna, merdivenlerin arkasında külle kaplı kömürlük ve kalorifer kazanının olduğu karanlık köşeye sürükledi. Mücadele eden ince, güçlü kollar ve çırpınan bacaklar gördüm. Büyük bir elin çılgın atan ağza kapanışını ve pis, yağlı parmakların dört yuvarlak iz bırakacak kadar kuvvetle bastırmasını gördüm.

Eve koşup bağırarak ve çığlık atmak istedim. Böyle inatçı olduğu ve ona yapmamasını söylememe rağmen açelyaların oraya gittiği için Camellia'ya vurmak istedim. Onu kavramak, yakınımda tutmak ve her şeyi düzeltmek istedim. Riggs ona tam olarak ne yaptı bilmiyordum ama kötü bir şey olduğunu biliyordum. Ayrıca eğer anlatırsak, kız kardeşimi bir ağaçtan atıp başını sertçe çarpmasına neden olacağını da biliyordum. Belki aynısını bana da yapardı. O durumda bebeklere kim bakacaktı? Kim Gabion'ın dönüşünü bekleyecekti?

Kız kardeşimin elini tuttum, naneleri süpürdüm ve verandada zıplayıp çiçek yatağına düşerek, orada borazan çiçeklerinin altında kaybolmalarını sağladım.

Onu ayağa kaldırdığımda direnmedi. "Hadi. Eğer akşam yemeği zili çaldığında böyle görünüyor olursan, kavga ettiğini düşünür ve sana dolap cezası verirler."

Onu âdeta bir buğday çuvalı gibi verandadan sürükledim ve yağmur sularının biriktiği varile götürüp azar azar tenine su dökerek elimden geldiğince yıkadım.

"Onlara salıncaktan düştüğünü söyle." Yüzünü ellerim arasında tutmama rağmen bana bakmıyordu. "Duyuyor musun? Biri yaralarını sorarsa, salıncaktan düştüm diyeceksin, o kadar."

Merdivenlerde Fern, Lark ve Stevie fare gibi sessiz bir şekilde bizi bekliyorlardı. "Hepiniz yerinizde durun... Ve Camellia'yı kendi hâline bırakın," dedim onlara. "İyi hissetmiyor."

"Karnı mı ağrıyor?" Fern ve ardından Lark yaklaştılar ama Camellia onları sertçe itti. Lark kafası karışmış bir hâlde bana baktı. Genelde Camellia bir tek onu severdi.

"Onu rahat bırakın dedim."

"Londra'yı gördüm. Fransa'yı gördüm!" Büyük oğlanlardan biri bağırarak bahçeyi aştı. Akşam yemeğinde ilk sıraları kap-

mak için hep bu vakitlerde dolaşmaya başlarlardı. Neden bilmiyordum. Hepimiz her öğün aynı şeyi yiyorduk sonuçta.

“Sessiz ol, kızıl çocuk,” diye tısladım ve Camellia’nın elbisesini dizlerine çektim. İrlandalı olduğu için çalışanlar ona kızıl çocuk derdi. Aynı James gibi kırmızı saçları ve binlerce çili vardı. Artık James olmadığı için gruplarına o liderlik ediyordu. Ama kızıl çocuk fazlasıyla kaba biriydi.

Yaklaştı ve fazlaca büyük pantolonların asılı olduğu ipe elini yasladı. “Çok hoş ve süslü değil misin sen bakalım? O kıyak elbiseler bile yeni bir anne baba bulmanızı sağlamamış sanırım.”

“Yeni bir anne ve babaya *ihtiyacımız* yok. Bizimki zaten var.”

“Sizi kim ister ki?” Camellia’nın yaralı koluna ve bacağına baktı ve iyice görmek için yaklaştı. “Ona ne oldu? Kavga etmiş gibi.”

Kızıl çocuğa doğru bir adım attım. Eğer kız kardeşimi korumak için dolaba girmem gerekecekse, bunu yapacaktım. “Düşmüş ve biraz hırpalanmış. Hepsi bu. Başka diyecek bir şeyin var mı?”

Akşam yemeği zili çaldı ve başka bir şey olmadan hemen sıraya geçtik.

Akşam, endişelendiğim gibi dolaba giren ben değil, Camellia oldu. Yemek boyunca sessizdi ve yemeğini yemedi ama banyo vakti gelince birden canlandı, çılgına dönerek olay çıkardı. Vahşi bir hayvan gibi bağırdı, tırmaladı, tekmeler attı ve Bayan Pulnik’in kolunda uzun, kırmızı tırnak izleri bıraktı.

Camellia’yı tutup banyoya sürüklemek için üç kişi gerekti. O sırada Bayan Pulnik benim de saçıma yapışmıştı. “Konuşman yasak. Tek bir kelime edersen sonuçlarına katlanırsın.” Fern, Lark ve Stevie duvarın önünde birbirlerine yapışmıştı.

Camellia banyoda kükredi, ılık attı. Sular her yana sıçradı. Bir şişe kırıldı. Temizleme fırçalarının sesi geldi. Kapı, çerçeve-si içinde takırdadı.

“Riggs!” diye bağırdı Bayan Pulnik merdivenlerden aşıya. “İpimi al. Onu dolaba getir!”

Ve böylece Camellia gitmişti. Ona dair gördüğüm son şey, tekmeleyip vuramasın diye yatak örtüsüne sarılmış bir şekilde görevli tarafından sürüklenmesi oldu.

O gece sadece üçümüzüzdük. Okumak için kitabımızı çıkar-madım ve kız kardeşlerim hikâye okumam için yalvarmadı. Lark, Fern ve ben tek bir yatağı beraber kıvrıldık ve onlar uyu-yana dek Queenie’nin eski şarkılarından birini mırıldandım. Sonunda, ben de uykuya daldım.

Güneş doğmadan bir süre önce, Fern iki buçuk yaşından beri ilk kez yatağı ıslattı. Ona bunun için kızmadım bile. Sa-dece elimden geldiğince temizledim ve bodrum camını hafifçe araladım. Islak battaniyeyi ve Fern’in iç çamaşırını rulo yapıp orada kimsenin bulmayacağını umarak çalıların altına tikiştirdim. Sonradan açelyalara gidecek ve geceden önce kurusunlar diye onları serecektim.

Tam battaniyeyi dallara yayarken, rüzgâr dalları salladı ve bir şey görmeme yetecek kadar bir süre için onları arladı. So-kaktaki gaz lambasının altında birileri dikilmiş, evi izliyordu. Şafak karanlığında yüzlerini ya da giysilerini çıkaramıyordum, tek gördüğüm kambur duran yaşlı bir adamın ve uzun, ince bir oğlanın siluetiydi.

Zede ve Silas gibi duruyorlardı.

Yaprakların tekrar düşmesiyle, belirdikleri hızda kayboldu-lar.

15. BÖLÜM

Avery

Zarf şaşırtıcı şekilde sadeydi. Ofislerde kullanılan türde, basit, kahverengi bir zarftı. İçinde pek bir şey de yok gibiydi, belki iç içe katlanmış birkaç kâğıt vardı. Mühürlenmişti ve büyükanne-min ismi arka tarafta, kargacık burgacık, kenarlardan taşan bir şekilde yazılmıştı.

“Büyükbabamın Parkinson hastalığı sonlara doğru onu epey zorlamaya başlamıştı,” diye açıkladı Trent. Alnını ovuşturup, sanki hâlâ bunu bana vererek yeminini bozmalı mı diye düşünürmüş gibi çatık kaşlarla zarfa baktı.

O fikrini değiştirmeden zarfı açmanın akıllıca olacağını biliyordum ama suçluluk hissi içime dokunuyordu. Trent sanki başarısız olmuş gibi duruyordu. Bunun sebebi bendim.

Aileye sadakatin önemini çok iyi biliyordum. Beni gecenin köründe buraya getiren de tam olarak buydu.

“Teşekkürler,” dedim, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi.

Parmaklarıyla kaşlarını düzelterip isteksiz bir şekilde başını salladı. “Bilesin diye söylüyorum, işleri daha iyi değil, daha kötü yapacak. Büyükbabamın vaktinin önemli bir kısmını insanları bulmaya ayırmasının bir sebebi vardı. O ve büyükannem evlenip Charleston’daki aile işini devraldıktan sonra, kendi gay-

rimenkul kontratlarını idare edebilmek için hukuk okumuş... Ama bunu yapmasının bir sebebi daha vardı. On sekiz yaşındayken, evlatlık olduğunu öğrenmiş. Bunu ona kimse söylememiş. Onu evlat edinen babası Memphis Polis Departmanı'nda komisermiş ve hiç yakın oldular mı bilmiyorum ama büyükbabam tüm hayatı boyunca ona yalan söylendiğini öğrenince, bu bardağı taşıran son damla olmuş.

"Sonraki gün orduya katılmış ve bir daha onu evlatlık edinen ailesiyle hiç konuşmamış. Yıllarca gerçek ailesini aramış ama bulamamış. Büyükanнем her zaman, dedemin en başta kendi kayıtlarına rastlamamış olmasının daha iyi olacağını düşünürdü. Doğruyu söylemek gerekirse, evlatlık edinen ailenin o kayıtları yok etmiş olmasını dilerdi," dedi Trent.

"Gerçeklerin ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır," diye cevapladım onu. Bu babamın pek çok kez benimle paylaşmış olduğu akıllıca bir sözdü. *Sırlar, seni politik ya da diğer türde düşmanlarına karşı kırılğan yapar.*

Zarfın içindeki her neyse, bilsem daha iyi olacaktı.

Yine de zarfı açmak için kanatların altına sokunca parmaklarım titredi. "Büyükbabanın başkalarına bilgi sağlamak ve kayıp aile üyelerini bulmak için yardım etme konularında neden bu kadar tutkulu olduğunu anlıyorum." *Ama bunun büyükanнемle ne alakası var?*

Yapışkan, ben çektikçe azar azar açıldı. Hediye paketi açarken annemin paketi yırtmamak için yaptığı gibi, yavaşça açtım. "Sanırım öğrenmek için en doğru zaman şu an," dedim. Dikkatle, daha önceden açılmış olan daha küçük bir zarf çıkardım. İçindeki kâğıtlar bir broşür ya da elektrik faturası gibi katlanmıştı ama bir tür resmi belge olduklarını söyleyebilirdim.

Ben zarftakileri çıkarırken masanın diğer tarafındaki Trent ellerine bakıyordu.

“Ben gerçekten...” Ona tekrar teşekkür etmenin anlamı yoktu. Bu onu vicdanıyla savaşımdan kurtarmayacaktı. “Bilmeni isterim ki bununla ilgili yapılabilecek en iyi şeyi yapacağıma emin olabilirsin. Bir tür aile sorununa yol açmasına izin veremeyeceğim. İnsanlar için ne tür araştırmalar yaptığını göz önünde bulundurursak, büyükbabanın endişesine saygı duyuyorum.”

“Bunun olabileceğini en baştan biliyordu.”

Ben belgeleri masaya yayarken evdeki bir ses ikimizin de dönmesine neden oldu. Yataktan kalkmış, kumlu yüzeyde yürüyen küçük ayakların sesiydi bu tahmin ettiğim kadarıyla. Yeğenlerimden birini koridorda dikilirken bulmayı bekledim ama onun yerine üç dört yaşlarında, sarı saçlı, uykulu, mavi gözlü ve yanağında dünyanın en sevimli gamzesi olan bir oğlan çocuğu gördüm. Bu özelliğini kimden aldığını biliyordum.

Trent Turner’ın bir oğlu vardı. Oralarda bir yerlerde uyumakta olan bir Bayan Turner da var mıydı? Tekrar çocuğa bakmadan önce kendimi evlilik yüzüğü var mı diye kontrol ederken yakaladım ve düşündüm. *Kes şunu. Avery Stafford, senin sorunun ne?*

Böyle zamanlarda ne sorunum olduğunu merak ediyordum. Neden ruh eşine sonsuza dek bağlanmış, mutlu sona varmış bir kadın gibi hissetmiyordum? İki kız kardeşim de eşlerine delice âşıktı ve hiç tereddüt bile etmişe benzemiyorlardı. Annem de öyleydi. Aynı şekilde büyükannem de.

Küçük çocuk masayı dolaşırken beni inceledi, bir yandan esnedi ve kolunun tersiyle alnını kaşıdı. Abartılı davranıyordu. Abartılı bir bayılma sahnesini prova eden eski bir sessiz sinema oyuncusu gibi duruyordu.

“Yatakta olman gerekmiyor mu, Jonah?” diye sordu babası.

“Hıhı.”

“Peki, yatakta değilsin çünkü...” Trent sert olmaya çalışıyor olabilir ama *zayıf* olduğu resmen yüzünde yazıyordu. Jonah iki elini de babasının dizine koydu, tek bacağını kaldırdı ve bir tırmanma oyuncağıymış gibi üstüne tırmandı.

Trent çocuğu kaldırıncı Jonah ona yaklaşıarak fısıldadı, “Doyabımda bir dinozoy var.”

“Dinozor mu?”

“Hıhı.”

“Jonah, dolabında hiçbir şey yok. O sadece Lou Teyzen-deyken büyük çocukların sana izlettiği bir film, unuttun mu? Onunla alakalı kötü bir rüya görmüştün. Bir dinozor dolabına sığmaz bile. Orada dinozor falan yok.”

“Hıhı,” Jonah burnunu çekti. Babasının tişörtüne sıkıca yapıştı, bana bakabilmek için dönerek ağzını kocaman açıp esnedi.

Buna karışmamalıydım. Her şeyi daha da kötü yapabilirdim. Fakat Drayden Hill’deki yatılı ziyaretler ve kız kardeşlerimin çocuklarıyla geçirilen tatillerde bu dinozor sorununu ben de yaşamıştım. “Benim yeğenlerimde de aynı sorun var. Onlar da dinozorlardan korkarlardı ama ne yaptık biliyor musun?”

Jonah başını iki yana salladı ve Trent bana sorgular bir bakış attı, sarı kaşları çatılmıştı. Oldukça esnek bir alnı vardı.

İki çift aynı mavilikte göz, dolaptaki dinozor sorununa getireceğim çözümü bekledi.

Şans eseri, çözümüm vardı. “Sonraki gün markete gittik ve fener aldık; gerçekten şahane fenerlerdi. Eğer yatağının yanında gerçekten şahane bir fenerin olursa, gece uyandığında ve bir şey gördüğünü düşündüğünde feneri yakabilir ve oraya tutup kontrol edebilirsin. Ve ne zaman feneri açsan ne oluyor biliyor musun?”

Jonah soluksuz bekledi, küçük, yay şeklindeki ağzı açıktı ama babası belli ki cevabı biliyordu. Sanki kendi alnına bir şaplak atıp, *Ben bunu neden daha önce düşünemedim?* diyecekmiş gibi duruyordu.

“Ne zaman feneri açsan, orada hiçbir şey olmayacak.”

“Hey sefeyinde mi?” Jonah emin değildi.

“Her seferinde. Doğru söylüyorum.”

Jonah onay almak için babasına döndü ve ikisi arasında tatlı bir güven bakışması yaşandı. Bu kesinlikle ilgili bir babaydı. Canavarları kovuyor ve tam vaktinde çocuğunu yatırıyor. “Yarın marketten bir fener alacağız. Nasıl fikir?”

Annen yarın sana bir fener alacak, demediğini fark ettim. Ayrıca oğluna büyük adam olmasını da söylememiş ya da zavallı çocuğu yatağa dönmeye zorlamamıştı. Jonah’ı omzuna aldı ve masaya avcunu koydu, parmakları elimdeki belgeleri gösteriyordu.

Jonah başparmağını ağzına soktu ve babasının göğsüne sokuldu.

Kâğıtlara baktım, bir süreliğine aklımdan çıkmalarına şaşırmıştım. Jonah’ın sevimliliğine dayanmak zordu.

Üstteki kâğıt resmi bir belgenin fotokopisiydi. *KİŞİSEL BİLGİLER* başlığı kalın, siyah harflerle yazılmıştı. Altında kayıt numarası vardı: 7501. YAŞ: belli değil. CİNSİYET: erkek. Bebeğin adı *Shad Arthur Foss* olarak belirtilmişti ve ayrıca *kilise ilişkileri bilinmiyor* deniyordu. Belgenin köşesi *Ekim 1939* tarihiyle damgalanmıştı ve belli ki Memphis, Tennessee’de bir hastanede doldurulmuştu. ANNE ADI: *Mary Anne Anthony*. BABA ADI: *B. A. FOSS*. İki ebeveynin de adres kısmında *yoksul, nehir kampı* yazıyordu. Hem anne hem de baba bebek doğduğunda yirmilerinin sonlarındaydı.

Belgeden resmi olarak sorumlu olan kişi, Bayan Eugenia Carter, bebeğin durumunu resmi kelimelerle, oldukça kısa bir şekilde açıklamıştı. *T.Ç.E KURUMUNA GÖNDERİLMENEDE-Nİ: Evlilik dışı doğum—bakacak durumları yok. NASIL ALINDI: Anne ve baba doğum sonrasında kendi rızalarıyla imzaladı.*

“Bu isimleri tanımıyorum,” diye mırıldandım, kâğıdı diğerlerinden ayırıp sessizce masanın üstüne koyarak. Çok fazla akrabamız olsa da Foss ya da Anthony adında birilerine bir düğün davetinde rastlamamış ya da bir cenazede böyle birileriyle tanışmamıştım. “Bunların herhangi birinin büyükannem ile ne alakası olabilir, kavramakta zorlanıyorum. Sanırım doğduğu yilde olmuştur bunlar.” Büyükanne Judy’nin yaşı, ona ne zaman sorsak değişirdi. Bu konuda asla, hiçbir şeyi kabul etmez ve bunu sormayı başta karşıdakinin kabalığı olarak görürdü. “Belki Shad Arthur Foss, daha sonra okulda tanıştığı biridir? Doğum bilgilerine ulaşması için bir arkadaşına yardım ediyor olabilir mi?”

Bir sonraki sayfa, küçük bebek Foss’un kimlik bilgilerinin bir kopyasıydı.

DOĞUM TARİHİ: 1 Eylül 1939

DOĞUM KİLOSU: Prematüre, 2 kilodan az

MEVCUT KİLOSU: 3.1 kilogram

BEBEK: Bebek erken doğdu, doğduğunda sadece 1.8 kilogramdı. Her gün normal bir şekilde gelişme gösterdi. Kahn testi negatif çıktı, Wasserman testi ve anneye uygulanan idrar testi de negatif çıktı. Çocukluk hastalığı ya da aşısı yok.

ANNE: 28 yaşında, Amerika doğumlu, Polonya-Hollanda kökenli. Lise mezunu, mavi gözlü, sarı saçlı, 1.70 boylarında. 52 kilo. Protestan. Oldukça güzel ve akıllı olduğu söylenebilir.

BABA: 29 yaşında, Amerika doğumlu, İskoçya-İrlanda ve Cajun-Fransız kökenli. Lise mezunu, kahverengi gözlü, siyah saçlı, 1.85 boylarında. 80 kilo civarında. Kilise bağlantısı yok.

İki tarafın ailesinde de kalıtsal bir hastalık yok ve bu gençler evlilik dışı ilişki yaşamalarına rağmen, anne tarafı da baba tarafı da kendi çevrelerinde çalışkan ve saygı gören kimseler. İki tarafın da çocuklar üzerinde hak iddiası yok.

İkinci belgeyi masa üzerinden Trent'e yolladım, o sırada birinci belgeye bakmaktaydı. Üçüncü sayfada şöyle yazıyordu:

**Ebeveynler ve de Koruyucular
Tennessee
Çocuk Esirgeme
Kurumu'na
BAŞVURUN**

TEK AMACIMIZ HER ÇOCUĞA YUVA BULMAK

Shad Bebeğin acıklı hikâyesi düz satırlara oturmayacak bir şekilde tekrar yazılmıştı ve yanlarında sorular vardı: *Sağlıklı mı? Gürbüz mü? Sağlam mı? Sakat mı? Hastalıklı mı? Çocuğun organları tam mı? Çocuk geri zekâlı mı?*

Bir eve yerleştirilmek için uygun mu?

Shad Bebek imzalanmış, mühürlenmiş, gözetim altında teslim edilmişti. Gözlem ve yerleştirme için, önce Memphis Kabul Birimi'ne gönderilmişti.

“Bunlar ne anlama geliyor, gerçekten bir fikrim yok.” Ama önemli olmasaydı büyükannemin buraya, Edisto’ya sürekli dede Trent Turner ile buluşmaya geleceğini sanmıyordum. Ayrıca bir arkadaşaya yardım etmek için bu kadar ileri gideceğini de sanmıyordum. Burada kişisel bir çıkar da vardı. “Başka bir paket var mı? Büyükbaban başka bir şey bıraktı mı?”

Trent sanki bana söyleyip söylememe konusunda kararsızmış ve yine vicdanı ile hesaplaşıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Sonunda, konuştu, “Sadece elinekinde benzer, üzerinde isim olan birkaç mühürlü zarf daha. Büyükbabam belgelerin çoğunu ölmeden sahiplerine vermeyi başardı. Kalan paketler onun haberi olmadan ölen insanlar içindi, bunu sonradan anladı.”

Trent omzunda uyuyan Jonah’ı diğer tarafa almak için bir an durdu. “Bu araştırmaya başladığından beri, bazı vakalar üzerinde elli altmış yıl kadar çalışmış. Hangilerini alacağına nasıl karar veriyordu, orasını bilmiyorum. Ona hiç sormadım. Müşterilerin ona resimlerle geldiklerini ve dışarıdaki ek binada masada oturup ağlayarak konuştuklarını hatırlıyorum ama bu her seferinde böyle olmazdı. İşinin çoğunu Charleston’daki ofisinde hallederdi. Bunları görmüş olmamın tek sebebi her fırsatta onunla Edisto’ya gelmemdi. Arada bir, burada, sanırım gizlice birileriyle buluşurdu. Bazı durumlarda oldukça üst düzey müşterilerle ilgilendiğini düşünüyorum.” Bana imalı bir bakış attı, beni de bu kategoride gördüğünü biliyordum. Birden cildim karıncalandı ve tişörtümün içinde büzüldüm.

“Hâlâ bunun büyükannem ile ne alakası olabileceğini çözemedim. Büyükbabanın belgeleri arasında May Crandall isimli bir kadınla alakalı bir şeyler var mı? Ya da Fern... Ya da Queenie adında birileriyle alakalı? Sanırım, büyükannemin arkadaşları olabilirler.”

Çenesini Jonah'ın uykulu kafasına yasladı. "İsimler tanıdık gelmiyor ama daha önce de söylediğim gibi, ben büyükbabam öldükten sonra açıp da tüm belgeleri okumadım. Ofisini kilitledim ve o zamandan beri oraya uğramadım." Omzunun bir hareketi ile bahçe lambasının ışığı altında duran küçük kulübeyi gösterdi. "Ben sadece, benden istediği gibi, zarflarla ilgilendim. Başka her ne varsa, sanırım artık önemli olduğunu düşünmüyordu. Kendi ailesiyle alakalı gerçeği öğrenince neler yaşadığını da hesaba katarsak, insanların mahremiyetine çok saygısı vardı. Birinin geçmişini o şekilde değiştirmenin sorumluluğunu almayı hiç istemedi. Elbette onlar bilgi istemediği sürece."

"Yani bunun anlamı, büyükannemin ona geldiği, öyle mi?"

"Büyükbabamın işiyle alakalı bildiklerime dayanarak, evet." Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırды. Kendimi oraya bakarken yakaladım, neredeyse dediklerini kaçıracaktım. "Eğer biri büyükannenini arıyorsa, mesela kayıp bir akraba diyelim, büyükbabam onlara belgeleri verir ve büyükannenini bulunca da dosyayı kapatırdı. İletişim kurma konusunda hep, son kararı müşterilerinin vermesine müsaade ederdi. Bu dosyayı kapatmamış olması ve *Judy Stafford* adına bırakmış olması, büyükannenin birini aradığı anlamına geliyor... Büyükbabamın dahi bulamadığı birini."

Geç saate rağmen zihnim tam gaz çalışmaya başlamıştı. "Kalanını görmemin bir yolu var mı?" Bunu şu anda istemenin arsızca olduğunu biliyordum ama Trent'in, düşünmeye vakti olunca fikrini değiştirmesinden korkuyordum. Bu dava hukukundan öğrendiğim bir dersti. Eğer tanığının taraf değiştirmesini istiyorsan, ara iste. Eğer istemiyorsan, peşinde olduğun şeye doğru tam gaz ilerlemeye devam et.

"İnan bana, gece gece oraya gitmek istemezsin. O bina, köşk ile birlikte alınan eski bir müstemilat ve iyi korunduğu da söylenemez. İçeride neler yaşıyordur, söylemek güç."

“At ahırlarında büyüdüm. Öyle şeylerden korkmam.”

Ağzının bir köşesi kıvrılıp gamzesini ortaya çıkardı. “Buna neden şaşırmadım acaba?” Jonah’ı tekrar omzuna aldı. “Önce onu yatırayım.”

Bakışlarımız buluştu ve bir anlığına, biz sadece... birbirimizi baktık. Belki eski lambalardan gelen loş ışık, belki de köşkün sessiz ve samimi ortamındandı ama hissetmek istemediğim bir şey hissettim. Bu his ağır ağır ve sıcak bir şekilde içimde gezindi; bir yaz akşamı, hava serinledikten sonra başlayan gelgit gibi fark edilirdi.

Ayağımla suyu test eder gibi, yumuşakça güldüm, kızardım. Gözümü hissederek aşağıya baktım, biraz sonra Trent’e bir bakış daha attım. Ağzının diğer köşesi de kıvrılmış, gülüyordu; tuhaf bir his ayak parmaklarıma kadar gezindi. Suda, uzaklarda bir yerlerde çakan şimşek gibiydi, beklenmedik ve tehlikeli bir şeydi.

Beni bir anlığına afallattı ve nerede olduğumu, buraya neden geldiğimi unuttum.

Jonah’ın kafası babasının omzundan düştü ve büyü bozuldu. Sabah saatlerinde ilaçlarla daldığı uykudan uyanan bir hasta gibi uyandım. Zihnim oyalandı. Hislerim bir an düzenli bir şekilde sıraya girdi ve beni bakışlarımı kaçırmaya zorladı. Bu sırada da yüzük parmağıma değdi gözlerim; akşamım çılgın gelişmelere sahne olmadan önce, yapamadığım banyodan evvel çıkardığım için, nişan yüzüğüm yerinde değildi.

Ne oluyordu? Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti. Asla. Bende zihin atlamaları olmazdı. İnsanlar beni kolayca etkileri altına alamazdı. Yabancıların yanında uygunsuz davranmazdım. Bu şeyleri yapmamamın önemi bana doğduğundan beri aşılınmıştı ve hukuk fakültesi de iyi bir şekilde bunu güçlendirmişti.

“Gitmeliyim.” Sanki hissetmiş gibi telefonum cebimde titredi, gerçek dünya araya girmişti. Geriye iterken sandalyem gıcırdadı. Bu ses Trent’in beklenmedik biçimde durmasına neden oldu. Gerçekten beni bu gece ofise götürmeyi düşünüyor muydu? Yoksa daha... Daha yakın bir şeyler mi düşünüyordu?

Telefonu görmezden gelip zarfı verdiği için teşekkür ettim ve ekledim, “Belki yarın buluşabiliriz?” *Parlak, açık gün ışığı altında.* “Ve kalanlara bakarız?” Bunu ne şekilde yaparsam yapayım risk alacaktım. Yarından itibaren, Trent her şeyi tekrar düşünebilirdi. Ama burada, bu gece, farklı türde riskler vardı. “Seni çok uzun süre meşgul ettim. Bu geç saatte aramam büyük kabalıktı. Üzgünüm... Ben... Bunu çözmeyi gerçekten çok istiyordum.”

Esnemesini bastırdı, gözlerini kırptırdı ve göz kapaklarını açık tutmaya çalıştı. “Sorun değil. Ben bir gece kuşuyum.”

“Görüyorum,” diye espri yaptım, bir kahkaha patlattı.

“Yarın,” dedi söz verir gibi. “İşten sonra olması gerekecek. Tüm günüm dolu. Lou Teyze’ye, Jonah’a birkaç saatliğine bakabilir mi diye soracağım.”

Söz vermesi içimi rahatlatmıştı. Bunun üzerine düşündükten sonra da aynı fikirde olmasını umdum. “Akşam görüşürüz o zaman. Sadece bana saati söyle. Ah, bir de Jonah’ı benim için teyzesine bırakmana gerek yok. Üçüz erkek yeğenlerim var. Küçük oğlanları severim.” Büyükanne Judy’nin evraklarını ve fenerimi alıp kapıya doğru bir adım attım, sonra durdum ve kalem kâğıt aradım. “Sana telefon numaramı vermeliyim.”

“Bende var.” Suratını astı. “Cep telefonumda... Aşağı yukarı iki yüz kere arandığından.”

Bunun utandırıcı olması gerekiyordu ama ikimiz de güldük. Koridora döndü. “Bekle biraz, Jonah’ı yatırayım da sana kumsalda eşlik edip eve girdiğini göreyim.”

Aklım, *hayır* diyordu ama kelimeleri ağızımdan çıkarmak için çabalamam gerekti. “Sorun yok. Yolu biliyorum.” Camdan dışarıda parıldayan ay ve köşkün arka bahçesindeki palmyelerde ışıldayan deniz ile gece canlıydı. Denizden gelen esintiyle güller ve yaseminler sallanıyordu. Muhteşem bir birleşimdi. Sadece Lowcountry’nin yaratabileceği bir şeydi.

Bana doğru bir bakış attı. “Gece yarısı oldu. En azından centilmenlik yapmama müsaade et.”

Jonah’ı yatırmasını bekledim, sonra birlikte arka verandadan çıktık ve merdivenlerden indik. Denizden gelen esinti saçlarımı yakaladı ve uçuşup tenime değerek tişörtümden içeri girmelerine neden oldu. Basamakların sonuna gelince küçük müstemilata baktım, tahtadan pencerelerini inceledim, altı adet vardı ve arka veranda boyunca devam ediyorlardı. Tuz ile puslanmış camların ardında aradığım cevaplar var mıydı?

“1850’de yapılmış.” Trent sohbet etmeye çalışıyor gibiydi. Belki ikimiz de basit bir sohbetin ötesinde bir şeyler konuşmak gibi bir baskı hissediyorduk üzerimizde. “Büyükbabam mülkü alınca onu buraya kendisi taşımış. Başta ofis olarak kullanmış. Bu oda, onun ilk emlak ofisiymiş. Myers Köşkü’nün yanındaki araziye almış ve bu evle aradaki iki ev için bölmüş.”

İlk Trent Turner ve büyükannem arasında bir bağlantı daha. Belli ki birbirlerini uzun süredir tanıyorlardı. Bu tarz işlerle ilgilendiğini bildiği için mi ondan birini bulmasında yardımcı olmasını istemişti? Yoksa bu uğraşı mı onu büyükanneme getirmişti? Köşkünün yanındaki araziye almasını, ona büyükannem mi önermişti? Şimdiki Trent Turner da bu aile bağlantılarından en az benim kadar bihaber miydi? Önceki nesil karışık bir şekilde iç içe geçen hayatlar yaşamış ve bunu, bir sebepten dolayı sonraki nesilden saklamış mıydı?

Kumsal yoluna vardığımızda sorular beynimde karman çorman bir yumak hâline gelmişti, kumsaldaki otlar ay ışığında cam lifi şeritleri gibi ışıldıyordu. “Güzel bir gece,” dedi.

“Evet öyle.”

“Dikkat et. Gelgit geliyor. Ayaklarını ıslatacaksın.” Denizi işaret edince kendime mani olamayıp baktım. Işıldayan dalgaların izi aya doğru gidiyordu ve tepemizdeki yıldızlı halı inanılmaz bir parlaklıkla ışıldıyordu. Karanlıkta oturup da gecenin tadını çıkarmayalı ne kadar olmuştu? Aniden, buna çok acımış olduğumu fark ettim. Denize, gökyüzüne ve randevu defterimde küçük karelere bölünmemiş günlere açtım.

Büyükannem de böyle hissetmiş miydi? Buraya o kadar sık gelmesinin nedeni bu muydu?

“Tekrar teşekkürler... Geceni bölmeme izin verdiğin için.” Geriye doğru, çimenden kuma bir adım attım. Ayağıma bir şey değince de çığlığı bastım.

“Feneri açsan iyi olur.”

Kendimi suni ışıktan bir küre ile sarmadan önce gördüğüm son şey, bana gülümseyen Trent oldu.

Döndüm ve beni izlediğini bilerek yürüdüm.

Telefonum tekrar titredi ve cebimden çıkardığım anda başka bir dünyaya geçmiş oldum. Hızla geçiş yapabilirdim. Kumsalda Trent’le yaşanan tuhaf an sonrasında tanıdık ve güvenli bir şeye odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Ama Abby mi? Baltimore’daki ofisteki mi? Beni sabahın kör saatinde neden arıyordu ki?

Yanıtladığımda, soluk soluğa olduğunu duydum. “Avery, buradasın. Her şey yolunda mı? Bir süre önce senden garip bir e-mail aldım.”

Güldüm. “Ah, Abby, üzgünüm. Onu kendime yollamak istemiştim.”

“Artık nereye gittiğini *kendine de* mi söylemen gerekiyor? Güney Karolina’daki şatafatlı hayat seni bu hâle mi getirdi?” Abby saçmalıklara gelemeyen bir D.C kızıydı, içinden çıktığı yoksulluktan hukuk derecesine ulaşmış başarılı biriydi. Ayrıca şahane bir savcıydı. Onunla öğle yemeği yemeyi ve süregelen davalarla ilgili tartışmayı özlemiştim.

Büyükanne Judy ile alakalı bilgi konusunda güvenebileceğim biri varsa, bu Abby idi ama bu meseleleri ofiste konuşmak daha güvenli olurdu, bu yüzden öyle yapacaktım. “Uzun hikâye. Bu saatte neden ayaktasın?”

“Çalışıyorum. Yarın keşif var. Para aklama ve e-mail dolandırıcılığı. Büyük dava. Bracken ve Thompson’ı işe aldılar.”

“Ooo... Ağır toplar.” Hukuki sohbet, beni Baltimore’daki evime geri götürdü. Trent’in evinde olan saçmalık her neyse, hızla unutuldu ve buna memnundum çünkü öyle olması gerekiyordu. “Bana ne olduğunu anlat.” Hislerim gece ya da omzumdan geriye bakınca hâlâ beni izleyen Trent’i görmemle tamamen alakasız bir şekilde kamçılanmıştı.

Abby araştırmanın detaylarına girdi ve zihnim de onu takip etti. İnkâr edemeyeceğim gerçek beni çarpmıştı.

Eski hayatımı özlemiştim.

16. BÖLÜM

Rill

“Uyanın bakalım. Sonunda bugün biraz güneş çıktı galiba!” dedi Bayan Dodd, bodrumdaki odanın kapısını açarken. Bayan Dodd burada yeniydi, iki gün önce gelmişti. Diğerlerinden daha genç, aynı zamanda daha iyi biriydi. Eğer onu yalnız yakalarsam, Camellia’yı sormayı planlıyordum. Kimse kız kardeşimin yerini söylemiyordu. Bayan Pulnik bu konuda sesimi kesmemi ve görevlileri rahatsız etmememi söylemişti.

Kızıl çocuk, Camellia’nın öldüğünü söylemişti. Uyandıktan sonra Bayan Murphy’nin Riggs’e, Camellia’nın dolapta öldüğünü söyleyip ne yapmaları gerektiğini sorduğunu duyduğunu söyledi. Kızıl çocuk, Riggs’in cesedi bataklığa atmak için kamyonete taşıdığını da söyledi. Her şeyi gözleriyle gördüğünü; kız kardeşimin öldüğünü ve artık, ona elveda demem gerektiğini...

Kızıl çocuğun tek bir lafına dahi inanmıyordum. İliklerine kadar nefret doluydu.

Bayan Dodd bana gerçeği söyledi.

Ama o ara Bayan Dodd odadaki kötü koku için endişeliydi. Yağmur yağınca aşağısı küflü ve rutubetli oluyordu; dahası, Camellia ve Gabion gittiğinden beri Fern her akşam yatağı ısılatıyordu. Fern’e yapmamasını söyledim ama yardımı olmadı.

“Tanrım, bu koku!” Bayan Dodd bize endişeli bir bakış attı. “Burası çocuklar için uygun bir yer değil.”

Onunla ıslak yatağın arasına girdim. Yatağı örtülerle kapattım çünkü bu aklıma gelen tek saklama yöntemi idi. “Ben... Lazımlık taşı.”

Bayan Dodd odanın köşesine doğru baktı. Lazımlığın altındaki beton kuruydu. “Yatakta birinin başına kaza mı geldi?”

Gözlerim yaşla doldu; Lark, Fern’i de alıp köşeye doğru geriye çekilmişti. Bayan Dodd’un önlüğünü tuttum ve bir tokat bekleyerek başımı geriye doğru attım. Öyle olsa da, Bayan Pulnik’in yanma, yukarıya gitmesine mani olacaktım. “Söylemeyin.”

Bayan Dodd’un kahverengi kirpikleri, yumuşak gri-yeşil gözleri üzerinde titredi. “Neden öyle bir şey yapayım ki? Sadece temizleyeceğiz ve hallolacak.”

“Fern’in başı belaya girecek.” Sanırım Bayan Dodd, burada çocuklar yataklarını ıslatınca başlarına neyin geldiğini bilmiyordu.

“Ah, Tanrım. Hayır, ona bir şey olmayacak.”

“Lütfen...” Panik, gelgit dalgaları gibi içimde aktı. “Lütfen söylemeyin.” Fern ve Lark’ı kaybedemezdim. Camellia’ya ne olduğunu bilmiyordum ve dört gün geçince, o insanların Gabby’yi geri vermeyeceklerini de anlamıştım. Erkek kardeşimi kaybetmiştim. Camellia gitmişti. Lark’la Fern elimde tek kalanlardı.

Bayan Dodd ellerini yüzümün iki tarafına koydu ve beni nazikçe tuttu. “Şşş. Şimdi sessiz ol. Çaresine bakıldığına emin olacağım. Üzülme sen, tatlı kız. Aramızda kalacak.”

Gözyaşlarım daha da şiddetle akmaya başladı. Queenie’den beri kimse beni böyle tutmamıştı.

“Sessiz olun şimdi.” Bayan Dodd omzunun üzerinden ger-
gin bir bakış fırlattı. “Onlar bize bakmaya gelmeden üst kata
çıksak iyi olur.”

Başımı salladım ve boğularak, “Tamam, efendim,” dedim.
Bayan Dodd’un başının belaya girmesi en kötüsü olurdu. Mut-
faktaki kadınlardan birine, babasının geçen sene vefat ettiği-
ni, annesinin de ödem hastalığına yakalandığını ve Shelby
County’nin kuzeyindeki bir çiftlikte yaşayan dört küçük kar-
deşi olduğunu söylediğini duymuştum. Bayan Dodd ailesine
para yollayabilmek için otostop çekerek, iş bulmaya Memphis’e
gelmişti.

Bayan Dodd’un bu işe ihtiyacı vardı.

Bizim de Bayan Dodd’a ihtiyacımız vardı.

Fern ve Lark’ı aldım ve Bayan Dodd’dan önce kapıdan çık-
tık. Riggs kazanın oralarda, mutfak kapısı önündeki köpekler
gibi gürültü çıkararak dolanıyordu. Her zaman olduğu gibi ba-
şımı eğdim ve gözümün ucuyla onu izledim.

“Bay Riggs,” dedi Bayan Dodd, biz merdivenlere ulaşmadan
önce, “Bana bir iyilik yapabilir misiniz merak ediyordum. Kim-
seye söylemek yok ama.”

“Elbette, efendim.”

Ben daha onu durduramadan, “Biraz çamaşır suyu ve suyu
karıştırıp kapının oradaki yatağı silebilir misiniz? İşiniz bitince
kovayı bana bırakın. Kalanı sonra yıkayacağım.”

“Evet efendim. Si-sizin için yapacağım. Ke-kesinlikle.” Gü-
lüşü kırık dişlerini açığa çıkardı, kunduz dişleri gibi uzun ve
sarıydılar. “Sanırım bu ço-çocuklar artık yukarıya çıkacak.” Kü-
reğinin ucuyla bizi işaret etti.

“Ne kadar çabuk, o kadar iyi.” Bayan Dodd ne kadar yanlış
yaptığının farkında değildi. Biz yukarıya çıkınca, artık Riggs

ile aramızda kilitli bir kapı olmayacaktı. “Bodrumdaki bir oda küçükklere uygun değil.”

“Evet, değil.”

“Ve eğer evde yangın çıkarsa, orada mahsur kalırlar.”

“Ol-olur da ya-yanğın çıkarsa ka-kapıyı kırarım. Ge-ge-gerçekten yaparım bunu.”

“İyi bir adamsınız, Bay Riggs.”

Bayan Dodd, Bay Riggs ile alakalı gerçekleri bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu.

“Te-teşekkürler efendim.”

“Ve temizleme işinden başkalarına bahsetmeye gerek yok,” diye hatırlattı. “Bu sırrımız olacak.”

Riggs sadece gülümsedi ve bizi izledi, gözlerinin kenarları beyazdı ve bir kış ayısınınki gibi deli bakıyordu. Eğer kışın bir ayı görürseniz, dikkat etmeniz gerekirdi. Aç olurdu ve o açlığı bastırarak bir şeyler arıyor olurdu. Ne olduğunu pek umursamazdı.

Riggs kahvaltı boyunca, hatta gün içinde, bahçe çıkabileceğimiz kadar kuruduktan sonra bile bana bakıp durdu. Veranda-yı geçtim, köşeye baktım ve Camellia’yı düşünüp merak ettim, kızıl çocuk doğruyu söylüyor olabilir miydi? Kız kardeşim ölmüş olabilir miydi?

Bu benim hatam olurdu. En büyük bendim. Herkese bakması gereken bendim. Bu, Briny’nin şehre gitmeden önce bana söylediği son şey olmuştu. *Bebeklere bak, Rill. Biz dönene dek herkese göz kulak ol.*

İsmim bile şimdi kulağıma tuhaf geliyordu. İnsanlar bana sürekli May diye sesleniyordu. Belki Rill nehirde bir yerlerde Camellia, Lark, Fern ve Gabion ile birlikteydi. Belki tembel ve alçak yaz akıntılarında yüzüp teknelerin geçmesini, şahinlerin

geniş ve yavaş bir şekilde uçarak balık avlamak için suya dalmalarını izliyorlardı.

Belki Rill, aynı Huck Finn ve Jim gibi, sadece okuduğum bir hikâyeydi. Belki ben, Rill bile değildim ve hiç olmamıştım.

Döndüm, merdivenlerden koşarak indim ve bahçeyi aştım, elbisem ayaklarıma dolanıyordu. Kollarımı açıp başımı geriye atarak kendimi esintiye bıraktım ve bir anlığına tekrar Rill'i buldum. Oyдум. *Arcadia*'da, küçük cennet köşemizdeydim.

Oğlanların tünelinin olduğu kapıya gelince durmadım. Dün yağmur esnasında gelen iki yeni çocuğa bulaşmakla meşgullerdi. Kardeşler diye düşündüm. Artık umursamıyordum zaten. Eğer kızıl çocuk beni durdurmaya kalkarsa, onu çitin yanına devirecek ve üstüne çıkarak, dışarı çıkmak için kullanacaktım.

Tekrar nehir kenarına dönene dek durmayacaktım.

Eski tuvaletin çevresini dolandım, hâlâ var gücümle koşuyordum ve demir parmaklıkların üzerinden atlamak için hızlandım ama üstünden atlayacak kadar yükselmeye çalışsam da yapamadım. Sadece biraz yükselmişim ki kaydım ve sertçe düştüm. Parmaklıklara tutundum, onları çekiştirerek, kafes içinde cebelleşen vahşi bir hayvan gibi çığlıklar atıp uludum.

Parmaklıklar ter, gözyaşı ve kandan kayganlaşana dek devam ettim. Parmaklıklar olduğu gibi kaldılar. Yerlerinden dahi oynamadılar. Ben yere düşüp gözyaşlarına teslim olurken öylece durdular.

Kendi sesim haricinde kızıl çocuğun sesini de duydum, "Güzel kız kafayı sıyırdı, gerçekten delirdi."

Fern ve Stevie'nin ağladığını, Fern'in adımı söylediğini ve büyük oğlanların onlarla dalga geçtiğini, onlar kapıdan geçmeye çalıştıkça onları ittiklerini gördüm. Gitmem gerekiyordu. Onlara yardım etmem gerekiyordu ama her şeyden çok, yok ol-

mak istiyordum. Beni kimsenin bulamayacağı bir yerde yalnız olmak istiyordum. Sevdiğim hiç kimsenin benden çalınamayacağı bir yerde...

Kızıl çocuk, Stevie'nin kolunu arkaya büktü ve ona "Amca" dedirtti, sonra Stevie'nin çığlıkları mideme bir sancı gibi oturma dek devam etti. Bir taş kadar sert olmasını dilediğim yerimden vurdu beni. Stevie'nin çığlıkları kalbimi, Arthur'un kılıcı gibi delip geçti.

Daha ne yaptığımı bilemeden, kilise bahçesini geçmiş ve kızıl çocuğu saçından yakalamıştım. "Bırak onu!" O kadar sert çektim ki kızıl çocuğun kafası geriye eğildi. "Onu bırakacak ve bir daha *asla* ona elini sürmeyeceksin. Senin boynunu bir tavuğun kafasını koparır gibi koparırım. Bunu *yaparım*." Artık kavgaya girecek Camellia olmadığından, birden ben ona dönmüşmüştüm. "Boynunu kırar ve seni bataklığa atarım."

Diğer çocuklardan biri Fern'i bıraktı ve geri çekildi. İrileşmiş gözlerle bana bakıyordu. Gölgeyin hâline bakınca, neden olduğunu anlayabiliyordum. Saçlarım darmadağınktı. Yunan hikâyelerindeki Medusa'ya benziyordum.

"Kavga var! Kavga var!" diye bağırды çocuklar ve koşup izlemeye geldiler.

Kızıl çocuk, Stevie'yi bıraktı. Herkesin önünde dövülmek istemiyordu. Stevie yüz üstü toprağa düştü ve ağız dolusu toprakla ayağa kalktı. Tükürdü ve ağladı, ben de kızıl çocuğu ittim, Stevie ile Fern'in elini tuttum. Tepeyi aşmıştık ki bir eksik olduğumuzu fark ettim.

Kalbim ağzıma geldi. "Lark nerede?"

Fern başının belaya girmesinden korkuyor gibi yumruğunu ağzına tıktı. Belki de gördüklerinden sonra benden korkmuştu.

"Lark nerede?"

“Hayım.” Stevie buraya geldiğimiz günden beri ilk kez bir şey söyledi. “Hayım.”

Islak çimene çömeldim, ikisinin de yüzüne baktım. “Hangi hanım? *Hangi* hanım, Fern?”

“Hanım onu verandaya götürdü,” diye fısıldadı Fern parmakları arasından. Gözleri yaşlarla doluydu. “Böyle.” Stevie’yi kolundan tutup kaldırdı ve birkaç basamak kadar sürükledi. Stevie doğrular gibi kafasını salladı.

“Kadın mıydı? Riggs değil miydi? Riggs almadı onu, değil mi?”

İkisi de başlarını iki yana salladı. “Hayım,” dedi Stevie.

Kafam hâlâ ağlamanın ve devam eden öfkenin etkisiyle bulanıktı. Lark’ın başı belaya mı girmişti? Hasta mıydı? Olamazdı. Kahvaltı için geldiğimizde her zamanki gibiydi. Ateşler içinde yanıyor veya kusuyor olmadıkları müddetçe çocukları hasta odasına yollamazlardı.

Fern ve Stevie’ye parkı işaret ettim. “İkiniz, gidin. Oradaki tahterevalliye binin ve ne olursa olsun, ben dönüp sizi alana ya da zili duyana dek inmeyin. Anladınız mı?”

İkisi de ölümüne korkmuş görünüyordu ama başlarını salladılar ve el ele tutuştular. Tahterevalliye binmelerini izledim, sonra eve yöneldim. Kapıdan geçerken kızıl çocuğa, onları rahatsız ederse benimle uğraşması gerekeceğini söyledim.

Bahçeyi aşarken kendime güvenim gelip gelip gitti. Bayan Dodd’u görme umuduyla eve bakıp durdum. Verandayı geçip banyoya yönelirken bir çekiç kulaklarımı dövüyordu. Orada beni görecektir kişiye bağlı olarak, başım belaya girebilirdi. Biri yemek çalmaya çalıştığını düşünebilirdi.

Siyahi kadınlar ben geçerken çamaşır makinesinin oradaydılar. Lark’a ne olduğunu biliyorlar mıydı? Sorsam bana söylerler miydi? Genelde birbirimizi görmezden gelirdik.

Başlarını kaldırmadılar, ben de sormadım. Mutfakta kimse yoktu, orada yakalanmamak için aceleyle geçtim.

Bayan Murphy'nin evinin ön koridoruna başımı uzatınca, döner kapı gıcırdadı. Sesini duyup çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördüğümde neredeyse çok geç olacaktı.

"Eminim onu çok beğeneceksiniz." Bayan Tann da odaydı. Sesi yapış yapış bir tatlılıktaydı, böylece konuştuğunun Bayan Murphy olmadığını anladım. "Her açıdan kusursuz. Annesi, Büyük Buhran öncesinde üniversite eğitimine başlamış. Oldukça akıllı ve çok güzel bir genç kadınmış. Belli ki bu kalıtsal bir özellik. Bu ufaklık aynı Shirley Temple* gibi ve perma yaptırmasına bile gerek yok. Biraz sessiz ama iyi huylu ve yumuşak tavırlı. Toplum içine çıkardığınızda sorun yaratmayacaktır ki işinizi göz önünde bulundurursak bunun önemli olduğunu biliyorum. Onu size getirmemize müsaade etmenizi dilerim. Olağan prosedürümüze göre yeni ebeveynlerin evlerimize gelmelerine müsaade etmeyiz."

"Bizi kabul etmenize müteşekkirim." Adamın sesi kalındı. Bir ordu komutanını andırıyordu. "Tanınmadan bir yere gitmemiz çok zor."

"Tamamen anlıyorum." Bayan Murphy'yi hiç böyle kibar konuşurken duymamıştım. "Burayı, evimi ziyaretiniz benim için büyük onur!"

"En iyilerinden birini seçtiniz." Bayan Tann kapıya yaklaştı. "Ve sen de uslu olacaksın, değil mi Bonnie? Yeni anne ve baban senden ne isterse yapacaksın. Şanslı bir küçük kızsın. Ve bunun için minnettarsın, değil mi?"

Bonnie, Lark'ın yeni adıydı.

Lark'ın cevabını duymaya çalıştım ama çıkaramadım.

* Shirley Temple (1928-2014): 1930'lu yılların ünlü çocuk aktristi. —Yhn

“O hâlde sanırım gitmene izin vermeliyiz ama seni çok özleyeceğiz,” dedi Bayan Tann.

Bir adam ve kadın, yanlarında Lark ile koridora çıktılar. Adam yakışıklıydı, masal kitaplarındaki prenslere benziyordu. Kadın sarı saçları ve güzelce ruj sürülmüş dudaklarıyla çok güzeldi. Lark süslü, beyaz bir elbise giyyordu. Küçük bir balerine benziyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Mutfak kapısını sonuna kadar açtım. *Onları durdurman gerek*, dedim kendime. *Onlara Lark'ın senin olduğunu ve onu alamayacaklarını göstermen gerek*.

Bir el kolumu tutup beni geriye çekti ve kapı bir çat sesiyle kapandı. Ben sendeleyip tökezlerken biri beni mutfaktan sürüklüyor ve verandadaki banyoya götürüyordu. Bayan Dodd beni döndürüp ayağa kaldırarak iki omzuma birden yapışana dek, kimin beni yakaladığını görmemiştim bile.

“Burada olmaman gerek, May!” Gözleri büyümüş, teni bembeyaz olmuştu. En az benim kadar korkmuş gibiydi. “Kuralların ne olduğunu biliyorsun. Bayan Murphy ve Bayan Tann'ı rahatsız edersen, başın büyük belaya girer.”

Boğazımdaki yumru taze bir yumurta gibi kırıldı. Yapış yapış, sıcak ve yoğun bir şekilde içeriye aktı. “Ka-kardeşim...”

Bayan Dodd yüzümü elleri arasına aldı. “Biliyorum tatlım ama onun için en iyi olacak şeyi düşünmelisin. Film yıldızı bir anne ve babası olacak.” Sanki karnavalda hediye kazanmış gibi bir nefes çekti. “Bir süre üzgün olacaksın biliyorum ama bu olabilecek en iyi şey. Yepyeni bir aile ve yepyeni bir ev. Tamamen yeni bir hayat.”

“Bizim bir anne ve babamız var!”

“Sus! Sus şimdi!” Bayan Dodd beni verandada sürükleyip kapıdan uzaklaştırdı. Kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. “Sus. Böyle devam edemezsin. Anne ve babanın sizi almaya gelmelerini istediğini biliyorum ama gelemeyecekler. Sizi Ten-

nessee Çocuk Esirgeme Kurumu'na verdiler. Artık hepiniz birer yetimsiniz.”

“Değiliz!” diye ağladım. Kendime mani olamıyordum. Tüm gerçeği anlatıverdim; *Arcadia*’yı, Queenie’yi, Briny’yi, erkek kardeşim ve kız kardeşlerimi anlattım. Camellia’dan ve dolaptan bahsettim, görevlilerin ona ne olduğuyla alakalı farklı şeyler anlattığından ve kızıl çocuğun bana onun bataklığa atıldığını söylediğinden bahsettim.

Bayan Dodd’un çenesi düştü ve öylece kaldı. Beni omuzlarımdan o kadar sıkı kavramıştı ki derim sıkışmıştı ve yanıyordu. “Bunların hepsi gerçekten doğru mu?” diye sordu, benim söyleyecek sözüm kalmadığında.

Gözlerimi sımsıkı yumarak başımı salladım, gözyaşlarımı ve sümüğümü yuttum.

“Şşşş,” diye fısıldadı ve bana sımsıkı sarıldı. “Şimdi başka bir şey söyleme. Kimseye de söyleme. Diğer çocukların yanına, dışarıya çık. Uslu dur ve sessiz ol. Neler öğrenebilirim bir bakacağım.”

Beni bıraktığında eline yapıştım. “Bayan Murphy’ye söylemeyin. Fern’i benden alır. Fern’den başka kimsem kalmadı.”

“Söylemeyeceğim. Seni bırakmayacağım da. Kız kardeşine ne olduğunu öğreneceğim. Tanrı şahidim olsun ki bunu yoluna koyacağız ama çok güçlü durman gerek.” Gözlerimin içine baktı, gözlerinde bir ateş yanıyordu. Bu ateş içimi rahatlattı ama ondan ne yapmasını istediğimi biliyordum. Eğer Bayan Murphy, Camellia’nın ortadan kaybolmasını sağladıysa, aynısını Bayan Dodd’a da yapabiliirdi.

“O-onların sizi ya-yakalamasına izin vermeyin, Bayan Dodd.”

“Onların sandığından daha keskin bir bıçağım ben.” Beni bahçeye itirdi ve böylelikle, burada bir arkadaş edinmiş olduk. Sonunda, birisi hikâyemizi dinlemişti.

O gece, Fern durmadan ağladı ve Lark'ı sordu. Ona biraz kitap okumaya bile çalıştım ama susmadı ve sonunda dayanamadım. Onu tuttum ve kollarını sıkarak kaldırıp suratımı suratına yapıştırdım.

“Kes şunu!” Sesim küçük odada yankılanıyordu. “Kes şunu, seni *aptal*! O *gitti*! Bu benim *hatam değil*! Kes şunu yoksa *şamarı* yiyeceksin.” Elimi kaldırdım ve ancak kız kardeşimin gözlerini kırptırıp durduğunu görünce ne yaptığımın farkına vardım.

Onu yatağa bıraktım ve dönüp saçlarımı tutarak canım yanana dek çektim. Hepsini sökmek istiyordum. Her bir telini. Anlayamadığım bir acıdansa anlayabildiğim bir acı istiyordum. Başı ve sonu olan bir acı istiyordum, sürekli devam eden ve iliklerime dek işleyen bir acı değil.

Bu acı beni tanımadığım bir kıza dönüştürüyordu.

Beni *onlara* dönüştürüyordu. Kız kardeşimin yüzünde görmüştüm bunu. En çok acıtan da buydu.

Bayan Dodd'un bizim için yıkayıp temizlediği yatağa oturdum. Şimdi çamaşır suyu köküyordu. Pis yastığın altından üç tane naneli şeker düştü ve onları lazımlığa fırlattım.

Gelip yanıma oturan Fern, bebeğini susturmaya çalışan bir anne gibi sırtımı ovaladı. Bugün, bu yer ve burada olan her şey aklımdan geçti. Her şey gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti; nehir kasabalarına karnaval gelip bir bina ya da ahıra projektörle yansıttıkları ve beş sent vererek izlediğimiz türde filmler gibiydi. Ama kafamdaki gösteri dalgalı ve bulanıktı, çok da hızlı ilerliyordu.

Sonunda daha derine gömüldüm ve her şey kararıp sessizleşti.

Gece yarısı uyandığımda, Fern yanıma kıvrılmıştı. Üstümde bir battaniye vardı. Yamuk yumuk ve top hâlindeydi, bu yüzden onu Fern'in örttüğünü anladım.

Ona sarıldım ve rüyamda *Arcadia*'yı gördüm, güzel bir rüyaydı. Yine hep beraberdik ve çok tatlı bir gündü, âdeta hanımeli çiçeklerinden yapılan şurup damlaları gibiydi. Dilimi çıkardım ve tattıkça tattım.

Odun dumanı ve karşı kıyıyı bulanıklaştırıp nehri denize çeviren kalın sabah sisinin kokusunda kendimi kaybettim. Kız kardeşlerimle kıyıda koştum, çalılara saklandım ve gelip beni bulmalarını bekledim. Sesleri siste az duyuluyordu, bu yüzden ne kadar yakın ya da uzak olduklarını kestiremiyordum.

Arcadia'da Queenie bir şarkı söylüyordu. Çimende öylece oturdum ve annemin sesini dinledim.

*Bahar gelince kara kuş,
Söğüt ağacında oturur
Sallanır da sallanır
Gelir bana şarkısı
Der ki, Aura Lee
Aura Lee, Aura Lee
Altın saçlı genç kız,
Doğar güneş seninle...*

Annemin şarkısında o kadar kaybolmuştum ki kapı kolu çevrilene dek bodrumdaki odanın kapısının kilidinin açıldığını duymadım bile. Sıçradım, sabah olmuştu. Güneş ışığı açelyalar arasından süzülüp odaya girmişti.

Köşede, Fern tuvaletini yapmış, çamaşırını çekiyordu. Dün gecedен sonra bir daha yatağı ıslatmaktan çok korkuyordu.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadım ve yatağı düzeltmek için yerimden fırladım.

“*Buna* gerek yok. Bugün hiçbir yere gitmeyeceksin *zaten*.” Kapı eşiğinden gelen ses Bayan Dodd’un sesi değildi. Bayan Murphy’nin sesiydi. Bir kırbaç gibi çarpıp tüm bedenimi çatırdattı. Daha önce hiç buraya gelmemişti.

“Ne *cüretle!*” Ağzını öyle sıkımişti ki elmacık kemikleri fırladı. Yamuk ön dişleri arasından tısladı. Üç hızlı adım attı ve saçımдан kavradı. “Ne *cüretle* misafirperverliğimi, *kibarlığımı* suistimal edip hakkımda hikâyeler uydurursun! O küçük köylünün, o cahil cühelanın sana gerçekten yardım edebileceğine mi inandın? Ah, elbette *yalanlarına* inanacak kadar aptaldı. Ama yaptığın şey onun işine mal oldu ve Bayan Tann, kısa zaman içinde küçük Dodd kardeşlerini de alacak. Shelby County Yardım Kurumu’na bildirildiler ve şimdi belgeler hallediliyor. İstedığın *bu muydu?* Onun kafasını zavallı Bay Riggs ile ilgili uçuk hikâyelerle doldururken aklında *bu mu* vardı? Benim *kuzenim* o! Siz kan emici piçlerin bahçedeki pisliğini toplayan, oyuncaklarınızı tamir eden ve *kıymetli ufaklıklar* soğuk gecelerde *burnunu çekmesin* diye kaloriferle ilgilenen kuzenim!” Nefret dolu gülümsemesini, olabildiğince köşeye çekilmiş olan Fern’e çevirdi.

“Ben... Ben... Yapmadım...” Ne yapabilirdim? Nereye gidebilirdim? Kurtulup kapıdan kaçmaya çalışabilirdim ama Fern oradaydı.

“İnkâr etmeye zahmet etme. *Utan*. Utanmalısın. Yalanlarından *utanmalısın*. Size, siz *nehir böceklerinin* hak ettiğinden çok daha fazlasını verdim. Pekâlâ, bakalım hatalarını gözden geçirmek için biraz kendi başına kalınca nasıl hissedeceksin.” Beni sertçe itti ve geriye, yatağın üstüne düştüm. Ben daha kalmadan Fern’i tuttu.

Kız kardeşim çığlık atarak bana ulaşmaya çalıştı.

“Yapmayın!” diye bağırdım ve ayağa kalktım. “Canını yakıyorsunuz!”

“Daha kötüsünü yapmadığım için şanslısın. Belki de senin suçlarının bedelini ona ödetmeliyiz?” Bayan Murphy geçerken beni önünden itti. “Başıma tekrar bela açarsan, *yapacağız*.”

Karşı çıkmak istedim ama kendime mani oldum. Biliyordum ki eğer yaparsam, sadece Fern’e zarar verecektim. “Uslu dur,” dedim kız kardeşime. “İyi bir kız ol.”

Son gördüğüm, Bayan Murphy onu kapıdan dışarı çekerken yere dökülmüş kömür tozuna sürünen ayakları oldu. Kilit çevrildi ve Fern’in feryatlarının giderek uzaklaşmasını dinledim. Sonunda tamamen gittiler.

Kendimi yatağa attım ve Fern’le beraber geceleyin gözümüzde yaş kalmayana dek ağladığımız için hâlâ yer yer nemli olan battaniyeyi tuttum. Tek yapabildiğim tavanı izlemek oldu.

Tüm gün bekledim ama kimse gelmedi. Küçük pencereyi açınca dışarda oynayan çocukları duydum. Güneş yükseldi, sonra batıya doğru ilerledi. Sonunda akşam yemeği zili çalmıştı.

Bir süre sonra, herkes uyumak için üst kata çıkarken tavan titredi.

Acıkmış ve susamıştım ama en çok Fern’i istiyordum. Onu başka bir yerde uyutmayacaklardı, değil mi? Söylediğim şey yüzünden bunu yapmayacaklardı?

Ama yaptılar.

Ev sessizliğe bürününce tekrar uzandım. Karnım guruluyor ve sanki içerden bir fare kemiriyormuş gibi acıyordu. Boğazım sanki onu kuru kuru zımparalamışlar gibiydi.

Uyudum, uyandım, uyudum, uyandım.

Sabah Bayan Pulnik geldi ve bana bir kova su ile bir kepçe getirdi. “Sadece ufak miktarlarda iç. Bir süre kimseyi görmeyeceksin. Cezalı olacaksın.”

Yemek getirmesi üç gün sürdü. O kadar acıkmıştım ki bunun için kendimden nefret etmeme rağmen, Riggs'in kapı altından attığı naneli şekerleri yemeye başlamıştım.

Günler birbirini kovaladı ve kovaladı. *Huckleberry Finn*'i sonuna kadar okudum, kitabın sonunda Huck, evlatlık alınmaktansa, Kızılderili Bölgesine kaçmayı tercih ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve Kızılderili Bölgesine kaçtığımı hayal ettim. Büyük, güzel bir atım vardı, ayakları ve yüzünün ortası beyaza boyanmıştı, aynı *Muhteşem At Tony* ve *Tom Mix* gibi. Benim atım hepsinden hızlıydı ve koştuk, koştuk, koştuk.

Kitaba tekrar başladım. Büyük nehrin kıyılarına, Missouri'ye dönmüştüm. Günlerimi *Huckleberry Finn*'in salında gezinerek geçirdim.

Gece olup dallar esintiyle salınmaya başlayınca camdan dışarıyı seyreliyor, sokak lambasının altında Zede'yi, Silas'ı ya da Briny'yi arıyordum. Bir gece rüzgâr çıkmıştı, orada dikildiklerini gördüm. Yanlarında bir kadın da vardı. Queenie olmak için biraz fazla kiloluydu. Sanırım Bayan Dodd'du bu.

Belirdikleri hızla ortadan kayboldular. Aklımı kaçırmaya mı başlıyorum, diye merak ettim.

Bayan Pulnik gelip kitabımı aldı ve Bayan Murphy'nin başının kütüphaneci kadınlarla belaya girmesine neden olduğumu söyledi. Bana hırsız dedi ve kütüphanenin malının hâlâ bende olduğunu ona hatırlatmadığım için sertçe yüzüme vurdu.

Huckleberry Finn olmadan nasıl idare edeceğimi bilmiyordum.

Fern için endişelendim, kendi başına üst katta ne yapıyor diye merak ettim.

Günler, günler ve günler geçti. Kaç gün olduğunun hesabını kaçırdım ama Bayan Pulnik beni sonunda odadan çıkarıp Bayan Murphy'nin ofisine götürdüğünde uzun zaman geçmişti. Neredeyse tuvalet kadar pis kokuyordum ve saçlarım büyük,

pis bir tutam hâlinde karışmıştı. Üst kattaki ışık parlaktı, sendeledim ve eşyalara çarparak yolumu bulmaya çalıştım.

Bayan Murphy sadece masanın arkasındaki bulanık bir gölgeydi. Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım, sonra oradakinin Bayan Murphy olmadığını fark ettim. Bu Bayan Tann'dı. Bayan Murphy onun arkasında, pencerenin yanında dikiliyordu.

Bayan Pulnik beni ileriye doğru itti. Sendeledim ve sertçe dizlerimin üstüne düştüm. Bayan Pulnik elbisemi ve saçlarımı kavrayıp beni tuttu.

Bayan Tann ayağa kalkıp masaya doğru eğildi. "Bence ait olduğun yer *tam olarak* orası. Dizlerinin üstünde, sebep olduğun tüm sıkıntılar yüzünden affedilmek için yalvarman gerekiyor. Zavallı Bayan Murphy hakkında söylediğin *yalanlar* için af dilemelisin. Sen küçük, sefil bir nankörsün, değil mi?"

"E-evet hanımım," diye fısıldadım. O odadan çıkmak için ne istenirse söylemeye hazırdım.

Bayan Murphy yumruklarını beline koydu. "Kuzenim hakkında da yalanlar söyledi. Uçuk, korkunç velet..."

"Cık cık!" Bayan Tann elini kaldırdı ve Bayan Murphy ağzını sımsıkı kapattı. "Ah, bence May ne yaptığını *biliyor*. Bence sadece dikkat çekmek istiyordu. Sorunun bu mu, May? İlgi çekmek mi istiyorsun?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sarsılmış ve çenem titrer hâlde diz çökmeye devam ettim. Bayan Pulnik beni daha da sertçe yere doğru itti. Acı, saç köklerimden dizlerime kadar yayıldı. Gözyaşları içimde birikti ama gösteremezdim.

"Cevap ver bana!" Bayan Tann'ın sesi odayı gök gürlemesi gibi doldurdu. Aksayarak masanın etrafını dolaştı ve önümde dikilerek parmağını yüzüme salladı. Gözleri kış fırtınası gibi soğuk bir griydi.

“E-evet efendim... Ha-hayır efendim.”

“Evet, hangisi?”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Parmaklarını çeneme sardı. Boynumu esnetip yaklaştı. Talk pudrası ve ekşi nefes kokusu aldım. “Şimdi çok konuşkan değiliz, öyle mi? Belki de yöntemlerinin yanlışlığını gördün ha?”

Zorlukla, hafifçe başımı salladım.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve gözlerinde, sanki içimdeki korkuyu hissetmiş ve bu hoşuna gitmiş gibi aç bir parıltı belirdi. “Belki de hayali kız kardeşin ve zavallı Bay Riggs ile alakalı saçma bir hikâye uydurmadan önce *bunu* düşünmeliydin.”

Kan beynime hücum etti. Dediklerini anlamlandırmaya çalıştım ama yapamadım.

“Asla bir... *Camellia* olmadı. Sen de ben de bunu biliyoruz, değil mi May? Buraya geldiğinizde *dört* kişiydiniz. İki küçük kız kardeşin ve bir küçük erkek kardeşin. *Sadece* dört. Ve şu âna kadar sizlere ev bulma konusunda şahane bir iş çıkardık. İyi yuvalar bulduk. Ve bunun için *en* minnettar olan da sensin, değil mi?” Bayan Pulnik'i işaret etti. Omuzlarımdaki ağırlık kalktı. Bayan Tann önünde dikilene dek beni çenemden çekti. “Senden bu konu hakkında daha fazla saçmalık duymayacağım. Anlaşıldı mı?”

Başımı salladım ve aynı zamanda kendimden nefret ettim. Bu yanlıştı. Bayan Dodd'a söylediğim her şey doğrudu. Ama bodrumdaki odaya dönemezdim. Fern'i bulmalı ve ona zarar vermediklerine emin olmalıydım. Fern bana kalan tek şeydi.

“İyi.” Bayan Tann beni bıraktı ve ellerini birbirinin üzerine koyup topukları üzerinde geriye döndü, elbisesi dizleri çevresinde dalgalandı.

Bayan Murphy kısıp kısıp güldü. “Demek bu sokak çocuklarının boş kafalarında gerçekten beyin *varmış*.”

Bayan Tann’ın dudakları yukarıya doğru kıvrıldı ama bu, baktığınızda sizi üşüten türde bir gülümseme idi. “En isteksiz olanlar bile eğitilebilir. Sadece derslerini düzgünce almaları için ne gerekiyorsa onu yapmak gerek.” Gözlerini kıstı ve şömine rafındaki saat çalıp da dikkatini dağıtana dek, beni baştan aşağı süzdü. “Benim hemen işime dönmem gerek.” Yanımdan geçip gitti ve pudralı kokusunu odada bıraktı. İçime çekmemeye çalışsam da burnuma yapıştı o koku.

Bayan Murphy masasına oturdu ve sanki orada olduğumu unutmuş gibi birkaç kâğıt aldı. “Bundan sonra, misafirperverliğim için *minnettar* olacaksınız.”

“E-eyet efendim. Şi-şimdi Fern’i görebilir miyim?” Sormak çok zor olmuştu ama sormak zorundaydım. “Ba-Bayan Murphy?”

Başını kaldırmadı. “Kız kardeşin gitti. Evlatlık alındı. Onu bir daha görmeyeceksin. Şimdi, diğer çocuklarla oynamaya dışarı çıkabilirsin.” Kâğıtları inceleyip kalemmini eline aldı. “Bayan Pulnik, lütfen bu akşam onu üst kattaki yeni yatağına almadan önce May’in banyo yaptığına emin olun. Kokusuna katlanamıyorum.”

“Bizzat ilgileneceğim.”

Bayan Pulnik elini koluma sardı ama hissetmiyordum bile. Beni dışarıda bırakınca, uzun süre öylece verandadaki basamaklarda oturdum. Diğer çocuklar yanımdan geçiyor ve bana hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi bakıyorlardı.

Onları umursamadım.

Stevie geldi ve kucağıma kıvrılmaya çalıştı ama yakınımda olmasına dahi katlanamadım. Aklıma Fern’i getiriyordu.

“Git ve arabalarla oyna,” dedim ona, sonra bahçeyi aşip kilisenin arkasındaki çite kadar yürüdüm ve saklanmak için vahşi asmaların oluşturduğu yuvanın altına kıvrıldım.

Kızların uyuduğu odanın penceresindeki yapraklara baktım ve *eğer bu akşam onlardan birinden atlarsam, ölür müyüm?* diye düşündüm.

Fern’siz yaşayamazdım. O doğduğundan beri birbirimize kalpten bağlıydık.

Şimdi kalbim ölmüştü.

Başımı yere yaslayıp boynumda güneş ışığını hissettim ve uykunun beni esir almasına izin vererek bir daha uyanmamayı diledim.

Uyandığımda, biri koluma dokunuyordu. Sıçrayarak uzaklaştım ve Riggs olduğunu düşünerek çömeldim. Ama bana bakan yüz hâlâ rüya görüyor olduğumu düşünmemeye neden oldu.

Öyle olmalıydı.

“Sılas?”

Parmağını dudaklarına götürdü. “Şşşş,” diye fısıldadı.

Parmaklıkların arasından baktım, titreyen ellerimi uzattım. Gerçek olup olmadığını anlamam gerekiyordu.

Parmakları benimkilerin üzerine kapandı. Sımsıkı tuttu. “Sonunda nerede olduğunu bulduk,” dedi. “Hastanede bir kadın, annenle babana bebekler doğar doğmaz bir kâğıt imzalamış. Babana hepsini imzalarsa, Queenie’nin doktor ücretinin ödeneceğini ve bebeklerin uygun bir şekilde gömüleceğini söylemiş. Ama kâğıtlar bunun için değilmiş aslında. Onların gelip sizi *Arcadia*’dan almalarını sağlamış. Briny ve Zede polise gitti, onlar da Briny’nin sizi Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu’na verdiğini söylemiş ve bu konuda yapılacak bir şey yok, bu kadar demişler. Haftalardır peşinizdeydik. O kadın,

Bayan Dodd sonunda bizi buldu ve nerede olduğunuzu söyledi. Her fırsatta buraya gelip izledim ve hâlâ burada olmanızı umdum.”

“Beni içerde tutuyorlardı. Başım belaya girdi.” Etrafa bakındım. Hâlâ olanlara inanamıyordum. Hayal görüyor olmalıydım. “Queenie ve Briny neredeler?”

“Arcadia ile ilgileniyorlar. Onu tekrar nehre çıkmaya hazır hâle getiriyorlar. Çok uzun zamandır bağlı durumdaydı.”

Parmaklıklara dayandım. Tenim sıcaqlanmış ve kızarmıştı. Haftalardır giydiğim eski püskü geceliğin altından ter akıyordu. Gerçeği öğrenince Briny benim hakkımda ne düşünecekti? “Herkesi aldılar. Benim haricimde herkesi aldılar. Briny’nin dediğini yapamadım. Bizi bir arada tutamadım.”

“Sorun yok,” diye fısıldadı Silas. Ben ağlarken saçlarımı okşadı, parmakları dağınık tellere takılıyordu. “Seni dışarı çıkaraçağım. Bu gece geleceğim, otların iyi ve sık olduğu kızılıkların altındaki parmaklıklardan birini keseceğim. Gece buraya gelebilir misin? Kaçmanın yolu var mı?”

Hıçkırdım, burnumu çektim ve başımı salladım. Eğer James yemek çalmak için mutfağa inebiliyorsa, ben de mutfağa gidebilirdim. Eğer mutfağa gidebilirim, kilisenin bahçesine çıkabilirdim.

Silas çiti inceledi. “Bana biraz zaman ver. Hava tamamen karardıktan birkaç saat sonra buraya gelip parmaklığı keseceğim. Sonra da sen geleceksin. Ne kadar geç ortadan kaybolursan, o kadar iyi.”

Planı yaptık ve sonra, birileri onu görmeden gitmesinin iyi olacağını söyledi. Onu bırakmak ve asmaların altından çıkarak yürüyüp gitmek için çabalamam gerekti.

Sadece birkaç saat daha, dedim kendime. Sadece günün kalanı geçecek, sonra akşam yemeği ve bir banyo daha ve sonra evimde olacağım. Arcadia’da evimde olacağım.

Ama bahçeyi geçerken, beni arayan Stevie'yi gördüm, ona ne olacaktı?

Kızıl çocuk Stevie'yi hırpalamak için kilise kapısına geldi.

"Onu rahat bırak." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kızıl çocuğun önünde dikildim. Sanırım bodrumdayken boyum uzamıştı. Zayıflamıştım da, orası kesin. Kızıl çocuğun suratına salladığım yumruk o kadar kemikliydi ki mezardan çıkıyor gibi görünüyordu.

"Seninle kavga etmeyeceğim. Çok pis kokuyorsun." Kızıl çocuk güçlükle yutkundu. Belki de bodrumda haftalar geçirdikten sonra bulaşamayacağı kadar sertleştiğimi anlamıştı. Belki de eğer başı belaya girerse ona da aynısını yapacaklarından korkuyordu.

Günün kalanında ne bana ne de Stevie'ye bulaştı.

Akşam içeri girmek için sıraya girdiğimizde, Stevie ile birlikte ön sırayı kaptım. Kızıl çocuk bundan hoşlanmadı ama beni durdurmaya cesareti yoktu. Sadece saçım ve kokumla dalga geçmekle yetindi. "Yarın o salak, küçük kız kardeşini geri getireceklerini duydum," dedi arkamdan, biz içeri girerken. "Yatağı ıslatmasını durduramayacak kadar aptal olduğundan, insanlar onu istememiş sonunda."

Bu da muhtemelen yalanlarından biriydi ama yine de içimde küçük bir umut ışığı yandı. Belli etmedim. Söndürmedim de. Onun yerine ona yumuşakça yaklaşıp hafifçe içime çektim. Akşam yemeğinden sonra, cesaretimi topladım ve görevlilerden birine, Fern gerçekten dönüyor mu diye sordum. Görevli bana bunun doğru olduğunu söyledi. Gittikten sonra Fern sürekli beni sormuş ve yatağını ıslatıp durmuştu.

"Belli ki dik başlılık ailede ırsı," dedi görevli. "Yazık. Şimdi hiçbir zaman yuvası olmayabilir."

Mutlu görünmemeye çalışsam da öyleydim. Fern dönünce, ikimiz de kaçabilirdik ama Silas'ın bir gün daha beklemesini sağlamak zorundaydım. Bu gece, dışarı sıvışacak ve ona söyleyecektim.

Sadece görevliler beni yakalamadan bunu nasıl yapacağımı çözmem gerekti. İlk kez üst katta kalacağım için beni yakından izleyebilirlerdi. Ama beni en çok endişelendiren görevliler değil, Riggs idi. Bu gece nerede uyuyacağımı biliyor olmalıydı.

Ve kapının kilitli olmadığını da biliyordu.

| 17. BÖLÜM |

Avery

Eğer vakit öldürecekseniz, Edisto Adası bunun için hiç de fena bir yer değildi. Denizden gelen esinti perdeleri havalandırıyor ve tüm gün oyalandıktan sonra giydiğim sade, v yaka elbisenin eteklerini uçuşturuyordu. Evden çıkmadan şarj aletimi almayı unutmuştum. Şimdi batarya yarılanmıştı ve adanın hiçbir yerinde uyumlu bir şarj aleti bulamamıştım. E-maillere yanıt vermek ya da dün gece bulduklarım hakkında internette araştırma yapmaktansa, kendimi eski moda şekilde eğlendirmeye mecbur kalmıştım.

ACE havzasında kano ile dolaşmak, ılık bile denemeyecek suda ikinci defa düş almaya ve bir çift şortun kiralık kayığın oturağındaki pas ve çamur karışımıyla kalıcı olarak lekelenmesine değmişti. Âdeta çocukluğumu tekrar keşfediyor gibi hissetmiştim.

Kano gezisi, altıncı sınıftayken Edisto'da babamla çıktığım bir gezinin uzun zamandır unutulmuş anılarını geri getirmişti. Lowcountry'deki kara ve su eko sistemleri üzerine bir fen projesi üzerinde çalışıyordum. Küçük bir mükemmeliyetçi olduğum için, kitaplardan bulmaktansa, kendi örneklerimi toplamak ve kendi fotoğraflarımı çekmek istemişim. Babam da kabul etmişti. Buraya yaptığımız gece ziyareti, at gösterileri ve basın oturumları haricinde geçirdiğimiz az sayıda baba-kız

anlarından biri olmuştu. Onca yıl sonra dahi bu anı hâlâ altın niteliğindeydi.

Sergim için örneklerimi toparlamamda da Elliot'ın yardım ettiğini hatırlıyordum. Parçaları eski kampanya materyalleri ile dolu bir dolaptan toplamış, sonra işaretleri boyamış ve dev karton parçalarının ne oranda öne çıkacağı konusunda tartışmış-tık. İkimizin de el aletleri kullanmaya yatkınlığı yoktu.

Neden gidip satın almadın anlamıyorum, diye yakınmıştı ikinci büyük hezimetimiz sonrası. Artık gece olmuştu ve hâlâ babamın at ağılında, dirseklerimize kadar boya lekeleriyle ve kötü bir şekilde çivilenmiş keresteler arasında duruyorduk.

Çünkü projeme, serginin geri dönüştürülmüş malzemelerden yapıldığı bilgisini eklemek istiyorum. Kendim yaptım diyebilmek istiyorum.

Ne fark eder anlamıyorum...

Neyse ki tartışmanın devamı zamanla unutulmuştu. Babamın atlarından sorumlu seyisin, elinde atları atlatırken kullanılan ağır tahta aletlerle içeriye dalmasına sebep olacak kadar gürültü çıkardığımızı hâlâ hatırlıyordum ama. Seyis koca bir kutu plastik kelepçeyle koli bandı kullanarak sergiye yardım etmişti. Elliot ile ben de onun bıraktığı yerden devam etmiştik.

Bilim fuarı anısı gülmeme neden oldu. Saatile baktım, Elliot'ı arayıp ona da anlatmayı düşündüm ama Trent Turner aradığında telefonun meşgul olmasını istemiyordum. Saati düşününce endişelenmeye başlamıştım. Beşi geçmişti ve ondan haber almamıştım. Belki akşam geç saatlere dek çalışacaktı.

Belki de büyükbabasının kayıtlarının devamını gösterme konusunda fikrini değiştirmişti.

Bir yarım saat daha geçti. Küçük bir kafesteki hamster kadar gergindim. Oturdum. Ayağa kalktım. Köşkte gezinip telefonumda sinyal var mı diye kontrol edip durdum.

Sonunda kumsala gitme isteğine teslim oldum ve gizlice Trent'in evinde yaşam belirtisi var mı diye etrafı kolaçan ettim. Telefon çaldığında neredeyse yolu yarılamıştım, kum tepeleri ve deniz meşeleri arasından görmeye çalışıyordum.

Telefon çalınca o kadar afalladım ki kumda dengemi kaybettim ve elimden kayan telefonu diğer elimle zor yakaladım.

"Tam vazgeçmek üzereydim," dedi Trent, sonunda açtığımda. "Üç kez çaldım ama kimse açmadı. Belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm."

İstekliliğimi belli etmemeye çalıştım ama umutsuz durumdaydım. "Hayır. Buradayım. Sadece dışarıya, arka tarafa çıkmıştım." *Çalmak mı demişti? Kapımda mıydı?*

"Geliyorum."

Myers Köşkü'ne doğru baktım ve ne kadar uzaklaştığımı fark ettim. Ne yaptığımı anlayacaktı. "Sanırım kapıyı zehirli sarmaşık sarmış."

"Hayır. Ona benzemiyor."

Döndüm ve arka bahçeye seğirttim ama kumda koşuyordum ve uzun elbisem bacaklarıma dolanıyor, parmak arası terliklerim ayağıma çarpıyordu. Tam zamanında, palmiye çitlerinin oradaki mavi gömleği seçtim ve frene basıp öylesine kaldırıma çıkıyormuş gibi davrandım.

Yine de Trent bana şaşkın bir bakış yolladı. "Büyükbabamın kulübesini eşelemek için fazla şık görünüyorsun. Sana orasının karman çorman olduğunu söylemiştim, değil mi? Ayrıca sıcak da."

"Ah... Bu mu?" Elbiseme doğru baktım. "Valizimde son kalan kıyafet buydu. Bu sabah kano gezisine çıktım ve kıyafetlerimi mahvettim. Korkunç hâldeyim."

"Öyle görünmüyorsun." Sadece kibarlık olsun diye mi söylüyor, yoksa flört mü ediyor diye anlamaya çalıştım ama anlamama-

dım. Emlak işinde neden başarılı olduğunu anlıyordum sadece. İnsanları kendine çekiyordu. “Hazır mısın?” diye ekledi.

“Evet.”

Arka kapıyı kapattım ve birlikte kumsala yürüdük. Eve geç geldiği için özür diledi. “Bugün Lou Teyzelerde bir heyecan yaşadık. Nedense kuzenlerden hiçbiri olayın detaylarını açıklamak istemedi ama Jonah burnuna çikolatalı mısır gevreği sokmuş. Orada kalıp çıkarılmasına yardım etmek zorundaydım.”

“Çıkarabildiniz mi? O iyi mi?”

Trent gülümsedi. “Karabiber. Genizden gelen basınçlı havanın çıkması ile sorun ortadan kalktı. Başka bir deyişle hapşırdı. Lou Teyze kuzenlerden bundan kimin sorumlu olduğu konusunda bir itiraf alabilecek mi, orası şimdilik belirsiz. Yedi kişiler. Hepsi erkek ve Jonah en küçükleri, bir büyüğü ile arasında üç yaş var, bu yüzden hayat derslerini zor yoldan öğreniyor.”

“Zavallı küçük çocuk. Anlayabiliyorum. Bebek olmak kolay değil. Bizim ailede de hepimiz kızız ve buna rağmen yeterince kötüydü. Eğer gidip onu alman gerekirse...”

“Şaka mı yapıyorsun? Eğer bunu yaparsam bir isyana sebebiyet veririm. Orayı seviyor. Annemin iki kız kardeşiyle bir kuzeni de aynı sokakta oturuyor ve annemle babam da yılın belli zamanları buradalar, bu yüzden sürekli yemek, eğlence ve oynayacak birileri bulunur. Jonah’ın annesi vefat ettikten sonra buraya taşınıp emlak ofisini devralmamın en büyük nedeni buydu. İş saatlerimi mantıklı bir uzunluğa indirgemek istiyordum ama aynı zamanda Jonah’ın yanında ailesinin olmasını da istiyordum. Yanında sadece benimle, bir apartman dairesinde büyümesini istemedim.”

Aklıma sorular üşüştü. Çoğu da kulağa fazla özel geliyordu. “Önceden nerede yaşıyordunuz?” Cevabı zaten biliyordum. Şantaj teorisini düşünürken onu araştırmıştım.

“New York.” Şortu, polo gömleği, rahat botları ve hafif Tek-sas aksanına bakınca, onu siyah takım elbiseli bir New York profesyoneli olarak hayal etmek güçtü. “Gayrimenkul işi.”

Beklenmedik bir şekilde Trent Turner’ı çok iyi anladığımı hissettim. İkimiz de yeni çevre ve yeni hayata uyum sağlamaya çalışıyorduk. Ona imrenmiştim. “Büyük değişim, ha? Burayı seviyor musun?”

Yüzünden pişmanlığa benzer bir his gelip geçti. “Daha yavaş bir hayat... Ama evet. Güzel.”

“Eşin için üzgünüm.” Detayları merak ettim ama sormayacaktım. Benim flörtleşme olarak algıladığım şey, böyle bir kayıp üzerinden sadece birkaç ay geçmiş olmasına bakılırsa, muhtemelen yalnızlıktı. Onu yanlış yönlendirmek istemiyordum. Nişan yüzüğümü takıyordum ama bu kare şeklinde kesilmiş bir zümrüttü ve bu yüzden insanlar çoklukla, bunun sadece süs için takılmış bir aksesuar olduğunu düşünüyorlardı.

“Evli değildik.”

Ânında kızardım ve bu tarz varsayımlarda bulunduğum için kendimi budala gibi hissettim. Bugünlerde asla emin olamıyordunuz. “Ah... Özür dilerim. Ben...”

Gülümsemesi rahatlamamı sağladı. “Önemli değil. Karışık biraz. İş arkadaşları ve... arkadaşlık. Onun boşanması sonrası aşmamamız gereken sınırları aştık. Jonah’ın benden olduğundan şüphelendim ama Laura benden olmadığını söyledi. Eski eşiyse tekrar deneme dönemindeydi. Ben de üstüne gitmedim. Annesinin geçirdiği trafik kazasına dek, Jonah’tan gerçekten habirim yoktu. Jonah’m organlarında hasar vardı ve karaciğer nakli gerekiyordu. Teyzesi benimle iletişime geçti, çünkü benimkinin uyacağını umuyorlardı. Uydu da, hikâye bu.”

“Oh...” tek diyebildiğim bu oldu.

Bakışımı yakaladı. Evine giden patikaya girmeden durduk ve hikâyenin kalanının geldiğini biliyordum. “Jonah’ın farklı bir babadan, artık neredeyse hiç hatırlamadığı iki erkek kardeşi var. Eğer yetişkin olarak tekrar iletişime geçme girişiminde bulunmazlarsa onları tanıma şansı olacak gibi durmuyor. Vesayet ilanından sonra babaları Jonah ya da benimle iletişime geçmelerini yasakladı. Böyle olmasını istemiyorum ama böyle. Büyükbabamın yardım ettiği insanları, düşündüğünden daha iyi anlıyorum.”

“Neden olduğunu görebiliyorum.” Açık sözlülüğü beni şaşırtmıştı. Acısının ve hayal kırıklığının derinliği ortadaydı. Kararlarıyla çatıştığını ya da geçmişteki bir değerlendirme hatasının zorlu seçimlerle dolu bir durum yarattığı gerçeğini saklamaya dahi çalışmıyordu. Bu gerçekler Jonah’ı hayatı boyunca etkileyecekti.

Ben böyle şeyleri asla açık bir şekilde, özellikle de yabancı sayılacak biri karşısında kabul etmeyeceğimiz bir dünyadan geliyordum. Bildiğim dünyada, cilalanmış bir dış yüzey ve leke almamış bir isim öncelikti. Trent, toplumun hakkımdaki düşüncelerine kafa yorarak kendimi kısıtlamaya fazla mı alıştım diye düşünmememe neden oldu.

Böyle bir durumla karşılaşsam ben ne yapardım?

“Jonah şahane bir çocuğa benziyor,” dedim.

“Öyle. Şimdi farklı bir hayatı hayal dahi edemiyorum. Sanırım her ebeveyn böyle düşünüyordur.”

“Eminim öyledir.”

Yola girmemi bekledikten sonra takip etti. Bahçeye girdiğimizde yüzüme bir örümcek ağı takıldı ve sonra ikincisi de geldi. O an, kuzenlerimle Hitchcock Korusu’ndan eve atla dönerken, neden hep kimin önden gideceği kavgası yaptığımızı hatırladım. Ağı tuttum ve kurumuş bir palmye yaprağı alıp sallayarak havada rüzgâr yarattım.

Trent kıkırdadı. “Göründüğün kadar şehirli değilsin.”

“Sana at ağıllarında büyüdüğümü söylemiştim.”

“Sana pek inanmamıştım. Gördüğünde, dedemin atölyesi-
nin seni korkutacağını düşünmüştüm.”

“Mümkünatı yok.” Omzumdan geriye bakınca, gülümsedi-
ğini gördüm. “Öyle olmasını mı umuyordun?”

Patika bahçeye çıktı ve biz küçük, alçak tavanlı kulübeye
girip merdivenleri tırmanırken Trent durgunlaştı. “Emin de-
ğilim. Dedemin burada olup bu kararı kendisinin vermesini
dilerdim.” Cebinden anahtarları çıkarıp onlara bakmak için
eğilirken bronzlaşmış alnında endişeli çizgiler belirdi.

“Anlıyorum. Gerçekten. Ben de pek çok kez büyükannemin
geçmişini didiklemeli miyim, diye düşündüm ama kendime
engel olamadım. Gerçeğin daha önemli olduğunu hissettim.”

Anahtarı sürgüye taktı ve kilidi açtı. “Bir siyasetçiden çok,
bir muhabir gibi konuştun. Dikkat etsen iyi olur, Avery Staf-
ford. Bu tür bir idealizm siyaset dünyasında gelip seni ısırabilir.”

Bunu duyunca diklendim. “Sanki yanlış türde politikacılarla
uğraşmış gibi konuşuyorsun.” Leslie’nin bana çoktan söylemiş
olduğu bir şeydi söylediği. Fazla aydın olduğumdan ve Sena-
to’yu yönetme konusuna gerçekçi yaklaşamayacağımdan kor-
kuyordu. Tüm hayatım boyunca, rastgele yabancıların giydi-
ğim kıyafetlerden gittiğimiz özel okulların ücretlerine dek, her
konuda fikir beyan etmesini dinlemek zorunda kaldığımı unu-
tuyordu. Aslında, sadece yabancılar değil, arkadaşlar da buna
dâhildi. “Benim ailem için kamu hizmeti, hâlâ *kamu* hizmeti.”

Yüzünde bir ifade yoktu, bu yüzden bana katılıp katılmadı-
ğını anlayamadım. “O hâlde Tennessee Çocuk Esirgeme Kuru-
mu hakkında öğreneceklerin seni pek mutlu etmeyecek. Nere-
den bakarsan bak, hoş bir hikâye değil.”

“Neden?”

“O yere çok büyük bir saygı vardı ve orayı yöneten kişi, Georgia Tann, hem sosyal hem de politik olarak güçlü bir çevreye sahipti. Toplum onun hakkında iyi fikirlere sahipti. İnsanlar yaptıklarına hayranlık besliyordu. Yetimlerin defolu mallar olduğu algısını değiştirmişti. Ama gerçekte, Memphis’teki Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu tamamen çürümüşü. Dedemin, bu küçük binada ne yaptığından bahsetmek istememesine şaşmamak lazım. Hikâyeler üzücü, korkunç ve onlardan binlercesi var. Çocuklar *satılmış*. Georgia Tann evlatlık işlemleri, ulaşım, eyalet dışına evlatlık verme gibi işlemlere fahiş fiyatlar koyarak zengin olmuş. Emniyet teşkilatı ve aile mahkemesi hâkimleri kontrolü altındaymış. Hastanelerin doğum koğuşlarındaki kadınları hâlâ yatıştırıcı etkisi altındayken kandırıp çocuklarını evlatlık vermeleri için kâğıt imzalatmış. İnsanlara, öyle olmadığı hâlde, çocuklarının öldüğünü söylemiş.” Arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. “Bundan daha fazlası da var. Bu çıktıyı bugün, randevular arasındaki boşluklarda aldım.”

Kâğıt eski bir gazete haberinin çıktısıydı. Başlık lafını esirgemiyordu. “Yetimhane Müdiresi Bilinen En Acımasız Seri Katil Olabilir.”

Trent eli kapı kolundayken durdu. Habere bakmam için bekliyordu. “Buraya büyükbabam ve arada gelen müşteriler haricinde kimse, hatta büyükanmem bile gelmedi. Fakat büyükanmem, dedemin bu konuya olan ilgisini paylaşmıyordu da. Belki de haklıydı. Büyükbabam da sonunda böyle hissetmiş olmalı. Bana burayı temizlememi ve içinde ne varsa yok etmemi söyledi. Girmeden uyarsam iyi olur. Kapının ötesinde ne var hiçbir fikrim yok.”

“Anlıyorum. Ama ben... Maryland’de bölge savcısıydım. Pek çok şey beni şaşırtmaz.”

Fakat yalnızca haberin başlığı bile şok ediciydi. Trent'in hikâyeyi okuyup önceden uyarılmadan içeri girmeme müsaade etmeye niyeti yok gibiydi. İçerdekinin, yetimlerin sonunda sıcak yuvalar bulmalarıyla biten, sıcak ve hayali hikâyeler olmadığını anlamamı istiyordu.

Habere geri döndüm ve okumaya başladım:

"Modern Evlat Edinmenin Anası" olarak ilan edildikten ve Birleşik Devletler'deki evlat edinme politikaları konusunda Eleanor Roosevelt'e danışmanlık yapmasından sonra, Georgia Tann gerçekten de 1920'lerden 1950'ye kadar binlerce yetimin evlat edinilmesine olanak sağladı. Ayrıca, gazetimi altındaki beş yüz kadar çocuk ve bebeğin ölümüne göz yuman ya da kasten sebep olan bir şebekeye öncülük ediyordu.

"Çocukların çoğu yetim değildi," diye anlatıyor, bebek kız kardeşi ile beraber sadece dört yaşındayken bekâr annesinin verandasından çalınıp Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'na getirilen Mary Sykes. "Çoğunun onları yetiştirmek isteyen, sevgi dolu aileleri vardı. Çocuklar çoğunlukla resmen güpegündüz çalınıyor ve onları dünyaya getiren aileleri mahkemelerde ne kadar savaş verse de kazanmalarına izin verilmiyordu." Bayan Sykes, Georgia Tann ve yardımcı şebekesi tarafından işletilen büyük, beyaz bir evde üç yıl yaşamış.

Mary'nin, sosyal hizmetler hemşiresi olduğunu iddia eden bir kadın tarafından ailelerinin verandasından çalındığında sadece altı aylık bir bebek olan kardeşi, TÇEK'de sadece iki ay yaşayabilmiş.

"Bebeklere, gereken gıda ve tıbbi bakım sağlanmıyordu," diyor Bayan Sykes. "Beşiklerle dolu bir odada yere oturup

parmaklıklardan uzanarak kız kardeşimin koluna dokunmaktan başka bir şey yapamadığımı hatırlıyorum. Ağlayamayacak kadar zayıf ve susuz hâldeydi. Ona kimse yardım etmedi. İyileşemeyecek hâle geldiği ortaya çıkınca, bir görevli onu karton bir kutuya koydu ve dışarıya taşıdı. Onu bir daha hiç görmedim. Sonradan duydum ki çocuklar çok hastalanır ya da çok fazla ağlarsa, onları güneşe bakan bir pusete koyup öylece bırakıyorlarmış. Çocuklarım, torunlarım ve şimdi torunlarımın çocukları var. Birinin bunu çocuklara yapabilmesini aklım almıyor ama bu oldu. Yataklara ve sandalyelere bağlandık; dayak yedik, tazyikli suyun altına sokulduk, istismar edildik. Tam bir dehşet eviydi.”

Otuz yıl boyunca, TÇEK bakımındaki çocukların toplu hâlde ortadan kaybolduğu, belgelerinin de çoğunlukla onlarla birlikte ortadan kaybolarak yaşadıklarına dair ortada hiçbir kanıt bırakılmadığı ortaya çıktı. Eğer biyolojik aile üyeleri bilgi ya da imza vermek için mahkemeye gelirse, onlara sadece, çocuklarının evlatlık verildiği ve kayıtların mühürlendiği söyleniyordu.

Memphis’in önde gelen ve kötü üne sahip politikacılarından Boss Crump’ın koruması altında çalışan Georgia Tann’ın şebekesi görüldüğü kadarıyla dokunulmazdı.

Yazının kalanında, çocukların zengin aileler ve Hollywood ünlülerine evlatlık verilmesinden, arkada kalan biyolojik ailelerin yaşadığı acılardan, fiziksel ve cinsel istismar iddialarıyla ilgili detaylardan bahsediliyordu. Son satırlar Kayıp Kuzular adlı bir internet sitesi açmış bir adamdan alıntılanmıştı.

“Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu’nun Memphis şubesinin sosyal hizmet ofisleri, köydeki tıbbi klinikler, yoksul

mahallerde ve gecekondü mahallelerinde, yani her yerde nöbetçileri vardı. Bebekler çoğunlukla Tann'ın şebekesine dâhil olan sosyal çalışan ve resmi görevlilere verilirdi. Evlatlık alan ailelere bazen daha çok para için şantaj yapılır, evlatlık edindikleri çocukları geri almakla tehdit ederlerdi. Georgia Tann, arkasına Boss Crump ve aile mahkemesi sisteminin korumasını almıştı. Sonuç olarak, kendi keyfine göre hayatları değiştirme özgürlüğünün tadını çıkarırdı. Tanrı'yı oynadı ve görüldüğü kadarıyla hiç pişmanlık duymadı. Sonunda, Georgia Tann, suçlamalara cevap vermeye zorlanmadan, kanserden öldü. Güç sahipleri davanın kapanmasını istedi ve dava kapandı.

“Bu...” Doğru kelimeyi bulmak için duraksadım. *İnanılmaz* demek üzereydim ama bu doğru tabir değildi. “Korkunç. Böyle bir şeyin bu kadar büyük çapta ve yıllarca sürebilmiş olmasını anlamak zor.”

“TÇEK ancak 1950’de kapatıldı.” Trent de benim yaşadığım korku, hayret ve öfke karışımı hisse kapılmıştı. Mary Sykes’in ölen kız kardeşiyle ilgili dokunaklı hikâyesi, kendi yeğenlerimi ve onların kardeşleriyle aralarında olan bağı düşünmeme sebep olmuştu. Courtney, eskiden gece ağladıklarını duyduğunda üçüzlerin beşiklerine tırmanır ve onlarla birlikte uyurdu.

“Ben gerçekten... Hayal dahi edemiyorum.” İstismar ve yolsuzluk davalarında görev almıştım ama bu çok büyük çapta bir olaydı. Düzinelerce insan neler döndüğünü biliyor olmalıydı. “Bunu nasıl herkes görmezden gelebilmiş?”

O sırada anladım. Tennessee’li aile üyelerim vardı. Onlar siyasetçi ve etkili kişilerdi. Sayısız resmi, tüzel ve federal ofislerde görev almışlardı. Bundan haberleri var mıydı? Görmezden mi gelmişlerdi? Büyükanne Judy’nin büyük Trent Turner ile mü-

nasebetinin sebebi bu muydu? Aile hatalarını düzeltmeye mi çalışıyordu?

Belki ailesinin bu canavarca eylemlerde işbirlikçi olduğunun, hatta belki de desteklediğinin ortaya çıkmasını istemişti.

Kan beynimden çekildi ve ayakta durmak için duvara tundum. Sıcak yaz havasına rağmen yanaklarım buz kesilmişti.

Kapıyı açmak için bekleyen Trent'in yüzünden endişe okunuyordu. "Hâlâ emin misin?"

Benim olduğumdan daha kararlı görünmüyordu. Yasaklanmış bölgeye girmek için cesaretini toplamaya çalışan iki çocuk gibiydik. Fikrimi değiştirip ikimizi de bizi bekleyen detaylardan kurtarmamı mı umuyordu?

"Gerçek eninde sonunda ortaya çıkar. Önce öğrenmenin her zaman daha iyi olacağı inancındayım." Ama bunu söylerken bile merak içindeydim. Tüm yaşamım boyunca, hiçbir suçlamanın uzanamayacağı bir yerde olduğumuza inanmıştım. Ailemizin açık bir kitap olduğunu düşünmüştüm. Belki bu benim saflığımdı. Ya tüm bu yıllar boyunca yanıldıysam, ne olacaktı?

Trent ayakkabılarına baktı ve gevşek bir kabuğu tekmeleyerek verandadan gönderdi. Kabuğun kırmızı renkte bir oyuncak kamyonu çarpması yaşadığımız ânın şiddetini arttırdı. "Burada, büyükbabamın evlatlık verilmesinin de bu yazıda çocukların sus payı niyetine devlet yetkililerine verilmesinden bahsedilmesi gibi bir şey olduğunu bulmaktan korkuyorum. Büyükbabamı evlatlık edinen babası Memphisli bir komiser yardımcısıydı. Onlar pahalı bir evlat edinme işlemini gerçekleştirecek güçte değildi..." Hikâyeye daha fazla devam etmeyi istemiyormuş gibi durdu ama gözlerinde benim korkumun yansıması vardı. Eski nesillerin günahlarının yükünü mü taşıyorduk? Eğer öyleyse, bu yükü omuzlayabilir miydik?

Trent kulübenin kapısını açtı; bunu yaparken, muhtemelen bu büyük gizemin de kapısını açmış oluyordu.

Kulübenin içi alçak tavanlı ve karanlıktı. Beyaz, tahta duvarlar çatlayarak solmuştu, camlar çerçeveleri içinde çarpık çurpuktu. Havada toz, küf ve ne olduğunu anlamanız için biraz zaman gereken bir şeyin kokusu vardı. Pipa tütünüydü bu. Koku aklıma hemen Büyükbaba Stafford'ı getirmişti. Lagniappe Köşkü'ndeki ofisinde hep bu koku olurdu ve hâlâ da öyle kokuyordu.

Trent ışığı açtı ve mekânın kalanıyla çelişen modern ampul inatla titredi.

Küçük, tek odalı yapı içinde ilerledik. Odada sanki bir mezattan alınmış gibi duran büyük bir masa, iki dosya dolabı, küçük bir tahta masa ve birkaç garip sandalye vardı. Masanın üzerinde eski, siyah ve döner tuşlu bir telefon duruyordu. Bir teneke dolusu tahtadan kalem, zımba, üç delikli delgi, boşaltılmamış bir kül tablası, kaz boyunlu masa lambası, soluk zeytin yeşili renginde modern bir daktilo... Arka duvardaki raflar klasörler, eskimiş dosyalar, kâğıtlar, dergiler ve kitapların yükü altında eğilmişti.

Trent elini saçlarından geçirerek iç çekti. Bu küçücük yer için fazla iri duruyordu. Kafası kirislerin altında kalıyordu ve şimdi gördüğüm kadarıyla kirislerde elle yontulmuş benzeyen çentikler vardı; bu da onların, muhtemelen gemi enkazlarından getirilmiş kalaslar olduğunu gösteriyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı, sonra omuz silkip bir şapka, tutacağına ejderha motifi işlenmiş eski moda bir şemsiye ve bir çift mavi botu işaret etti. Üçü de askılıkta duruyor, belli ki sahiplerinin dönüşünü bekliyordu. “Sanki *buradaymış* gibi hissettiriyor, bilirsin ya? Çoğunlukla bu yer gibi kokardı.”

Trent perdeleri açarak duvarlardaki panoları aydınlattı.

“Bak,” diye fısıldadım, toz boğazıma kaçmıştı.

Düzinelerce fotoğraf vardı, bazıları modern fotoğrafçılığın canlı renklerini içerirken, diğerleri solmuş, eski Polaroidlerdi; bazıları beyaz kenarlıklı, siyah ve gri renkte fotoğraflardı, üstlerinde tarih yazıyordu: *Temmuz 1941, Aralık 1936, Nisan 1952...*

Trent ile yan yana dikildik ve duvara bakarak ikimiz de kendi düşüncelerimiz içinde şaşkın ve korkmuş bir hâlde kaybolduk. Fotoğraflara bakarak yetişkin yüzlerle yan yana konmuş çocuk yüzlerini inceledim. Benzerlik ortadaydı. Bunlar anneler, babalar ve çocuklardı, tahminen ayrı kalan biyolojik ailelerdi. Çocukların resimleri şimdiki yetişkin hâllerleriyle yan yana asılmıştı.

Güzel bir kadının gözlerine baktım, canlı bir gülümsemesi vardı ve kucağındaki bebeği öne doğru çıkardığı belinde tutuyordu. Üstündeki büyük beden elbise ve önlük bol gelmiş ve evcilik oynayan bir çocuk gibi görünmesine neden olmuştu. On beş ya da on altıdan büyük olamazdı.

Bana nasıl anlatabilirsin? diye sordum içimden. *Sana ne oldu?*

Yanımda duran Trent, birkaç fotoğrafa parmağını koymuştu. Onların altında daha da fazlası vardı, fotoğraflar üst üste tutturulmuştu. Büyük Trent titizlikle çalışmıştı.

“Arkalarda hiçbir şey yok,” diye belirtti Trent. “Sanırım bu yüzden bana bunların icabına bakmamı söyleyebildi. Zaten bilmediğin sürece, bunların kim olduğunu söylemen imkânsız.”

Duyduğum belirsiz his, üzüntüye yakındı. Dikkatimi dört kadının kumsalda kol kola durduğu fotoğrafa yönelttim. Fotoğraf siyah beyaz olsa da altmışlar dönemi yazlık elbiselerinin ve geniş kenarlı şapkaların canlı renklerini hayal edebiliyordum. Uzun, sarı buklelerinde güneş ışığının altın parıltısını görebiliyordum.

Kadınlardan biri büyükannemdi. Şapkasını eliyle tutuyordu. Ateş böceği bileziği kolundan sarkıyordu.

Diğer üç kadın da büyükannemi andırıyordu. Aynı sarı bukleler, aynı soluk, muhtemelen mavi gözler. Akraba olmaları gayet mümkündü ama hiçbirini tanıımıyordum.

Hepsinde büyükanneminkiyle aynı ateş böceği bilezikleri vardı.

Arka tarafta, fotoğrafın odak noktasından uzakta, küçük oğlanlar gelgit noktasına çömelmiş, kovalar ve kum ile kale inşa ederken dizleri öne doğru bükülmüştü.

Onlardan biri babam mıydı?

Fotoğrafa işaret ettim ve Trent uzanarak benim için onu aldı. Raptiyeyi çıkardığında, küçük ve beyaz bir şey düştü, rüzgârda sürüklenen bir uçurtma gibi süzüldü. Daha onu almak için eğilmeden önce bile tanıdık gelmişti.

Bunun büyük bir hâli, May Crandall'ın huzurevindeki odasında, sedefli çerçevesinde duruyordu.

Bir ses havayı kesti ama o kadar odaklanmışım ki konuşanın kendim olduğunu fark etmedim bile. "Bu fotoğrafı daha önce görmüştüm."

18. BÖLÜM

Rill

Evin için zifiri karanlıktı. Tüm ışıklar söndürülmüştü ve perdeler ay ışığının yatak odası pencerelerinden içeriye girmesine mani oluyordu. Etrafımdaki çocuklar uyurken yataklarında dönüp duruyor, sayıklıyor ve dişlerini gıcırdatıyorlardı. Onca zaman bodrumda tek başıma hapis kaldıktan sonra, birileriyle olmak rahatlatıcıydı ama gerçekte, burası güvenli bir yer değildi. Kızlar hikâyeler anlatıyorlardı. Riggs'in bazen geceleri geldiğini ve kimi isterse aldığını; özellikle de kolayca taşıyabileceği küçük çocukları tercih ettiğini söylüyorlardı.

Ben taşınmak için fazla büyüktüm. Öyle umuyordum. Ama öyle olup olmadığını öğrenmeyi istemezdim.

Bir gölge kadar sessiz, battaniyemden sıyrıldım ve parmak uçlarımda yürüdüm. Bu gece yeni yatağıma geçmeden önce de çoktan dikkatli bir şekilde yürümüştüm. Gıcırdayan döşemelerin nerede olduğunu biliyordum. Kapıya kaç adımla gidildiğini biliyordum, merdivenlere kaç adımla gidildiğini, çalışanların uyukluyor olduğu mutfağın oradaki salonu geçmenin en güvenli yolunu biliyordum. James, gece Bayan Murphy'nin çöreklerini çalmak için aşağı inip mutfığa gitmekle alakalı her şeyi bana anlatmıştı. Bundan nasıl paçayı sıyırdığını biliyordum.

Ama James'in keşfettikleri, sonunda onu kurtarmamıştı, bu yüzden Silas'a burada Fern'in dönmesini bekleyeceğimi söylemeye giderken dikkatli olmalıydım. O döner dönmez, onu alacaktım, karanlıkta kaçacaktık ve Silas bizi nehre, evimize götürecekti; tüm bu korkunç zamanlar sonunda bitecekti.

Ya yaptıklarından sonra Briny ve Queenie dönmemi istemiyorlarsa? Belki kendimden nefret ettiğim kadar onlar da benden nefret ederler. Belki şu anda olduğum zayıf, acınası kıza bakınca kimsenin istemediği birini görürler.

Zihnimi susturdum çünkü müsaade ederseniz, zihninizi sizi mahvedebilir. Dikkatli olmam ve her şeyi doğru yapmam gerekiyordu ki yakalanmayayım.

Düşündüğüm kadar zor değildi. Çok vakit geçmeden alt kattaydım. Mutfağın oradaki odadan ufak bir ışık huzmesi geliyordu. İçerideki biri, gürültülü bir şekilde horluyordu. Kapının yanında ağır, beyaz ayakkabılar içindeki bir çift ayak güve kanatları gibi dışarı sarkmıştı. Kimin olduğunu görmek için bakmama gerek bile yoktu. Ocağın oradan duvara doğru süzülüm ve James'in dediği gibi gölgelerde saklandım. Geceliğimin aşınmış ucu ocağın sert, demir yüzeyine takıldı. Çok ses çıkarmış gibi geldi bana ama gerçekte çıkarmamıştı.

Çekip açarken banyonun perdeli kapısı biraz gıcırdadı. Durdum, nefesimi tuttum ve kulaklarımı dikip evi dinledim.

Hiç ses yoktu.

Fısıltı kadar sessizce dışarı çıktım. Verandanın döşemeleri çiy ile ıslanmıştı, aynı *Arcadia*'nın iskelesi gibiydi. Tepemde çekirge ve cırcırböcekleri gökyüzünün kalp atışı gibi duyuluyordu ve milyonlarca yıldız uzaktan görünen kamp ateşleri gibi parlıyordu. Yarım ay ağır bir şekilde geçiyordu arkaya doğru sallanarak. Ben geçerken yağmur varilindeki suyun yüzeyinde aksi dalgalanıyordu.

Birden, tekrar evimdeydim. Gece ve yıldızlardan bir battaniye ile örtülmüştü üstüm. Battaniye bir parçamdı ve ben de onun bir parçasıyım. Kimse bana dokunamazdı. Kimse bizi birbirimizden ayırt edemezdi.

Ben bahçede koşarken kurbağalar vrakladı ve gece kuşları öttü, ince gecelik bacaklarıma dolanıyordu ve ipekotu kadar beyazdı. Arka çitin yanında, kızılcık çalılıklarına yaklaştım ve çobanaldatan kuşu sesi çıkardım.

Bir yankı ile yanıt geldi. Gülümsedim ve yaseminin tatlı, ağır kokusunu içime çekip sesin geldiği yöne doğru koştum. Çite ulaşmak için büyük çocukların tünelini aştım. Silas diğer taraftaydı. Ayın gölgeleri altında yüzünü göremiyor, yalnızca kasketinin dış çizgilerini ve bir kurbağanın gibi bükülmüş yumru bacaklarını görebiliyordum. Benim için parmaklıklara doğru uzandı.

“Hadi gidelim,” diye fısıldadı, sonra çıplak elleriyle, çekecekmiş gibi parmaklıklardan birine tutundu. “Bunu epey kestim. Çekince...”

Elini tutarak onu durdurdum. Eğer deliği açarsa, büyük çocuklar yarın sabah saklanma yerlerine geldiklerinde onu görürlerdi. “Yapamam.” İçimdeki her şey, *Durma! Koş!* diye bağıırıyordu. “Henüz ayrılamam. Fern geri dönüyor. Onu alan insanlar artık onu istemiyormuş. Yarın geceye dek beklemem gerek ki onu da yanıma alabileyim.”

“Şimdi çıkmalısın. Fern için geri dönerim.”

Şüphe zihnimi esir alıp aklımı karıştırdı. “Hayır. Gittiğimi fark ettikleri anda, çitteki deliği gördükleri anda, onu asla buradan dışarı çıkaramayacağız. Yarın gece tekrar çıkabilirim. Ve bir de küçük bir çocuk daha var, Stevie. O da nehirden. Onu burada bırakamam.” Nasıl başaracaktım? Stevie’nin nerede uyuduğunu biliyordum ama onu bebek odasından alıp

Fern de yanımdayken bir de kimsenin bizi görmemesini sağlamak...

Mümkün görünmüyordu.

Yine de Silas'ın burada olması, kendime güvenmemi sağladı. Cesur olmamı sağladı. Her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum. Bir yolunu bulacaktım. Fern ve Stevie'yi burada bırakamazdım. Onlar nehre aitti. Onlar bize aitti. Bayan Murphy ve Bayan Tann benden yeterince çalmışlardı. Onu geri istiyordum. Tekrar Rill Foss olmak istiyordum.

Tüm bunlar sona ermeden önce, kız kardeşlerimi, erkek kardeşimi bulacak ve onları *Arcadia*'ya, evimize götürecektim. Bunu yapacaktım.

Silas uzandı ve uzun, ince kollarını bana sardı. Ona yaslanınca şapkası yere düştü. Alnını yanağıma yaslamıştı ve kuzguni saçları yüzümü gıdıklıyordu.

“Oraya geri dönmeni istemiyorum.” Elini saçlarıma götürdü, yumuşakça ve dikkatle. Kalp atışlarım hızlandı.

Çitten dışarı çıkmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. “Sadece bir gün daha.”

“Yarın gece burada olacağım,” diye söz verdi Silas.

Yanağımdan öptü. İçimde yeni bir şeyler titredi, bu his karşısında gözlerimi sımsıkı yumdum.

Onu orada bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Emekleyip çıkarken, metaldeki yeni kesikler fark edilmesin diye parmaklıklara çamur sıvadığını gördüm. Büyük oğlanlardan biri tüneldeyken çite yaslanırsa kırılmamasını umdum.

Neredeyse hiç nefes almadan eve döndüm ve üst kata çıktım. Üst kata çıkınca, banyo sırasına girdiğimiz korkuluklara doğru ilerlemeden önce koridoru kontrol ettim ve ses var mı diye dinledim. Merdivenlerdeki camdan yansıyan ay ışığı ve uyku sesleri

haricinde bir şey yoktu. Küçük çocuklardan biri rüyasında konuşuyordu. Dondum ama sonra aynı hızla sesi kesildi.

Sadece on beş adım sonra tekrar odamda olacaktım. Başarmıştım. Nereye gittiğimi kimse bilmeyecekti. Yarın, bir kez yapmış olduğum için daha da kolay olacaktı. James haklıydı. Eğer akıllıysan, burada bir şeylerden paçayı yırtmak çok zor değildi.

Hepsini kandırabilirim. Bu fikir içimi sardı. Sanki onlardan bir şey almışım, bana ait olan ve çaldıkları bir şeyi geri almışım gibi hissettirdi. Güç. Artık güçlüydüm. *Arcadia*'da güvende olduğumuzda ve nehir bizi buradan uzaklara taşıdığında, bu yerle alakalı her şeyi unutacaktım. Burada olanları kimseye anlatmayacaktım. Hiç olmamış gibi olacaktı.

Kötü insanlarla dolu, kötü bir rüya.

Fikre o kadar kaptırmıştım ki ayağımı yanlış yere bastım. Ayağımın altındaki döşeme gıcırdadı. Ağzımdan çıkmak üzere olan korku ifadesini yuttum, aşağıya baktım, sonra görevlilerden birinin gelme ihtimaline karşılık yapılacak en iyi şeyin acele etmek olduğuna karar verdim. Eğer yatakta olursam, kimin yatağından çıktığını bilme şansları...

Ona çarpana dek Bay Riggs'i görmedim. Bebek odasından çıkıyordu. Sendeleyerek geriledi, ben de aynısını yaptım. Omzu duvara çarptı ve "Ooof!" diye fısıldadı.

Kaçmak için döndüm ama geceliğimden ve saçımdan yakaladı. Kocaman eliyle ağzımı ve burnumu kapattı. Ter, viski, tütün ve kömür tozu kokusu burnuma doldu. Başımı o kadar geriye yatırdı ki *Tam burada boynumu kıracak. Boynumu kıracak ve beni merdivenlerden atıp düştüğümü söyleyecek. Her şey böyle son bulacak...* diye düşündüm.

Onu görebilmek için gözlerimi açtım. Etrafına bakınıp beni nereye götüreceğine karar vermeye çalışıyordu. Beni bodruma

götürmesine izin veremezdim. Eğer öyle yaparsa, öldüm demekti. Bunu biliyordum. Yarın Fern dönecekti ve ben burada olmayacaktım.

Merdivenleri kontrol etti ve ayakları üzerinde sallandı. Botu ayak parmağımı ezdiğinde gözlerimin önünde yıldızlar çaktı, acıyla inledim. Elini daha da sertçe ağzıma bastırdı ve gelen havayı kesti. Sırtımdaki kemiğin çatırdamasını duydum. Çırpındım, ittim ve kurtulmaya çabaladım ama sadece beni daha da sertçe kendisine bastırdı, beni ayağa kaldırdı ve koridordan, banyo kapısının oradaki gölgelere doğru sürükledi. Parmaklarıyla kapı kolunu aradı. Sızlandım, tepindim ve elini çekmeye çalıştım, en sonunda boğazından alçak bir homurtu yükseldi ve kapıyı açabilmek için beni duvara yasladı. Karnını göğsüme bastırmıştı, gözlerim kararıyor ve ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu.

Yüzünü kulağıma yaklaştırdı. “Sen ve ben arkadaş ol-olabiliriz. Sana na-naneli şeker ve ku-ku-kurabiyeler getiririm. Sen ne istersen. Arkadaş ol-olabiliriz.” Yanağını çeneme ve omzuma sürdü, saçımı koklarken bıyıkları batıyordu, sonra yüzünün geceliğimin boynuna gömdü. “Sen dı-dışarısı gibi kokuyorsun. Aş-aşağıda büyük oğlanlardan bi-biriyle mi buluştun? Yine bir erkek ar-arkadaşın mı var?”

Sesi uzaklardan geliyor, nehrin serin sabahlarındaki sis boruları gibi yankılanıyordu. Dizlerim büküldü. Ayaklarım karıncalanıp hissizleşmişti. Ne duvarı ne de onu hissediyordum. Kaburgalarım oltaya takılmış bir balığın solungaçları gibi sarılıyordu.

Işık perileri gördüm. Karanlıkta çılgınca dans ediyorlardı.

Hayır! dedim kendime. *Hayır!* Ama savaşıacak bir şey kalmamıştı. Vücudum gitmişti. Belki boğulur ve ölürdüm. Umam rım öyle olurdu.

Aynı hızla beni serbest bıraktı, vücudunun değdiği yere soğuk hava çarptı ve ciğerlerime hava doldu. Duvarda aşağıya doğru kayarak bir yığın hâlinde, baygın bir şekilde düştüm ve gözlerimi kırıştıtarak yerden kalkmaya çalıştım.

“Bay Riggs?” Merdivenlerden bir görevlinin tiz sesi geldi. “Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?”

Görüşüm açıldı ve Riggs’in, kadının beni görmesine mani olmak için önümde dikildiğini gördüm. Gölgelere doğru çekilip sıkıca duvara yaslandım. Eğer beni burada yakalarlarsa, başı belaya giren ben olacaktım, o değil. Tekrar kilit altında tutulabilirdim ya da daha kötüsü olurdu.

“Bir sü-süre önce gök gürlemesi du-duydum. Pe-pencereleri kapamak ge-gerek.”

Görevli korkuluklara geldi. Ay ışığı kadına vurdu ve onun, Bayan Dodd ayrıldıktan sonra gelen yeni kadın olduğunu gördüm. Onu pek tanımıyor, sert biri midir bilmiyordum. Sesi ku-lağa sert geliyordu. Riggs’in burada olmasından hoşlanmamıştı, bu açıktı. Eğer ona bulaşırsa, Bayan Murphy’nin evinde pek uzun ömürlü olmazdı.

“Ben bir şey duymadım.” Bir ileri bir geri giderek yatak odası kapılarını kontrol etti.

“Du-duyduğumda dı-dışardaydım. Miyavlayan so-sokak kedileri olmalı. Onları öldürmek için tü-tüfeğimi aldım.”

“Tanrı aşkına. Herkesi ayağa kaldırdın. Kediler bir şeye zarar vermiyordur.”

“Ku-kuzen Ida buraya ait olmayan şeylerin bu-buralarda dolanmasından hoşlanmaz.” Kuzen Ida derken, Bayan Murphy’yi kast ediyordu. Aynı zamanda yeni çalışana da yerini bilmesini ima ediyordu.

“Camları kendim kontrol edeceğim.” Kadın geri çekilmiyordu ve ben buna memnun muyum, değil miyim bilmiyordum. Yaklaşmaya devam ederse beni görecekti. Giderse, Riggs beni banyoya sürükleyecekti. “Ben geceleri çocukları izlemek için maaş alırken, sizin uykunuzu bölmenize gerek yok, Bay Riggs.”

Benden uzaklaştı ve kadına yaklaştı, adımları dengesiz ve titrekti. Korkulukların köşesinde kadının yolunu kesti. İki gölge tek gölge hâlini aldı. Bir şeyler fısıldadı.

“Bay Riggs!” Kadının eli bir an için gölgeden çıktı ve sonra geri döndü. Şaplak sesi duyuldu. “İçiyor muydunuz?”

“Bana na-nasıl baktığını gö-gördüm.”

“Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Uslu dur yo-yoksa Kuzen Ida’ya söylerim. İnsanların bana so-sorun çıkarmasından hoş-hoşlanmaz.”

Duvara yanaşıp Riggs’in yanından geçti ve Riggs de ona izin verdi. “Benden... Benden uzak dur, yoksa... Yoksa ona kendim söylerim. Sarhoş olduğunu ve bana sulandığını söylerim ona.”

Riggs merdivenlere doğru hantal hantal yürüdü. “Ba-bakman gerek. Önce ufak oğlanlara di-dikkat etmelisin. Orada bi-biri yataktan kaçmış.” Aşağıya doğru yürürken ayakları ağır ağır yere vuruyordu. Döşemeler gıcırdayıp inledi.

Görevli kollarını kenetledi ve bebeklere bakmadan önce adamın ortadan kaybolmasını bekledi. Titrek bacaklarını üzerinde doğruldum ve yatağıma koşup örtüyü boynuma kadar çekerek sarıldım. Bu iyi olmuştu çünkü kadın az sonra bizim odamıza geldi, belki de Riggs’in buraya çok yakın durduğunu düşünmüştü.

Odada yürüdü, örtüleri kaldırıp her birimizi inceledi, sanki bir şeyi kontrol ediyor gibiydi. Benim yatağıma geldiğinde, uzun ve derin bir nefes aldım ve örtüyü kaldırıp bana dokun-

duğunda titrememek için elimden geleni yaptım. Belki hava yapış yapış sıcakken neden böyle sımsıkı örtündüğümü merak etmişti. Belki Riggs gibi üzerimdeki gece kokusunu almıştı.

Bir süre benim yatağımın yanında kaldı.

Sonunda gitti, karanlığı izleyerek orada dikildim. *Bir gün daha*, dedim kendime. *Sadece bir gün daha katlanmam gerek.*

Aynı bir yemin gibi, bunun burada son günüm olduğu üstüne tekrar tekrar düşündüm. Bunu yapmak zorundaydım. Aksi takdirde, o parmaklığı camdan sökmenin bir yolunu bulacak, oradan atlayacak ve bunun beni öldürmesini umacaktım.

Bu şekilde yaşayamazdım.

Bu kararın doğruluğunu bilerek uykuya daldım.

Nöbetler ve sıçramalarla sabah geldi. Uyanıp tekrar uyudum, görevlilerin bize yataklardan çıkmamızı ve kıyafetlerimizi giymemizi söylemelerini bekledim. Bundan önce ayaklanmam gerektiğini iyi biliyordum. Bayan Pulnik bana yatağımı ve altındaki, kıyafetlerimi koyduğum küçük kasayı göstermeden önce üst kat kurallarını anlatmayı ihmal etmemişti.

Ama o kasaya uzun süre ihtiyacım olmayacaktı. Bu gece buradan Fern ve Stevie ile beraber çıkmamızı sağlayacaktım, ne olursa olsun yapacaktım bunu. *Eğer mutfaktan bir bıçak kapıp geçmemize izin vermesi için birine saplamam gerekcekse de bunu yapacağım*, dedim kendime. *Kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğim.*

Ancak kahvaltı için aşağı inince tutması zor sözler verdiği mi anladım. Sabahın ilk yaygarası, Bayan Pulnik'in mutfakta kumlu ayak izleri keşfetmesiyle kopmuştu. İzler kurumuştu, bu yüzden dün gecedan kaldıklarını biliyordu. Basamaklardan önce silikleşiyorlardı, bu yüzden de izlerin nereye kadar gittiğini kestiremiyordu ama izler, büyük oğlanlardan birine ait olduğuna emin olmasına yetecek kadar büyüktü. Onları

sıraya dizdi ve tek tek ize kimin ayağının uyduğunu görmek için baktı.

Büyük ayaklarım olduğunu henüz fark etmemişti. Masada, diğer kızlarla birlikte kendi yerimde durdum, ayak parmaklarımı içeri doğru kıvrıdım ve benim olduğum tarafa bakmamasını diledim.

Belki oğlanlardan birinin ayağı ize uyar, diye düşündüm. Bunun yanlış olduğunu biliyordum çünkü birinin başını belaya sokmuş olacaktım. Korkunç bir belaya hem de. Bayan Murphy de odadaydı ve kazandan yeni çıkmış bir kavanoz kadar sıcaktı. Kumaşı tamamen yırtılıp çıkmış bir şemsiye vardı elinde. Birini bununla dövmeyi planlıyordu. Sonrasında da muhtemelen dolap cezası verilecekti.

Dolaba kapatılamazdım.

Ama bu benim hatamken öylece dikilip bir başkasının cezalandırılmasına göz yumabilir miydim? Bunun, şemsiyeyle ona vuranın ben olmamdan farkı yoktu.

Banyonun ötesinde, perdeli kapının arkasında duran Riggs'i gördüm. Gösteriyi izliyordu. Başını sallayarak bana gülümsedi ve tenimin buz kesmesine neden oldu.

Yeni görevli köşeden bir bakış attı, koyu renk gözleri titriyordu. Böyle bir şeye hiç şahit olmamıştı. "Ben... Ben olabiliyim," diye söyleyiverdi. "Bay Riggs dışarda başiboş kediler olduğundan bahsetmişti ve onları kovalamak için dışarı çıktım."

Bayan Murphy onu duymadı bile. "Sen karışmayacaksın!" diye bağırды. "Ve *senin* ayakların fazla küçük. *Kimi* koruyorsun sen? *Kimi*?"

"Kimseyi." Gözleri bana kaydı.

Bayan Murphy ve Bayan Pulnik onları takip etmeye çalıştı. Zaman âdeta durdu.

Sakin ol. Sakin ol, diye düşündüm. *Hareket etme*. Donmuş bir şekilde dikildim.

“İzler dü-dün akşamdan kalma ol-olabilir. Yağmur va-va-rilinin orada çamur va-vardı,” diye Riggs araya girdi, şimdi herkes masada benim durduğum tarafa bakıyordu. Başta, Riggs’in yardım etmek istediğini düşündüm ama sonra, sadece bu akşam kilit altında olursam bana ulaşamayacağı için bunu yaptığını anladım.

Bayan Murphy tek elini ona doğru kaldırdı. “Sen sus. Dü-rüst olmak gerekirse, bu küçük *nankörlere* fazla iyi davranı-yorsun. Onlara biraz iyi davran hemen tepene çıkarlar.” Şem-siye-yi avcuna vurdu ve masada benim durduğum tarafa baktı. “Pekâlâ... Oğlanlardan biri değilse... O hâlde kim olabilir?”

Dün gece karşımdaki yatakta yatan kız, Dora başını geriye savurdu, bacakları üzerinde sallandı ve yere düşüp bayıldı.

Kimse yerinden kıpırdamadı.

“O değil, sanırım,” dedi Bayan Murphy. “Ve eğer o değilse, *kim?*” Şemsiye büyücü asası gibi havada bir daire çizdi. “Ma-sadan uzaklaşın, kızlar.” Gözleri parladı. “Küçük Sindrella kim olabilir bir bakalım.”

Telefon çaldı ve herkes yerinden zıpladı. Sonra Bayan Murp-hy cevaplayıp cevaplamamayı düşünürken hepimiz, görevliler bile heykel gibi dikildik. Cevaplarken telefonu sertçe duvardan çekti ama kimin aradığını anladıktan sonra sesi bal tatlılığın-daydı.

“Tabii, *evet*. Günaydın, Georgia. Bu erken saatte seni duy-mak ne kadar hoş.” Duraksadı ve sonra, “Evet, *evet*. Ah, *elbette*. *Saatlerdir* ayaktayım. İzin ver ofisime gideyim de özel olarak konuşalım,” diye devam etti.

Telefondan yankılanan sesler kovboy filmlerindeki silahlar gibi pat-pat-pat ses çıkarıyordu.

“Ah, anlıyorum. Elbette.” Bayan Murphy şemsiyeyi bıraktı ve elini alnına götürdü, dudaklarının ardında görünen dişleri, aklıma onu son gördüğüm geceki hâliyle Queenie’yi getiriyordu. “Pekâlâ, evet, saat ona kadar halledebiliriz ama pek tavsiye etmem. Görüyorsun ya...”

Telefondan yüksek sesli ve hızlı konuşmalar duyuldu.

“Evet, anlıyorum. Geç kalmayacağız,” dedi Bayan Murphy dişlerinin arasından ve âhizeyi yerine çarptıktan sonra gözlerini kısarak beni işaret etti, dudakları gerilmişti. “Onu alın ve yıkayıp çiçekli bir elbise giydirin. Gözlerine uyacak mavi bir şeyler olsun... Askılı olsun. Bayan Tann saat onda şehirdeki otelde olmasını istiyor.”

Bayan Pulnik’in yüzü Bayan Murphy’ninkine benziyordu. Şu an bana yapmak istedikleri son şey beni yıkayıp saçlarımı taramak ve bana bir elbise giydirmekti. “Ama... O...”

“Bana itiraz etme!” diye kükredi Bayan Murphy, sonra kızıl çocuğu sertçe kafasından çekti, çünkü en yakınında o vardı. Parmağını odaya sallarken herkes geri çekildi. “Hepiniz neye bakıyorsunuz öyle?”

Çocuklar otursalar mı, yoksa oldukları yerde mi kalsalar, bilemediler. Bayan Murphy döner kapıyı vurup çıkana dek beklediler. Sonra menteşeler hâlâ çatırdarken sandalyelerine çöktüler.

“Seninle kendim ilgileneneğim.” Bayan Pulnik beni kolumdan tuttu ve sertçe sıktı. O ya da bu şekilde benden intikam alacağını biliyordum.

Ama aynı zamanda Bayan Tann’ın planı her ne ise, onun daha da kötü olabileceğini de biliyordum. Görevliler tarafından otele götürülen çocuklarla alakalı hikâyeler dolaşıyordu.

“Onun üzerinde yara izi bırakmayın!” Bayan Murphy’nin emri koridorda yankılandı.

Böylece kurtulmuş oldum ama aslında, kurtulmamıştım. Bayan Pulnik saçıma asılıp beni çevirdi. Sonraki saat boyunca canımı yakabilmek için elinden geleni yaptı ve başarılı oldu da. Bayan Murphy'ye katılmak için arabaya yürürken başım zonk-luyordu ve ağlamasam daha iyi olacağı söylendiği için, gözle-rim akmayan yaşlar yüzünden yanıyordu.

Bayan Murphy arabada tek kelime etmedi. Bundan mem-nundum. Kendimi kapıya yapıştırdım ve camdan dışarıya bak-tım; korkmuş, endişeli ve yaralıydım. Bana ne olacağını bilmi-yordum ama iyi bir şey olmayacağından emindim. Burada iyi olan hiçbir şey yoktu.

Şehre giderken nehrin yanından geçtik. Tekneler, dubalar ve vapurlar gördüm. Araba sirklerde çalan müzikle dolunca, ak-lıma yakınımızdan vapurlar geçerken *Arcadia*'nın iskelesinde dans eden Gabion geldi. Bizi deliler gibi güldürürdü. Kalbim suya gitti ve *Arcadia*'yı ya da Yaşlı Zede'nin teknesini, herhangi bir yüzer kulübeyi görmeyi umdum ama hiçbir şey yoktu. Karşı taraftaki nehir kampı boştu. Sadece ölü ateş alanları, çiğnenmiş otlar ve birilerinin yakmak için topladığı ama öylece duran bir yığın vardı. Yüzer kulübelerin hepsi gitmişti.

İlk kez o an ekim ayının gelmiş olması gerektiğini fark ettim. Kısa zaman içinde, akçaağaçlar ve okaliptüsler de-ği-şecek, yaprakları kızarıp sararacaktı. Nehir çingeneleri çok-tan kışların sıcak geçtiği ve suların iri kedi balıklarıyla dolu olduğu güneye doğru uzun, yavaş yolculuklarına başlamış olmalılardı.

Briny hâlâ burada, dedim kendime ama birden, bir daha onu, Fern'i ya da sevdiğim herhangi birini asla görmeyecek-mişim gibi hissettim. Bu his beni tamamen yuttu ve tek yapa-bildiğim zihnimin vücudumu terk etmesine izin vermek oldu. Şoför arabayı yüksek bir binanın önüne park ettiğinde orada

değildim. Bayan Murphy'nin eğer doğru durmazsam yapacaklarıyla alakalı beni tehdit ettiğini zor duydum. Elbisem üzerinden çimdikleyip kaburgalarım üzerindeki deriyi çevirdiğinde ve burada benden ne istenirse onu yapmamı, kimseye hayır demememi, ağlamamamı ve devam etmemi söylediğinde canım pek yanmamıştı.

"Küçük bir kedi yavrusu kadar tatlı olacaksın." Derimi daha da sertçe sıktı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Yoksa üzülürsün... Ve küçük arkadaşın Stevie de üzülür. *Ona* bir şey olmasını istemezsin, değil mi?"

Kaldırıma çıkıp beni de sürükledi. Etrafımızdan iş kıyafetleri giymiş erkekler geçti. Kadınlar parlak paketlerle dolanıyordu. Bebeğinin pusetini iten kırmızı paltolu bir kadın otelden çıktı, geçerken bize bir bakış attı. Kibar bir yüzü vardı, ona koşmak istedim. Paltosuna asılmak ve ona her şeyi anlatmak istedim.

Yardım edin, diyecektim.

Ama yapamazdım. Eğer yaparsam acısını Stevie'den çıkaracaklarını biliyordum. Ve muhtemelen Bayan Murphy'nin evine döndüğü zaman Fern'den de çıkaracaklardı. Ne olursa olsun, bugün uslu durmalıydım. Ne derlerse yapmalıydım ki gece döndüğümüzde beni kitlemesinler.

Sırtımı dikleştirdim ve kendime bunun son olduğunu söyledim. *Bana son kez zorla bir şey yaptıracaklar.*

Her ne olursa olsun, dediklerini yapacaktım.

Ama kalbim çırpındı ve karnım bir yumruk gibi sıkıştı. Üniformalı bir adam kapıyı açtı. Bir asker ya da prenze benziyordu. Masal kitaplarındaki prenslerin yaptığı gibi beni kurtarmasını istedim.

"İyi günler." Bayan Murphy gülümsedi ve burnunu kaldırarak içeri yürüdü.

Otelin içinde insanlar gülüyor, konuşuyor ve bir restoranda öğle yemeği yiyorlardı. Hoş bir yerdi, şatoya benziyordu ama bugün gözüme güzel görünmemişti. Daha çok bir tuzağı andırıyordu.

Asansör görevlisi düğmelerin yanında bir heykel gibi dikiyordu. Küçük kutu bizi yukarıya, yukarıya, daha da yukarıya çıkarırken nefes dahi almıyor gibiydi. İndiğimizde, adam bana doğru üzgün bir bakış yolladı. Beni nereye götürdüklerini biliyor muydu; başıma gelecekleri biliyor muydu?

Bayan Murphy beni koridordan yürüttü ve kapıyı çaldı.

“İçeri gelin,” dedi bir kadın. Girdiğimizde, Bayan Tann, güneş karşısında dinlenen bir kedi gibi kanepeye serilmişti. Arkasındaki perdeler açıldı ve büyük bir camdan tüm Memphis şehri görünüyordu. O kadar yukardaydık ki, diğer çatıları tepeden görüyorduk. Hayatımda hiç bu kadar yüksekte bulunmamıştım.

Ellerimi yumruk şeklinde sıktım ve fırfırlı önlüğümün altına saklayıp hareket etmemeye çalıştım.

Bayan Tann’ın elinde yarısı dolu bir kadeh vardı. Bir süredir buradaymış gibi duruyordu. Belki de otelde yaşıyordu?

Kahverengi içeceği hafifçe çalkaladı, koltuğun karşısındaki bir kapiya doğru kaldırdı. “Onu yatak odasına götür, başka bir şeye gerek yok Bayan Murphy. Çıkmadan kapıyı örtün... Ve ona, aksi söylenmedikçe sessizce oturmasını söyleyin. Adamla önce burada konuşacağım ve... Anlaşmamızın geçerli olduğu teyit edeceğim.”

“Kalmamda sakınca yok, Georgia.”

“Eğer öyle istiyorsan.” Kapıya doğru giderken beni izledi. Bayan Murphy koltuk altımdan tutarak dengemi bozuyordu. “Dürüst olayım, daha iyi seçenekler vardı ama neden onu istediğini görebiliyorum,” dedi Bayan Tann.

“Herhangi birinin onu neden isteyebileceğini anlamıyorum.”

Yatak odasında, Bayan Murphy beni yatağa oturttu; fırırlı elbisemi kabarttı ki yastıktan bir bebek gibi görüneyim. Saçlarımı öne atıp uzun bukleler hâlinde omuzlarımdan dökülmesini sağladı ve sonra da yerimden bir santim bile kıpırdamamamı söyledi. “Bir santim bile,” diye tekrarladı kapıdan çıkarken. Sonra çıkıp kapıyı kapıttı.

Diğer odada onun ve Bayan Tann’ın konuştuğunu duydum. Manzara hakkında sohbet edip içkilerini yudumladılar. Sonra sadece sessizlik ve uzaktan gelen şehrin sesleri vardı. Kornalar çaldı. Bir tramvayın zili çaldı. Bir gazeteci çocuk bağırdı.

Ön kapıda bir tıklama duyana dek ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Bayan Tann kapıyı açtı, yapış yapış bir tatlılık içindeydi, sonra bir erkek sesi duydum ama yakınıma gelene dek ne dediklerini çıkaramadım.

“Elbette, o *tamamen* sizin... Eğer hâlâ onu istediğinize eminseniz elbette,” dedi Bayan Tann.

“Evet ve böyle kısa bir zaman içinde ayarlamalarınızı değiştirdiğiniz için minnettarım. Eşim son yıllarda çok sıkıntı çekti, çoğunlukla haftalarca yatağa bağlanarak kendisini odaya kilitleyip benden uzaklaştı. Başka ne yapabilirdim?”

“Doğru. Kızın ne şekilde ihtiyaçlarınızı karşılayabileceğini görebiliyorum ama daha... Daha uslu çocuklarımız da var,” diye önerdi Bayan Tann. “Daha büyük yaşlarda pek çok kızımız var. İstememiz yeter.”

Lütfen, diye düşündüm. *Başka birini seç.* Ve sonra bunun yanlış olduğunu fark ettim. Başka çocukların başına kötü şeyler gelmesini dilememeliydim.

“Hayır, özellikle onu istedim.”

Yatak örtüsünü sıktım. Avuçlarımı ıslatan ter kumaşa geçiyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Doğru dur. Ne olursa olsun, doğru dur.

Silas bu gece gelecek...

“Başka ne yapabilirim?” diye sordu adam tekrar. “Eşim çok kırılğan. Çocuk bir türlü susmuyor. Evdeki bitmeyen kargaşa ve gürültüye katlanamıyorum. Ben bir besteciyim, biliyorsunuz ve bu durum işimi etkiliyor. Tatil sezonu nedeniyle birkaç film için müzik yapmam gerek ve zamanım azalıyor.”

“Ah, efendim, bu kızın size *daha çok* sıkıntı çıkaracağına eminim,” diye araya girdi Bayan Murphy. “Ben onu sadece... Şey için istediğinizi düşünmüştüm... Onu *kalıcı olarak* götürmek istediğinizden haberim yoktu, yoksa daha önce araya girerdim.”

“Bunun önemi yok, Bayan Murphy,” diye azarladı Bayan Tann. “Bu kız kesinlikle, Bay Sevier *ne arzu ediyorsa* ona uyacak yaşta.”

“Evet... Evet, elbette, Georgia. Araya girdiğim için kusura bakma.”

“Kız her açıdan kusursuz, sizi temin ederim efendim. Lekelelenmemiş.”

Adam anlamadığım bir şey söyledi ve sonra Bayan Tann tekrar konuştu. “Çok iyi o hâlde. Belgeleri yanımda ve elbette, diğer evlat edinmeniz ile birlikte, işlemin sonuçlanması bir yılı bulacak ama o konuda bir sorun çıkmasını beklemiyorum, özellikle de sizin konumunuzdaki bir müşteri için.”

Konuşma sessizleşti. Kâğıt hışırtıları duyuldu. “Sadece Victoria’nın tekrar mutlu olmasını istiyorum,” dedi adam. “Karımı çok seviyorum ve bu son yıllar tam bir işkenceydi. Doktorlar, kötü ruh hâlini aşmanın tek yolunun ona geçmişe değil de geleceğe bakmasını sağlayacak geçerli bir sebep bulmak olduğunu söylediler.”

“Bu tarz durumlar tam olarak bizim var oluş sebebimiz, Bay Sevier.” Bayan Tann’ın sesi ağlamak üzereymiş gibi titredi. “Bu fakir, kayıp çocuklar ve onlara ihtiyaç duyan aileleri, yorulmadan çalışmamda itici gücüm, ilham kaynağım oluyor. Gece gündüz yorucu işime ve bu küçük garibanların üzgün hâllerine katlanıyorum ki onları kurtarıp yeni bir yaşam vereyim, boş evleri de hayat dolu hâle getireyim. İyi bir aileden gelen biri olarak, daha kolay bir yol seçebilirdim ama kendini koruyamayanlar için birileri fedakârlıkta bulunup onları korumalı. Bu bir çağrıydı. Bu bana gelen ve hiçbir övgü ya da kişisel kazanç beklemeden istekle kabul ettiğim bir çağrıydı.”

Adam iç çekti, sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu. “Çok minnettarım, elbette. İşlemi tamamlamak için yapmam gereken başka bir şey var mı?”

“Hiçbir şey yok.” Ayak sesleri duyuldu ama yatak odasına yaklaşmıyor, uzaklaşıyorlardı. “Tüm evrak işi halledildi. Ödemeyi de yaptınız. O sizindir, Bay Sevier. Orada yatak odasında bekliyor ve yakınlaşmanız için ikinizi yalnız bırakacağız... Artık ne şekilde uygun görüyorsanız.”

“Ona sert davranmanızı tavsiye ederim. O...”

“Gelin, Bayan Murphy.”

Sonra gittiler ve ben öylece yatakta oturup adamı dinledim. Kapiya geldi ve diğer tarafında durdu. Nefes aldığını duydum, sonra nefesini bıraktı.

Dizlerimin üzerindeki elbiseye sımsıkı yapıştım, bedenim titriyordu.

Kapı açıldı ve sadece birkaç adım ötede, orada dikildi.

Bu yüzü biliyordum. Görüş partisinde yanımda oturmuş ve bana kaç yaşında olduğumu sormuştu.

Eşi de Fern’e kitap okuyan kadındı.

19. BÖLÜM

Avery

Önümdeki sürücü yavaşladı ama ben yolda at binen iki genç kıza bakmakla o kadar meşguldüm ki, neredeyse çok geç olana dek frene basamadım. Araba, binicilik faaliyetleri merkezine giden yola döndü. Kızların atlarıyla gittiği yer de orası olabilir mi diye merak ettim. At yarışları zamanı gelmişti. Daha gençken, ya izlemek ya da yarışmak için oraya giderdim ama bugünlerde, yetişkin hayatın, binicilik gibi bir zamanlar tutkuyla sürdürdüğüm faaliyetlere zaman bırakmamasına üzülmeye dahi zamanım yoktu.

Şu anda, aklım çoktan yolun kilometrelerce ötesindeydi ve May Crandall'ın huzurevindeki odasına giriyordu. Arkadaş canlısı stajyer Ian'a, kadının şimdiki yerini ve durumunu tespit edebilmek için birkaç basit telefon görüşmesi yaptırmıştım. May Crandall tekrar bakım merkezine dönmüştü ve oradakilere yeniden sıkıntı çıkaracak kadar iyi durumdaydı.

Arkamda, Trent kornaya bastı ve sanki *Dikkatini yola ver*, der gibi elini kaldırdı ama güneş gözlüğünün altından gülümseyordu.

Eğer ayrı bir arabada olmasaydı ona, *Gelmek konusunda ısrar eden sendin. Beklenmedik şeyler olabileceği konusunda seni uyardım, derdim.*

Muhtemelen güler ve bunu asla kaçıramayacağını söylerdi bana.

İlk kez okuldan kaçan, altıncı sınıfa giden bir çift gibiydik. İkimiz de bu sabah nerede olmamız gerektiğini bilmiyorduk ama dün gece, büyükbabasının ofisinde o fotoğrafı bulduktan sonra bu yolculuğa hayır diyemezdik. Leslie'nin sabah erkenden gelen, cevaplamadığım aramasına ve Trent'in emlak ofisindeki yarım düzine yeni müşteriye rağmen, dün gece aniden oluşturduğumuz planı değiştirmemiştik. O ya da bu şekilde, büyükannemin ve büyükbabasının neyi sakladığını, benim geçmişimle onunkinin ne şekilde bağlandığını ve May Crandall'ın bununla ne alakası olduğunu öğrenecektik.

Leslie'nin aramasını bilerek yanıtsız bıraktım. Trent de emlak ofisinin kapısına bir not astı. Günün ilk ışıklarıyla beraber yola koyulduk.

İki saatten biraz daha fazla zaman sonra, Aiken'daydık. Kahvaltı sonrası May Crandall'ı görmeyi planlıyorduk. May'den öğreneceklerimize bağlı olarak, sonrasında büyükannemin Lagniappe'deki evine gidebilirdik.

Zarif, ağaçlarla çevrili caddelerden geçerken araba sürme işine konsantre olmaya çalıştım, kıpırtısız manolyalar ve yüksek palmiye ağaçlarının gölgesi SUV'un üzerine düşüyor ve âdeta, *Ne bu acele? Yavaşla. Günün tadını çıkar,* diyordu.

Bir anlığına rahatladım ve kendimi, bunun herhangi bir yaz sonu sabahı olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ama huzurevi köşeden belirir belirmez bu illüzyon ortadan kayboldu. Cep telefonum, bunu vurgulamak ister gibi tekrar çaldı ve Leslie'nin ismi dördüncü kez ekranda belirdi. May Crandall ile görüşmem biter bitmez, görüşme ne getirirse getirsin, geldiğimi bildirmek zorunda kalacağım bana uygunsuz bir şekilde hatırlatılmıştı. Bugünün dünyasına ait sorunlar gerçek anlamda peşimdeydi.

En azından biliyordum ki eğer çağruların babamın sağlığı ile bir alakası olsaydı, beni Leslie değil, kız kardeşlerimden biri arardı. Bu yüzden, kesinlikle işle alakalı olmalıydı. Dün akşam Ian ile konuştuktan sonra bir şeyler olmuş olmalıydı, yoksa o bana söylerdi. Leslie muhtemelen *asla kaçırılmaması gereken* bir toplantı ayarlamıştı ve Edisto'daki mini gezimden erken ayrılıp eve dönmemi istiyordu. Ama bilmiyordu ki çoktan dönmüştüm.

Politikanın kaynayan kazanına dönme fikri beni biraz rahatsız ediyordu. Gerçekten, bunu düşünmek bile istemiyordum. Telefonumu titreşime aldım ve biriken mesajlara bakmadan çantama tıktım. Muhtemelen e-mailler de vardı. Leslie görmezden gelinmekten hoşlanmazdı.

Arabamı park edip panodaki eski fotoğrafların olduğu dosyayı ve Büyükanne Judy'nin zarfındaki belgeleri elime alınca Leslie ile alakalı tüm düşünceler ortadan kayboldu.

Trent benimle kaldırımda buluştu. "Bir daha ülkenin diğer ucuna araba sürmemiz gerekirse, ben kullanacağım."

"Neden, bana güvenmiyor musun?" Sırtımda tuhaf, küçük bir ürperti dolaştı ama onu aynı hızla savuşturdum. Tekrar Aiken'da olmak, Trent'i sevilesi bulsam da bunun asla bir arkadaşlığın ötesine geçmeyeceğini sert bir şekilde hatırlatıyordu.

Edisto'dan ayrılmadan önce, sadece herkes için adil olması adına, bir konuşmada nişanlımdan bahsetmiştim.

"Sana güveniyorum. Araba sürmene ise... güvenmiyor olabilirim."

"Kıl payı falan bile değildi." Kaldırımda yürürken birbirimize laf sokup durduk ve kapıya vardığımızda, istemesem de gülüyordum. Oda parfümünün kokusu ve baskın sessizlik sakinleşmemizi sağladı.

Trent'in ifadesi neredeyse ânında değişti. Gülümsemesi ortadan kayboldu. "Bu eskileri hatırlatıyor."

“Buraya gelmiş miydin?”

“Hayır ama felç sonrası büyükannemi götürdüğümüz yere çok benziyor. Başka çaremiz yoktu ama dedem için çok zor olmuştu. Altmış yıllık evlilikleri süresince bir iki geceliğine bile ayrı kalmamışlardı.”

“Başka çarenin kalmadığı bir noktada olmak çok zor.” Büyükanne Judy’nin durumundan haberdardı. Dün gece küçük kulübenin verandasında otururken, fotoğrafların ne anlama gelebileceklerinden bahsettiğimiz sırada söylemiştim.

Yanımızdan renkli önlük giymiş bir görevli geçti. Bizi selamladı, sanki beni tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra yoluna devam etti. Buna sevindim. En son istediğim şey, birilerinin burada olduğumun farkına varmasıydı. Bu Leslie ve babamın kulağına giderse, yoğun bir soru bombardımanı yaşanacaktı ve ne söyleyeceğimi bilemeyecektim.

May Crandall’ın odasının kapısında, birden, ona ne söyleyeceğimi de bilmediğimin farkına vardım. Fotoğraflarla oraya dalıp, *Siz ve büyükannem birbirinizin neiydiniz? Büyük Trent Turner’in bununla alakası ne?* diye mi sormalıydım?

Yoksa daha kurnazca bir yol mu izlemeliydim? May ile olan kısa münasebetim, buraya gelmemize nasıl tepki vereceğini kestirmeme yetmiyordu. Trent’in varlığının sihirli bir şekilde işe yaramasını umuyordum. Sonuçta, May yüksek ihtimalle Trent’in büyükbabasını tanıyordu.

Ya tüm bunlar, ikimizin birden buraya gelmesi ona fazla gelirse? O hastaydı. Onun için daha fazla soruna yol açmak istemiyordum. Aslında, buraya dönmüş olmak, ona yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini anlamamı sağlamıştı. Belki Yaşlı Hakları Derneği’nden Andrew Moore ile konuşabilirdim. O bana May gibi ailesi uzaklarda olan yaşlılara hizmet veren organizasyonlar konusunda önerilerde bulunabilirdi kesin.

Trent kapıda durdu ve isim tabelasını işaret etti. “Sonunda geldik.”

“Gerginim,” diye itiraf ettim. “Hasta olduğumu biliyorum. Onun ne kadar güçlü olduğunu...”

“Kim dolanıyor orada?” May, ben daha cümlemi tamamlayamadan kararsızlığımı son verdi. “Gidin buradan! Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Benim hakkımda fısıldaşmanızı dinlemeyeceğim!” Kapı ve çerçeve arasındaki küçük aralıktan bir terlik fırladı ve sonra bir saç fırçası önümüzden geçip gürültüyle koridora düştü.

Trent atılan eşyaları topladı. “Atışları iyi.”

“Beni rahat bırakın!” diye belirtti May.

Trent ile kararsız bir şekilde bakiştık ve kapıya yaklaşıp May’in elinde başka atacak şeyler olması ihtimaline karşı atış menziline kaçınarak seslendim. “May? Bir saniye dinle, olur mu? Ben Avery Stafford. Beni hatırladın mı? Birkaç hafta önce tanışmıştık. Ateş böceği bileziğimi beğenmiştin. Hatırlıyor musun?”

Sessizlik.

“Büyükannemin arkadaşın olduğunu söylemiştin. Judy. Judy Myers Stafford? Seninle yatağının yanındaki fotoğraf hakkında konuşmuştuk.” O günden sonra sanki hayatım tamamen değişmişti.

“Evet?” dedi May bir süre sonra. “İçeri gelecek misin, gelmeyecek misin?” Kapının arkasından çekilen yatak örtülerinin sesi geldi, hareket ediyordu. Bizi karşılamaya mı, yoksa yeni bir atışa mı hazırlanıyordu, bilmiyordum.

“Bir şeyler fırlatmaya devam edecek misin?”

“Etmezsem gitmezsin diye düşündüm.” Ama bu kez sesinde bir beklenti seziliyordu. Beni içeriye davet edince girdim ve Trent’i güvenli olan koridorda bıraktım.

Gözlerine uyan mavi sabahlığıyla yatakta doğrulmuş oturuyordu. Arkasındaki yastıklara rağmen, beni izleme tarzında soylu bir şeyler vardı, sanki huzurevi yılları öncesinde bile birilerini yatakta karşılamaya alışık gibi duruyordu.

“Bugün benimle konuşacak durumda olmanı umuyordum,” diye başladım. “Büyükanne seni sordum. Queen ya da Queenie diye birinden bahsetti ama tek hatırlayabildiği buydu.”

May sarsılmış göründü. “O kadar mı kötü?”

“Korkarım öyle.” Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyordum. “Büyükanne Judy mutsuz değildi. Sadece hatırlamakta zorlanıyor. Onun için çok zor.”

“Ve senin için de zor, tahminimce?”

May’in beklenmedik yorumu bazı hislere kapılmama yol açtı. “Evet, öyle. Büyükanne ve ben hep çok yakın olduk.”

“Yine de sana fotoğraftaki insanlardan hiç bahsetmedi mi?” Sorunun altında, bu kadının büyükanne yakından tanıdığı iması yatıyordu. Gerçeği hiç öğrenemezsem, May bana hiç söylemezse, bunu kabul edebileceğimden emin değildim.

“Büyükanne Judy yapabilseydi, artık anlatırdı diye hissediyorum. Ama o yapamadığı için senin anlatmanı umuyorum.”

“Bunun seninle hiçbir alakası yok.” May bana omzunu çevirdi, sanki doğrudan ona bakmamdan korkuyordu.

“Öyle olduğunu hissediyorum. Ve belki...”

Dikkatini kapıya çevirdi. “Dışarıdaki kim? Başka kim dinliyor?”

“Yanımda birini getirdim. Büyükanne benden neyi sakladığını bulmamda bana yardım ediyor. Sadece bir arkadaş.”

Trent içeri girdi ve elini uzatarak odayı aşip muhtemelen Eskimolara buz kalıpları satmasını sağlayabilecek türde bir gülümseme yolladı. “Trent,” dedi, kendisini tanıtarak. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Crandall.”

Kadın selamı kabul etti ve elini iki eli arasında hapsedip bana dönerken Trent'in hafifçe yatağa doğru eğilmesine neden oldu. "*Sadece arkadaş demek? Bundan şüpheliyim.*"

Biraz geriye çekildim. "Trent ile sadece birkaç gün önce, Edisto'ya gittiğimde tanıştık."

"Güzel yerdir Edisto." Gözlerini kısarak Trent'e odaklandı.

"Evet, öyle," diyerek katıldım. *Neden onu öyle inceliyordu?* "Büyükbabam yıllar boyunca orada çok vakit geçirdi. Clifford Amca bana onun köşkte yazmaktan hoşlandığından bahsetti. Belli ki o ve Trent'in büyükbabası orada... Bazı işler yapmışlar." Tam ona, kürsüdeki bir tanıkmış gibi yaklaşacakken, tavrındaki değişimi fark ettim. Saklamaya çalıştı ama oradaydı ve apaçık ortadaydı, her bir cümleyle daha da belli oluyordu.

Ne kadarını bildiğimi merak ediyordu.

"Soy isminizi duyduğumu sanmıyorum." Gözlerini kırıştı-rarak Trent'e baktı.

O cevap beklerken odadaki hava sıkışmış gibi geldi ama sonra Trent daha resmi bir şekilde kendini tanıttince, başını salladı ve gülümsedi. "Mmmm," dedi. "Evet, gözlerin ona çekmiş."

Ne zaman bir tanık konuşmaya başlayacak olsa hissettiği-me benzer bir heyecan hissettim. Bunu sağlayan çoğunlukla, tanıdık bir yüzün ortaya çıkması, geçmişte saklı kalmış bir bağlantının ortaya çıkması, çok uzun zamandır saklanan bir sırrın ucunun görünmesi olurdu.

May'in titreyen parmakları Trent'in elini bıraktı. Çenesine dokundu. Kirpikleri ıslandı. "Ona benziyorsun. O da yakışıklıydı." Zamanında, muhtemelen epey flörtöz, erkek dünyasında varlığını sürdürmekte zorlanmayan biri olduğunu belli eden bir tebessüm yolladı.

Trent bile biraz kızarmıştı. Bu şirindi. Aralarındaki etkileşimin keyfini çıkarmaktan kendimi alamadım.

May parmağını bana salladı. “Bu adam, kol kanat geren türden. Sözlerimi aklına yaz.”

Kızarma sırası bana gelmişti. “Maalesef, benim zaten bir ilişkim var.”

“Henüz bir evlilik yüzüğü göremiyorum.” May elimi tuttu ve nişan yüzüğümü inceledi. “Ve bir kıvılcımı gördüğüm anda tanırım. Ben bilmeyeceğim de kim bilecek? Şu noktaya dek üç koca eskittim.”

Trent’in dudaklarından bir kahkaha yükseldi ve başını eğerek küllü sarı saçlarının öne doğru düşmesine neden oldu.

“Ve hiçbirinin ölümüyle bir bağlantım yok, eğer merak ediyorsanız,” diye bilgilendirdi bizi May. “Her birini kalpten sevdim. Biri öğretmen, biri vaiz ve sonuncusu da hayatının sonlarında ilham bulmuş bir ressamdı. Biri bana *düşünmeyi*, biri *bilmeyi* ve biri de *görmeyi* öğretti. Her biri bana ilham verdi. Ben bir müzisyendim, anlarsınız ya. Hollywood’da çalıştım ve büyük gruplarla seyahat ettim. Elbette tüm bu dijital saçmalık öncesindeki görkemli zamanlarda oldu bu.”

Çantamdaki telefonum titredi. May kaşlarını çatarak çantama baktı. “O şeytan icatları. *Onlar* hiç icat edilmemiş olsa, dünya daha iyi bir yer olurdu.”

Telefonu tamamen sessize aldım. Eğer May sonunda, komodinindeki fotoğrafın hikâyesini anlatmak için hazırsa, hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Aslında, şimdi tanığı yeniden yönlendirme vakti gelmişti.

Zarfı açtım ve Trent’in kulübesinden aldığımız fotoğrafları çıkardım. “Aslında, bunları merak ediyorduk. Bunları ve Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu’nu.”

Yüzü ânında sertleşti. Bana sert bir bakış yolladı. “O kelimeleri tekrar duymasam da olurdu.”

Trent kadının elini elleri arasına hapsetti ve birbirine geçen parmaklara baktı. “Eğer üzücü anıları deşiyorsak özür dilerim, Bayan Crandall. Ama büyükbabam bana hiç anlatmadı. Yani, çok küçük yaşta evlatlık alındığını ve bunu öğrendikten sonra onu evlat edinen aileyle bağlarını kopardığını biliyorum. Ama yakın zaman öncesine dek Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu hakkında pek bir şey bilmiyordum. Belki yıllar içince ziyaretçiler geldikçe, gelip geçerken insanların büyükbabama oradan bahsettiklerini duymuşumdur. Büyükbabamın o insanlara bir şekilde yardım ettiğini biliyordum. O toplantıları mahrem alanlarda, ofisinde ya da teknesinde yapmaya dikkat ederdi. Büyükbabamın, emlak da olsa başka bir iş de olsa evde iş konusulmasından hoşlanmazdı. Büyükbabamın hobisi ya da ek işi, her neyse artık, bunun hakkında da, ölmeden önce kalan dosyaları halletmekte ona yardım edene dek hiçbir şey bilmiyordum. Bana kâğıtları okumamamı söylledi ve ben de okumadım. En azından birkaç gün önce Avery, Edisto’ya gelene dek.”

May’ın ağzı açık kalmıştı. Gözlerine yaşlar doldu. “Demek öldü ha? Çok hasta olduğunu biliyordum.”

Trent, büyükbabasını aylar önce kaybettiğini doğruladı ve May onu yanağından öpmek için kendisine doğru çekti. “O iyi bir adam ve kıymetli bir arkadaşı.”

“Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan mı evlatlık alındı?” diye sordu Trent. “Bu yüzden mi bu konuyla alakadardı?”

May hüzünlü bir şekilde başını salladı. “Evet, gerçekten öyleydi. Ve ben de öyleydim. Orada tanıştık. Elbette o zamanlar sadece üç yaşındaydı. Çok şirin bir ufaklıktı, tatlıydı. O zamanlar adı Trent değildi. Yıllar sonra, gerçekten kim olduğunu bulana dek ismini değiştirmede. Orada kalırken ondan ayrılan bir

ablası vardı. İki üç yaş kadar büyüktü ve sanırım, gerçek ismini kullanmanın onu bulmasına yardımcı olabileceğine inandı hep. Ama işe bakın ki birbirimizi bulmamız için çoğumuza yardımcı olan adam asla ablasını bulamadı. Muhtemelen hayatta kalamayanlardan biriydi ablası. Çok fazla kişi...”

Sesi çatallandı ve sustu. Yatakta dikleşip boğazını temizledi. “Mississippi Nehri’nde, babamın yaptığı bir yüzer kulübede doğdum. Queenie annem, ve Briny de babamdı. Üç küçük kız kardeşim vardı; Camellia, Lark ve Fern, bir de Gabion adında bir erkek kardeşim. O en küçüğümüzdü...”

Gözlerini yumdu ama hikâyesine devam ederken ince, mavi damarlı göz kapakları altında onların hareket ettiğini görebiliyordum. Sanki hayal ediyor, önünden geçen resimlere bakıyor gibiydi. Polis tarafından tekneden alınıp yetimhaneye götürüldüğünü anlattı. Belirsizlik ve korkuyla geçen haftaları, çalışanların acımasızlığını, kardeşlerinden ayrılışını anlattı; Trent’le okuduğumuz korkunç hikâyelere benziyordu anlattıkları.

Anlattığı hikâye hüzünlü olmasına rağmen etkileyiciydi. Yatağın iki yanında durup soluksuz dinledik. “Üç kardeşimin izini kaybettim,” dedi sonunda. “Ama Fern ile ben şanslıydık. Bir arada kaldık. Birlikte evlat edinildik.”

Camdan dışarı baktı ve bir anlığına, bize aklındaki her şeyi anlattı mı diye merak ettim. Sonunda, dikkatini Trent’e çevirdi. “Büyükbabanı bir çocuk olarak son gördüğümde, evde hayatta kalamayanlardan olacağından korkmuştum. O çok ürkek bir ufaklıktı. Başlı çalışanlarla belaya giriyordu hep. Oradan ayrılırken, artık resmen küçük erkek kardeşim olmuştu. Bir daha onu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yıllar sonra Trent Turner adında biri benimle iletişime geçince, onun bir dolandırıcı olduğunu düşündüm. İsmi tanımadım, elbette. Georgia Tann’ın, biyolojik ailelerinin onları bulmasını engellemek için, çocukla-

ra yeni isimler vermek gibi bir huyu vardı. Onu korkunç, acımasız bir kadın olarak hatırladığımı ve suçlarının ne boyutlara ulaştığının asla tam olarak anlatılmadığına inandığımı söyleyebilirim. Kurbanlarının bir kısmı büyükbabanın yaptığını yaparak doğum isimleri ve miraslarını aldı. Büyükbaban ölmeden biyolojik annesini bile buldu ve diğer akrabalarıyla bir araya gelebildi. Tekrar Trent oldu ama küçükken, ben onu Stevie olarak tanırdım.”

May’ın dikkati tekrar dağıldı, zihninin derinliklerinde bir yolculuğa çıkmış gibiydi. Dört kadının fotoğrafını biraz sallayarak hatırlatmaya çalıştım. Bu, mahkemede tanığı yönlendirirdi ama burada sadece hikâyeyi açığa çıkarmaya yarıyordu. “Fotoğrafta yanınızdakiler kız kardeşiniz ve büyükannem mi?”

Fotoğraftaki üç kadının kardeş ya da kuzen olduğunu biliyordum. Yüzlerine şapkalarının gölgesi düşse de bu açıktı. Büyükannemle benzerlikleri kafa karıştırıcıydı. Saç renkleri. Fotoğraftan bile anlaşılan açık renk gözler. Ama yüz yapıları, en azından görebildiğim kadarıyla farklıydı. Üç kız kardeşin de çehresi güçlü ve muhteşem bir şekilde yontulmuştu. Geniş, yuvarlak çeneleri, kavisli burunları ve uçları yukarıya kalkık, badem biçiminde gözleri vardı. Güzellerdi. Büyükannem de güzeldi ama onun fiziği ince ve kuş gibiydi, mavi gözleri yüzü için fazla büyüktü. Siyah beyaz fotoğrafta bile ışık saçıyorlardı.

May fotoğrafı aldı ve titreyen ellerinde tuttu. Sonsuza dek inceleyecek gibi duruyordu. Direktmemek için kendimi zorlamam gerekti. *Aklından neler geçiyordu? Ne düşünüyordu? Ne hatırlıyordu?*

“Evet. Üçümüz; Lark, Fern ve ben. Güzellik kraliçeleri.” Hızlıca muzip bir gülümseme yolladı ve Trent’in eline vurdu. “Sanırım büyükannen, biz ne zaman gelsek biraz endişeleniyordu. Ama buna gerek yoktu. Trent onu çok severdi. Birbirimizi bul-

mamıza yardım ettiği için minnettardık. Edisto bizim için özel bir yerdi. İlk kez yeniden bir araya geldiğimiz yerdı orası.”

“Büyükanmem ile orada mı tanıştınız?” Tüm bunlarla ilgili basit bir cevap duymak için can atıyordum. Onunla yaşayabileceğim bir cevap. Büyükanmemin, ailemizin Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu ile bağlantısı yüzünden kefarete ödeyen biri olduğunu öğrenmek istemiyordum; büyükbabalarımın, Georgia Tann’ı ve şebekesini koruyan, bu kadının suçları ve de kendi evlat edinme işlemleri ortaya çıkmasın diye bu rezalete göz yumanlar arasında olmalarını da. “İkiniz orada mı arkadaş oldunuz?”

Parmağı fotoğrafın beyaz çerçevesi üzerinde gezindi. Büyükanmem bakıyordu. Zihnine ya da daha iyisi, fotoğrafa girmeyi ne çok isterdim. “Evet, evet öyle oldu. Daha onu tanımadan sosyal etkinliklerde yollarımız kesişirdi; gerçi söylemeliyim, yakınlaşmadan önce, onun hakkında tamamen yanlış bir izlenime kapılmıştım. Sonra, sevdiğim bir arkadaşım oldu. Ve o kadar cömertti ki bazen Edisto’daki köşkü, birlikte vakit geçirebilelim diye bana ve kız kardeşlerime verirdi. Bu fotoğraf o gezilerimizden birinde çekildi. Büyükanmem de bize katılmıştı. Kumsalda hoş bir yaz akşamüstüydü.”

Açıklama beni rahatlattı ve burada kesmek istedim ama büyükanmemin köşkündeki daktilonun şeridinde neden *Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu* yazdığını ya da büyük Trent Turner’in neden büyükanmemle iletişim hâlinde olduğunu açıklamıyordu bunlar.

“Trent’in büyükbabası Büyükanne Judy için bir zarf bırakmıştı,” dedim. “Günlüğüne bakılırsa, sanırım hastalanmadan önce onu almayı planlıyormuş. Zarfın içinde, Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan belgeler vardı. Sağlık değerlendirmeleri ve Shad Arthur Foss adında bir çocuk için evlatlık verme belgeleri. Onları neden istemişti?”

Şimdi May'i hazırlıksız yakalamıştım. Bu hikâye bu kadarla kalmıyordu ama o, geri kalanını benden saklamak için çabalıyordu.

Göz kapakları titreyerek kapandı. "Ben aniden çok... çok yorgun hissetmeye başladım. Tüm bu... konuşmalar. Bu, normalde... Bir haftada yaptığımdan bile fazla."

"Büyükanneemin Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu ile bir bağlantısı mı vardı? Benim ailem de işin içinde miydi?" Eğer bugün öğrenmezsem, bir daha asla öğrenemeyeceğime dair bir his vardı içimde.

"Bunu ona sorman gerekecek." May yastığa uzandı ve abartılı bir şekilde nefes aldı.

"Yapamam. Sana bunu söyledim. O hiçbir şeyi hatırlamıyor. Lütfen, her ne olursa olsun bana gerçeği anlat. Arcadia. Onun bunlarla bir alakası var mı?" Yatak başlıklarını daha sıkı kavradım.

Trent uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Belki bugünkü burada bıraksak iyi olacak."

Ama May'in kendi kabuğuna çekildiğini, hikâyenin yağmurlu bir günde tebeşirle çizilmiş bir resim gibi ortadan kaybolduğunu görebiliyordum.

Yiten renklerin peşine düştüm. "Sadece, ailem bir şekilde... sorumlu mu diye öğrenmek istiyorum. Büyükanneemin neden buna karşı yoğun bir ilgisi vardı?"

May parmaklarımı bulana dek elini yatak başlığı üzerinde gezdirdi. Sonra onları, beni temin etmek ister gibi sıktı. "Hayır, elbette hayır, tatlım. Kafanı yorma sen. Bir seferinde, Judy bana hikâyemi yazmamda yardımcı olmuştu. Hepsi bu. Ama sonra vazgeçtim. Hayat bana, gidenlerin karalahana gibi olduğunu öğretti. Tatları acı olmaya meyilli oluyor. O yüzden onları uzun süre çiğnememek en iyisi. Büyükanne iyi bir yazardı ama o

evde yaşadıklarımızı duymak, onun için çok zordu. Yeteneğinin daha mutlu hikâyelerde kullanılması gerektiğine inanıyordum.”

“Hikâyeni yazmana mı yardım ediyordu? Hepsi bu mu?” Gerçekten de bu her şeyin özeti olabilir miydi? Büyük aile sırrı yok, Büyükanne Judy sadece bir arkadaşına yardım etmek için, etkileri hâlâ süren eski bir adaletsizliği aydınlatmak için yeteneğini kullanıyordu, öyle mi? Rahatladığımı hissettim.

Hepsi kulağa çok mantıklı geliyordu.

“Hepsi bu,” diye onayladı May. “Sana daha fazlasını anlatabilmeyi dilerdim.”

Son kısım sönmüş olması gereken bir ateşten çıkan duman gibi içimi gıdıkladı. Gerçeği anlatmayan tanıklar, kesin bir evet ya da hayır yanıt olarak verme konusunda zorlanırlardı.

Bana neyi anlatabilmiş olmayı diliyordu? Daha fazlası da mı vardı?

May, Trent’in elini buldu, sıktı ve sonra bıraktı. “Büyükbaban için çok üzgünüm. O hepimiz için Tanrı tarafından gönderilmişti. 96’da, eyaletteki evlatlık kayıtları açılmadan önce, akrabalarımızın nerede olabileceğini ve gerçekte kim olduğumuzu bulmamıza yardım edecek çok az şeyimiz vardı. O olmadan, Fern ile ben, asla kız kardeşimizi bulamazdık. Şimdi ikisi de öldü, Lark ve Fern. Onların ya da benim ailelerimizi rahatsız etmezseniz memnun olurum. Yeniden bir araya geldiğimizde kendi hayatları, eşleri ve çocukları olan genç kadınlardık. Birbirimizin hayatlarına karışmamayı tercih ettik. Diğerlerinin iyi olduğunu bilmek bizim için yeterliydi. Büyükbaban bunu anlamıştı. Umarım siz de bu arzumuza saygı gösterirsiniz.” Gözlerini açtı ve bana baktı. “İkiniz de.” Birden, tüm yorgunluk belirtileri ortadan kaybolmuştu. Bana attığı bakış yoğun ve talepkârdı.

"Elbette," dedi Trent. Ama peşinde olduğunun Trent'in cevabı olmadığını söyleyebilirdim.

"Kimseyi rahatsız etmek için çıkmadım yola." Şimdi konunun çevresinde dans eden bendim, bu da tutamayacağım sözler vermemek oluyordu. "Sadece büyükannemin bu konuyla bağlantısının ne olduğunu öğrenmek istedim."

"Ve şimdi de biliyorsun, yani her şey güzel." Bunu kararlı bir baş sallamayla vurguladı. Bununla beni mi, yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum. "Geçmişimle barıştım. Bir daha asla anlatmamayı umduğum bir hikâye bu. Önceden söylediğim gibi, büyükannene bile her şeyi anlatmaktan vazgeçtim. Neden şimdi böyle bir çirkinlik ortaya çıksın ki? Hepimiz zorluklar yaşıyoruz. Benimki bazılarından farklı olabilir ama onlardan kurtuldum, aynı Lark ve Fern gibi ve sanırım onu hiç bulamamış olsak bile erkek kardeşim gibi... Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Bu hikâyenin yazılmasını istememin asıl sebebi oydu, yıllar önce büyükanneni bana projemde yardım etmesi için ikna ettim. Sanırım bir kitap ya da gazete makalesinin, eğer hâlâ oradaysa Gabion'a bir şekilde ulaşacağını düşündüm ve eğer Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu gözetimi altında öylece ortadan kaybolanlardan biriye de, onu anmış olacaktım. Muhtemelen gerçek ailemin anısına da saygı olacaktı bu. Üstlerine çiçek bırakılacak mezar taşları yoktu. Öyle olsa da onları nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yaşadıkların için çok... çok üzgünüm."

Başını salladı ve tekrar gözlerini yumarak, beni dışarda bıraktı. "Şimdi dinlenmem gerek. Az sonra gelip beni rahatsız edecekler, dürtecekler ya da beni fizik tedavi odasına sürükleyecekler. Dürüst olmam gerekirse, neredeyse doksana yaşına geldim. Kaslarımı geliştirsem ne olacak?"

Trent kıkırdadı. “Şimdi büyükbabam gibi konuştun. Eğer ona kalsaydı, onu bir sandala koyup Edisto Nehri’ne bırakmamızı isterdi.”

“Bu çok tatlı bir fikir. Tekneyi hazırlama nezaketini gösterir misin? Ve sonra, ben de Augusta’ya, evime döner, Savannah’da gezinirdim.” Gözlerini kapatıp biraz gülümsedi. Dakikalar içinde nefes alış verişleri uzadı ve gözleri, kırışmış göz kapakları altında titredi. Gülümseme hâlâ oradaydı. Yine babasının yaptığı yüzer kulübede, Mississippi’nin çamurlu sularında sürüklenen o küçük kız mı oldu diye merak ettim.

Onunki gibi bir geçmişe sahip olmayı hayal ettim, iki hayat yaşamıştı ve bu hayatlarda farklı insanlar vardı. Ben yapamazdım. Benim arkamda hep sağlam Stafford ismi ve beni destekleyen, bana bakan ve beni seven ailem olmuştu. May’in, onu evlat edinen aile ile nasıl bir hayatı olmuştu? Şimdi fark etmiştim ki hikâyenin o kısmını hiç anlatmamıştı. Sadece yetimhanede geçirdiği kötü zamanlar sonrası kız kardeşiyle birlikte bir aileye verildiğinden bahsetmişti.

Neden hikâyeyi orada kesmişti? Devamı çok mu özeldi?

Buraya sormak için geldiğim soruyu cevaplayıp daha fazla deşmememizi söylemiş olsa da, daha fazlasını öğrenme arzusun önüne geçemiyordum.

Trent de aynı şekilde hissediyor gibiydi. Elbette o da öyle hissedecekti. Onun ailesinin hikâyesi de May’in hikâyesine bağlıydı.

Birkaç dakikalığına yatağın yanında dikildik, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuş, onu izliyorduk. Sonunda, fotoğraflarımızı alıp isteksiz bir şekilde odadan çıktık. Duyulma mesafesinden çıkana dek ikimiz de ağzımızı açmadık.

“Büyükbabamla alakalı anlattıklarından hiç haberim yoktu,” dedi.

“Bunları öğrenmek zor olmalı.”

Trent’in kaşları çatıldı. “Dedemin büyürken bunları yaşamış olduğunu düşünmek tuhaf. Hayatının geldiği noktayı ve nasıl bir insan olduğunu düşününce ona daha da hayran oluyorum. Ama aynı zamanda kızgınım. Eğer yanlış zamanda yanlış yerde olmasaydı, eğer ailesi yoksul olmasaydı, eğer biri Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu’nun onu almasına mani olsaydı nasıl bir hayatı olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Eğer onu doğuran aile ile büyümüş olsaydı aynı insan olur muydu? Nehri sevmesinin nedeni oradan gelmesi miydi, yoksa onu büyüten babasının hafta sonları balığa çıkması mı? May, gerçek akrabalarından bazılarıyla buluştuğunu söyledi. Bu konuda ne hissetti? Neden onlardan hiçbirini bizimle tanıştırmadı? Şu anda ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki.”

Tam ön kapının orada durduk, ikimiz de yolları ayırıp kendi arabalarımıza gitmek konusunda gönülsüzdük. Birlikte olma sebebimiz May’in hikâyesiyle birlikte ortadan kalkmıştı. Şimdi veda zamanıydı ama artık aramızda koparılmaması gereken bir bağ olduğunu hissediyordum. “Büyükbabanın ailesinden birilerini aramayı düşünüyor musun?”

Ellerini kotunun ceplerine soktu, omuz silkti ve başını eğip kaldırıma bakındı. “Çok gerilerde kalmış, buna gerek olduğunu sanmıyorum. Artık çok uzaktan akrabalarımız onlar. Belki de büyükbabam bu yüzden hiç bu işe kalkışmadı. Yine de biraz araştırma yapabilirim. En azından Jonah ve yeğenlerim için detayları öğrenmek istiyorum. Belki bir gün sorarlar. Daha fazla sır istemiyorum.”

Konuşma tıkanı. Trent sanki söylemek istediği bir şey varmış ama söyleyip söylememe konusunda kararsızmış gibi dilini hafifçe dudakları üzerinde gezdirdi.

Tekrar başladığımızda, konuşmalarımız üst üste bindi.

“Teşekkürler...”

“Avery, biliyorum biz...”

Bir sebepten, ikimiz de bunu komik bulduk. Gülmek gerginliği biraz azaltmıştı.

“Hanımlar önden.” Sanki söyleyeceklerime yol veriyormuş gibi bana işaret etti. Doğru kelimeler hangileriydi, gerçekten bilmiyordum. Son birkaç gün içinde yaşadıklarımızdan sonra, bunun son olduğunu idrak etmek zordu. Aramızda bir bağ kurulmuştu ya da en azından ben öyle hissediyordum.

Belki de aptallık ediyordum. “Sadece, her şey için teşekkür edecektim. Beni elim boş göndermediğin için de. Büyükbabana olan sözünü bozmanın zor olduğunu biliyorum. Ben...” Gözlerimiz buluştu. Cümlelerin gerisi gelmedi. Yanaklarım kızardı. Bir kere daha aramızdaki beklenmedik çekimin farkına vardım. Bunun ortadaki gizem nedeniyle oluşan bir çekim olduğunu düşünüyordum ama artık gizem çözülmüştü ve o cazip karıncalanma hissi hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Tamamen davetsiz, fazlasıyla istenmeyen, rastgele bir düşünce geliverdi birden aklıma: *Belki de... Elliot ile olmak bir hata.* Ve sonra bunun o kadar da rastgele olmadığını fark ettim. Sadece, şu âna dek bu sorudan kaçmıştım. Elliot ile birbirimize âşık mıydık, yoksa sadece... Otuzlarımızda olduğumuz için vaktin geldiğini mi düşünüyorduk? Derin, uzun süreli bir arkadaşlık mıydı aramızdaki, yoksa tutku mu? Ailelerimizin doldurushuna gelmeyeceğimizi söylemiş olsak da sonunda bunun olmasına izin mi vermiştik? Leslie'nin becerikli bir şekilde bana siyasi koçluk yaparken söyledikleri geldi aklıma. Birden, bu bir delil gibi görünmeye başlamıştı. *Eğer toplumun seni sevmesini sağlamak istiyorsak, Avery, iyi zamanlanmış bir evlilik duyurusu biçilmiş kaftan. Aksi hâlde, sosyal durumlarda vücut diline ne kadar hâkim olursa olsun; Washington'da güzel, genç bir kadının*

bekâr olması, pek avantajlı bir durum değil. Kurtlar, senin resmi olarak uygun olmadığını bilmeli.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım ama âdeta atın yelmesine takılan bir ot gibiydi. Saç telleri ona tutunmuştu. Şimdi gidişatı değiştirmeyi hayal edemiyordum. Herkes, *herkes* yakında duyurmamızı bekliyordu. İptali düşünülemezdi bile. Bal Arısı ve Bitsy kahrolacaktı. Hem sosyal hem de politik anlamda tuhaf bulunacak, kararsız, kendi hislerinden habersiz biri gibi görünecektim.

Öyle miydin?

“Avery?” Trent gözlerini kıstı ve başını yana eğdi. Ne düşündüğümü merak ediyordu.

Ona söylememe imkân yoktu. “Sıra sende.” Zihnimin çılgınca işlemesini göz önünde bulundurursak, daha fazla konuşma konusunda kendime güvenmiyordum.

“Artık önemi yok.”

“Hiç adil değil. Ne diyecektin cidden?”

Çok direnmeden teslim oldu. “İlk gün kötü başladığımız için üzgünüm. Genelde müşterilerle öyle konuşmam.”

“Yani ben pek de müşteri sayılmazdım, o yüzden affedildin.” Aslında benim ne kadar ısrarcı olduğumu düşünürsek, oldukça iyiydi yine de. Sonuç olarak, ben gerçek bir Stafford idim. Ne istersem elde edeceğimi farz etme gibi bir huyum vardı.

Ki bu da ürpererek fark ettiğim üzere, beni ürkütücü bir şekilde Georgia Tann’ın işlerini bilmeden destekleyip ondan çocuk evlat edinen ailelerden farksız kılmıyordu. Şüphesiz, bazıları iyi niyetli insanlardı ve çocukların bir kısmının da gerçekten bir eve ihtiyacı vardı ama diğerleri, özellikle de o fahiş ücretlerin ismarlama üzerine hazırlanan oğlan ve kız çocuklarına gittiğini bilenlerin, olanlar hakkında mutlaka bir fikri ol-

malıydı. Sadece para, güç ve sosyal pozisyonlarının onlara bu hakkı verdiğini düşünmüşlerdi.

Bunu idrak etmek suçlu hissetmeme neden oldu. Bana sunulan tüm ayrıcalıkları düşündüm, özellikle de resmen paketlenip sunulan Senato'daki koltuğu.

Sırf bu aileden olduğum için bunlar üzerinde hak iddia edebilir miyim?

Trent ellerini cebine sokmuş, ne yapacağını bilemezmiş gibi dikiliyordu. Arabasma baktı, sonra bana döndü. "Artık yabancı değiliz. Edisto'ya bir dahaki gelişinde bana haber vermeyi unutma."

Bu düşünce âdeta arazi avının başlangıcını haber etmek için borazan çaldığında atların gerilen kasları gibi beni çarptı ve biliyordum ki eğer dizginlere sıkıca yapışmazsam, biriken tüm o enerji tek bir yöne doğru boşalacaktı. "Büyükbabanın ailesiyle ilgili bulacağın şeylerden de haberdar olmayı gerçekten isterim... Eğer bir şey bulursan, elbette. Israr yok tabii. Burnumu sokmak istemem."

"Neden şimdi durayım ki?"

Alınmış gibi öksürdüm ama ikimiz de bunun gerçek olduğunu biliyorduk. "İçimdeki avukat konuştu. Üzgünüm."

"İyi bir avukat olmalısın."

"Öyle olmaya çalışıyorum." Benim için önemli olan bir başarım başkası tarafından da takdir edildiği için gelen gururla kabardım. Bu benim çalışıp elde ettiğim bir şeydi. "Bir şeylerin netleştigiinden emin olmak isterim."

"Bu belli oluyor."

Yakındaki bir park yerine bir araba yanaştı. Bu müdahale ile ikimiz de sonsuza dek orada dikilemeyeceğimizi hatırlamıştık.

Trent, huzurevine son bir bakış yolladı. "Oldukça ilginç bir hayat yaşamış gibi duruyor."

“Evet öyle.” Büyükanneimin arkadaşı May’in günden güne burada eridiğini düşünmek acı vericiydi. Ziyaretçi yok. Konuşacak kimse yok. Torunlar karmaşık bir ailede ve uzakta yaşıyor. Bu kimsenin hatası değildi. Sadece gerçek buydu. Yaşlı Hakları Derneği’nden Andrew Moore ile kesinlikle iletişime geçecek ve önerebileceği, ona yardım edebilecek bir organizasyon var mı diye soracaktım.

Caddeden bir korna sesi geldi ve yakınlardan bir araba geçti. Hayat devam ediyordu, Trent’le ben de etmeliydik.

Derin bir nefes alıp verdi. Yanağımdan öpmek için eğildiğinde nefesi kulağıma değdi. “Teşekkürler, Avery. Gerçeği öğrendiğim için mutluyum.”

Yüzü benimkinin yakınındaydı. Tuzlu hava, bebek şampuanı ve biraz da nehir havası kokusu aldım. Belki de sadece hayal gücümdü hepsi.

“Ben de.”

“Yabancı hissetme,” dedi tekrar.

“Öyle olmayacak.”

Gözümün ucuyla kaldırımdan gelmekte olan bir kadını yakaladım. Beyaz bluz, topuklu ayakkabılar, siyah etek. Hızlı ve sert adımları davetsiz gibiydi, böyle bir güne uymuyordu. Yanaklarım alev aldı ve Trent’den o kadar hızla uzaklaştım ki bana şaşkın bir bakış attı.

Leslie izimi bulmuştu. May’in durumunu araştırması için Ian’ı görevlendirmemeliydim. Trent ve beni incelerken Leslie’nin çenesi boynuna yapışmıştı. Ne düşündüğünü hayal dahi edemiyordum. Aslında, etmeme gerek de yoktu. Ne düşündüğünü *görebiliyordum*. Az önce şahit olduğu etkileşim çok samimi görünmüş olmalıydı.

“Tekrar teşekkürler, Trent.” Edindiği izlenimi değiştirmeye çalıştım. “Eve dönerken dikkatli sür.” Bir adım geri atarak ellerimi birleştirdim.

Gözleriyle benimkileri okumaya çalıştı. “Tamam,” diye mırıldanıp başını yana eğerek beni inceledi. Arkasında birinin durduğundan ya da gerçek dünyanın var gücüyle üstüme geldiğinden haberi yoktu.

“Seni arıyorduk.” Leslie kibarlıkla vakit harcamadan, bizi varlığından haberdar etti. “Bu sabah cep telefonun mu bozuktur, yoksa saklanıyor muydun?”

Trent yana çekildi. Önce babamın basın sekreterine, sonra bana baktı.

“Tatildeydim,” dedim. “Herkes yerimi biliyordu.”

“Edisto’da mı?” Leslie alaycı bir şekilde konuşuyordu. Açıkça görülüyordu ki, şu anda Edisto’da değildim. Trent’e doğru şüpheli bir bakış daha attı.

“Evet... Yani... Ben...” Zihnim çırpınıştaydı. Bugün giyecek temiz bir şeyim olsun diye aldığım pamuklu ve çiçek desenli yazlık elbisenin altında terlemiştim. “Uzun hikâye.”

“Peki, korkarım bunun için zamanımız yok. Evde sana ihtiyaç var.” Trent’in yapacak işlerimiz olduğunu ve artık burada istenmediğini anlamasını sağlamaya çalışıyordu. İşe yaradı da. Trent, bana son bir sorgular bakış attı, sonra hazır Aiken’dayken ziyaret etmek istediği birisi olduğunu söyleyerek müsaade istedi.

“Kendine dikkat et, Avery,” dedi ve arabasına yöneldi.

“Trent... Teşekkürler,” dedim arkasından. Elini kaldırıp omzunun üzerinden, sanki burada her ne oluyorsa onun bir parçası olmak istemediğini söyler gibi salladı.

Arkasından koşup en azından Leslie onu birden kovduğu için özür dilemek isterdim ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı.

“Telefonum kapalıydı sanırım.” Sorguya başlamadan Leslie’yi susturmaya çalıştım. “Bunun için üzgünüm. Neler oluyor?”

Yavaşça gözlerini kırptırıp çenesini kaldırdı. “Henüz bundan bahsetmeyelim. Kaldırıma çıkınca gördüğüm şeyden bahsedelim.” Elini Trent’in gittiği tarafa doğru salladı. Bunu göremeyecek kadar uzaklaşmış olmasını umdum. “Çünkü *bu* oldukça rahatsız ediciydi.”

“Leslie, o arkadaşım. Aile geçmişini araştırmamda bana yardımcı oldu. Hepsı bu.”

“Aile geçmişi mi? Gerçekten mi? Burada mı?” Çenesini kaldırıp sinirle güldü. “Ne tür bir geçmiş bu?”

“Söylememeyi tercih ederim.”

Leslie’nin gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Nefes aldı, tekrar gözlerini kırptırdı ve bana kızgın bir bakış attı. “Tamam, dur sana bir şey söyleyeyim. Orada şahit olduğum *her neyse*, bu tam anlamıyla izin vermemen gereken bir sahneydi. Manipüle edilebilecek, kullanılacak ya da yanlış yorumlanacak *hiçbir şeye* müsaade edemezsin, Avery. *Hiçbir şeye*. Ayak basılmamış kar kadar saf olmalısın ve bu bana, uzaktan pek saf görünmedi. Fotoğrafta nasıl duracağını hayal edebiliyor musun? Hepimiz, tüm ekip, neyimiz varsa sana yatırdık. Eğer sana ihtiyaç olursa diye.”

“Bunu biliyorum. Anladım.”

“Savaşılacak yeni cepheler bu ailenin ihtiyaç duyduğu son şey.”

“Demek istediğini anladım.” Kelimelerimin kendine güvenli duyulmasına dikkat etsem de içten içe kafam karıştı, utanmış-

tım; şimdi Leslie'yle uğraşmam gerektiği için sinirim bozuktu. Leslie'yi yatıştırmak ile Trent'in peşinden gitmek arasında gidip geliyordum. Arabasına vardı mı diye bakmaya korkuyordum.

Motorun çalışması sorumu yanıtladı. Geri geri gidip sonra uzaklaştığını duydum. *Muhtemelen en iyisi bu*, dedim kendime. Elbette öyle. Edisto'ya gitmeden önce tüm hayatım planlanmıştı. Neden bunu eski aile geçmişi, artık önemi olmayan şeyler, yaşayanların bile unutmak istediği bir hikâye haricinde hiçbir bağlantım olmayan bir adamla riske atmak isteyecektim ki?

"Bir gelişme oldu." Doğrudan ona bakıyor olmama karşın, Leslie'nin sözlerini idrak edebilmem zaman aldı. "*The Sentinel* gazetesi özel huzurevleriyle ve sorumlularıyla alakalı dev bir skandalı haber yaptı. Büyük medya kuruluşlarının da duyması an meselesi. Makale Güney Karolina vakalarını ele alıyor. Manolya Konağı ve bazı yaralanma vakalarına karışan merkezlerin fiyatlarını karşılaştırmışlar. Kurbanlar ve ailelerinin fotoğrafları var. 'Eşit Olmayan Şartlarda Yaşlanmak' başlığını atmış ve altına, baban ve büyükannenin Manolya'nın bahçesinde yürürken çekilmiş bir fotoğrafını koymuşlar."

Ağzım açık ona baktım, derinlerde bir yerde koyu bir öfke uyanıyordu. "Ne cüretle! Kim, ne cüretle böyle bir şey yapar! Büyükannemi rahatsız etmeye hakları yok."

"Politika böyle, Avery. Politika ve sansasyonel haberler. Güvenli hiçbir yer yok."

20. BÖLÜM

Rill

Adamın adı Darren'dı, kadının ise Victoria ama bize, onlara Darren ve Victoria ya da Bay Sevier ve Bayan Sevier diye değil, baba ve anne diye seslenmemiz söylenmişti. Bu beni pek rahatsız etmiyordu. Kimseye anne veya baba dememiştim, bu yüzden bu kelimelerin bende bir yeri yoktu. Sadece kelimelerdi. Hepsi bu.

Queenie ve Briny hâlâ bizim ailemizdi ve onlara dönme düşüncesi hâlâ vardı, bir yolunu bulur bulmaz bunu yapacaktım. Düşündüğüm kadar zor olmayacaktı. Sevierlerin evi büyüktü, kimsenin kullanmadığı odalarla doluydu, arka tarafta uzun ve yeşil ağaçlarla dolu bir araziye bakan, geniş bir veranda vardı ve tüm ağaçlar olabilecek en iyi şeye, suya çıkıyordu. Nehir değildi; Dedmen's Slough denen bir yere dökülen uzun, ince bir akarsuydu... Ve Dedmen's Slough da Mississippi'ye kadar gidiyordu. Bunu evi temizleyen, yemekleri hazırlayan ve Bay Sevier'in arabasını park ettiği yerdeki eski, ahırdan bozma evde yaşayan Zuma'ya sorup öğrenmiştim. Bay Sevier'in üç arabası vardı. Daha önce, üç arabası olan birini hiç tanımamıştım.

Zuma'nın kocası Hoy ve kızları Hootsie orada, onunla birlikte yaşıyordu. Hoy bahçe ve tavuklarla, Bay Sevier'in gece boyu havlayıp uluyan av köpekleriyle ve Bayan Sevier'in iki

haftadır, istersek binebileceğimizi söylediği midillisiyle ilgileniyordu. Midillileri sevmediğimizi söyledim ama bu doğru değildi. Fern'e, aksi bir şey söylememesini tembihledim.

Zuma'nın kocası iri ve korkunçtu, şeytan kadar karaydı ve Bayan Murphy'nin evinde yaşadktan sonra, bir bahçıvanın benle ya da Fern'le bir yerlerde yalnız kalmasını istemiyordum. Bay Sevier ile de yalnız kalmak istemiyordum. O da bizi midilliye bindirmek istemiş ama bunu yalnızca Bayan Sevier zorladığı için yapmıştı. Karısının bahçedeki patikada yürüyüp ikisi ölü doğmuş, üçüyse hiç doğmamış beş bebeğin, üzerlerinde küçük taşlar bulunan mezarlarının olduğu yere gitmemesi için ne gerekiyorsa yapardı. Bayan Sevier oraya gidince, yere uzanıp ağlardı. Sonra eve gelir, yatağa girer ve öylece kalırdı. Bileklerinde eski yara izleri vardı. Neden orada olduklarını biliyordum ama elbette Fern'e söylemedim.

"Sadece kucağına otur ve saçlarını düzeltip seninle oynamasına izin ver. Mutlu et onu," dedim Fern'e. "Ağlamak ya da yatağı ıslatmak yok. Beni duydun mu?" Sevier çiftinin beni buraya getirmelerinin tek sebebi buydu; çünkü Fern ağlayıp duruyor ve sürekli yatağını ıslatıyordu.

Fern o âna dek fena gitmiyordu. Fakat bazı günler Bayan Sevier'e hiçbir şeyin faydası dokunmuyordu. Böyle zamanlarda hiçbir canlının ona dokunmasına katlanamıyordu. Sadece ölmek istiyordu.

O, yatağına uzanıp ölen bebekleri için ağlayınca, Bay Sevier müzik odasına kapanıyordu ve biz de başına çok iş çıkardığımızı inanan Zuma ile baş başa kalıyorduk. Bayan Sevier eskiden, Zuma'nın benden iki yaş küçük olan on yaşındaki küçük kızı Hootsie'ye hediyeler almış. Şimdi Bayan Sevier onun yerine bize bir şeyler alıyordu. Zuma da bu durumdan hiç memnun değildi. Nereden geldiğimiz hakkında Fern'den yeterince bil-

gi almayı başarmıştı ve Bay ve Bayan Sevier gibi iyi insanların bizim gibi nehir çöplerini neden isteyebileceğini anlamıyordu. Bundan bizi haberdar etse de elbette Bayan Sevier'in duyabileceği yerlerde bu düşüncelerini dile getirmiyordu.

Zuma bize vurmaya cesaret edemezdi ama bunu isterdi. Hootsie yaramazlık yapınca, Zuma onun sıksa sırtına vururdu. Bazen, kimse bakmazken Zuma, uzun tahta kaşığını bize doğru sallar ve derdi ki; "Minnettar olmanız gerek. Sizi, sadece bu güzel eve aldığı için bile hanımımın ayaklarını öpmeniz gerek. Ne olduğunuzu biliyorum ve siz de bunu asla unutmayın. Sadece hanımımın kendi bebeği olana dek buradasınız. Beyim buna inanıyor, hanımım bu kadar endişelenmeyi bırakırsa, bebek olacak. Bu olunca da, siz küçük nehir sıçanları hemen toz olacaksınız. Çöplerle beraber, yallah dışarı. Sadece şimdilik buradasınız. Eviniz gibi yerleşmeyin buraya. Ben her şeyi gördüm burada. Çok uzun zamandır buradayım."

Haklıydı ve onunla tartışmak için hiçbir sebebim yoktu. Burada en azından yemek vardı, hem de bolca. Kaşındırmalarına ve sert olmalarına karşın fırfırlı elbiseler, saç kurdeleleri, pastel boyalar, kitaplar ve yepyeni tokalı ayakkabılar vardı. Akşamüstü çay partileri için kurabiyelerle birlikte küçük bir çay seti vardı. Daha önce hiç çay partisi görmemiştik, bu yüzden Bayan Sevier bize nasıl oynanacağını göstermek zorunda kalmıştı.

Banyo zamanı için sıraya girmek yoktu. Başka insanlar izlerken soyunmak zorunda değildik. Kimse kafamıza vurmuyordu. Kimse bizi bağlayıp dolaba asmakla tehdit etmiyordu. Kimse bodruma kilitlenmiyordu. En azından şimdiye dek. Ama Zuma'nın dediği gibi, burada neler olacağını öğrenecek kadar uzun kalmayacaktık.

Bildiğim tek bir şey varsa o da Sevier çifti bizden sıkıldığında döneceğimiz yerin, Bayan Murphy'nin yeri olmayacağıydı.

Geceleri, Fern'in odasının yanındaki odamda ve güvende olunca, bahçenin aşağılarına doğru bakıyor ve ağaçların arasından suyu görüyordum. Gölde süzülen fenerleri arıyor ve birkaç tane görebiliyordum. Bazen, bataklığın uzak yerlerinde olsa dahi, kayan yıldızlar gibi süzülen ışıklar görüyordum. Tek yapmam gereken teknelerden birine ulaşabilmemizi sağlamaktı ve sonra Dedmen's Slough'dan büyük nehre geçebilirdik. Oraya ulaşıncaya, Wolf Deresi'nin Çamur Adası'nda Mississippi ile buluştuğu yere geçmek zor olmayacaktı ve Queenie ile Briny, bizi orada bekliyor olacaktı.

Sadece, bize bir tekne bulmam gerekiyordu ve bunu yapacaktım da. Biz gidince, Sevier çifti bize ne olduğunu hemen çözemeyecekti. Bayan Tann, onlara bizim nehir halkından olduğumuzu söylememişti ve Zuma'nın da söylemeyeceğine emindim. Yeni anne ve babamız gerçek annemizin üniversite mezunu olduğunu ve babamızın profesör olduğunu zannediyordu. Annemizin zattüre yüzünden vefat ettiğini ve babamızın da işini kaybettiğinden bize bakmadığını düşünüyorlardı. Ayrıca Fern'in sadece üç yaşında olduğunu sanıyorlardı ama dört yaşındaydı.

Ben de Sevier çiftine farklı bir şey söylemedim. Çoğu zaman, biz gitmeden önce bir sorun çıkmaması için uslu durmaya çalışıyordum.

"İşte buradasınız," dedi Bayan Sevier bizi yemek masasında kahvaltı beklerken bulunca. Dün gecedan bizim için hazırlanan kıyafetleri giydiğimizi görünce kaşlarını çattı. Fern mavi kareli bir pantolon, üstüne de arkasında düğmeleri olan bir gömlek giymişti. Kollarında kabarık fırırları vardı ve gömleğin alt kısmındaki dantelden karnı gözüküyordu. Bense üst kısmı fazla dar olan mor renkte, büzgülü ve kabarık bir elbise giymiştim. Düğmelemek için nefesimi içime çekmiştim, aslında buna gerek olmaması lazımdı ama sanırım büyüyordum. Queenie, biz Foss çocuklarının bir anda büyüyebildiğini söylemişti.

Ya ben hızla büyüyordum ya da bunun sebebi burada mı-sır lapasından çok daha fazlasını yememizdi. Her sabah, hep beraber zengin bir sofraya oturuyorduk ve öğle yemeğinde de Zuma bize tepside sandviç getiriyordu. Akşam yemeğindeyse Bay Sevier müzik odasında meşgul olmadığı müddetçe yine büyük bir yemek sofrası kuruluyordu. Bu olduğu zaman yine tepside sandviçlerimiz geliyordu ve Bayan Sevier bizimle oyun oynuyordu, bu Fern'in çok hoşuna gidiyordu.

"May, sana bu kadar erken kalkmanıza ve Beth'in de giyin-mesine gerek olmadığını söylemiştim." Kraliçe Kleopatra'nın giyeceği bir şey gibi duran ipek sabahlığının önünde kollarını bağladı. Fern ve benim de uyumlu sabahlıklarımız vardı. Yeni annemiz, Zuma'nın onları bizim için özel olarak dikmesini sağ-lamıştı. O zamandan beri onları hiç giymemiştik. Süslü şeylere alışmamanın daha iyi olacağına karar vermiştim, zira burada uzun süre kalmayacaktık.

Bunun haricinde, göğsümde iki tümsek vardı ve sabahlıklar parlak ve inceydi, bu da tümseklerin görünmesine neden olu-yordu ki ben onları kimsenin görmesini istemiyordum.

"Bir süre... Bekledik." Gözlerimi kucağıma çevirdim. Haya-tımız boyunca hep günün ilk ışığıyla ayaklandığımızı anlamı-yordu. Bir yüzer kulübede yaşamının başka yolu yoktu. Nehir uyandığında, siz de uyanırdınız. Kuşlar öter, tekneler ıslık çalar ve ana kanallardan birinin yakınında demirlediyseniz dalgalar birbiri ardına gelirdi. Yolun izlenmesi gerekirdi, balıklar oltaya gelirdi ve ocağın yakılması gerekirdi. Yapılacak işler olurdu.

"Normal kalkma saatine kadar uyumayı öğrenmenizin vakti geldi." Bayan Sevier bana doğru kafasını salladı; şaka mı ya-pıyordu, yoksa beni gerçekten de pek sevmiyor muydu anla-mıyordum. "Artık yetimhanede değilsiniz, May. Burası sizin eviniz."

“Evet, hanımım.”

“Evet, *anne*.” Elini başıma koyup Fern’in yanağını öpmek için eğildi, sonra da kulağını yiyormuş gibi yaptı. Fern kıkırdayıp ciyakladı.

“Evet, *anne*,” diye tekrarladım. Doğal değildi ama giderek daha iyi oluyordum. Bir sonraki sefere hatırlayacaktım.

Masanın başına oturdu ve elini çenesine koyup kaşlarını çatarak, koridora endişeli bir bakış gönderdi. “Sanırım bu sabah babanızı görmediniz?”

“Hayır... *anne*.”

Fern sandalyesinde çökerek yeni annemizin çatık kaşlarına endişeli bir bakış yolladı. Hepimiz Bay Sevier’in nerede olduğunu biliyorduk. Koridordan bize ulaşan müziği duyabiliyorduk. Kahvaltıdan önce müzik odasına gitmemesi gerekiyordu. Bu konuda tartışıklarına şahit olmuştuk.

“Dar-ren!” diye bağırdı, tırnaklarını masada tıkırdatarak.

Fern ellerini kulaklarına kapattı. Zuma ise elinde tıkırdayan, üstü kapalı bir çini kâseyle koşarak geldi. Kapak neredeyse kayıp düşecekti ki yakaladı. Gözlerinden telaş okunuyordu, sonra Bayan Sevier’in ona kızmadığını anladı. “Gidip ona bakacağım, hanımım.” Kâseyi masaya koydu ve omzunun üzerinden mutfağa seslendi, “Hootsie, soğumadan tabakları getir!”

Masanın yanından geçti, çalı süpürgesi gibi dik duruyordu ve annemiz bakmıyorken, bana doğru sert bir bakış fırlattı. Biz gelmeden önce, Zuma’nın kahvaltı için bu kadar bulaşığı çıkmıyordu. Sadece tepsi hazırlayıp Bayan Sevier’in yatak odasına götürmesi yetiyordu. Bunu Hootsie söylemişti bana. Biz gelmeden önce, bazen Hootsie tüm sabahı yukarıda, hanımı ile geçirirmiş ve birlikte sosyete dergilerine, resimli kitaplara bakar, Bay Sevier çalışabilsin diye onu Hootsie ile mutlu etmeye çalışmış.

Şimdi Hootsie'nin mutfağa yardım etmesi gerekiyordu ve bu *bizim* suçumuzdu.

Yumurtaları getirince masanın altından ayağını uzatıp ayağıma bastı.

Bir dakika içinde, Zuma, yanında Bay Sevier'le koridordan geldi. Kapı kapalıyken onu müzik odasından çıkarabilen tek kişi oydu. Küçüklüğünden beri Bay Sevier'e o bakmıştı ve hâlâ bir çocukmuş gibi onunla ilgileniyordu. Eşinin sözünü dinlemediği hâlde, onun sözünü dinlerdi Bay Sevier.

"Yemen gerek!" dedi koridorda onu takip ederken, elleri sabah ışığının altında oraya buraya sallanıyordu. "Ben burada onca yemek yapmışım ve şimdiden ılıdılar bile."

"Kafamda bir melodi ile uyandım. Unutmadan üstünde çalışmam gerekiyordu." Koridorun ucunda durdu, elini karnına koydu ve diğerini de havaya kaldırdı. Sanki sahneye çıkmış bir oyuncu gibi hafifçe dans etti. Sonra önümüzde eğildi. "Günaydın hanımlar."

Bayan Sevier'in kaşları daha da çatıldı. "Ne karar verdiğimizizi biliyorsun, Darren. Kahvaltıdan önce çalışmak yok ve yemekler masada *birlikte* yenecek. Eğer sen saatlerce kendini odaya kapatırsan kızlar aile olmayı nasıl öğrenecek?"

Bay Sevier oturmadan önce eşini dudaklarından öptü. "Bu sabah ilham perim nasıl?"

"Ah, bırak şunu," diye yakındı Bayan Sevier. "Sadece beni başından atmaya çalışıyorsun."

"Peki başarıyor muyum?" Fern'e ve bana göz kırptı. Fern kırdadı ve ben de fark etmemiş gibi davrandım.

Göğsümde bir acı hissettim, başımı eğip gözlerimi tabağıma diktim; biz tekneden geçip arkadaki iskeleye giderken, Queenie'yi aynı şekilde öpen Briny'yi anımsadım.

Karnım guruldamasına rağmen, nedense yemek o kadar güzel kokmuyordu. Bu insanlarla kahvaltı etmek de, şakalarına gülmek de, onlara anne ve baba diye seslenmek de istemiyordum. Benim bir annem ve babam vardı ve evime, onların yanına dönmek istiyordum.

Fern de gülmemeli ve bu insanlarla iyi ilişkiler kurmamalıydı. Bu doğru değildi.

Masanın altına uzanıp bacağına çimdikleyince, Fern hafifçe ciyakladı.

Yeni annem ve babam bize bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Fern bir şey söylemedi.

Zuma ve Hootsie kalan tabakları getirdiler, Bay Sevier yeni bestesinden ve doğru melodinin gecenin köründe nasıl aklına geldiğinden bahsederken kahvaltımızı ettik. Bestelerden, eslerden, notalardan ve tüm o şeylerden bahsetti. Bayan Sevier iç çekti ve camdan dışarı çıktı ama ben dinlemeden edemedim. İnsanların müziği nasıl kâğıda geçirdiği hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tüm ezgileri Briny'yi gitar, mızık ve belki de bilardo salonunda piyano çalarken dinlediğimde öğrenmiştim. Müzik beni hep derinden etkilerdi ve bana bir şeyler hissettirirdi.

Şimdi Bay Sevier'in anlattıklarını dinleyince, Briny'nin, insanların ezgileri aynı bir öykü kitabı yazar gibi kâğıda geçirdiğinden ve bu ezgilerin filmlerde çaldığından haberi var mıdır diye merak ettim. Bay Sevier, yeni bestesini bir film için hazırlıyordu. Masanın ucunda, ellerini havada sallıyor, coşkuyla ve heyecanla Quantrill akıncılarının at üstünde Kansas'a girip tüm kasabayı ateşe verdiği bir sahneyi anlatıyordu.

Ezgiyi mırıldandı ve masayı bir davul gibi kullanarak tabakların tıngırdamasına yol açtı, atların koştuğunu hissedebiliyor ve ateşlenen silahları duyabiliyordum.

“Ne düşünüyorsun, tatlım?” diye sordu Bayan Sevier’e, bitirince.

O ise alkışladı ve Fern de ona katıldı. “Başyapıt,” dedi Bayan Sevier. “Elbette bir başyapıt. Sen de öyle düşünmüyor musun, Bethie?”

Fern’e Beth diye seslenmelerine alışamıyordum; ama onlar gerçek isminin bu olduğunu düşünüyorlardı elbette.

“Başyapıt.” Fern, ağzı yulaf doluyken *başyapıt* demeye çalıştı.

Üçü birden gülerken, ben tabağıma bakmakla yetindim.

“Onu mutlu görmek çok güzel.” Yeni annemiz masanın üzerinden elini uzatıp yulaf bulaşmasın diye Fern’in saçını düzeltilti.

“Evet, öyle.” Bay Sevier eşine bakıyordu ama o bunu fark etmemişti. Fern’i sevmekle meşguldü.

Bayan Sevier, Fern’in saçını parmağına doladı, küçük sarmalları aynı Shirley Temple’inki gibi iri bukleler hâline getirdi. Bayan Sevier en çok bu modeli seviyordu. Çoğu gün, bunu bana yapmak aklına gelmesin diye saçlarımı arkadan örüyordum. “Hiç bu noktaya gelemeyiz diye korkuyordum,” dedi eşine.

“Bu tarz şeyler zaman alır.”

“Asla bir anne olamayacağım diye korkuyordum.”

Adamın bakışları mutlu bir ifadeyle yukarı çevrildi. Masanın öbür tarafından Fern’e doğru baktı. “O şimdi bizim.”

Hayır değil! diye çılgık atmak istedim. *Onun annesi değilsin. Bizim annemiz değilsin. Mezarlıktaki ölü bebeklerin annesinin sen.* Fern’i istediği için Bayan Sevier’den nefret ediyordum. Öldükleri için o bebeklerden nefret ediyordum. Bizi buraya getirdiği için Bay Sevier’den nefret ediyordum. Eğer bizi rahat bıraksaydı, şimdi Fern ile birlikte *Arcadia*’ya dönmüş olacaktık.

Kimse kız kardeşimin saçlarını Shirley Temple'inki gibi kıvrı-
maz veya ona Beth diye seslenmezdi.

Dişlerimi o kadar sıktım ki acı başımın en üst noktasına
kadar yayıldı. Buna memnundum. Sadece ufak bir ağrıydı ve
nereden geldiğini biliyordum. İstedğim zaman durmasını sağ-
layabilirdim. Kalbimdeki acı çok daha büyüktü. Ne kadar çaba-
lasam da onu iyileştiremiyordum. Beni o kadar korkutuyordu
ki nefes alamıyordum.

*Ya Fern bu insanları benden çok sevdiğine karar verirse? Ya
Briny'yi, Queenie'yi ve Arcadia'yı unutursa? Orada süslü elbise-
lerimiz, verandada oyuncak arabalarımız, pelüş ayıcıklarımız,
pastel boyalarımız ve küçük çini çay setlerimiz yoktu. Tek sahip
olduğumuz şey nehirdi ama nehir bizi besliyordu, bizi taşıyor-
du ve bizi özgür kılıyordu.*

Fern'in unutmadığından emin olmalıydım. Beth'e dönüşme-
meliydi.

"May?" Bayan Sevier konuşuyordu ama onu duymamıştım
bile. Gülümser bir ifade takındım ve ona döndüm.

"Efendim... anne?"

"Dedim ki, bugün Beth'i özel bir ayakkabı yaptırmak için
Memphis'e götüreceğim. Daha da büyümeden içe dönen
ayaklarını düzeltmemiz önemli. Çocuk bir kez büyüdü mü,
artık çok geç dediler bana. Bu çok yazık olur, hele de tedavi
edilebilir bir şeyken." Başını biraz yana doğru eğdi. Balık ara-
yan bir kartalı andırıyordu. Güzeldi ama balıklar dikkat etse
iyi olurdu. Bacaklarım masanın altında olduğu için memnun-
dum, bu sayede sağ bacağımı göremiyordu. Hepimizin ayak
parmakları biraz içe dönüktü. Bunu Queenie'den almıştık.
Briny bunun, Arcadia Krallığı'nın soylularına has bir özellik
olduğunu söylerdi.

Bakmak aklına gelebilir diye yerimde dikleştim.

“Bu akşam ayağına destek takıp uyuması gerekecek,” dedi Bayan Sevier bana. Yanında Bay Sevier gazete okuyor, jambonunu yerken bir yandan ona bakıyordu.

“Aaa,” diye mırıldandım. *Gece, desteği Fern’in bacağından sökeceğim. Evet, bunu yapacağım.*

“Onu ben götürürüm diye düşündüm.” Bayan Sevier çok dikkatli konuştu, sarı bukleleri arkasından beni süzen derin mavi gözleri, istemesem de aklıma Queenie’yi getirdi. Queenie çok *daha* güzeldi elbette. Öyleydi. “Beth’in yeni annesiyle vakit geçirmesi gerekiyor, sadece ikimiz birlikte olmalıyız.” Elindeki küçük, gümüş bebek çatalı ile Zuma’nın tabağın etrafına dizdiği konserve çileklerle oynayan kız kardeşime gülümsedi. Sevier çifti insanların parmaklarını kullanarak yemek yemesinden hoşlanmıyordu.

Bayan Sevier, Bay Sevier’in dikkatini çekmek için ellerini çırpıttı ve o da bir süre gazetesini indirip ucundan burnunu uzattı. “Darren, Darren, şuna bak. Ne tatlı!”

“Devam et, güzelim,” dedi Bay Sevier. “Onu yakaladıktan sonra, başka bir tane alabilirsin.”

Fern çileği yakaladı, bütün olarak ağzına attı ve ağzının kenarlarından suyu akarken gülümsedi.

Yeni anne ve babamız da güldüler. Bayan Sevier bluzu kirlenmesin diye bir mendille Fern’in yanağını sildi.

Ayak doktoruna onlarla gitmek konusunda ısrar etmeli miyim diye karar vermeye çalıştım. Fern’i benden uzaklaştırmasından korkuyordum. Fern’e bir şeyler alacak ve kendisini sevmesini sağlayacaktı. Ama Memphis’e gitmek istemiyordum. Orasıyla alakalı hatırladığım son şey Bayan Murphy tarafından şehir merkezine götürülmek ve bir otel odasında yeni babama teslim edilmektir.

Eğer Bayan Sevier gidince evde kalırsam, muhtemelen dışarı çıkıp biraz etrafa bakabilirdim. Çoğunlukla dışarılarda do-

lanmamızdan hoşlanmıyordu. Zehirli otlardan yememiz ya da bir yılan tarafından sokulmamızdan korkuyordu. Biz nehir çocuklarının yürümeye başlar başlamaz böyle şeyleri öğrendiğini bilmesine imkân yoktu.

“Yakında okula başlayacaksınız.” Yeni annemiz Fern’in doktora gitmesiyle alakalı hemen yanıt vermememden hoşnutsuzdu. “Beth bunun için henüz çok küçük elbette. Anaokulu öncesi evde iki senesi daha olacak, onu anaokuluna göndermeye karar verirsek tabii. Onu bir sene daha burada tutabilirim. Tabii bu şeye bağlı...” İnce parmaklı bir el karnında gezindi ve nazıkçe sıvazladı. Açıkça söylemese de bebeği olacağını umuyordu.

Bunun hakkında düşünmemeye çalıştım. Ve okul hakkında da düşünmemeye çalıştım. Beni gönderdiklerinde, Bayan Sevier tüm gün Fern ile birlikte olacaktı. Fern kesinlikle onubenden çok sevecekti. Bu olmadan önce buradan gitmemiz gerekiyordu.

Bayan Sevier boğazını temizledi, eşi de tekrar gazeteyi indirdi. “Bugün planın nedir, hayatım?” diye sordu.

“Müzik, elbette. Hâlâ zihnimde tazeyken yeni bestemi tamamlamak istiyorum. Sonra Stanley’yi arayıp telefonda biraz çalacağım ve film için uygun buluyor mu diye soracağım.”

Bayan Sevier iç çekince gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirdi. “Hoy atı çıkarır ve biraz binersiniz diye düşünmüştüm.” Bakışlarını Bay Sevier’den bana çevirdi. “Bunu ister misin, May? Babanla birlikteyken midilliden korkmana gerek kalmaz. O gerçekten çok tatlıdır. Küçükken Augusta’daki evimizde benim de bir midillim vardı. Tüm dünyada en sevdiğim şeydi.”

Kaslarım gerildi ve yüzüm buz tuttu. Midilliden korkmuyordum. Bay Sevier’den korkuyordum. Bana bir şey yaptığından değil ama Bayan Murphy’nin evinde nelerin olabileceğini görmüştüm. “Sıkıntı çıkarmak istemem.”

Terleyen avuçlarımı elime sildim.

“Mmmm...” Bay Sevier kaşlarını çatdı. Bu fikirden en az benim kadar hoşlanmamıştı ama buna memnundum. “Gün neler getirecek bakalım, hayatım. Bu filmin prodüksiyonunda programın çok gerisinde kalındı, çalışma sürem normalden kısa ve son haftalarda evde de karmaşa olunca...” Karısı çenesini kaldırıp hafifçe salladı ve adam da durup, “Gün nasıl geçecek bakacağız,” dedi.

Kucağıma baktım, midilliyi sürmekle alakalı da başka bir konuşma geçmedi. Kahvaltıyı bitirdik ve Bay Sevier çabucak müzik odasına kaçtı. Kısa zaman sonra Fern ve Bayan Sevier de gitmişlerdi. Ben de pastel boyalarımıyla bir kitap aldım ve koruluğun ardındaki göle bakan geniş arka verandaya kuruldum. Bay Sevier’in stüdyosundan piyano melodileri geliyordu. Kuşların cıvıltıları ile iç içe geçiyordu, ben de gözlerimi kapatıp dinledim; Zuma ile Hootsie’nin ahırdan bozma eve gitmelerini bekledim ki oradan çıkıp biraz etrafa bakabileyim...

Bir ara uykuya daldım ve rüyamda Fern ile ikimizi, Bay Sevier’in balık tutmak için kullandığı iskelede gördüm. Kilerde Zuma’nın bezleriyle süpürgelerinin yanında tuttukları büyük valizlerden birinin üstünde oturuyorduk ve valizleri Camellia, Lark ve Gabion ile paylaşabileceğimiz oyuncaklarla doldurmuştuk. Briny ile Queenie’nin gelip bizi almalarını bekliyorduk.

Arcadia, gölün ucundan görüş alanımıza girdi. Yavaşça suda ilerliyordu. Sonra aniden, rüzgâr onu kaptı ve sürükledi. Omzumun üzerinden bakınca arkamızdaki araziden zıplayarak bize doğru gelen siyah bir araba gördüm. Bayan Tann yüzünü cama yapıştırmıştı. Gözleri öfkeden kararmıştı. Fern’i tuttum ve yüzerek uzaklaşabilmek için suya gitmeye çalıştım.

Koşmaya başladık ama ne kadar hızlı koşarsak, iskele o kadar uzuyordu.

Araba tam arkamızda, iskelenin yanında durdu. Bir el, beni elbisem ve saçımdan yakaladı.

“Sen nankör, küçük bir alçaksın, değil mi?” dedi Bayan Tann.

Sıçrayıp uyandığım an Hootsie’nin, elinde bir bardak çay ve öğle yemeği tabağımla dikilmiş, beklediğini gördüm. Elindeki-leri sertçe hasır masaya koydu. İçecek, tepsi ve tabağa döküldü. “Şimdi nehir yemeği gibi oldu, değil mi? Güzel ve yumuşak.” Bana pis bir gülümseme yolladı.

Islak sandviçi tutup kocaman bir ısırık aldım ve gülümsemesine karşılık verdim. Hootsie’nin buraya gelmeden önce neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç gocunmadan, kurtlu mısır lapası bile yedim. Üstüne çay dökülmüş sandviç beni etkilemezdi bile. Hootsie de ne kadar çabalarsa çabalasın etkilemiyordu. Sert değildi. Sert çocuklar görmüştüm.

Sinirle ofladı ve burnunu havaya kaldırdı, sonra da gitti. Tabaktakileri bitirdikten sonra, sinekler üşüşmesin diye üstüne mendili örttüm. Sonra, geniş verandadan müzik odasının olduğu tarafa doğru yürüdüm. Şimdi sessizlik vardı ama evin sonuna varıp köşeye gelince dikkatliydim. Bay Sevier’den iz yoktu. Yaklaşmadan önce kontrol ettim.

Perdeli kapıdan geçince, müzik odasının karanlık olduğunu ve perdelerin sıkı sıkıya örtüldüğünü gördüm. Köşelerden birindeki projektör duvara boş bir daire şeklinde ışık yansıtıyordu. Aklıma nehir kasabalarına gelen seyyar sinema gösterilerini getirmişti. Gölgeyi görmek için yaklaştım; uzun ve inceydi, küçük, yuvarlak ışık huzmeleri saçlarıma düşüyordu. Briny’nin *Arcadia*’da, pencere ışığında gölge oyunları yapması geldi aklıma. Ben de yapmayı denedim ama nasıl olduğunu hatırlamıyordum.

Projektörün yanında bir iğne, plak üzerinde dönerek gidip geliyordu. İçinde olduğu dolaptan yumuşak, gıcırtilı bir ses gel-

di. Oraya doğru yürüdüm, başımı eğip kutuya baktım ve siyah dairenin dönmesini izledim. Yüzer kulübemizin iskelesinde de bundan bir tane vardı, kısa bir süreliğine bizde kalmıştı ama bizdeki el ile çalışıyordu. Briny onu nehir kenarında, artık kimsenin yaşamadığı eski bir evde bulmuştu.

Bir süre sonra onu yakacak odunla değiş tokuş etti.

Kendime, ona dokunmamam gerektiğini söyledim ama elimde değildi. Gördüğüm en güzel şeydi. Yepyeni olmalıydı.

İğneyi tutan gümüş topu tutup birazcık geriye aldım ki kalan müziği de çalsın. Sonra biraz daha ve biraz daha aynısını yaptım. Başka kimsenin duyamayacağı kadar kısıtım.

Bir süre sonra piyanoya gittim ve eskiden Briny ile bilardo salonlarında ve boş gösteri vapurlarında birlikte oturmalarımızı hatırladım. Bana çalmayı öğretirdi. Tüm çocuklar içinde bu işi en iyi kapan bendim; Briny böyle demişti.

Plaktaki son parça da çaldı ve sonra iğne boşa düştü.

Çalan notaları çok sessiz bir şekilde piyanoda buldum. Tuşlara çok hafifçe bastım. Müziği çözmek zor iş değildi. Sevmiştim, bu yüzden iğneyi biraz geriye aldım ve biraz daha devam ettim. Bu kısım daha zordu, bu yüzden daha çok zorlanmışım ama sonunda çözdüm.

“Vay, bravo!”

Sıçradım ve Bay Sevier’in tek eli perdeli kapıda dikildiğini gördüm. Elini oradan çekip alkışladı. Piiano sandalyesinden kalkıp kaçacak yer aradım.

“Özür dilerim. Ben bunu yapmama...” Yaşlar boğazıma dizildi. Ya bu onu sinirlendirirse, bunu Bayan Sevier’e söylerse ve ben Fern’i de alıp nehre giderek eve dönmeden bizden kurtulurlarsa?

Bay Sevier içeri girdi, o girince perde de arkasından kapanıverdi. “Endişelenme. Piyanoyu incitmezsin. Ama Victoria, o

yokken midilliye binmemiz konusunda kararlıydı. Hoy'a onu çıkarmasını söyledim. Göl kenarına çalışabilmem için küçük bir kulübe inşa ettireceğim; ev çok gürültülü olunca çalışabileceğim sessiz bir yer olacak. Midilliye aşağı sürüp oraya bir bakındıktan sonra mülkün çevresinde biraz dolaşacağız. Dönünce sana nasıl..."

Odada birkaç adım ilerledi. "Pekâlâ, bak ne diyeceğim? Bir kere daha düşündüm de midilli beklemekten gocunmaz. O yaşlı şey epey sabırlıdır." Bay Sevier elini piyanoya doğru salladı. "Onu tekrar yap."

Boğazımdaki yaşlar kurudu. O plağa doğru giderken, kalanları yuttum.

"Tamam. İğneyi tekrar ayarladım. Ne kadar yapabilirsin?"

Omuz silktim. "Bilmem. Pek değil. Önce çok iyi dinlemem lazım."

Plak geldiğim noktadan sonra biraz daha çaldı ama ben hızlı düşündüm ve çoğunu doğru çaldım.

"Daha önce hiç çalmış mıydın?" diye sordu.

"Hayır, efendim." İğneyi tekrar, daha ileri bir noktaya koydu ve tekrar aynısını yaptık. Yeni kısımda sadece ufak bir hata yaptım.

"Etkileyici," dedi.

Öyle değildi gerçekte ama bunu söylemesi iyi hissettirmişti. Bir yandan da *Ne istiyor? Piyano çalmama ihtiyacı yoktu. Kendisi bu işi gayet iyi yapıyordu. Plaktan bile iyi çalıyordu hatta,* diye düşündüm.

"Tekrar." Elini bir kez daha kaldırdı. "Sadece aklından çal."

Dediğini yaptım ama bir şeyler eksikti.

"Hah," dedi. "Duydun mu orayı?"

"Evet, efendim."

“Yükseliş yeri, bu yüzden.” Piyanoyu işaret etti. “Gösterebilirim istersen.”

Başımı onaylar biçimde sallayıp piyanoya döndüm ve parmaklarımı tuşlara koydum.

“Hayır, bu şekilde.” Arkamdan piyanoya eğildi ve bana elimi nasıl uzatacağımı gösterdi. “Başparmak için orta C. Parmakların da iyi ve ince. Bunlar bir piyanistin elleri.”

Bunlar Briny’nin elleriydi ama Bay Sevier bunu bilmiyordu.

Tek tek parmaklarıma dokundu. Tuşlar ezgiyi çaldı. Hata yaptığım yükseliş kısmının nasıl yapılacağını gösterdi.

“Bu şekilde,” dedi. “Farkı duyabildin mi?”

Başımı salladım. “Evet! Duydum!”

“Şimdi notanın nereye gideceğini biliyor musun?” diye sordu. “Ezgide yani.”

“Evet, efendim.”

“Pekâlâ, o hâlde.” Ben daha düşünmeye fırsat bulamadan yanıma oturmuştu. “Sen ezgiyi çal, ben de akortları çalayım. Nasıl bir araya geldiklerini göreceksin. Bir eser bu şekilde yaratılır, tıpkı plakta dinlediğin eser gibi.”

Dediğini yaptım ve o da sondaki tuşları çaldı, kulağa aynı, plakta çalan müzik gibi geliyordu çaldığımızı! Müziğin piyanodan çıkıp vücudumda gezindiğini hissediyordum. Şimdi şarkı söylediklerinde kuşların nasıl hissettiğini biliyordum.

“Tekrar çalabilir miyiz?” diye sordum bitince. “Biraz daha?” Daha fazla, daha fazla ve daha fazla çalmak istiyordum.

Plağı çevirdi ve doğru tuşları bulmamda bana yardımcı oldu, sonra birlikte müzik çaldık. Bitirdiğimizde ikimiz de gülüyorduk.

“Sana ders ayarlayabilir miyiz bakacağım,” dedi. “Yeteneklisin.”

Benimle dalga mı geçiyor diye anlamak için dikkatle ona baktım. *Yetenek mi? Ben mi?*

Gülümsememi elimle kapattım ve tuşlara döndüm, yanaklarım kızarmıştı. *Gerçekten ciddi miydi bu konuda?*

“Doğru olmasa bunu söylemezdim, May. Küçük kızları yetiştirmek konusunda pek bilgili sayılmam ama müzik konusunda bilgiliyim.” Yüzümü görmeye çalışarak yaklaştı. “Senin yanında buraya, yeni bir eve gelmenin zor olduğunu anlayabiliyorum... Ama bence ikimiz arkadaş olabiliriz.”

Aniden Bayan Murphy’nin evindeki koridora geri dönmüş-tüm ve Riggs beni karnıyla duvar arasına sıkıştırmıştı, üstüme sertçe bastırıyor, soluk almama engel oluyor, vücudumu his-sizleştiriyordu. Burnumdan içeri viski ve kömür tozu kokusu dolarken fısıldıyordu: *Sen ve ben arkadaş ol-ol-olabiliriz. Sana na-naneli şeker ve ku-kurabiye getiririm. Sen ne istersen. Biz en iyi arkadaşlar ol-ol-olabiliriz...*

Piyano iskemlesinden sıçradım, tuşlara öyle bir bastım ki bir anda gürültü koptu. Ses, yere çarpan ayaklarımın sesine karıştı.

Üst kata çıkıp kimse giremesin diye bacaklarımı kapısına dayadığım dolabıma saklanana dek de durmadım.

21. BÖLÜM

Avery

Staffordlar olarak güçlerimizi birleştirdiğimiz zaman, aşılması zor bir duvar hâlini alıyorduk. Neredeyse üç haftadır, barikatların arkasına çömelmiş, bizi suçlu elitistler olarak göstermeyi görev edinmiş basına karşı savaş hâlindeydik; bunu yapmalarının sebebi büyükannemi lüks bir huzurevine yatırmamızdı, sanki büyükannem bunu kendisi de karşılayamazmış gibi. Toplumdan, ödemeleri karşılamalarını bekliyor değildik; halka açık etkinliklere, toplantılara, sosyal etkinliklere ve hatta kiliseye girip çıkarken burnumuza mikrofon sokan tüm muhabirlere söylemek istediğim buydu.

Aileme kiliseye giderken ve pazar kahvaltısında eşlik ettikten sonra Drayden Hill'e sürerken, atların olduğu padokta Al-lison'ın üçüzleriyle birlikte kız kardeşlerime rastladım. Pistte, Courtney'in açık gri bir atı hızlandırmaya başladığını gördüm. Ata eyersiz biniyordu. Arabayı park ederken, Doughboy'un adımlarının ritmini hayal ettim, kasları gerilip gevşiyor, geniş sırtı kalkıp iniyordu.

"Hey, Aves Teyze! Benimle gezintiye çıkmak ister misin?" Ben çitten geçerken Courtney umutla seslendi. "Sonra beni eve bırakabilirsin."

Tam, dur kotumu alayım demek üzereydim ama Courtney'nin annesi benden hızlı davrandı. "Court, kamp için hazırlanman gerek!"

"Öfff be," diye mızımızlandı yeğenim, sonra Doughboy'dan indi.

Padok kapısından geçtim ve topuklularımın üzerinde, atların yayıldığı otlığa yürüdüm. Uzaktaki çitte oğlanlar tahtaların arasından bu yılın tıytlarına çiçek ve ot parçaları uzatıyordu. Allison ve Missy de iphoneleri ile fotoğraflarını çekiyorlardı. Oğlanların minik kumaş şortları ve papyonları kilisede olduğu kadar derli toplu durmuyordu artık.

Missy çömeldi ve vahşi bir çiçeği koparmasına yardım etmek için oğlanlardan birine yaklaştı. "Ahhh... Böyle günleri özlemişim," dedi özlemle. Onun ergenlik çağına gelmiş çocukları, bizim de çocukluğumuz boyunca gittiğimiz gibi, Asheville'deki yaz kampına gitmişlerdi. Court da yarın, kısa süreliğine kalmak için gidecekti.

"Ne zaman istersen bu üç küçük serseri kiralananmaya hazır." Kestane rengi gür saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken Allison'ın gözleri umutla parladı. "Gerçekten, *ne zaman istersen*. Üçünü birden almana da gerek yok. Sadece biri ya da ikisi de olur."

Hep birlikte güldük. Stresimizi attığımız hoş bir andı. Son haftalar herkesi çok germiştı.

"Kahvaltıda babam nasıldı?" Her zamanki gibi, Missy daha gerekli mevzulara değindi.

"İyi idi, sanırım. Sonrasında arkadaşlarıyla sohbet etmek için kaldılar. Umarım eve dönünce annem onun biraz dinlenmesini sağlar. Sonra hep birlikte akşam yemeğine gideceğiz." Babam programa devam etmekte kararlıydı ama Büyükanne Judy ile alakalı mevzular onu yormuştu. Son politik karmaşada

annesinin de hedef hâline gelmesi katlanabileceği bir şey değildi. Senatör Stafford kendisine yönelen oklara katlanabilirdi ama ateş hattına ailesi dâhil olunca, tansiyonu tavan yapıyordu.

Kemoterapi ilacını bacağına taktığı günlerde, bu ek ağırlık altında ezilecekmiş gibi görünüyordu.

“O hâlde, onlar gelmeden buradan çıkıp yola koyulalım.” Allison kapıya doğru bir bakış attı. “Sadece tayların ve üstlerinde hâlâ kilise kıyafetleri varken oğlanların birkaç fotoğrafını çekmek istedim. Leslie sosyal medya sayfalarında bebek hayvanlar ve bebek Staffordların birlikte fotoğraflarının olmasının dikkat dağıtmakta iyi olacağını düşündü. Saf ve sevimli.”

“Evet, benim dikkatimi dağıtırlardı.” Yeğenlerimden birini alnından öptüm ve o da çimene bulanmış küçük avuçlarıyla uzanıp tatlı bir şekilde yüzümü okşadı.

“Hey, Aves Teyze, şuna bir bak!” Courtney, Doughboy’u küçük bir engelden zıplattı.

“Courtney! Eyer ve başlık olmadan olmaz!” diye bağırdı Allison.

“Bu kız bana çekmiş,” dedim.

“Sana gereğinden fazla benziyor.” Missy omzuyla beni dürttü.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

Allison kavisli burnunu kırıştırdı. “Ah, evet gayet de biliyorsun.”

“Hadi, Al. Bırak da kalıp biraz daha binsin.” Court’un tarafını tutmaktan kendimi alamadım. Ayrıca boş vaktim de vardı ve ata binmek fena fikir değildi. “Onu bir iki saat içinde eve getiririm. Sonra da kamp için eşyalarını toplayabilir.”

Court, Doughboy’u bir kez daha atlattı. “Courtney Lynne!” diye azarladı Allison.

Bunların ufak atlamalar olduğunu söyleyerek itiraz edecektim ve ayrıca Courtney atın üzerinde âdeta bu işin ustası gibi oturuyordu ama ahırın yanına yanaşan bir araba dikkatimi dağıttı. Gümüş renkli üstü açık BMW'yi hemen tanıdım. Göğsüme tonlarca ağırlık oturdu.

"Bitsy burada mı?" diye sordu Missy.

"Bu hayra alamet değil." Böyle söylememeliydim, özellikle de gelecekteki kayıvalidem hakkında ama bugün ihtiyacım olan son şey Bitsy'den gelecek bir düğün planlaması baskısıydı. Kötü niyetli değildi ama bulduğu her fırsatta üstüme çullanıyordu.

Arabadan çıkan kişiyi görünce göğsümdeki ağırlık kalktı; uzun boylu, esmer ve kesinlikle yakışıklı biriydi bu.

"Bakın, nişanlısını görmek için kimler buradaymış. Seninkinin burada olduğunu bilmiyordum." Missy bana bir gülümseme yolladıktan sonra ahıra doğru elini salladı. "Merhaba, Elliot!"

Afallamıştım. "O bana... bana Aiken'a geleceğinden hiç bahsetmedi. Dün konuştuğumuzda bir toplantı için D.C'deydi ve bugün Kaliforniya'ya uçuşması gerekiyordu."

"Belli ki fikrini değiştirmiş. Ne kadar da romantik!" Allison beni kapıya doğru itti. "Gidip ona sarılsan iyi olur."

"Ve öpsen de," dedi Missy şarkı söyler bir tonda. "Ve aklına başka ne geliyorsa."

"Hepiniz *susun*." Belki de öyle *olmadığımızı* söylediğimiz hâlde çocukluk yıllarım boyunca ablalarımın Elliot ile sevgili olduğumuzu söyleyip durmasının etkisiydi ama Elliot el sallayıp padok kapısına doğru ilerlerken boynum ve yanaklarım yanmaya başladı. Üstüne kusursuz bir şekilde oturan gri takımını içinde iyi görünüyordu. Kesinlikle iş için giyinmişti. Neden buradaydı?

Aniden öğrenmek için sabırsızlandığımı hissettim. Ayakkabılarımı fırlatıp çimenlerde koştum ve kendimi onun kollarına attım. Beni havaya kaldırıp sonra yere indirdikten sonra hızlıca öptü. Her şey muhteşemdi. Tanıdık, tatlı ve güvenli hissettiriyordu; şu anda ihtiyacım olanın tam da bu olduğunu fark ettim.

“Aiken’da ne işin var?” Hâlâ birden ortaya çıktığı için şaşkındım; heyecanlıydım ama afallamıştım da.

Koyu kahverengi gözleri parladı. Sürpriz yaptığı için memnundu. “Los Angeles’a gitmeden önce birkaç saat buraya uğrayabileyim diye uçuşumu değiştirdim.”

“Bugün bir de Los Angeles’a mı uçacaksın?” Hayal kırıklığının sesime yansımından nefret ediyordum ama çoktan kafamda planlar yapmaya başlamıştım bile.

“Bu akşam,” diye yanıtladı. “Üzgünüm, daha uzun bir ziyaret ararlayamadım. Ama olsun, hiç yoktan iyidir, değil mi?”

Bir arabanın yaklaştığını duydum ve onu ahıra doğru çektim. Bu, öğle yemeğinden dönen babam ve Bal Arısı olabiliirdi. Eğer bizi görürlerse, asla yalnız kalamazdık. “Hadi yürüyüşe çıkalım. Seni tamamen kendime istiyorum.” Umarım bizimkiler Allison’ın arabası yanına park etmiş olan diğer arabayı fark etmezlerdi.

Elliot çıplak ayaklarıma bakarak kaşlarını çattı. “Ayakkabılarına ihtiyacın olmayacak mı?”

“Depodan bir bot kaparım. Eğer eve gidersem herkes burada olduğunu bilecek ve annem, kalıp sohbet etmeni isteyecek.” Kelimeler ağızımdan yeni çıkmıştı ki gerçeği kavradım. “Annen burada olduğunu biliyor mu?” Eğer Elliot gelip onunla vakit geçirmeden dönerse Bitsy ikimizi de öldürürdü.

“Rahat ol. Ona uğradım bile. Birlikte geç bir kahvaltı ettik.”

Bu Bitsy'nin neden kahvaltıya gelmediğini de açıklıyordu. "Annen geleceğini biliyordu ve bana söylemedi mi yani?" Kiskanmaktan nefret ediyordum ama kıskanmıştım. Elliot şehre geliyordu ve birlikte vakit geçirdiği ilk kişi Bitsy miydi?

Beni kendisine doğru çekti ve en çok sevdiği kişinin kim olduğunu göstermek istercesine öptü. "Sana sürpriz yapmak istedim." At ahırında sallanarak yürüdük. "Ve ayrıca, annemi aradan çıkarmak istedim. Nasıl olacağını tahmin edersin."

"Demek istediğini anlıyorum." Her zamanki gibi, Bitsy'yle durumu en iyi şekilde halletmişti. Ve ikimizi onu birlikte ziyaret etme zahmetinden de kurtarmıştı ki bu ziyaret gerçekleşseydi, yoğun bir düğün tartışmasına dönüşecekti. "Planlarını yoluna koyma konusunda seni taciz etti mi?"

"Biraz," diye kabul etti. "Ona bu konuda konuşacağımızı söyledim."

Bitsy'nin dilinde, *Konuşacağız* cümlesinin aslında, *Ne istersen yapacağız* anlamına geldiğini söylemek konusunda kendime engel oldum. Gerçekten ikimizin de odaklanmak istediği son şey onun annesiydi.

Benim için deponun kapısını açtı ve ceketini askıya astı. "Babanın durumu nasıl?"

Ayağıma uyan bir bot bulup ayağıma geçirdim, sonra da paçalarımı içine soktum. Bir yandan da ona babamın sağlık durumuyla alakalı son gelişmelerden bahsettim.

"Güzel," diye takıldı ben giyindikten sonra kıyafetlerimi incelerken. Elliot paçaları içine sokulmuş postallardan hoşlanacak tarzda biri değildi.

"İstersen, Bal Arısı seninle bahar düğünleri hakkında konuşurken, eve gidip giyecek daha güzel bir şeyler bulabilirim..."

Kıkırdadı ve gözlerini ovuşturdu, yorgun olduğu belliydi. Böyle olunca buraya gelmek için yolunu değiştirmesi daha da sevimli göründü. “Cazip fikir ama... Hayır. Hadi biraz yürüye-lim ve sonra belki kaçıp biraz arabayla dolaşırız.”

“Kulağa şahane geliyor. Allison ve Missy’ye mesaj yollayıp bizimkilere burada olduğunu söylememelerini isteyeceğim.” Biz sürüş yollarına doğru ilerlerken hemen bir mesaj yolladım. Hep olduğu gibi, Elliot ile kolayca sohbetে başladık. Elimi tuttu ve işten, aile meselelerinden, Milano’ya olan gezisinden ve po-litikadan bahsettik. Telefonda konuşmaya fırsat bulamadığımız her şeyi konuştuk. Âdeta, uzun bir seyahat sonrası eve dönmek gibiydi, iyi hissettiriyordu.

Konuşma, zaman içinde özümsediğimiz bir ritim ve hare-kette devam etti. İkimiz de nereye doğru gittiğimizi biliyorduk; kendimi bildim bileli orada olan ve kenarında oturduğumuz, palmiyelerle çevrili göl kenarındaki verandaydı bu yer. Oraya varmak üzereyken kendimi May Crandall’ın hikâyesi, Tennes-see Çocuk Esirgeme Kurumu ve Büyükanne Judy’nin beni tu-haf bir şekilde *Arcadia* konusunda uyarmasından bahsederken buldum.

Elliot verandanın merdivenlerinde durdu. Bir direğe yasla-nıp kollarını göğsünde birleştirdi ve bana aniden boynuzlarım çıkmış gibi baktı. “Avery, tüm bunlar nereden çıktı?”

“Tüm... Ne?”

“Bunların hepsi... Bilmiyorum... Fi tarihinde kalmış şey-leri eşelemek? Seninle alakası bile olmayan şeyleri? Baban ve huzurevi olayının gürültüsü kopmuşken ve Leslie sürekli seni şe-kle sokmaya çalışırken zaten yeterince uğraşman gereken şey yok mu?”

Alınmalı mıydım, yoksa Elliot’ın protestosunun mantıklı bir nedene dayandığını kabul mü etmeliydim biliyordum. “Olan

da bu zaten. Ya bizimle bir alakası *olsaydı*? Ya Büyükanne Judy bizim ailemizle bir alakası olduğu için Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu ile bu kadar ilgilenmiş olsaydı? Ya ailemiz tüm bu evlatlık işlemleri ve mühürlenmiş kayıtların yasallaştırılmasına destek vermiş olsaydı?”

“Eğer öyleyse de bunu neden bilmek istiyorsun? Olanların üzerinden on yıllar geçmişken ne fark eder ki?” Kaşlarını çatınca aralarında derin bir çukur oluşmasına neden oldu.

“Çünkü... yani... Çünkü Büyükanne Judy bunu bir noktada önemsemişti.”

“Tam da bu sebeple dikkatli olmalısın.”

Bir anlığına afallamıştım. Kilise için giydiğim kolsuz ipek bluz altında sıcaklamaya başlamıştım. Nişanlım birden, annesi gibi konuşmuştu. Cümledeki tonlama bile aklıma Bitsy’yi getirmişti. Yıllar boyunca, o ve büyükannem şehirle alakalı mevzularda zıt cephelerde bulunmuşlardı ve çoğunlukla aralarında lades kemiği gibi kalan da Bal Arısı olmuştu. “Bu ne anlama geliyor?”

Belki Elliot sadece yorgundu ya da belki de Bitsy kahvaltıda bir şekilde onu etkisi altına almıştı ama elini havada sallayınca şok olmuştum. Eli düştü ve bir pat sesiyle bacağına vurdu. “Avery, Judy Stafford’ın her zaman fazla dobra olduğunu *biliyorsun*. Bu büyük bir sır bile değil. Sanki kimse bunu daha önce söylememiş gibi davranma.” Sinir bozucu derecede sakın bir tavırla gözlerimin içine baktı. “Birkaç kez neredeyse büyükbabanın kariyerini mahvetme noktasına geldi... Babaninkini de.”

Ânında gücenmiştim. “Bir şey yanlış olduğunda, bunu dile getirmenin doğruluğuna inanırdı.”

“Büyükannen karmaşadan hoşlanırdı.”

“Hayır, hoşlanmazdı.” Boynumda bir damar attı ama onun altında, hüzünlü bir his yatıyordu. Ailem hakkındaki gizli fi-

kirlerini duymak biraz ihanete uğramış gibi hissettirmişti ama aslında düşündüğüm şuydu; *Elliot sonunda burada ve neden tartışıyorsunuz?*

Uzandı, kolumu eliyle okşadı ve elimi ellerine aldı. “Hey... Aves.” Sesi uzlaşma ister gibi ve rahatlatıcıydı. “Kavga etmek istemiyorum. Sadece dürüstçe fikrimi belirtiyorum. Ve bunun sebebi de seni sevmem ve senin iyiliğini istemem.”

Bakışlarımız buluştu, sanki kalbinin en derinini görüyor gibiydim. Tamamen dürüsttü. Beni seviyordu. Ve fikrini belirtmeye hakkı vardı. Ama benimkinden bu kadar farklı olması beni rahatsız etmişti. “Ben de kavga etmek istemiyorum.”

Bu tartışma da, her tartışmamız gibi karşılıklı uzlaşma ile son buldu.

Elimi dudaklarına götürüp öptü. “Seni seviyorum.”

Gözlerinin içine baktım ve paylaştığımız tüm o yılları, yolları ve deneyimleri gördüm. Bir zamanlar arkadaşım olan o çocuğun şimdi bir erkek olduğunu gördüm. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

“Sanırım düğün hakkında konuşmalıyız.” Tek gözü kapınca kahvaltının çok da kolay geçmediğini anladım. Cep telefonunu çıkarıp saate baktı. “Anneme konuşacağımız konusunda söz verdim.”

Verandada eski yerlerimize geçtik ve bir süre oturduk ama orada uzun süre kalmak için hava fazla sıcaktı ve bu süre kesinlikle detayları netleştirmek için yeterli olmayacaktı. Sonunda çocukken, gençken ve üniversite yıllarında da hep yaptığımız gibi başkalarının bizim için istediği gibi değil, kendi istediğimiz gibi sohbet etmek için şehir merkezindeki küçük restorana gittik.

Elliot’un arabaya binip havaalanına gitmesi gereken zaman geldiğinde, pek ilerleme kaydedememiştik ama ikimiz de hayat

telaşına kapılmıştık ve birbirimizi çok iyi anlıyorduk, önemli olan da buydu.

Eve döndüğümde Bal Arısı beni kapıda karşıladı. Araba yoluna çıkmıştı. Bir şekilde Elliot'un ziyaretinden haberdar olmuştu ve benimle birlikte eve gelmediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

"O çok meşgul, anne," dedim, onun adına mazeret bildirerek. "Yetişmesi gereken bir uçağı var."

"Misafir odalarından birini onun için hazırlayabilirdim. Her zaman buraya gelebilir."

"Bunu biliyor anne."

Duraksadı, kapıyı tutarken tek parmağını tıkırdattı ve özelemlerle araba yoluna baktı. Muhtemelen kapıyı kapatıp Elliot'un geleceği fikrinden vazgeçmeden önce evin yarısını klimayla soğutmuştu. "Bitsy aradı. Elliot ile düğün planlarınızı, daha doğrusu olmayan düğün planlarınızı konuştuğunu ve Elliot'un, ikinizin bu konu hakkında konuşacağı konusunda söz verdiğini söyledi. Ben de baş başa zaman geçirdikten sonra eve birlikte dönersiniz diye düşündüm."

"Bazı ihtimalleri konuştuk. Ama henüz kesin bir karara varmadık."

Dudağını çiğnedi ve kaşlarını çattı. "Bu olanların ikinizin de dikkatini dağıtmasını istemiyorum. Geleceğinizi ertelemek zorunda hissetmenizi istemiyorum."

"Anne, biz zaten böyle hissetmiyoruz."

"Emin misin?" Yüzündeki hayal kırıklığı ve çaresizlik canımı acıtmıştı. Yakındaki bir düğün mutlu bir haber olacaktı, odak noktasını değiştirecek bir şey olacaktı. Ayrıca bunu halka duyurmak da Stafford tarafının işleri her zamanki gibi yapacak kadar kendilerine güvendiklerini ima etmiş olacaktı.

Belki Elliot ve ben, herkesi şüphe içinde bırakarak kendi yarımıza bir şey yapmış oluyorduk aslında. Bir tarih belirleyip düğün için basit bir yer, belki de baharda açelya bahçesini ayarlasak ölür müydük ki? Bu, ailedeki herkesi tarifsiz bir şekilde mutlu ederdi. Ve eğer doğru insanla evlendiğinize eminseniz, nerede ve ne zaman olduğu neden önemli olsundu ki?

“Yakında bir karara varacağız. Söz veriyorum.” Ama zihnimin en karanlık köşesinde, şu cümleler vardı; *Avery, Judy Stafford’ın her zaman fazla dobra olduğunu biliyorsun. Bu büyük bir sır bile değil.* Elliot’ın asla fark etmediği ya da yüzleşmek istemediği şey şuydu ki, büyükannem ve ben birbirimize fazlasıyla benziyorduk.

“İyi.” Bal Arısı’nın gözlerinin etrafındaki endişeli çizgiler yumuşadı. “Sana baskı yapmıyorum.”

“Biliyorum.”

Soğuk elleriyle yüzümü iki yanından kavradı ve sevgi dolu gözlerle bana baktı. “Seni seviyorum, bezelye kabuğu.”

Çocukken verilen takma isim kızarmama neden oldu. “Ben de seni seviyorum, anne.”

“Elliot şanslı bir adam. Eminim, ikiniz ne zaman bir arada olsanız bunu fark ediyordur.” Biraz gözleri yaşarınca benim de gözlerim doldu. Onu böyle... mutlu görmek iyi hissettiriyordu. “İşine bak. Muhtemelen üstünü değiştirmen gerekecek, yoksa akşamki koronun yardım toplama etkinliğine geç kalacağız. Afrika’dan gelen çocuk korosunun çıkacağı konser yedide başlayacak. Muhteşem olduklarını duydum.”

“Tamam, anne.” Elliot Los Angeles’tan eve döner dönmez onunla tekrar düğün hakkında konuşmaya karar verdim. Yarının, Büyükanne Judy’yi Manolya Konağı’nda ziyaret günüm olması, kararlılığımı sadece daha da güçlendiriyordu. Büyükanнемin düğün töreninde bizimle olmasını istiyordum. Daha ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum.

Akşam boyunca farklı fikirler üzerine kafa patlattım. Kafamda bir bahçe düğünü resmetmeye çalıştım. Elliot ve ben, birkaç yüz arkadaş ve tanıdık, muhteşem bir bahar günü. Eski bir geleneğin modern versiyonu, bu gerçekten çok güzel olabilirdi. Büyükanne Judy ve büyükbabam, Drayden Hill'deki bahçelerde evlenmişti.

Elliot, her ne kadar içgüdüsel olarak annesi ve benim annemin hayatlarımızı mahvêtmesi fikrine karşı dirense de kabul edecekti. Eğer bir bahçe düğünü gerçekten istediğim şeyse, o da isterdi.

Sabah, kafamda yeni planlarla Manolya Konağı'na sürdüm. Büyükanne Judy'ye, o özel gününün detaylarını soracaktım. Belki tekrar yaratabileceğimiz sevdiği anlar vardı.

Sanki bu kez önemli haberlerle geldiğimi hissetmiş gibi, beni parlak bir gülümseme ve tanıdığını belli eden bir bakışla karşıladı.

"Ah, işte buradasın! Gel buraya, yanıma otur. Sana söylemem gereken bir şey var." Arkası yüksek sandalyeyi çekip yaklaştırmaya çalıştı ama beceremedi. Ben kendiminkini biraz öne çektim, sonra sandalyenin ucuna oturdum ki dizlerimiz birbirine değsin.

Elimi tutup gözlerime öyle yoğun bir şekilde baktı ki, olduğum yere yapıştım âdeta. "Ofis dolabımın içindekileri yok etmeni istiyorum. Lagniappe Köşkü'ndeki ofisim." Bakışları deliciydi. "Sanırım buradan çıkıp kendim halletme şansı bulamayacağım. Ben ölünce, insanların günlüklerimi okumasını istemem."

Kaçınılmaz yasın acısına kendimi hazırlamıştım. "Öyle söyleme, Büyükanne Judy. Geçen gün seni spor dersinde gördüm. Öğretmen çok iyi olduğunu söyledi." Günlükler konusunu duymamış gibi davrandım. Bu fikre katlanamıyordum.

Sanki bir zamanlar olduğu meşgul savaşçıya veda etmek istiyor gibiydi.

“Orada isimler ve telefon numaraları var. Yanlış ellere geçmesine izin veremem. Arka bahçede bir ateş yak ve onları yak.”

O an, acaba yine aklı mı gitti diye düşündüm ama aklı yerinde gibi görünüyordu. Bahçede ateş yakmak... Yani özenle korunmuş eski evlerle dolu bir şehirde mi? Komşular saniyeler içinde polisi ararlardı.

Bunun gazetelerde nasıl haber olacağını görebiliyordum.

“Sadece yaprakları yaktığını düşüneceklerdir.” Gülümsedi ve bana işbirlikçi bir şekilde göz kırptı. “Endişelenme, Beth.”

Birden ortaya çıkmıştı ki, aynı yerde değildik. Beth’in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyükanne Judy’nin ne dediğinden haberinin olmamasına neredeyse sevinmiştim. Bu sayede dolap temizleme ricasını yerine getirmeme konusunda bahanem olmuştu.

“Bir bakacağım, büyükanne,” dedim.

“Harika. Bana karşı hep çok iyi oldun.”

“Seni sevdiğim için.”

“Biliyorum. Kutuları açma. Onları sadece yak.”

“Kutular?”

“Eski dedikodu yazılarımın olduğu kutular. Bayan Şef olarak hatırlanmanın bana bir faydası olmaz, biliyorsun.” Ağzını kapatıp dedikodu yazarı olduğu günlerden utanıyormuş gibi davrandı ama aslında öyle değildi. Bu yüzünden anlaşılıyordu.

“Bana dedikodu yazarı olduğundan hiç bahsetmemiştin.” Azarlayarak parmağımı salladım.

Hiç sır saklamamış gibi masum numarası yaptı. “Ah? Yani, üstünden uzun zaman geçti.”

“O yazılarda doğru olmayan hiçbir şey yazmadın, değil mi?” diye takıldım.

“Hayır, elbette yazmadım. Ama insanlar her zaman gerçekleri güzelce kabullenmezler, öyle değil mi?”

Bayan Şef’ten bahsetmeye başladığımız hızla, tekrar konuyu değiştirdik. Yıllar önce ölen insanlardan bahsetti ama zihninde onlarla daha dün ögle yemeği yemişti.

Ona düğünü sordum. Cevap olarak, kendi düğününden ve abalarının düğünleri de dâhil olmak üzere gittiği düğünlerden karman çorman anılarını anlattı. Büyükanne Judy düğünleri severdi.

Benimkini hatırlamayacaktı bile.

Konuşma beni hüznü ve boş bir hisle baş başa bıraktı. Ümitlerimi yeşerten aklı başında anları oluyordu ama bunama dalgaları hızla onları denize süpürdü.

Onu öpüp veda ettikten sonra bugün babamın gelmesini umduğumu söylediğimde çoktan kıyidan sürüklenerek uzaklaşmıştık.

“Ah, baban kim acaba?” diye sordu.

“Oğlun Wells.”

“Sanırım yanıldın. Benim bir oğlum yok.”

Binadan çıkarken, biriyle konuşup içimi dökmek istedim. En sevdiklerim listesini açtım, sonra parmağım Elliot’ın numarası üzerinde durdu. Dün Büyükanne Judy ile alakalı söylediklerinden sonra, aklının gidip geldiğinden ona bahsetmek büyükanneime ihanet gibi duruyordu.

Ancak telefonum çalınca ve ekrandaki ismi görünce konuşabileceğim biri *olduğu* aklıma geldi. Büyükbabasına verdiği o son sözlerden, May Crandall ve büyükanneimin sırlarını tutan o sözlerden bahsederkenki yüz ifadesi geldi aklıma ve içgüdüsel olarak beni anlayacağını hissettim.

Birkaç hafta önce huzurevindeki o günden sonra hiç konuşmadığımız hâlde, içimden bir şeylerin bir anda yüzeye çıktığını hissettim. Kendime, onunla bir daha iletişime geçmemeyi, her şeyi olduğu gibi bırakıp yoluma devam etmeyi tembihlemiştim.

Telefonu açar açmaz, neden aradığını bilmediğini anladım. O da benim gibi mi düşünüyor diye merak ettim, ikimizin arasında arkadaşlık söz konusu olamazdı. Leslie ile park alanında karşılaşmamız bunu kanıtlamıştı. “Ben sadece...” dedi sonunda. “Huzurevi skandalıyla ilgili bazı haberler gördüm. Aklıma geldin.”

Sıcak, hoş bir his yayıldı içime. Buna tamamen hazırlıksızdım. Sesime yansımamasını umdum. “Ahhh, hatırlatma. Eğer bu daha fazla sürerse, birinin üzerine Ninja Kaplumbağalar gibi saldırmayı kendime hak göreceğim.”

“Hayır, bunu yapmayacaksın.”

“Haklısın, sanırım. Ama yapmak isterdim. Bu fazlasıyla... sinir bozucu. Babamın kamu görevinde olduğunu biliyorum ama biz de insanız, anlıyorsun ya? Bazı konuların bunlara karıştırılmamasını umuyorsun... Kanser gibi mesela. Ve büyü-kannenin kim olduğunu hatırlama mücadelesini izlemek de bir başka mesele. Bugünlerde insanlar kanatabilecekleri her noktaya mızraklarını saplamaktan geri durmuyor gibiler. Ben büyürken böyle değildi. Politikada bile insanlarda biraz...” Doğru kelimeyi aradım ve “nezaket vardı,” dedim, aklıma ilk gelen bu olmuştu.

“Eğlence odaklı bir dünyada yaşıyoruz,” dedi Trent ağırbaşlılıkla. “Her şey meşru.”

Aileme gelen saldırılar konusunda daha fazla söylenmek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. “Özür dilerim. Sana patlamak istemezdim. Sanırım kumsalda bir tatile daha ihtiyacım var.” Kelimeler ağzımdan çıkana dek, kulağa ne kadar flörtöz geldiklerini fark etmemiştim.

“Onun yerine öğle yemeğine ne dersin?”

“Ne?”

“Aiken’da olduğum için, vaktin varsa seni görürüm diye düşünmüştüm. Büyükbabamın belgelerini biraz karıştırdım ve araştırmalarında ona yardımcı olan insanlarla konuştum. Bunlardan biri evlatlık kayıtları mühürlenirken Shelby County, Tennessee’deki mahkemede çalışmış bir adamdı. Anladığım kadarıyla, büyükbabama epey bilgi sağlamış.”

Konu ânında tekrar ilgimi çekmişti. Edisto’daki küçük kulübenin kokusu âdeta burnuma gelmişti. Pipo tütününü, eski gazete kupürleri, kurumuş ilan panoları, soyulan boya, solan fotoğrafların kokusu geldi burnuma. “Yani büyükbabana evlatlık verilenlerin yakınlarını bulmasında yardım etmiş, değil mi? Yani... onun bıraktığı yerden sen devralıyorsun, öyle mi?”

“Pek değil. May Crandall için biraz araştırma yaptım. Belki hiç bulamadığı erkek kardeşi Gabion hakkında bir şeyler bulurum diye düşündüm.”

Ânında donakaldım. Bu adam iliklerine kadar samimiydi. Ayrıca benden daha iyi biriydi. Aile sorunlarıyla o kadar meşguldüm ki Yaşlı Hakları Derneği’yle May’in durumunu konuşmayı erteleyip durmuştum. Şimdi fark ediyordum ki bu mevzuyla bilerek ertelemiştim. “Eşit Olmayan Şartlarda Yaşlanmak” makalesi sonrası onunla alakalı şeylerden korkar olmuştum. Eğer ona yardım ettiğim duyulursa, politika alanındaki düşmanlarımız beni, yara alan toplumsal imajımızı düzeltmek için onu kullanmakla suçlayacaklardı.

Trent ile öğle yemeği de yiyemezdim. Gitmem mümkün değildi ama hayır da diyemiyordum, o yüzden lafı dolandırmaya devam ettim. “Gerçekten çok kibarsın. Ne buldun?”

“Şu âna kadar önemli bir şey yok. Mahkeme belgesinde Kaliforniya’da bir adres yazılıydı. 1939’da Tennessee Çocuk Esir-

geme Kurumu'ndan evlatlık alınmış iki yaşında bir çocuktan haberleri var mıdır... Ya da belki otuzların sonunda o adreste kim yaşıyordu biliyorlar mıdır, diye görmek için adresi not aldım. Ama oradan bir şey çıkması zor.”

“O hâlde, May’e söylemek için mi buraya geldin?”

“Yok... Bir şey çıkmadıkça onu umutlandırmak istemiyorum. Buraya reçel için geldim aslında. Geçen sefer seni bıraktıktan sonra, Aiken’in dışında oturan teyzemi görmeye gittim. Böğürtlenleri kavanoza koyuyordu. Şimdi hazırlar.”

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha çıktı. “Reçel için iki buçuk saatlik yol uzun bir mesafe.”

“Teyzemin böğürtlen reçellerini hiç tatmadın. Ayrıca, Jonah oraya gitmeyi seviyor. Bobby Amcanın bir katırı var.”

“Yani Jonah da seninle mi?” Eğer üçümüz olacaksak öğle yemeği mümkün gibi görünmeye başlamıştı. Eğer birlikte görülürsek, Jonah da orada olduğu için kimse farklı bir şey düşünmeyecekti. Zihnimde öğleden sonrası için olan planlarıma baktım ve birkaç şeyi ayarlayıp gerektiği kadar süre yaratabilir miyim diye hesaplamaya çalıştım. “Biliyor musun? Sizinle öğle yemeği yemeyi çok isterim.”

“Sanırım Jonah’ı Bobby Amca ve katırdan koparabilirim. Bana zamanı ve yeri söyle. Gitmek istediğin belli bir yer var mı? Uyku saati olmadığı sürece biz oldukça esneğiz. Uyku saatine denk gelirse işler çirkinleşebilir.”

Yorumu tekrar kıkırdamama neden oldu. “Uyku saati ne zaman?”

“İki civarı.”

“Pekâlâ, o hâlde. Erken bir öğle yemeği nasıl olur? Belki on bir gibi? Çok mu erken olur?” Teyzesinin evinin şehrin ne kadar dışında olduğunu bilmiyordum ama eğer işin içinde bir

katır varsa, şu anda olduğum yere yakın değildi. Manolya Konağı çevresinde yıllardır kimse çiftçilik yapmıyordu. Buradaki mülkler eskiydi. “Yeri sen seç, seninle orada buluşurum. Çok lüks bir yer olmasın ama tamam mı? Merkezi bir yerde olmaması iyi olur.”

Trent güldü. “Biz lüks yerlere takılmayız. Aslında oyun alanı olan restoranları tercih ederiz. Öyle bir yer biliyor musun acaba?”

Zihnim geçmişe gitti ve hoş bir anı hatırladım. “Aslında biliyorum. Büyükanneimin evinin yakınlarında, küçük bir parkı olan, eski bir restoran var. Küçükken bizi oraya götürürdü.” Ona yolu tarif ettim ve anlaşılmış olduk. En güzeli de, eğer on birde buluşursak, evde olmadığımı kimsenin fark etmeyecek oluşuydu.

Ben bir yetişkinim, dedim kendime, U dönüşü yapıp Büyükanne Judy’nin mahallesine doğru giderken. Bir... arkadaşımınla öğle yemeği planları yaptım diye gizli işler çeviren bir ergen gibi hissetmeme gerek yok.

Kendi hayatımı yaşamaya hakkım var, değil mi?

Bir süreliğine zihnimdeki tartışmaya kendimi kaptırdım, düşüncelerim arabayla birlikte virajları alıyordu. Belki Maryland’de kendi küçük anonim dünyamda yaşayıp sadece ve sadece bana ait bir işte çalışırken; destek ekibi, D.C’deki ofisler ve eyalete, seçmenlere, destekçilere ve kocaman bir siyasi ağa bağlı olmadığım bir işte çalışırken fazla şımarmıştım.

Belki de bir Stafford olmanın, özellikle kendi doğal alanımızda ne kadar yorucu bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Ortak kimlik çok eziciydi ve bireysel kimliğe yer yoktu.

Bir zamanlar bundan hoşlanırdım... Değil mi? Bununla birlikte gelen avantajlar hoşuma gidiyordu. Bastığım her yol anında düzleşiyordu önümde.

Ama şimdi, kendi yöntemlerimle, kendi dağlarıma tırmanın tadına bir kez varmıştım.

Bu hayatın ötesine mi geçmiştim?

Bu düşünce ikiye bölünmeme neden oldu, kişiliğimin iki yarısı da farklı taraflarda duruyordu. Babamın kızı mıydım, yoksa sadece kendim miydim? Biri olmak için diğerini feda etmek zorunda mıydım?

Elbette bu sadece... Son zamanlarda yaşadığım strese karşı bir tepki.

Dur işaretini görünce durdum ve Büyükanne Judy'nin sokağına baktım, küçükken, yağmur yağdığına içinde biriken suda oynadığımız çukurun ötesine, düzgünce kırılmış çitin ve üstünde demirden bir at kafası olan posta kutusunun ötesine baktım.

Büyükannemin araba yolunda bir taksi duruyordu. Aiken büyüklüğünde bir kasabada, pek sık görülen bir şey değildi bu.

Kavşakta bir an duraksadım ve bir süre taksiyi izledim. Geri çekilip yoluna gitmedi. Belki şoför, artık orada kimsenin yaşamadığından habersizdi? Yanlış evin önünde bekliyor olmalıydı.

Sokağa döndüm ve arabayı yanaştırıp gitmesini bekledim ama bir türlü gitmiyordu. Aslında şoför, koltuğunda uyukluyor gibi duruyordu? Yanından arabayla geçip park ettikten sonra arabadan indiğimde de uyanmadı.

Genç görünüyordu, neredeyse ergenlik çağlarında gibiydi ama ticari ehliyet alacak kadar büyük olmalıydı. Gördüğüm kadarıyla ne arka koltukta yolcu vardı ne de evin etrafında birileri... Bunun bir tür skandal haberiyle alakalı olmasından şüphelendim, belki hayatını nasıl yaşadığını göstermek için gizlice fotoğraf çekmeye gelmiş bir muhabirdi ama böyle biri neden taksiyle seyahat etsindi ki?

Yarı açık cama tıklattığımda şoför bir karış kadar havaya zıpladı. Gözlerini kırpıştırıp beni netleştirmeye çalışırken ağzı açık kalmıştı.

“Off... Sanırım uykuya dalmışım,” diye özür diledi. “Kusura bakmayın, hanımefendi.”

“Sanırım yanlış yere geldiniz,” dedim ona.

Etrafa bakındı, esnemesini bastırdı, geç sabah güneşinin parlaklığı karşısında gür, uzun kirpiklerini kırpıştırdı. “Hayır... Hayır hanımefendi. Saat on buçuk için rezervasyon yapılmıştı.”

Saatimi kontrol ettim. “Neredeyse yarım saattir buradasın... Ve araba yolunda öylece bekliyor musun?” *Kim büyükannemin evine bir taksi yollardı ki?* “Adresi yanlış anlamış olmalısın.” Zavalı bir müşteri muhtemelen şu an taksisinin gelmesini beklerken volta atıyordu.

Şoför biraz bile endişelenmiş gibi durmuyordu. Koltuğunda dikleşti ve saate baktı. “Hayır, efendim. Bu sabit bir rezervasyon. Her perşembe, on buçukta. Önceden ödemesi yapıldı, bu yüzden babam... yani *patronum*, ödemesi yapıldığı için buraya gelip beklememi söyledi.”

“Her perşembe mi?” Büyükannemin burada tam zamanlı bir yardımcıyla yaşadığı zamanki günlük planı, hatırladığım kadarıyla gözden geçirdim. Alışveriş merkezinde kaybolduğu ve aklının karıştığı o gün de taksideydi. “Ne kadar zamandır perşembeleri buraya geliyorsun?”

“Şey... Belki de ben... Ofisi aramalıyım, böylece...”

“Hayır. Sorun yok.” Ofisin sorularımı yanıtlamayacağından korkuyordum. Direksiyon başındaki çocuk da pek bir şey biliyor gibi durmuyordu. “Perşembe günleri büyükannemi aldığında onu nereye götürüyordun?”

“Augusta’ya, suyun kenarında bir yere. Ben oraya sadece birkaç kez gittim ama babam ve dedem bunu birkaç sene boyunca

yaptılar. Biz bir aile şirketiyiz. Dört nesiliz.” Son kısım âdeta reklam afişinde yazan bir cümle gibi sevimli gelmişti kulağıma.

“Yıllar mı?” Aklım o kadar karışmıştı ki bu kelime bile durumumu açıklamaya yetmiyordu. Büyükanнемin günlüklerinde perşembe günlerine sabitlenmiş bir randevudan hiç bahsedilmemişti. Briç grupları ve güzellik salonu ziyaretleri haricinde sabit bir randevusu *yoktu*. Ve Augusta mı? Orası yarım saat kadar uzaktaydı. Augusta’da düzenli olarak kimi ziyaret ediyor olabilirdi ki? Hem de taksiyle? Hem de *yıllardır*?

“Ve her seferinde aynı yere mi gidiyordun?” diye sordum.

“Evet, efendim. Bildiğim kadarıyla öyle.” Şu anda oldukça rahat görünüyordu. Bir yandan, onu sorguladığının farkındaydı. Diğer yandan ise, uzun zamandır gelen düzenli ödemeden olmak istemiyordu. Buradan Augusta’ya gitmenin ne kadar tuttuğunu hayal edemiyordum.

Elimi camın üstüne koydum. Aptalca olabilirdi ama ondan bilgi alırken kaçmaya çalışmadığına emin olmak istiyordum. *Suyun kenarında bir yer...*

Aklıma tamamen beklenmedik bir düşünce geldi. “Suyun kenarında bir yer. Nehri mi kastediyorsun?” Savannah Nehri, Augusta’dan geçiyordu. Trent’le birlikte May ile konuştuğumuzda, Augusta’dan bahsetmişti. Eve gitmek ve Savannah Nehri’nde sürüklenmekle alakalı bir şeyler söylemişti.

“Yani, evet, nehrin üzerinde bir yer olabilir. Kapı çok... çok yüksek. Sadece onu oraya bırakıyor ve bekliyorum. Girdikten sonra ne oluyor bilmiyorum.”

“Genelde orada ne kadar kalıyor?”

“Birkaç saat kadar. Babam genelde onu beklerden köprüye gider ve balık tutardı. Hanımefendi bunu umursamazdı. Gitmeye hazır olunca dışarıya çıkar ve arabanın kornasına basarak haber verirdi.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Bunları tanıdığım büyükannemle bağdaştıramıyordum. Tanıdığımı *sandığım* büyükannemle...

May Crandall'ın hikâyesini mi yazıyordu gerçekten? Yoksa daha fazlası mı vardı?

“Beni oraya götürebilir misin?” deyiverdim.

Taksici omuz silkti. Bana arka kapıyı açabilmek için arabadan çıkmaya yeltendi. “Tabii. Evet. Ücret ödendi.”

Nabızım hızlanmıştı. Kollarımdaki tüylerim ürperdi. *Eğer bu arabaya binersem, nereye gidecektim?*

Telefonum titredi ve bana bunun öncesinde başka bir yere gitmek üzere olduğumu hatırlattı. Trent bana bir mesaj atmış, Jonah ile bana bir masa tuttuklarını yazmıştı. Hamburger standı bu sabah, daha şimdiden kalabalıktı.

Mesajına cevap yazmaktansa, taksiden çıktım ve Trent’i aradım. Orada olmadığım için özür diledim ve “Acaba... Benimle bir şey yapmaya gelebilir misin?” diye sordum. Yüksek sesle söyleyince nerede olduğum ve neler olduğu kulağa daha da tuhaf geliyordu.

Neyse ki Trent aklımı kaçırdığımı düşünmedi. Aslında o da meraklanmıştı. Trent ve Jonah da arabayla takip edebilsin diye, taksinin önce restorana gitmesine karar verdik.

“O sırada senin için bir hamburger alacağım,” diye önerdi Trent. “Burada dünyaca ünlü içecekler de var. Jonah şimdiden tam not verdi. Bir tane ister misin?”

“Teşekkürler. Fena olmaz.” Ama şu anda bir şey yiyebileceğimden emin değildim.

Restorana olan kısa yolculuk boyunca, zorlukla odaklanabildim, diken üstündeydim. Trent şimdiden Jonah’ı oturtmuş

ve park alanında bizi bekliyordu. Bana bir hamburgerle içecek verdi ve hemen arkamızda olacağını söyledi.

“İyi misin?” diye sordu. Bir anlığına bakışlarımız buluştu ve gözlerinin derin mavisinde kayboldum. Onlara bakarken rahatladığımı hissettim. *Trent burada. Her şey yoluna girecek,* diye düşündüm.

Bu düşünce içimdeki büyüyen korkuyu neredeyse ortadan kaldırdı. Neredeyse.

Maalesef, bu hissi anladığım için görmezden gelemeyeceğimi de biliyordum. Üzerinde çalıştığım davalarda ne zaman kişilerle ilgili pek akla gelmeyecek bir şey öğrenmenin arifesinde olsam gelen altıncı histi bu; çocuğun kaybolmasının sorumlusu güvenilen komşu çıkardı, masum görünümlü sekizinci sınıf öğrencisinin boru bombası yaptığı ortaya çıkardı, temiz görünümlü dört çocuk babasının bilgisayarında iğrenç resimler bulunurdu. Bu his beni bir şeylere hazırlıyordu, sadece henüz ne olduğunu bilmiyordum.

“İyiyim,” dedim. “Sadece bu taksinin gideceği yer ve orada bulacağımız şey beni korkutuyor.”

Trent elini koluma koydu ve benim parmaklarının altında âdeta alev aldı. “Bizimle gelmek ister misin? Taksiyi takip ederiz sadece.” Arabasına doğru baktı, Jonah yükseltici koltuğundan deliler gibi el sallayarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Benimle patateslerini paylaşmak istiyordu.

“Hayır. Ama teşekkürler. Yolda şoförle biraz daha konuşmam gerek.” Aslında, bana bildiği her şeyi anlattığına inanıyordum ama ofise haber vermemesi için genç adamı meşgul tutmak istiyordum. Babasının, Büyükanne Judy’nin ödediği ücreti kullanarak, kendimi gizemli bir yere götürtmem hakkında farklı fikirleri olabilirdi. Bunun özel hayata müdahale ola-

bileceğini anlayacak kadar akıllı olabilirdi. “Ve bizden kaçma fırsatı yakalamasını istemiyorum.”

Beni bırakırken Trent’in parmakları kollarımda gezindi... Ya da sadece bana öyle gelmişti. “Hemen arkanda olacağız, tamam mı?”

Başım la onayladım ve Jonah’a el salladım, o da bana dişlerinde patateslerle bir gülümseme yolladı ve sonra yola çıktık. Gün ortası olduğundan otuz beş dakikalık yol boyunca trafik azdı, bu sayede şoförle konuşma imkânı buldum. İsminin Oz olduğunu ve büyükanneme şoförlük ettiğı zamanlarda büyükannemin ona hep kurabiye, çikolata ya da parti ve toplantılardan kalan tatlılardan verdiğini söyledi. Bu yüzden onu çok iyi hatırlıyordu. Şimdi bir bakım merkezinde olduğunu duyunca üzölmüştü. Belli ki, gazetede ki haberlerden ve çekişmelerden habersizdi. Sağlık sorunları yaşayan babasından iş yükünün çoğunu aldığından beri, sadece işiyle meşguldü.

Ana yoldan çıkıp köy yoluna girdiğimiz ve tahminen, gideceğimiz yere iyice yaklaştığımız sırada, “Onu son kez buraya getirdiğimde, onun için endişelendim,” diye kabul etti. Etrafımızdaki çalı lardan oluşan duvarlar, sarmaşıklar ve uzun palmye ağaçları sıklaştı ve biz dönüp durdukça yola doğru iyice sokulmaya başladılar. “İyi gibiydi ama akı lı karış ıktı sanki. Ona kapıya kadar eşlik edebileceğimi söyledim ama izin vermedi. Diğer tarafta onu, her zaman olduğu gibi bir golf arabasının bekleyeceğini ve endişelenmememi söyledi. Ben de onu bıraktım. Bu onu son kez buraya getiriş imdi.”

Arka koltukta sessizce oturup Oz konuştuğ uca duyduklarımı zihnimde resmetmeye çalıştım. Çalıştım ama anlattığı şeyleri idrak edemiyordum.

“Sonraki hafta babam kalp ameliyatı oldu. Yaklaş ık bir ay boyunca yerine başka bir şoför baktı. Bir sonraki perşembe ara-

baya binip eve geldiğimde orada kimse yoktu. O zamandan beri de öyle. Yerimize bakan şoförün ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Onu bir alışveriş merkezine bırakmış ve o da bir sonraki perşembe görüşeceklerini söylemiş. Faturadaki numarayı aramayı denedik ama kimse yanıtlamadı ve ben geldiğimde de orada kimse yoktu. Ona bir şey oldu diye endişelendik. Sorun çıkardıysak özür dilerim.”

“Sizin hatanız değil. En başta bakıcılarının yalnız başına çıkmasına izin vermemeleri gerekirdi.” Bugünlerde iyi bir bakıcı bulmak zordu ama büyükannem de bakıcılarının tamamen işinin ehli insanlar oldukları ve bizim kontrol delisi olduğumuz konusunda bizi ikna etme anlamında şaşırtıcı bir şekilde maharetliydi. Açık bir şekilde perşembeleri taksiye binmesine izin veriyorlardı. Fakat sonuçta, ödeme çeklerini imzalayan oydu ve çalışanlar da bunun farkındaydı. Yine de büyükannem, başına dert açan yardımcılarını kovmakla gurur duymuyordu.

Araba, beton korkulukları ufalanmış ve kemerleri yosunla kaplanmış eski bir köprüye vardı. Şoför yavaşlamıştı ama ben herhangi bir ev ya da posta kutusu göremiyordum. Etraftaki her şey bana, hiçliğin ortasında olduğumuzu gösteriyordu.

Neyse ki Oz nereye gittiğini tam olarak biliyordu. Buraları bilmeyen biri için bu dönüş tamamıyla görünmezdi. Çakıl taşıyla kaplı bir garaj yolu anayolun kenarındaki çimenlik alanla sulama menfezi arasında belli belirsiz uzanıyordu. Hemen ötesinde yer alan devasa taş giriş, borazan çiçekleri ve böğürtlen çalılar arkasına gizlenmişti. Ağır demir kapıların ikisi de iki buçuk metre kadar uzunluktaydı. İkisi de eğik duruyordu, ağırlıkları yaprak ve kırıntılar tarafından destekleniyordu, menteşeleri paslanalı epey olmuştular. Çürümüş zincir ve asma kilit oraya şaka için asılmış gibi duruyordu. On yıllardır kimse bu kapılardan içeriye arabayla girmemişti. Hemen arkalarında, on beş santim kadar uzaklıkta bir çınar ağacı vardı ve ağacın güçlü

dalları parmaklıkları aşır kapının kanatlarından birini diğerinden daha yükseğe kaldırmıştı.

“İçeri buradan giriliyor.” Oz, ana girişin yanındaki yaya girişine giden dar bir patikayı işaret etti. Açık bir şekilde kullanılıyordu, bu yoldan yaz çimenini tamamen alıp götürecek kadar fazla yüründüğü belliydi. “Hep oradan giderdi.”

Arkamızda bir araba kapısı kapandı. Sıçradım ve ancak dönüp bakınca Trent’in de geldiğini hatırladım.

Tekrar dönünce, kapının ortadan kaybolacağına dair güçlü bir hisse kapıldım. *Puf*. Drayden Hill’deki yatağımda, *İşte bu tuhaf bir rüyaydı*, diye uyanacaktım.

Ama kapı ortadan kaybolmadı ve patika hâlâ yerinde duruyordu.

22. BÖLÜM

Rİİİ

Fern oturma odasına giderken yarı yolda dondu kaldı. Vücudu her bir kas kütlesini görebileceğim şekilde kaskatı kesilmişti. Bir saniye sonra da, haftalardır ilk kez altına kaçırđı.

“Fern!” dedim kısık bir sesle çünkü Bayan Sevier’in beni duymasını ve gelip Fern’in ne yaptığını görmesini istemiyordum. Yeni annemiz Fern ile o kadar gurur duyuyordu ki, bizi sinemaya götürüyor, birlikte gideceğimiz tatillerden bahsediyor, Noel’de Noel Baba’yı göreceğimizden ve bize neler getireceğinden konuşuyordu. Annesini ziyaret etmek için hep beraber Augusta’ya gitmemiz gerektiğini bile düşünüyordu. Augusta’ya gitmek istemiyordum ama aynı zamanda, hazır artık Bayan Sevier arada gözünün önünden kaybolmamıza müsaade etmeye başlamışken, başımı belaya sokmak da istemiyordum.

Hızla odayı aştım ve Fern’in elbisesini, ayakkabılarını ve çorabını çıkardım ve onları yerdeki sıvıyı silmek için kullandım. “O görmeden üst kata çık.”

Bayan Sevier’in ön salonda biriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

Fern’in dudakları titredi ve gözlerine yaşlar doldu. Ben ıslak kıyafetleri toplayıp onların sonradan icaplarına bakmak üzere kül tenekesinin arkasına tıktııırken sadece orada dikildi.

Aniden, Fern'in neden hareket etmediğini anladım. Salonda başka birinin sesi daha vardı. Ses yaklaştıkça kime ait olduğunu anlıyor, iliklerime kadar ürperiyordum âdeta.

"Git yatağının altına saklan," diye fısıldadım Fern'in kulağına ve onu merdivenlere doğru ittim.

Fern ikinci kata koşarak ortadan kayboldu. Ben de merdiven duvarına yaslanırken burnumdan hızla nefes alıp veriyor ve yavaşça salon kapısına doğru yaklaşıyordum. Mutfakta, Zuma elektrikli çırpıcıyı çalıştırmıştı. Bir anlığına sesleri duymadım ama sonra duyabildim.

"...çok talihsiz bir durum ama olabiliyor," diyordu Bayan Tann. "Onlara iyi evler bulduktan sonra çocukları almak asla istediğim bir şey değil."

"Ama eşim... Belgeler... Bize kızların bizim olduğu sözü verildi." Bayan Sevier'in sesi titreyip çatladı.

Bir çay bardağı tabağa çarpıp tıkrıdadı. Bayan Tann cevaplayana dek asırlar geçmiş gibiydi. "Öyle de olmalıydı." Sanki bu sıkıntı yüzünden bizim için üzgünmüş gibiydi sesi. "Ama evlat edinme işlemi bir yıldan önce sonuçlanmaz. Biyolojik aileler çok zorlayıcı olabiliyor. Bu çocukların büyükannesi velayetlerini almak için başvuruda bulunmuş."

Hızla soludum, sonra çıkan hafif sesi duyunca elimi ağzıma kapattım. Bir büyükannemiz yoktu ki. En azından bildiğim kadarıyla. Briny'nin ailesi ölmüştü ve Queenie, Briny ile kaçtıktan sonra ailesini hiç görmemişti.

"Bu olamaz..." Bayan Sevier âdeta onu iki parçaya ayırmış gibi duran bir şekilde hıçkırdı. Burnunu çekti, öksürdü ve sonunda birkaç kelime edebildi. "Biz... Biz buna izin veremeyiz... Da-Darren öğle yemeğinde... Eve gelecek. Lütfen... Lütfen bekleyin. O ne... ne yapılacağını bilir."

"Ah, Tanrım, sanırım sizi gerekenden fazla üzdüm." Bayan Tann sinir bozucu derecede tatlı konuşuyordu ama yüzünü

gözlerimin önüne getirebiliyordum. Bayan Pulnik bana zorla diz çöktürdüğünde de yüzünde aynı acımasız gülümseme vardı. Bayan Tann insanların korktuklarında büründükleri hâli görmekten hoşlanırdı. “Çocukları *bugün* götürmeyi planlamıyordum. Bu saçmalıkla savaşılabiliyorsunuz, elbette. *Savaşmalısınız* da aslında. Büyükkannenin kızlara sunacak yeterli imkânları yok. Korkunç bir hayatları olacak. May ve küçük Beth korumanız için *siz*e güveniyorlar. Ama bilmelisiniz ki... Yasal işlemler çok... Çok masraflı olabiliyor.”

“Ma-masraflı mı?”

“Sizin gibi imkânlarla sahip insanlar için elbette bu zor olmayacaktır, öyle değil mi? Özellikle de iki çocuğun kaderi buna bağlıyken. Sizin kalpten sevdiğiniz iki çocuk.”

“Evet, ama...”

“Üç bin dolar, muhtemelen biraz daha fazla. Bu yasal meseleleri çözmek için bu oldukça yeterli olacaktır.”

“Üç... Üç bin mi?”

“Muhtemelen dört.”

“Neyden bahsediyorsun?”

Bir duraksama daha geldi, sonra, “Hiçbir şey ailenizden daha önemli olamaz, öyle değil mi?” dedi. Bayan Tann’ın sesinde o korkunç gülümsemeyi duyabiliyordum. Oraya koşmak ve gerçeği söylemek istedim. Ona parmağımı doğrultup bağır-mak istedim, *Yalancı! Bizim bir büyükkannemiz bile yok! Ve üç kız kardeşim var, iki değil. Ve bir de bebek erkek kardeşim var ve onun adı da Gabion, Robby değil. Ve sen onu aldın, aynı kız kardeşlerimi aldığın gibi.*

Hepsini söylemek istedim. Kelimeleri dilimin ucunda hissedebiliyordum ama onları söyleyemezdin. Eğer söylersem, neler olacağını biliyordum. Bayan Tann bizi yetimhaneye geri

götürecekti. Fern'i birilerine verecekti ve bir daha birlikte olmayacaktık.

Bayan Sevier burnunu çekti ve tekrar öksürdü. "El-elbette, katılıyorum ama..." Tekrar hıçkırıklara boğuldu ve sürekli bunun için özür diledi.

Bir sandalye takırdayıp gıcırdadı ve ağır, dengesiz adımların yere vuruşu duyuldu. "Eşinizle konuşun. Bu konuyla alakalı samimi hislerinizi paylaşın. Ona, çocuklara ne kadar ihtiyacınız olduğunu ve onların da size ihtiyacı olduğunu anlatın. Bugün kızları görüp rahatsızlık vermeyeceğim. Eminim sizin bakımınız altında iyi durumdadırlar. Muhteşemdirler, hatta."

Ayak sesleri odanın diğer ucundaki kapıya yaklaştı. Duvar-dan çekildim ve üst kata koştum. Duyduğum son şey Bayan Tann'ın evde yankılanan sesi oldu: "Kalkmanıza gerek yok. Kendim çıkabilirim. Yarın sizden haber almayı umuyorum. Zaman çok büyük önem taşıyor."

Üst katta hızla Fern'in odasına gittim. Onu yatağın altından çıkarmadım bile. Ben de yanına girdim. *Arcadia*'da hep yaptığımız gibi yüz yüze bakarak uzandık. "Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Onun bizi geri almasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ne olursa olsun."

Bayan Sevier'in koridordan geçtiğini duydum. Hıçkırığı ahşap duvarlarda ve yıldız köşeli yüksek tavanda yankılandı. Koridorun sonundaki odanın kapısı kapandı ve onun yatağa gidip durmadan ağladığını duydum, aynı biz buraya gelmeden önce yaptığı gibi. Zuma gelip kapıyı çaldı ama kilitliydi ve Bayan Sevier kimseyi içeri almıyordu. Bay Sevier öğle yemeği için döndüğünde hâlâ yataktaydı. O zamana kadar ben de Fern'i temizleyip ona kitap okumuştum ve şimdi başparmağı ağzında, erkek kardeşimiz Gabby'nin adını verdiği oyuncak ayısıyla uykuya dalmıştı.

Bay Sevier yatak odasının kapısının kilidini açarken dinle-
dim. İçeri girdikten sonra da parmak ucumda, daha iyi din-
leyebileceğim bir noktaya geçtim. Eşi ona olanları anlattıktan
sonra Bay Sevier'in ne kadar sinirlendiğini duymak için çok
yaklaşmama gerek bile yoktu. "Bu şantaj resmen!" diye bağırdı.
"Bu düpedüz şantajdan başka bir şey değil!"

"Onun kızları almasına izin veremeyiz, Darren," diye yal-
vardı Bayan Sevier. "Bunu yapamayız."

"Bu kadın tarafından tehdit *edilmeyeceğim*. Evlatlık edinme
ücretlerini ödedik ki o da, özellikle ikinci seferde epey yüklüdü."

"Darren, *lütfen*."

"Victoria, eğer buna izin verirsek, sonu gelmeyecek." Metal
bir şey yuvarlandı ve yerde tıkırdadı. "Ne zaman bitecek o hâl-
de? Bana bunu söyle."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Ama bir şey *yapmak* zorundayız."

"Ah, bir şey yapacağım, elbette. O kadın kiminle uğraştığını
bilmiyorum." Kapı kolu tıngırdayınca odama koştum.

"Darren, *lütfen*. *Lütfen*. Beni dinle," diye yalvardı Bayan Se-
vier. "Augusta'da annemin evine gideceğiz. Bellegrove'da fazla
fazla yer var ve babam öldükten sonra orası onun için fazla bü-
yük. Orada kızların teyzeleri, amcaları ve arkadaşlarım olacak.
Hoy, Zuma ve Hootsie'yi alırız. Ne kadar gerekiyorsa orada ka-
lırız. Gerekirse kalıcı olarak da. Annem yalnız ve Bellegrove
Evi'nin bir aileye ihtiyacı var. Orası büyümek için şahane bir
yer."

"Bak, Victoria, bizim evimiz burası. Sonunda gölün oraya
stüdyomu yaptırıyorum. McCameyler en hızlı işçiler sayılmaz-
lar ama iskeleyi ve yerleri hallettiler ve duvarları çerçeveleme
konusunda da ilerleme kaydediyorlar. Georgia Tann'ın bizi
evimizden etmesine izin veremeyiz, ailemin evi burası, Tanrı
aşkına."

“Savannah Nehri boyunca Bellegrove’da dönümlerce arazi var. Başka bir stüdyo inşa edebilirsin. Daha büyük bir stüdyo. Nasıl istersen öyle olur.” Bayan Sevier o kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri zorlukla seçebiliyordum. “Lütfen, Darren, o kadının her an çocuklarımızı almak için kapıyı çalabileceğini bilerek burada yaşayamam!”

Bay Sevier yanıtlamadı. Gözlerimi kapattım ve tırnaklarımı uçuk pembe duvar kâğıdına batırıp umutla bekledim.

“Acil karar veremeyelim,” dedi Bay Sevier sonunda. “Bu akşam şehirde bir toplantım var. Bayan Tann’i ziyaret edecek ve bu mevzuyu yüz yüze, tek seferde halledeceğim. O zaman isteklerinde bu kadar utanmaz olacak mı göreceğiz.”

Bayan Sevier daha fazla tartışmadı. Hafifçe ağladığını, yatağın gıcırdadığını ve eşinin onu teselli ettiğini duydum. “Tamam artık hayatım. Daha fazla gözyaşı yok. Bu işin çaresine bakılacak ve eğer kızları Augusta’ya götürmek istiyorsan onu da halledeceğiz.”

Orada zihnim yüzlerce düşüncenin istilası altındayken dikildim, sonra istila durdu ve tek bir düşünceye odaklandım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Harcayacak vakit yoktu. İhtiyacım olanı almak için dolabıma koştum ve sonra hızla alt kata indim.

Mutfakta, Zuma öğle yemeğini çoktan hazırlamıştı ama köşede çamaşırlık bacasının orada duruyor ve Sevier çiftinin konuşmalarını duymaya çalışıyordu. Hootsie muhtemelen bacasının yarısını tırmanmış, ona duyduğu her şeyi söylüyordu. Kütüğün üzerinde McCameylerin inşaat kampına götürülmek üzere hazırlanmış piknik sepeti duruyordu. Normalde Zuma, Hootsie’ye bunu götürmesini söylerdi. Hootsie bundan nefret ederdi, aynı şekilde Zuma da. Zuma, McCameylerin pislik beyazlardan başka bir şey olmadıklarını ve Bay Sevier arkasını

döndüğü anda onu dolandıracaklarını söylerdi. Tek iyi yanı artık Zuma ve Hootsie'nin bizden daha az nefret etmesiydi çünkü McCamey oğlanları ve babalarından nefret etmekle meşgullerdi.

Sepeti kapıp kapıdan fırladım ve "Bunu kampa ben götüreceğim. Oradaki çocuğa vermem gereken bir film ilanı var zaten," diye bağırdım. Zuma daha öğle yemeğine gecikeceğimi söyleyemeden gitmiştim.

Arka tarafa gittim, verandadan atladım ve bacaklarımın el verdiği hızda bahçeyi geçip tüm bu süre boyunca Hootsie beni takip ediyor mu diye omzumun üzerinden baktım. Neyse ki etmiyordu.

Gölün orada, ben sepetle ortaya çıktığımda Bay McCamey ağacın gölgesi altına yerleşmeye çoktan hazırды. Anladığım kadarıyla her zaman çalışmaya mola vermeye istekliydi. Bugün çalışırken terlemesinin tek sebebi, iki büyük oğlunun komşunun ahırına, yıldırım sonrası devrilen ağacı kesip kaldırmaya ve çatıyı onarmaya gitmiş olmalarıydı. İş hallolana dek, yani bir iki gün dönmeyeceklerdi. Bay McCamey'ye şu anda yardımcı olan tek kişi, adı Arney olan küçük oğluydu ama Bay McCamey ona evlat diyordu.

Arney'yi başımla selamladım ve o da daha önce altında oturup konuştuğumuz söğüt ağacına doğru giderken beni takip etti. Dalların arasına girip Arney'ye bir sandviç, bir elma ve cebime tıktığım iki tane şekerli kurabiyeyi verdim. Arney cılız, ufak tefek bir şeydi; bu yüzden genelde buraya geldiğimde ona diğer McCameylerle paylaşmak zorunda kalmayacağı yiyecekler getiriyordum. Benden bir yaş büyüktü ama boyu daha benimkine ulaşmamıştı.

"Bugün sana bir şey daha getirdim." Ona film ilanını verdim.

Uzun, sarı bir at üzerinde oturan kovboyun resmini tutup uzun ve derinden bir ısıklık çaldı. “Bu gerçekten çok güzel. Bana hikâyeyi anlatsana. Çok fazla çatışma var mıydı?”

Oturdu, ben de yanma oturdum. Bayan Sevier’in bizi götürdüğü filmde, büyük kırmızı kadife koltukları ve bir kralın şatosuna aitmiş gibi duran yüksek kuleleriyle sinema salonundan bahsetmek istedim. Ama bunları konuşacak vakit yoktu. Bugün olmazdı. Olanlardan sonra olmazdı. Arney’in, dün ondan istediğim şeyi kabule etmesini sağlamalıyım.

Bu akşam dolunay vardı ve dolunay, suyun neredeyse öğlen vakti kadar aydınlık olmasını sağlayacaktı. Arney’in abileri de gittiği için daha uygun bir zaman olamazdı. Bayan Sevier’in bizi Augusta’ya sürüklemesine izin veremezdim. Bayan Tann’ın bizi o eve dönmeye zorlamasına da izin veremezdim. Ve bunun haricinde, Fern, Bayan Sevier’i annesi gibi görmeye başlamıştı. Yavaş yavaş, *gerçek* annemiz zihninden kayboluyordu. Yatak vakti gelince, Fern’in odasına gidiyor ve ona Queenie ve Briny’den bahsediyordum ama artık işe yaramıyordu. Fern, nehri ve Arcadia Krallığını unutuyordu. Kim olduğumuzu unutuyordu.

Gitme vaktimiz gelmişti.

“Pekâlâ, dün konuştuğumuz şeye gelelim. Bizi götüreceksin, değil mi?” diye sordum Arney’ye. “Bu gece. Ay erken doğacak ve uzun süre tepede kalacak.” Ömrünüzü nehirde geçirip aym nasıl seyahat ettiğini bilmemeniz mümkün değildi. Nehir ve içindeki canlılar ayın durumuna göre hareket ederlerdi.

Arney sanki ona tokat atmışım gibi sıçrayıp uzaklaştı. Kahverengi gözlerini sımsıkı kapattı. İnce telli, kırmızı-kahve bir tutam saç şokla alnına düşüp uzun, kemikli burnunu ikiye ayırdı. Gergin bir şekilde başını iki yana salladı. Belki bize yardım etmeyi hiç istememişti. Belki babasının teknesini çalıştırabile-

ceğini ve gölden çıkıp Dedmen's Slough'dan geçerek ta büyük nehre kadar nasıl gidileceğini bildiğini söylerken sadece kendisini övüyordu.

Ama ona Fern ile benim hakkımdaki gerçeği anlatmıştım. Tüm hikâyeyi anlatmıştım. Ona gerçek isimlerimizi bile söylemiştim. Neden yardıma ihtiyacımız olduğunu anladığını düşünmüştüm.

Dirseklerini kirli tulumu, dizlerinin fırladığı noktaya dayadı. "Eğer gidersen seni kesinlikle özleyeceğim. Bu yerle alakalı şimdiye kadar iyi olan tek şey sendin."

"Bizimle gelebilirsin. Yaşlı Zede pek çok genç oğlanla ilgileniyor. Muhtemelen seni alacaktır. Alacağına eminim. Bu yeri tekrar görmek zorunda kalmazsın. Özgür olursun. Aynı bizim olacağımız gibi." Arney'in babası her gece içiyor ve oğlanları yük katırları gibi çalıştırıp onları, özellikle de Arney'i sürekli dövüyordu. Hootsie, Arney'in babasının, çocuk sadece ona yanlış çivi setini getirdiği için kafasına çekiç sapıyla vurduğunu görmüştü. "Ve iki şekilde de inciler senin olacak, söz verdiğim gibi."

Elimi cebime sokup onları çıkardım ve Arney'in görebileceği şekilde elimde tuttum. İnciler konusunda kötü hissediyordum. Bayan Sevier, Fern'e özel ayakkabıları yaptırdığı gece vermişti onları bana. Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan gelen belgelerde öyle yazdığı için doğum günüm olduğunu düşünmüştü. Sevier çifti o günün doğum günüm olduğunu unuttuğumu düşünmüş ve akşam yemeğinde bana bir sürpriz parti düzenlemişlerdi. Gerçekten de sürpriz olmuştu. Doğum günüm beş buçuk ay kadar önceydi ve ben onların düşündüğünden bir yaş daha büyüktüm. Ama ismim de May Weathers değildi zaten, bu yüzden sonbaharda bir doğum günü beni çok da rahatsız etmezdi.

İnciler sahip olduğum en güzel şeylerdi ama Queenie, Briny ve nehir için onları gözden çıkarırdım. Gözümü kırpmadan verirdim.

Ayrıca, Arney'in bundan gelecek paraya benden daha çok ihtiyacı vardı. Kamplarında çoğu zaman, viskiden başka bir şey olmuyordu.

Arney incilere dokundu, sonra elini çekti ve parmak eklemindeki bir yarayı soydu. "Offf... Ailemi terk edemem. Abilerimi bırakamam."

"Bunu çok iyi düşün. Bizimle nehirde yaşama konusunu iyi düşün." Aslında Arney'in abileri artık yetişkin sayılırlardı ve en az Arney'in babası kadar kötülerdi. Köpek gibi çalışmaktan sıkılıp da sonunda rahatlamaya karar verdiklerinde, Arney'in açlıktan ölmesi ya da ikiye bölünene dek dövülmesi muhtemeldi. "Briny ve Queenie sana bir yer bulabilir, söz veriyorum. Fern ve beni geri getirdiğin için çok mutlu olacaklar ve sana iyi bir yer bulacaklar. Zede artık Çamur Adası'nda değilse bile tekrar Zede'ye rastlayana dek, bizimle *Arcadia*'da kalabilirsin."

Hafiften endişelenmeye başlamıştım. Gerçekten, Briny ve Queenie'nin hâlâ aynı yere demirlemiş olduklarından emin olmanın bir yolu yoktu... ama bir şekilde bunu *biliyordum*. Eğer bunu gerçekten yapmaları gerekirse, geceler giderek soğuyup yapraklar dökülse ve nehrin güneyine, daha sıcak yerlere göç etme vakti gelse de orada sonsuza dek beklerlerdi.

Korktuğum şey, Fern ile *Arcadia*'ya döndüğümüzde, Briny ve Queenie'yi nehre açılmaya ikna etmenin kolay olmamasıydı.

Silas, onlara sadece benim ve Fern'in kaldığını, Camellia'nın gittiğini ve Lark'la Gabion'ın uzaklarda olduğunu söylemiş midir? Biliyorlar mı acaba?

Üstüne çok düşünemedim çünkü canımı yakıyordu. Gereksiz şeyleri boş yere kafanıza takmayın, derdi Briny hep. Şimdi sade-

ce, bataklıktan büyük nehre geçmeye odaklanmalıydım. Ondan sonra, kıyıya yakın gidecek ve teknelerle vapurlardan uzak durup sürüklenen atıklar ya da ağaçlara dikkat edecektik. Burada, Sevier çiftinin evinde çoğu gece küçük kubbeye tırmanıp dışarıyı izlemiştim. Buradan nehri göremiyor ama hissedebiliyordum. Sis borularını ve düdüklerin uzaklardan gelen seslerini duyduğuma emin dim. Gökyüzünün ucundaki Memphis ışıklarını görebiliyordum. Arney'in bana söylediğinden anladığım kadarıyla, bu göle boşalan bataklık Chickasaw Kayalıkları ve Çamur Adası'ndan gelen akıntının arasında bir yerde Old Man Nehri'ne ulaşıyor olmalıydı. Arney tam olarak emin değildi ama çok yanılıyor olamazdım.

Arney başını sallayarak içimi rahatlattı. "Tamam. Seni götüreceğim. Ama bu gece olmalı. Abilerimin ne zaman döneceğini bilemeyiz."

"İyi. Fern ve ben, ay ağaçların tepesine yükselir yükselmez buraya geleceğiz. Seninle teknede buluşuruz. Bu akşam babanın viski içmeye erken başladığından emin ol. İyi yemesini de sağla. Bu uykusunu getirecektir. Hootsie'nin akşam bolca yemek getirdiğinden emin olacağım." Bu zor olmayacaktı. Tek yapmam gereken anneme kamptaki çocuğun aç olduğunu ve yiyecek yeterince yemeği olmadığını söylemekti. Zuma'nın daha fazla yemek koymasını sağlardı.

Bayan Sevier'in karahindiba çiçeği kadar yumuşak bir kalbi vardı. Aynı şekilde kırılıyordu da. Biz gidince ne hâle geleceğini düşünmek dahi istemiyordum. Bunu *düşünemezdim*. Queenie ile Briny'nin de bize ihtiyacı vardı ve bizim ailemiz onlardı. Bu kadar basitti. Buna başka bir açıdan bakmak mümkün değildi.

Gitme zamanımız gelmişti.

Arney tekrar başını salladı. "Pekâlâ. Teknede olacağım ama birlikte nehre ineceksek, önce bilmen gereken bir şey var. Bu bazı şeyleri değiştirebilir."

“Nedir o?” Bir an nefesim kesildi.

Arney’in kemikli omuzları kalkıp indi ve konuşmadan önce gözlerini kısarak bana baktı. “Ben erkek değilim.” Paçavradan farksız gömleğinin yakasını açtı. Orada doktor bandajı gibi sarılmış kirli ve eski çuval kumaşından bir şerit vardı; Arney bir oğlan değildi. “Arney, Arnelle’in kısaltması ama babam kimse-nin bunu bilmesini istemiyor. Eğer öğrenirlerse insanlar çalış-mama izin vermezler.”

Şimdi, Arney’nin bizimle nehirde yaşaması konusunda daha da emindim. Bir kız olmasına ek olarak, hayatı bir kız için uygun bir hayat değildi, cılız bedeni yara doluydu.

Ama Zede teknesinde bir kız olmasına ne diyecekti?

Belki Briny ve Queenie, Arney’nin *Arcadia*’da kalmasına müsaade ederdi. Bir şekilde bunun bir yolunu bulacaktım. “Kız olman bir şeyi değiştirmez, Arney. Sana bir yer bulacağız. Sade-ce bu akşam, ay ağaçların tepesine çıkmadan hazır ol.”

Küçük parmaklarımızı birbirine geçirip söz verdik, sonra Arney’in babası ağaçların arasından ona seslendi. Öğle yemeği bitmişti.

Tüm öğleden sonra boyunca, bu gece Fern ile oraya vardı-ğımızda, Arney teknede olacak mı diye merak ettim. Ama ola-cağını tahmin ediyordum çünkü bu konu üzerine düşününce, burada onu tutacak pek bir şey olmadığını anlayacaktı. En az bizim kadar, onun da nehre gitmesi gerekiyordu.

Bay Sevier toplantı için Memphis’e gitmeden önce Sevier çifti yine yatak odalarında konuştular. Aşağı indiklerinde Bay Sevier’in elinde bir çanta vardı.

“Eğer toplantı uzun sürerse şehirde kalabilirim,” dedi, sonra Fern’i ve beni başımızdan öptü, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Bana doğru eğildiğinde dişlerimi sıktım ve sabit durma-ya çalıştım. Tek aklıma gelen Bay Riggs idi. “Endişelenme. Her şey yoluna girecek.”

Kapıdan çıkarken Zuma ona şapkasını uzattı, sonra da sadece kadınlar baş başa kaldık. Bayan Sevier, Zuma ve Hootsie'ye evlerine gidip dinlenebileceklerini söyledi. Yemekle uğraşmaya gerek yoktu. Biz kızlar bir tepsi parmak sandviçle idare edebildik.

Zuma, gitmeden önce tepsiyi güzelce süsledi.

"Sadece kendi aramızda, küçük bir pijama partisi. Bu akşam radyoda *Gece Yarısı Kaptanı* var," dedi Bayan Sevier. "Ve sıcak çikolata da içeriz. Belki bu mideme iyi gelir." Dudaklarını yaladı ve elini karnına koydu.

"Benim midem de iyi değil." Üst kata çıkmak ve eşyalarımı toplamak için sabırsızlanıyordum. Sevier çiftinin bize aldıkları şeyler içinden, gerçekten gerekli olandan fazlasını almayacaktım. Bu doğru değildi. Zaten, *Arcadia*'da da eşyalarımız vardı. Bunlar gibi süslü şeyler değillerdi ama ihtiyacımız olan her şey vardı. Bir nehir çingenesinin fırfırlı elbiselerle ve parlak deri ayakkabılarla ne işi olurdu ki? Bu takırdayan ayakkabılar balıkları korkutup kaçırdı.

"Siz kızlar yıkanıp geceliklerinizi giyin. May, sıcak çikolata ve abur cuburlarımızla oturunca daha iyi hissedeceksin." Bayan Sevier elinin tersiyle alnını sildi, sonra gülümsedi. "Hadi bakalım. Güzel bir akşam geçirelim. Sadece kızlar gecesi."

Fern'in elini tutup üst kata çıktım.

Fern, Bayan Sevier ile yapacağımız parti için çok heyecanlıydı. Yıkanıp hızla pijamalarını giydi ama geceliğini ters giymişti.

Düzelttim ve üstüne sabahlığını giydirip ben de kendiminkini üstüme geçirdim ama altında hâlâ kıyafetlerim vardı. Eğer Bayan Sevier fark ederse, ona sadece üşüdüğümü söyleyecektim. Son zamanlarda geceleri ev soğumaya başlamıştı. Kış gelmeden nehre gitmemiz gerektiği konusunda bir başka işaret de buydu.

Radyo partimizde eğleniyormuş gibi rol yapmaya çalıştım ama küçük sandviçlerimizden yerken bir kedi kadar gergindim. Birini sabahlığıma düşürüp lekelenmesine neden oldum. Bayan Sevier ise benim için lekeyi sildi.

Ateşim var mı diye alnımı kontrol etti. “Bir şeyler yedikten sonra nasıl hissediyorsun?”

Tek düşündüğüm, onun Queenie olmasını ne kadar istediğimdi. Bu büyük evin Queenie ile Briny’ye ait olmasını ve Bayan Sevier’in aynı Queenie gibi art arda bebekler doğurup biz gittikten sonra yalnız kalmamasını dilerdim.

Başımı iki yana salladım ve fısıldadım, “Ben yatmaya gitsem iyi olacak. Fern’i de yanıma alıp onu da yatırabilirim.”

“Uğraşmana gerek yok.” Queenie’nin yaptığı gibi elini saçımdan geçirip parmağına dolayarak boynumdan kaldırdı. “Hazır olunca ben onu yukarı çıkarırım. Annesiyim sonuçta.”

İçimdeki her şey tekrar soğuyup sertleşti. Yanağımdan öpüp beni yatırmasına gerek var mı diye sorduğunda neredeyse hiçbir şey hissetmedim.

“Hayır... anne.” Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım ve bir kez bile geriye bakmadım.

Üst katta Bayan Sevier’in Fern’i yatağa getirmesini beklerken sanki asırlar geçmişti. Duvarın diğer tarafından ona ninni söylediğini duyabiliyordum. Ellerimle sıkıca kulağımı örttüm.

Queenie ve ben bu şarkıyı sıklıkla bebeklere söyledik:

Sus yavrum, ağlama,

Şimdi uyu, küçük bebek.

Uyandığında,

Senin olacak

Tüm o güzel, küçük atlar

Kafamın içinde her şey birbirine girmişti: *Arcadia* ve bu ev. Gerçek ailem ve Bayan Sevier ile Bay Sevier. Queenie ve annem, Briny ve babam. Büyük nehir. Küçük göl. Bataklık. Uzun, beyaz veranda ve suda durmadan sürüklenen küçük, boyasız veranda.

Bayan Sevier odama gelip tekrar alnımı kontrol ettiğinde uyuyor numarası yaptım. Beni uyandırmaya çalışıp nasıl olduğumu sormasından korktum ama odadan çıktı. Koridorun sonundaki kapı kapandı ve sonunda rahat bir nefes alabildim.

Montumu ve ayakkabılarımı giyip sırtıma küçük bir çanta attıktan sonra Fern'in odasına gidip onu yataktan kaldırdığımda ay yeni yükseliyordu. "Şşşşş... Çok sessiz ol. Nehre yürüyüp birkaç ateş böceği görebilir miyiz diye bakacağız. Eğer birileri bizi duyarsa, gitmemize izin vermezler."

Küçük kız kardeşimi bir battaniyeye sardım, daha aşağı inip kapıdan verandaya çıkmadan omzumda uyuyakaldı. Burası karanlık ve gölgeliydi; evin yanındaki bahçede bir şeyin sesini duyuyordum, belki bir rakun ya da kokarca... Bay Sevier'in av köpekleri ben çim alana çıkınca havladılar ama ben olduğumu görünce sustular. Ahırdan bozma evin ışıkları kapalıydı. Fern'i sıkıca tutup ağaçlara doğru giderken çiy bacaklarımı ıslatıyordu. Dalların üstünde ay yükselmişti ve tam hâliyle parlıyordu, Briny'nin geceleri *Arcadia*'ya astığı fener kadar parlaktı. Etrafı görecekt kadar ışık vardı ve ihtiyacımız olan da buydu. Hızla göl kenarına varmıştık. Arney söz verdiği gibi bekliyordu.

Babasının viski yüzünden her zamanki hâliyle ölü gibi yatışını söylemesine rağmen fısıldayarak konuştuk. "Eğer uyanıp beni ararsa, bakmak için kalkmaya hâli olmayacaktır." Ama Arney yine de hızla tekneye gitti. Omzunun üzerinden bakıp kampı kontrol ettiğinde gözleri büyümüştü, zayıf yüzünde beyaz halkalar vardı.

Sonunda, tek eli küçük sandalda, iki ayağı karada orada dikiliyordu. Kampa doğru dönüp uzun bir süre baktı, öylece izliyordu.

“Bin,” diye fısıldadım. Fern tekneye binince biraz uyanır gibi oldu, esnedi, gerindi ve gözlerini kırpıştırarak etrafa baktı. Ne olduğunu anlarsa, yaygarayı koparmasından korkuyordum.

Arney, sadece parmak uçları değecek şekilde tekneyi itti.

“Arney.” *Bizi yalnız göndermeyi mi planlıyordunuz?* Kendi başıma motor teknesini nasıl çalıştıracakım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bataklıkta yolumu da bilmiyordum. Orada kaybolacak ve asla bulunamayacaktık. “Arney, gitmemiz gerek.”

Ağaç tepelerinin ötesinde, çim üzerinde gölgeler hareket etti ve çimende ilerleyen ışıklar gördüm. Ben daha iyi görmek için ayağa kalkmadan ortadan kaybolmuşlardı. Belki sadece zihnimdeydi hepsi... Belki de Bay Sevier bu gece şehirde kalmaktansa eve dönmeyi tercih etmişti. Şu anda arabasını park etmiş, eve doğru yürüyor olabilir miydi? Yatak odalarımıza bakacak ve gittiğimizi fark edecekti.

Sendeleyerek gövdede yürüyüp Arney’in kolunu yakalayınca sanki burada olduğumu unutmuş gibi yerinden sıçradı. Ay ışığında gözlerini gözlerime dikti. “Bunu yapmalı mıyım bilmiyorum,” dedi. “Bir daha asla ailemi göremeyeceğim.”

“Sana kötü davranıyorlar, Arney. Gitmek zorundasın. Bizimle gelmek zorundasın. Artık senin ailen *biziz*. Ben, Fern, Briny, Queenie ve Yaşlı Zede.”

Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonunda, başını salladı ve tekneye o kadar hızlı atladı ki Fern’in üstüne düştüm. Kürekleri bota çektik ve kıyıdan uzaklaşana dek rüzgârla akıntının bizi bataklıkta sürüklemesine izin verdik.

“Ateş bö-böcekleri nerede?” diye mırıldandı Fern, ben ona doğru emeklerken.

“Şşşş. Önce nehre kadar gitmemiz gerek. O sırada uyu-
san iyi olur.” Battaniyesini sıkıca çekip çıplak ayaklarını sıcak
tutması için ayakkabılarını giydirdim ve çantayı yastık olarak
kullanmasına izin verdim. “Bakma zamanı gelince seni uyandı-
racağım.” Ateş böcekleri falan olmayacaktı ama Fern sonunda
Arcadia’yı gördüğünde, bunu hiç umursamayacaktı.

Arney motoru çalıştırdı ve kontrol edebilmek için kış tara-
fına oturdu. Ben de küreği elime alarak sürüklenen kütükleri
görebileceğim bir yere oturdum. “Lambayı yak,” dedi Arney.
“Oradaki kutuda kibritler var.”

İstedğini yaptım ve sadece birkaç dakika içinde geniş, ber-
rak gölde ilerliyor, fener ışığıyla gece hayvanlarını uyandırıp
kaçışmalarına neden oluyorduk. Üstümüzden geçerken öten
ve yıldızlara yükselen kazlar kadar özgür hissediyordum. On-
lar da bizimle aynı yöne gidiyordu. Güneye, nehre gidiyorlardı.
Geçmelerini izledim ve onlardan birine tutunabilmeyi, beni
eve götürmesini diledim.

“Buralarda dikkatli olsak iyi olur.” Arney göl daralınca tek-
neyi yavaşlattı, ağaçlar bize yaklaşmıştı artık. “Eğer sürüklenen
bir şey görürsen it. Üstünden geçmemize izin verme.”

“Biliyorum.”

Gece havası serinledi, ağırlaştı ve bataklık kokusu etrafı sar-
dı. Cetetimi daha da sıkı bir şekilde ilikledim. Ağaçlar gök-
yüzünü görmemizi engelliyordu, gövdeleri geniş ve eğikti, çok
fazla kökleri vardı. Dalları parmaklar gibi bize doğru uzanıyor-
du. Bir şey gövdeye sürtündü ve teknenin bir tarafını havaya
kaldırdı.

“Onları uzak tut!” diye bağırdı Arney. “Biri tekneyi yararsa
öldük demektir.”

Kütükler, servi parçaları ve sürüklenen başka odun var mı
diye gözümü dört açtım. Gördükçe kürekle ittim ve yavaşça yol

aldık. Orada burada kıyıya bağlanmış futalar, fenerlerinin ışığı titreyen, kazık üzerine oturtulmuş bataklık evleri görüyorduk ama çoğunlukla yalnızdık. Biz ve kilometrelerce uzanan, su samuru ve vaşakların yaşadığı, tepedeki dallardan yosunların sarktığı alçak, çamurlu arazi vardı sadece. Ağaçların şekilleri karanlıkta canavarları andırıyordu.

Bir cüce baykuşun sesi gelince, Arney de ben de eğildik. Tam kafalarımızın üstünden geçtiğini hissettik.

Fern uykusunda döndü, sestten rahatsız olmuştu.

Briny'nin kurt adamla alakalı anlattığı hikâyeleri, kurdun küçük çocukları nasıl bataklığa sürüklediğini hatırladım. İçimde bir ürperti dolaştı ama Arney'in bunu fark etmesine izin vermedim. Burada, eğer geri gönderilirsek bizi Bayan Murphy'nin evinde bekleyenlerden daha kötü canavarlar yoktu.

Ne olursa olsun, Fern ile ben yakalanmayacaktık.

Suyu izledim ve bataklığın içinde neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Arney oraya buraya manevralar yaparak, kanalda doğru yönü buluyordu, tıpkı önceden yapacağını söylediği gibi.

Sonunda, ay ışığı azaldı ve lambadaki gaz yağı da kurudu. Sadece fitil yanana dek ateş titredi. Biz kıyıya yaklaşp halatı bir ağaç dalına bağlarken esinti lambayı tamamen söndürdü. Kollarım ve bacaklarım kürekle itip durduğum ıslak odunlar kadar ağırlaşmıştı. Tüm bu süre boyunca uyumuş olan Fern'in yanına, battaniyenin altına girmek için emeklerken kemiklerim ağrıyıp kütürdüyordu.

Arney de geldi. "Burası bataklığın sonuna çok uzak olmamalı," dedi ve üçümüz birlikte kıvrıldık; üşümüştük, ıslanmıştık ve uyumak istiyorduk. Bir yerlerden bir müzik ıstır gibi oldum ve kendime bunun bir gösteri teknesi olduğunu ve nehrin yakın olduğu anlamına geldiğini söyledim ama bu sadece

zihnimin bir oyunu da olabilirdi. Uykuya dalarken, uzaklardan tekne ve dubaların sesini duyduğuma emindim. Sis boruları ve düdüklerin sesi gece içinde dolaşıyordu. Dikkatle dinleyip hangisi olduğunu ayırt edebiliyor muyum diye anlamaya çalıştım. *Benny Slade, General P.* ya da kuyruğundan *pof, şılap, şılap, şılap, pof* sesi gelen çarklı vapur.

Evdeydim. Kalpten bildiğim ninni ile sarmalanmışım. Karanlığın ve gece seslerinin içime girmesine izin verdim; artık orada bir rüya da, endişe de kalmamıştı. Doğa ananın suyu beni, etrafımda başka hiçbir şey kalmayana dek yumuşakça ve nazik bir şekilde salladı.

Bir nehir çingenesinin derin uykusuna daldım.

Sabah, sesler beni uykumdan uyandırdı. Sesler... Ve çarşıdan tahtaların sesi. Battaniyeyi üstümden attım, Arney de Fern'in diğer tarafından hızla ayaklandı. Bir an birbirimize baktık, nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı hatırladık. Aramızda yatan Fern döndü ve gökyüzüne doğru gözlerini kırptırdı.

"Sana tekne de birileri var demiştim, Remley." Üç siyahi çocuk bir servinin dibinden bize bakıyordu; tulumlarını cılız, çamurlu bacakları üzerinde kıvırmışlardı.

"O bir kız!" dedi en büyük çocuk, çenesini beni daha iyi görmek için uzatıp tekneyi elindeki değneklerle dürterek. "Ve küçük bir kız da var. Beyaz kızlar!"

Diğerleri bir adım geri çekildiler ama dokuz ya da on yaşından büyük olmayan en büyükleri yerinde kaldı ve elindeki değneğe yaslandı. "Burada ne yapıyorsunuz? Kayıp mı oldunuz?"

Arney ayağa kalktı ve onlara doğru elini savurdu. "Toz olun! Eğer kendi iyiliğinizi düşünüyorsanız yola koyulsanız iyi olur." Sesi daha kalındı, kız olduğunu öğrenmemden önce benimle konuşurken kullandığı sese benziyordu. "Balığa çıkmıştık. Tek-

rar başlamak için sabah olmasını bekledik sadece. Siz önümüzden çekilip yolumuzu açınca, yolumuza gidebiliriz.”

Çocuklar oldukları yerde durdular ve irileşmiş gözlerle bizi izlediler.

“Acele edin, beni duymadınız mı?” Arney küreği, tekneyi bağladığımız dala doğru salladı. Uyurken su bizi sürüklemiş ve halat dallara dolanmıştı. Kendi başımıza halletmemiz zor olacaktı.

Çantamı karıştırdım ve bir kurabiye çıkardım. Sevierlerin evinde, Zuma’nın pişirdiği şeyleri aşırmaq zor olmuyordu. Son günlerde, gezimiz için biraz aşırımtım. Şimdi işime yarayacaklardı. “Eğer yardım ederseniz size bir kurabiye atacağım.”

Fern gözlerini ovuşturdu ve fısıldadı. “Annem nerede?”

“Sus,” dedim ona. “Şimdi uslu duracaksın. Soru sormak yok.”

Kurabiyeyi kaldırıp siyahi çocuklara gösterdim. En küçüğü gülümsedi, sonra değneğini bıraktı ve neredeyse bir kertenkele kadar iyi bir şekilde dala tırmandı. Düğümle biraz uğraştı ama gevşetmeyi başarmıştı. Yola koyulmadan önce, onlara üç tane kurabiye fırlattım.

“Onlara vermene gerek yoktu,” diye şikâyet etti Arney.

Fern ellerini uzattı ve dudaklarını yaladı.

Son iki kurabiyeyi Fern ve Arney’e verdim. “*Arcadia*’ya gince bir dolu yiyeceğimiz olacak. Queenie ve Briny bizi gördüklerine o kadar sevinecekler ki gözlerinize inanamayacağınız kadar büyük bir sofra kuracaklar.” Yolculuğa başladığımızdan beri, Arney’e yola devam edebilmesi için sözler verip duruyordum. Hâlâ ailesine dönmek istediği belliydi. Alıştığınız şeylerin kötü olmalarına karşın doğru gelmeleri ne tuhaftı.

“Göreceksin,” dedim ona. “*Arcadia*’ya vardıktan sonra, kim-senin başımıza bela açamayacağı nehre açılacağız. Güneye gideceğiz ve Yaşlı Zede de tam arkamızda olacak.”

Küçük motoru çalıştırıp bataklıkta yola koyulurken kendime bunu defalarca ve defalarca söyledim ama sanki içimde bir ip vardı ve hâlâ gerilerde bir yere bağlıydı. Köşeyi döndükten ve ağaçlar seyreltikten sonra bizi eve götürecek olan nehri görmeme rağmen giderek sıklaşıyordu. İçimde büyüyen endişenin sebebi, Memphis'e doğru ilerlerken yanımızdan geçip bizi sallayacak kadar büyük dalgalar oluşturan gemiler değildi.

Sonunda Çamur Adası görüş alanımıza girince, endişe nefesimi tamamen kesti ve durgun suya doğru giderken, ipinden kopmuş bir dubanın bizi altına almasını bile diledim. Yanımda sadece Fern'in kaldığını görünce Briny ve Queenie ne diyecekti?

Şimdi neredeyse tamamen boş olan eski yüzer kulübe kampını geçerken ve Arney'i zihnimde artık yüzlerce kez seyahat ettiğim durgun suda yönlendirirken bu soru giderek ağırlaştı. Buraya Bayan Tann'ın arabasından, Bayan Murphy'nin bodrumundan, görüşme partisinde oturduğum koltuktan ve Sevier çiftinin büyük evindeki pembe dantelli yatak odasından gelmiştim.

Nehrin kıvrıldığı yeri döndüğümüzde ve *Arcadia* gerçekten orada belirdiğinde bile inanması güçtü. O bir hayal değildi artık.

Zede'nin yüzer kulübesi de hemen aşağısına bağlanmıştı ama yaklaştıkça, *Arcadia* ile alakalı garip görünen şeyler olduğunu fark ettim. Verandadaki parmaklıklar kırılmıştı. Çatı yapraklar ve kırık dallarla doluydu. Soba borusunun yanındaki kırık camın keskin parçaları güneşte parlıyordu. *Arcadia* suda yan yatmıştı ve gövdesi o kadar eğilmişti ki, onu nasıl düzeltebileceğimizi merak ettim.

"*Arcadia! Arcadia!*" diye neşeyle bağırdı Fern ve ellerini cırpıp altın sarısı bukleleri zıplarken kulübeyi işaret etti. Sadece bir nehir kızının yapabileceği gibi teknenin tam ortasında dikiliyordu. "*Arcadia! Queenie! Queenie!*" diye tekrar tekrar bağırdı, biz giderek yaklaşırken.

Etrafta birilerinin olduğuna dair hiçbir iz yoktu. *Belki bu sabah kalkmış ve balık tutmaya ya da ava gitmişlerdir? Belki de Zede'nin yanına gitmişlerdir?*

Ama Queenie tekneyi pek terk etmezdi. Yakınlarda ziyaret edebileceği kadın arkadaşları olmadığı müddetçe evde kalmayı tercih ederdi. Burada kimse yoktu.

“Bu mu?” diye sordu Arney şüpheyle.

“Sanırım evde değiller şu an.” Kendimden eminmiş gibi görünmeye çalıştım ama değildim. Koyu, karanlık bir his üstüme çöktü. Queenie ve Briny tekneyi asla bu hâlde bırakmazlardı. Briny her zaman *Arcadia* ile gurur duyardı. Her şeyin iyi durumda olduğuna emin olurdu. Beş çocuk varken bile, Queenie evimizin pırıl pırıl olmasını sağlardı. *Gemiye yakışır şekilde*, derdi buna.

Arcadia şimdi o hâlimden çok uzaktı. Arney bizi iskeleye yaklaştırdıkça daha da kötü görünüyordu, sonra akıntıyla sürüklenelim diye motoru durdurdu. Bizi çekebilmek için verandadaki parmaklığı tuttuğumda, parmaklık elimde kaldı ve neredeyse yuvarlanıp suya düşecektim.

Daha biz tekneyi bağlar bağlamaz Silas'ın kıyıdan bize doğru koştuğunu, uzun bacaklarının kumda zıpladığını gördüm. Bir tilki kadar çevik hâliyle bir çalı yığınının üzerinden atladı ve bir anlığına, *Camellia'nın* polis geldiğindeki kaçışını hatırladım.

Bu, aylar değil de yıllar önce olmuş gibiydi.

Ben tekneden çıkarken Silas yanıma geldi. Bana kocaman sarıldı, beni döndürdü ve ayakları kuma gömülürken beni havaya kaldırdı. Sonra beni döşemenin ucuna bıraktı.

“Seni görmek ne kadar güzel,” dedi. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum.”

“Ben de öyle.” Arkamda Arney’in Fern’e yardım ettiğini duydum ama tek yapabildiğim Silas’a bakmaktı. *Onu görmek de çok güzeldi*, gerçekten. “Eve geldik. Eve gelebildik.”

“Evet, geldiniz. Ve Fern’i de getirmişsin. Zede görene dek bekle!”

Bana tekrar sarıldı ve bu kez kollarım onunkiler tarafından hapsolmemişti. Ben de ona sarıldım.

Bizi izleyen birileri olduğunu ancak Fern konuşunca hatırladım. “Queenie nerede?” diye sordu.

Silas’ı bırakıp ona bakmak için bir adım geri attığım anda, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Çıkardığımız gürültüden sonra bile kulübeden kimse çıkmamıştı. “Silas, Queenie nerede? Briny nerede?”

Silas beni omuzlarımdan tuttu. Koyu renk gözlerini benimkilere dikti. Ağzının kenarı hafifçe titredi. “Annen üç hafta önce öldü, Rill. Doktor kan zehirlenmesi dedi ama Zede’ye göre kalbi kırıldığı için olmuş. Sizleri çok özlüyordu.”

Haber sudan çıkmış bir balık gibi nefessiz kalmama neden oldu. İçim bomboştu. *Annem bu dünyadan gitti mi yani? Bu dünyadan gitti ve onu bir daha hiç göremeyecek miyim?*

“Briny... Briny nerede?” diye sordum.

Silas beni daha da sıkıca kavradı. Bırakırsa, bir bez bebek gibi yığılıp kalacağımdan korkuyor gibiydi. Bir an, ben de öyle olacağını düşündüm. “O iyi değil, Rill. Sizi kaybettikten sonra içmeye başladı. Queenie öldüğünden beri daha da kötü. İki katı daha kötü.”

23. BÖLÜM

Avery

Trent ile yan yana durduk, ufalanan taş ve beton yapının etrafını çeviren antik sütunlara baktık. Nöbetçi askerler gibi duruyorlardı, ayakları sarmaşıklarla yeşil çimenlerde kaybolmuştu, şapkalarının tepesinde yontulmuş süsler ve yosunla kaplı melek figürleri vardı.

Jonah'ın, bir zamanlar çok kullanışlı bir veranda olduğu belli olan yeri incelemek için merdivenleri tırmandığını fark ettiğimizde birkaç dakika geçmişti. İkinci kattaki paslanmış parmaklıklar kafamızın çok üstündeki sütunların etrafını çeviriyor, onları soluk, altın rengi örgülü sicimler gibi bağlıyordu.

“Hey, buraya dön, dostum,” diye seslendi Trent, Jonah’a. Taşlar sert görünüyordu ama bu yerin ne kadar dayanıklı olduğunu bilmenin yolu yoktu.

Bir zamanlar burada bir çiftlik evi vardı ve Augusta’dan çok da uzak olmayan Savannah Nehri boyunca uzanan ufak bir tepede buluyordu. Kimindi bu ev? Yakınlarda, bir buz deposu ve terk edilmiş birkaç bina daha vardı, şarap rengi çatıları yavaşça dökülüyordu ve kırık keresteler, kırık kemikler gibi öne doğru fırlamıştı.

“Büyükanneemin burada ne işi vardı ki?” Pantolonuma at kılı yapışmış bir hâlde ahırdan çıkıp o halimle mobilyalara oturma

hatasını yaptığımda çıldıran Büyükanne Judy'yi böyle bir yerde hayal etmek imkânsızdı.

Ve yıllar boyunca her perşembe buraya gelmişti? Neden?

“Bir şey kesin. Burada seni kimse rahatsız etmez. İnsanların bu yerden hâlâ haberleri olduğunu sanmıyorum.” Trent basamaklardan çıkıp Jonah’ın elini tuttu, küçük çocuk da neşeyle aşağı atladı. “Burada, babanın yanında dur, dostum. Muhteşem görüldüğünü biliyorum ama yılan olabilir.”

Jonah yapının gerisini görebilmek için yukarıya uzandı. “Yılan nerede?”

“Olabilir, dedim.”

“Ahhh...”

İkisi, bir anlığına dikkatimi dağıtmıştı. Dergi fotoğrafı gibi görünüyordlardı, parlak öğlen güneşi yaşlı ağaçların aralarından sızıyor ve üstlerine vuruyor, kum sarısı saçlarını ve birbirlerine olan benzerliklerini vurguluyordu.

Sonunda evin kalıntılarına döndüm. Zamanında muhteşem bir yer olmalıydı. “Pekâlâ, buraya kendi şoförü yerine bir taksi ile geldiği düşünülürse, nerede olduğunun bilinmesini istemiyordu.”

Gerçeğin de bu kadar masum olmasını dilerdim ama öyle olmadığını biliyordum. May Crandall’ın Augustâdan bahsetmesi ve büyükanne zaman zaman buraya gelmesi rastlantı olamazdı. Bu ikisiyle alakalı bir şeydi. Burası May’in yeri, biliyordum. Büyükanne Judy ile ilişkisi, bir zamanlar gerçekleşmiş trajik bir evlatlık verilme hikâyesinin üzerinde çalışmanın çok daha ötesine uzanıyordu.

“Yol o tarafa doğru devam ediyor gibi.” Trent kapıdan geçerken yürüdüğümüz patikayı gösterdi. Patikanın ortasındaki çimenler uzamış ve eski lastik izlerinin üzeri tohum başlarıy-

la kaplanmışken buraya yol demek zordu ama geçen mevsim uzadıktan sonra üzerinden araba geçtiği ve biçildiği de belliydi. Biri yakın zamana kadar bu yerle ilgileniyordu belli ki.

“Sanırım nereye gittiğine baksak iyi olur.” Ama bir yanımda, önemli bir yanımda, bunu öğrenmeye korkuyordum.

Yola koyulduk ve bir zamanlar çimenlik olan yeri geçtik. Jonah her adımda bacaklarını yükseğe kaldırıyor, biçilmemiş otların arasından sanki suyu kontrol eder gibi geçiyordu. Otlar uzayıp yol bizi ağaçların arasına götürünce Trent, onu kaldırdı ve kucığına aldı.

Jonah kuşları, sincapları ve çiçekleri gösterip yürüyüşümüze masum bir ruh katıyor, âdeta arkadaşlarla çıkılmış bir doğa yürüyüşündeymişim gibi hissetmeme yardımcı oluyordu. Bulduğum şeyler için hem babasının hem de benim yorum yapmamızı bekliyordu. Elimden geleni yaptım ama zihnim, tepeden aşağıya kilometrelerce hızla koşuyordu. Ağaçların arasından suyu görmüştüm. Güneş tarafından aydınlatılmıştı ve hafif esintiyle biraz dalgalıydı. Nehirdi bu, hiç şüphesiz.

Jonah bana Ay-ve-ri diye sesleniyordu. Babası onu düzeltti ve “Bayan Stafford diyeceksin,” dedi. Bana yandan bir gülüş yolladı. “Ailem eski modadır. Yetişkinlere ilk isimleriyle seslenmeyiz.”

“Bu güzel.” Ben de bu şekilde yetiştirilmiştim. Bal Arısı yetişkinlere düzgün bir şekilde *Bay* ve *Bayan* olarak hitap etmezsem bana bir hafta oda cezası verebilirdi. Bu kural, ben üniversiteden mezun olup resmi olarak tamamen bir yetişkin olana dek sürdü.

İleride, yol paslanmış telden bir bahçe çitinin kalıntılarından yanından geçiyordu. Çitin üzeri acemborusu çiçeğiyle öyle bir kaplanmıştı ki neredeyse üstüne çıkana dek, onun aslında bir bahçenin sınırında olduğunu anlamamıştım. Kırmızı sarma-

şık güller ve kar beyaz mersin ağaçları arasına sıkışmış küçük bir ev vardı. Ev nehre bakan küçük bir tepede duruyor, çocuk masallarındaki büyülü kulübeleri anımsatıyordu; kılık değiştirmiş bir prensesi veya bir zamanlar kral olan akıllı ve yaşlı bir münzeviyi gizleyecek türden bir yere benziyordu. Bahçenin ön kapısından nehrin üstündeki iskeleye giden tahta bir yol vardı.

Evin etrafındaki bahçe şimdi uzamış otlarla dolu olsa da, belli ki özenli ve sevgi dolu bir işin ürünüydüler. Dikkatle düzenlenmiş taş yolların yanında çardaklar, banklar ve kuş banyoları duruyordu. Küçük ev kısa iskeleler üzerinde duruyordu, suyun yükselmesine karşı hazırlıklıydı. Parçalanmış tahta pencere çerçeveleri ve metal panelli çatıya bakılırsa, evin on yıllardır burada bulunduğunu söyleyebilirdim.

Demek büyükannemin geldiği yer burasıydı. Buraya gelmekten keyif aldığını hayal etmek zor değildi. Burası sorumlulukları, ilgilenmesi gereken şeyleri, görevleri, ailesinin şanını, insanların bakışlarını, yani o dikkatle tutulmuş randevu defterlerindeki her şeyi geride bırakıp gelebileceği bir yerdi.

“Bunun burada olduğunu kim tahmin ederdi.” Ağaçların arasından görünen geniş perdeli verandanın olduğu ön tarafa doğru yürürken Trent küçük saklanma mekânını takdir etti. Ön camlara içerden dantel perdeler asılmıştı. Rüzgâr tatlı ve yumuşak bir öğlen melodisi çalıyordu. Basamaklardaki ince dal ve yapraklar son fırtınalardan beri kimsenin buraya ayak basmadığını onaylıyordu.

“Hayır, edemezdik.” Burası May Crandall’ın evi miydi, onun ölü kız kardeşinin bedeninin yanında bulunduğu yer miydi?

Trent bizi aralık kapıdan geçirdi. Taş yola sürtünen kapı içeriye girmemize itiraz etti. “Oldukça sessiz duruyor. Evde biri var mı bakalım.”

Birlikte basamakları tırmandık ve perdeli kapı arkamızda kendiliğinden örtülürken Trent, Jonah'ı verandaya bıraktı.

Kapıyı çalıp bekledik ve sonunda dantel perdelerin arasından içeriye baktık. İçerde, mütevazı bir nehir kulübesi için garip duran Kraliçe Anne tarzı sehpa ve lambalar vardı. Küçük oturma odasının duvarları tablo ve resimlerle doluydu ama onları buradan net olarak göremiyordum. En uçta bir mutfak vardı. Ana odanın kapıları yatak odaları ve kapatılmış olan arkadaki verandaya çıkıyor gibi görünüyordu.

Trent'in kapı kolunu denediğini duyduğumda daha iyi görebilmek için diğer pencereye yönelmiştim.

"Ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden baktığımda sirenler ya da daha kötüsü bize doğrultulmuş bir tüfek görmeyi bekledim.

Trent bana göz kırptı, kapı kolu tıkırdarken gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Potansiyel bir gayrimenkulü kontrol ediyorum. Sanırım biri burayı değerlendirmem için beni aradı."

Ben daha karşılık veremedim içerdeydi. Karşılık verebileceğimden de emin değildim zaten. Daha fazlasını öğrenmeden, burada ne olduğunu bulmadan gidemezdim. May'ın durumundaki birinin bu yolu bozuk ve gözden uzak yerde yaşadığını düşünmek zordu.

"Jonah, sen verandada kal. Perdeli kapıdan geçmek yok." Trent omzu üstünden buyurgan bir bakış yolladı.

"Tamam." Jonah, bir sincap tarafından perdeli kapının yırtık ucundan geçirilmiş gibi duran palamutları toplamakla meşguldü. Ben Trent'i takip ederken elindekileri sayıyordu. "Biy, iki, üç... Yedi... Sekiz... Kıyk döyt."

Ben kapının önündeki küçük kilimin üstünde durup etrafı bakarken sayma sesi giderek uzaklaştı. Beklediğim bu de-

ğildi. Ortalık toz içinde değildi, cam pervazlarında biriken ölü böcekler yoktu. Her şey yerli yerindeydi. Evin kesinlikle işler hâlde tutulduğuna dair bir his vardı içimde ama gelen tek ses rüzgârın esintisi, kuşlar, yapraklar, Jonah'ın fısıldaması ve bir nehir kuşunun ötüşüydü.

Trent mutfak tezgâhında duran bir zarfı alıp bakmak için çevirdi. "May Crandall." Kanıtı sundu ama sadece göz ucuyla baktım.

Şöminenin üstündeki tabloya odaklanmıştım. Parlak güneş şapkaları, özenle ütülenmiş altmışlı yıllara has yazlık elbiseler, gülümsemeler, tuzlu esintiyle havalanmış sarı bukleler, görebildiğiniz ama duymadığınız kahkahalar...

Aynı poz olmasa da sahneyi tanımıştım. Bunda dört kadın birbirlerine bakarak gülüyordu. Arka planda, kumda oynayan çocuklar yoktu. Dede Trent'in ofisinde bulduğum fotoğraf siyah beyazdı ve kadınlar kameraya gülümsüyordu. Bu tabloya ilham olan poz onun bir an öncesinde ya da sonrasında çekilmiş olmalıydı. Portreyi resmeden sanatçı canlı renkler eklemişti. Tabloda kahkahanın rengi yoktu ama yakalanan an neşe saçıyordu. Kadınlar kollarını birbirine geçirerek durmuş ve başlarını geriye atmışlardı. İçlerinden biri, fotoğrafı çeken kişiye su fırlatıyordu.

Tabloya yaklaşp alt köşedeki imzaya baktım. *Fern*, diyordu.

Çerçeveedeki pirinç tabelada tablonun ismi yazıyordu: KIZ KARDEŞLER GÜNÜ.

Büyükannem soldaydı. Diğer üçü, bize huzurevinde anlatılan hikâyeye göre May, Lark ve Fern'di.

Kafalarını arkaya attıkları için yüzlerine gölge değil, güneş vurmuştu ve kadınlar gerçekten kardeş gibi duruyordu.

Hatta büyükannem bile.

“Sadece o yok.” Trent kendi ekseninde dönerek odayı inceledi. Her yerde fotoğraflar vardı. Farklı on yıllardan, farklı yerlerden, farklı türde ve boyutta çerçeveler içindeydi fotoğraflar ama hepsinde aynı dört kadın vardı. Nehirdeki iskelede kotlarının paçalarını yukarı kıvrımışlardı ve ellerinde oltaları vardı; küçük evin arkasındaki sarmaşık güllerin yanında çay keyfi yapıyorlardı; kırmızı kanolarda, ellerinde kürek hazır bekliyorlardı.

Trent masaya doğru eğildi, yıpranmış, siyah bir fotoğraf albümünü açtı ve yaprakları çevirdi. “Burada çok zaman geçirmişler.”

Ona doğru bir adım attım.

Birden dışarıda bir köpek havladı. Ses yaklaşırken ikimiz de donduk. Veranda basamaklarında ayak parmaklarının tıkırtısı duyuldu. Trent dört hızlı adımla odayı aştı ve ön kapıya vardı ama yeterince hızlı değildi. Büyük, siyah bir köpek perdeli kapının diğer tarafından homurdanıyordu, Jonah donmuş bir şekilde öylece dikiliyordu.

“Sakin ol, dostum...” Trent öne atıldı, Jonah’ın kolunu tuttu ve onu bana verdi.

Köpek başını kaldırıp havladı, sonra kapının dibini eşeledi ve burnunu yırtık köşeden sokmaya çalıştı.

Çok uzaklarda olmayan bir yerden bir motor sesi geldi. Belki bir çim biçme makinesiydi. Bizim olduğumuz yere doğru geliyordu. Trent ile beklemekten başka çaremiz yoktu. Arkamızda duran evin ön kapısını kapatmaya bile cesaret edemedim. Eğer köpek içeri girerse, kaçabileceğimiz bir yer olmalıydı.

İş üstünde yakalanan suçlular gibiydik. Gerçekten de iş üstünde yakalanan suçlulardık.

Sadece hiçbir suçu olmayan Jonah heyecanlıydı. O zıplarken elimi omzuna koydum ve motor sesinin nereden geldiğini görmeye çalıştım.

“Aaa... Tyaktör! Tyaktör!” Tulum ve hasır şapka giyen bir adam epey eskimiş, kırmızı-gri bir traktörle görüş alanımıza girince neşeyle bağırdı. Traktörün arkasında, içinde bir çim biçme makinesi ve birkaç parça dal olan iki tekerlekli bir el arabası takırdadı. Adam kapının yanına yanaşıp motoru kapatırken güneş ışınları adamın üzerine vurarak parlak kahverengi tenini benek benek gösterdi.

Daha yakından bakınca, kıyafetlerinin onu gösterdiğinden daha genç olduğunu gördüm. Belki ebeveynlerimle aynı yaşlardaydı, altmışlarında olabilirdi.

“Sammy!” Traktörden çıkıp köpeği çağırırken sesi derin ve otoriterdi. “Kes şunu, şimdi! Sessiz ol! Buraya gel!”

Sammy’nin kendi düşünceleri başkaydı. Emre itaat etmek için neredeyse adam yanına gelene dek bekledi.

Yabancı, merdivenlerde yarı yolda durdu ama o kadar uzun boyluydu ki gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, çocuklar?” diye sordu.

Trent’le birbirimize baktık. Böyle bir durum, kesinlikle, ikimizin de planları arasında yoktu.

“Huzurevinde May ile konuştuk.” Trent bir satış görevlisi kadar becerikliydı. Bunun kulağa bir açıklama gibi gelmesini sağlamıştı, hâlbuki öyle değildi.

“Bu, bu onun... Onun evi mi?” diye geveleyip daha da suçlu görünmemize neden oldum.

“Bir tyaktörün var!” Üçümüz arasında en akıllıca yorum Jonah’dan gelmişti.

“Evet, var ufaklık.” Adam Jonah ile konuşmak için ellerini dizine koydu. “O, babamın traktörü. Onu 1958’de henüz yepyeni-yken almış. Ben yalnızca vakit buldukça onu çalıştırıp çiftliğin çevresindeki ormanlarda dolaşıyor, dalları topluyor ve an-

neme bakıyorum. Torunlarım benimle gelmeye bayılıyor. Tam senin yaşlarında bir tanesi şimdi evde, beni bekliyor.”

“Oh...” Jonah gerçekten etkilenmişti. “Ben üçüm.” Küçük parmağı ve başparmağını büküp ortadaki üç parmağı kaldırmak için büyük çaba sarf etti.

“Evvvet, Bart da tam senin yaşlarında,” diyerek ona katıldı adam. “Üç buçuk. Dedesinin ismini aldı. Ki o ben oluyorum.”

Büyük Bart sırtını dikleştirip Trent’i ve beni inceledi. “Siz May’in akrabası mısınız? O nasıl? Annem bana kız kardeşinin öldüğünü ve Bayan Crandall’ı huzurevine yatırmak zorunda kaldıklarını söyledi. Torunları, onu ta Aiken’da bir huzurevine yerleştirmiş, eve yakın olmaması iyi olur diye düşünmüşler. Üzücü bir şey. Burayı severdi.”

“Elinden geldiğince idare etmeye çalışıyor, sanırım,” dedim ona. “Orayı pek sevdiğini sanmıyorum. Buradaki evini ziyaret ettikten sonra, neden öyle olduğunu anlayabilirim.”

“Siz yeğeni ya da torunu musunuz?” Bana yaklaştı. Zihnindeki katalogu karıştırdığını görebiliyordum, kim olabileceğimi bulmaya çalışıyordu.

Adama yalan söylemeye çekiniyordum. May’in bir kız torunu olup olmadığını bile bilmiyordum. Bart beni test ediyor olabilirdi.

Bir yalan zaten sorunumu çözemeyecekti. “Ben... Pek emin değilim, doğruyu söylemek gerekirse. Annenizin yakınarda yaşadığını mı söylemişsiniz? Merak ediyorum da evdeki resimler ve şöminenin üstündeki tablo (ve *büyükannemin sakladığı sır*) hakkında bir şeyler biliyor mudur? Büyükannem oradaki kadınlardan biri.”

Bart eve doğru, bir fikri olmadığını gösteren bir bakış attı. “Söylemesi zor. Ben yıllardır evin içine girmedim. Uzun zaman boyunca annem burasıyla ilgilendi. Hatta 1982’de büyük ev yangında yanıp kül olduğundan beri diyebilirim.”

"Acaba onunla... Konuşmamız mümkün mü? Bu sıkıntı olur mu?"

Şapkasını geriye yatırıp gülümsedi. "Tanrım! Hiç olmaz. Birilerinin ziyarete gelmesine bayılır. Sadece vaktiniz olduğuna emin olun. Annem epey konuşur." Geriye yaslandı ve kulübenin ucuna baktı. "Siz eski evden buraya yürüyerek mi geldiniz? Tam o tarafta daha kolay bir rota da var. Çiftlik sınırına giden küçük bir araba yolu var. May, arabasını annemin yerindeki garajda tutardı."

"Ah, bilmiyordum." Ama bu birkaç şeyi açıklıyordu, mesela ön girişteki uzayan otlar ve bizi buraya getiren yok olmaya yüz tutmuş iz gibi. "Eski demir kapıdan buraya yürüdük."

"Ah, tüh, yarına pireleriniz olacak. Hatırlatın da size annemin pire sabunundan vereyim. Onu kendisi yapıyor."

Ânında kaşınmaya başladım.

"Hepiniz benim küçük arabama atlayın. Sizi annemin evine götüreceğim. Tabii eğer yürümeyi tercih etmiyorsanız?"

Yola doğru bakınca tek gördüğüm üstüme yapışıp sonsuza dek kaşınmama neden olmaya hazır bekleyen milyarlarca pi-reydi.

Jonah çoktan zıplamaya başlamıştı ve babasının pantolonuna asılmış, traktörü gösteriyordu.

"Sanırım bineceğiz," diye karar verdi Trent.

Jonah el çırpıp coşkuyla bağırarak ona destek verdi.

"Gel bakalım, genç adam." Bart perdeli kapıyı açtı ve Jonah sanki eski bir arkadaşymış gibi ona katıldı. Adam Jonah'ı havada sallayıp merdivenlerden aşağıya indirdi; belli ki Bart bu konuda deneyimliydi. Belli ki şahane bir dedeydi.

Bana Drayden Hill'de atlara bakan görevlilerin kullandığı gübre arabalarını hatırlatan iki tekerlekli tahta vagona bindiği-

mizde Jonah âdeta cennetteydi. Bu aracın da aynı amaçla kullanıldığından şüphelenmiştim. Dal yığınının altında şüpheli görünen maddeler zıplıyordu. Jonah umursamamıştı bile. Biz bahçenin sonundaki çalıların içinden geçip muhtemelen bir dört tekerlekli ya da golf arabası tarafından kullanılmışa benzeyen yolu takip ederken göldeki bir ördek gibi mutlu görünüyordu.

Rotamız nehirden uzaklaşıp bizi köy yoluna taşıdı ve orada da ilk gördüğümüz yola döndük. Yeni boyanmış mavi ev yaşlı bir çiftlik kadınının yaşayabileceği türden bir yere benziyordu. Bahçede tavuklar eşeleniyordu. Benekli bir süt ineği bir ağacın gölgesinde oturuyordu. Sıra sıra askılara asılmış çamaşırlar tembelce sallanıyordu. Sammy zıpladı ve bağırıp havlayarak gelişimizi ilan etti.

Bart'ın annesi üstünde renkli, bol bir elbise ve sarı bir şalla verandaya çıktı. Başındaki kabarık, gri topuzunda üstündekilere uyan, ipek bir çiçek vardı. Bizi traktörün arkasında görünce geri çekildi ve elini gözlerine siper etti. "Kimi getirdin, Bartcığım?"

Benim bir açıklamam olmadığı için oğlunun açıklamasına müsaade ettim. "Bayan Crandall'ın evindeydiler. Onu huzurevinde ziyaret ettiklerini söylediler."

Yaşlı kadının çenesi boynundaki sarkık ve tarçın rengi katlar arasında kayboldu. "Kim dedin?"

Kadın oğluna, bizi bulduğu yere geri götürmesini söylemeden vagondan indim. "Avery." Verandasına varmam sadece iki adım aldı ve hemen tokalaşmak için elimi uzattım. "Oğluza May'in evindeki fotoğraf ve resimleri soruyordum. Büyükanem resimdekilerden biri."

Yaşlı kadın bakışlarını benden, Jonah'a ve Bart ile traktörü incelerken basamakların dibinde bekleyen Trent'e çevirdi. Jo-

nah boylarında bir çocuk yakındaki bir ahırdan fırladı ve onlara katılmak için koşarak geldi. Tanışmaya gerek yoktu ama hızla halledildi. Bu küçük Bart'tı.

Yaşlı kadın dikkatini tekrar bana yöneltti. Boynunu uzattı ve uzun uzun, dikkatle bana baktı, sanki yüz hatlarımın haritasını çıkarıyor, onu bir şeyle karşılaştırıyordu. Benim hayal gücüm müydü, yoksa yüzünde beni tanıdığına dair bir parıltı mı vardı? "Şimdi, kimdim demiştin bakalım?"

"Avery," diye daha yüksek sesle tekrarladım.

"Avery kim?"

"Stafford." Şimdiye kadar bu bilgiyi vermekten bilerek kaçınmıştım. Ama buradan aradığım cevapları almadan ayrılmak istemiyordum ve eğer bunun için soyadımı söylemem gerekiyorsa, bunu yapacaktım.

"Bayan Judy'nin kızı mısın?"

Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki kulak zarımın titrediğini hissettim. "Torunuyum."

Zaman yavaşlamış gibiydi. Küçük çocukların konuşmalarını, traktördeki konuşmayı, büyük Bart'ı, tavuk gıdıklamalarını, sinekleri kovalayan ineği ve alaycı kuşun bitmeyen şarkısını duymaz olmuştum.

"Yandaki yer hakkında bilgi almak istiyorsun. Oraya neden gittiğiyle ilgili." Bu bir soru değil, bir tespitti ve sanki bu kadın, yıllardır eninde sonunda birinin gelip bu soruyu sormasını bekliyor gibiydi.

"Evet, efendim, öyle. Büyükanñeme sorardım ama doğruyu söylemek gerekirse, zihinsel olarak pek iyi durumda değil. Hatırlayamıyor."

Başını yavaşça iki yana salladı, dilinden yumuşak bir cık, cık, cık sesi yükseldi. Sonra tekrar bana odaklandı ve "Akıl ha-

tırlamasa da kalp her zaman bilir. Sevgi en güçlü şeydir. Kalan her şeyden daha güçlüdür. Kız kardeşler hakkında bilgi almak istiyorsun.”

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Evet. Lütfen bana anlatın.”

“Bu benim sırrım değil.” Dönüp eve girdi ve bir an beni başından savdığını düşündüm ama omzu üzerinden attığı hızlı bakışlar, bana tam aksini söylemiş oldu. Onu takip etmem isteniyordu.

Öyle emrediliyordu.

Eşiği geçtikten hemen sonra durdum, meşe ağacından yapılmış sekreter masasının üstündeki çekmeceyi açıp metal bir haç çıkardı. Altından da sarı bir defterden koparılmış üç kırışmış kâğıt çıktı. Kırışmış ve sonra düzeltilmiş olsalar da eski durdukları söylenemezdi ve kesinlikle o metal parça kadar antika değillerdi.

“Sadece güvende tutmak için aldım bunları,” dedi kadın. Bana metal haçı ve kâğıtları ayrı ayrı verdi. “O haç uzun zaman önce Queenie’nindi. Diğerini Bayan Judy yazdı. Bu onun hikâyesi ama asla devamını yazmadı. Sanırım hepsi birlikte bu sırrı mezara taşımaya karar verdiler. Ama bir gün, birinin soracağını tahmin etmiştim. Sırlar sağlıklı şeyler değiller. Sırlar, ne kadar eski olurlarsa olsunlar sağlıklı değiller. Bazen en eski sırlar, en kötüleridir. Büyükanneni, Bayan May’i görmeye götür. Kalbi yine bilecektir. Kimi sevdiğini bilecektir.”

Haça baktım, elimde çevirdim, sonra sarı kâğıdı açtım. El yazısını tanımıştım. Büyükanneimin yazısıydı. Günlüklere bu yazının ona ait olduğundan emin olmamı sağlayacak kadar bakmıştım.

“Otur, çocuk.” Bart’ın annesi beni yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturttu. Yarı oturup yarı düştüm. Sayfanın en üstünde şöyle yazıyordu:

BAŞLANGIÇ*Baltimore, Maryland**3 Ağustos 1939*

Büyükannemin doğum tarihi ve doğduğu yer.

Hikâyem boğucu bir Ağustos gecesi, bir daha hiç görmeyeceğim bir yerde başladı. Oda sadece hayallerimde canlanıyor. Çoğu zaman, odayı büyük hayal ediyorum. Duvarlar beyaz ve temiz, yatak örtüsü kuru bir yaprak gibi kırış kırış. Bu özel odada her şeyin en iyisi mevcut...

Zamanda sürüklendim, yıllar ve on yıllar öncesine döndüm, uzayda hareket edip kendimi 1939 yılının Ağustos ayında, küçük bir hayatın dünyaya gelip ânında buradan ayrıldığı; kanlı, yas dolu ve yorgun, genç bir annenin acımasız bir uykuya daldığı bir hastane odasında buldum.

Güçlü adamların fısıldaşmaları vardı. Bir dede, tüm zenginliği ve gücüne karşın, küçük torununu kurtaramıyordu.

Önemli bir adamdı... Bir kongre üyesiydi belki?

Kızını kurtaramıyordu. Ya da kurtarabiliyor muydu?

Memphis'de bir kadın tanıyorum...

Umutsuzca bir seçim yapıldı.

Yazılan hikâye burada bitiyordu.

Ve başka bir hikâye başlıyordu. Georgia Tann'ın aşağılık tarihinden anlayacağınız gibi, doğar doğmaz annesinden koparılan sarı saçlı bir bebeğin hikâyesiydi bu. Sahte evraklar imzalandı ya da yorgun yeni anneye sadece çocuğun ölü doğduğu

söylendi. Bebek, Georgia'nın kollarında ortadan kayboldu ve gizlice, onu kendilerinin gören, bu çaresiz sırrı gömecek olan beklemedeki aileye verildi.

Küçük kız, Judy Myers Stafford oldu.

May'ın komodinindeki soluk fotoğrafı görüp benzerlik karşısında afalladığım günden beri kalbimin peşine düştüğü gerçek buydu.

Huzurevindeki fotoğraftakiler Queenie ve Briny idi. Onlar sadece May Crandall'ın anılarındaki kişiler değildi. Onlar benim büyük-büyükanne ve babamdı. Nehir çingeneleri idi.

Eğer kader beklenmedik bir şekilde değişmese, ben de bir çingene olabilirdim.

Bart'ın annesi yanıma geldi. Sandalyenin koluna oturup sırtını sıvazladı ve gözyaşlarım akarken bana bir mendil verdi. "Ah, tatlım. Ah, yavrum. En iyisi bilmektir. Onlara hep bunu dedim, en iyisi kendin olmaktır. Asıl benliğin derinlerdedir. Yaşamanın daha iyi bir yolu yoktur. Ama bu benim verebileceğim bir karar değildi."

Orada ne kadar oturdum, yaşlı kadın, ben *Arcadia* çocuklarını birbirinden ayıran şeyleri özümsemeye çalışırken beni ne kadar okşayıp sakinleştirmeye çalıştı bilmiyorum. May'ın, aldıkları kararı nasıl açıkladığını düşündüm: *Yeniden bir araya geldiğimizde kendi hayatları, eşleri ve çocukları olan genç kadınlardık. Birbirimizin hayatlarına karışmamayı tercih ettik. Diğerlerinin iyi olduğunu bilmek bizim için yeterliydi.*

Ama gerçekte, bu yeterli olmamıştı. Ün, hırs ve sosyal pozisyonların oluşturduğu setler kız kardeşlerin sevgisini ve birbirlerine olan bağlarını yıkamamıştı. Bu engellerin gizli hayatlar yaratma ve gizli buluşma yerleri ihtiyacı doğurması birden, neredeyse zorla evlatlık vermeler, sahte belgeler ve zorla ayırmalar kadar acımasız göründü.

“Büyükanneni ablasını görmeye götür.” Titreyen bir el, benimkini sıktı. “Sadece ikisi kaldı. Sadece iki kız kardeş. Onlara, Hootsie, artık olduğunuz kişi olmanızın vaktinin geldiğini söyledi, de.”

24.BÖLÜM

Rill

Çobanaldatan kuşunun sesi beni rüyamdan koparmaya çalışıyordu ama onu umursamadan rüyama tutundum. Rüyamda, hepimiz *Arcadia*'daydık... Briny, Lark, Fern ve Gabion. Sanki tüm nehre sahipmişiz gibi, geniş Mississippi Nehri'nin tam ortasında ilerliyorduk. Hava açık ve güzeldi, görünürde hiç römorkör, duba ya da nehir vapuru yoktu.

Özgürdük. Özgürdük ve nehrin bizi güneye götürmesine izin verdik. Uzaklara, Çamur Adası'ndan ve orada olan her şeyden çok uzaklara.

Silas ve Zede de yanımızdaydı. Ve Camellia ile Queenie de. Bunun gerçek olmadığını bu sayede anladım.

Gözlerimi açıp battaniyeyi fırlattım; bir an için güneşten kör olmuş, kaybolmuştum. Gün ortasıydı, gece değildi. Sonra Fern ile sandıkta kıvrıldığımızı fark ettim, üzerimizdeki battaniye değil, eski püskü bir yelken beziydi. Sandal bir yere gitmiyordu, *Arcadia*'nın arkasına bağlanmıştı. Burası, Briny bizi bulmadan önce gündüzleri dinlenebileceğimiz tek yerdi.

Çobanaldatan yine öttü. Bu Silas'tı, biliyordum. Çalılıkta onu aradım ama saklanmıştı.

Yelken bezinin altından çıktım, Fern uyanıp bileğimi yakaladı. *Arcadia*'ya döndüğümüzden beri, bir an bile yalnız kalmaktan çok korkuyordu. Briny onu sertçe itip düşmesine mi sebep olur, yoksa onu nefes alamayana dek sıkıca tutar mı asla bilemezdi.

Çobanaldatana cevap verdim ve Fern ormana bakmak için kalktı.

"Şşşşş," diye fısıldadım. Bu sabah sandaldan çıktığımızda, Briny bir şişe viskiyle boş boş dolanıyordu. Muhtemelen şimdiye kadar verandada sızmıştı. Sadece emin olamıyordum. "Briny'nin Silas'ın burada olduğunu öğrenmesine izin vermesek iyi olur."

Fern başını salladı ve dudaklarını yaladı. Karnı guruldadı. Muhtemelen Silas'ın bize yiyecek bir şeyler getireceğini biliyordu. Eğer Silas, Yaşlı Zede ve Arney olmasaydı, *Arcadia*'ya döndüğümüzden beri geçen şu üç haftada açlıktan ölmüştük. Briny'nin yemeğe pek ihtiyacı kalmamıştı. Artık daha çok, viskiyle yaşamını sürdürüyordu.

Fern için bezi kaldırdım. "Bir dakikalığına altına gir." Eğer Briny, Silas'ın geldiğini görürse kavgaya çıkarırdı ve Fern'in arada kalmasını istemiyordum.

Tekrar bezin altına girmesini sağlamak için uğraşmam gerekti ama orada kaldı sonunda.

Silas çalılıklarda bekliyordu. Bana sıkıca sarıldı. Ağlamak için dudağımı ısırđım. Birlikte biraz yürüdük ama bana ihtiyacı olursa Fern'i duyabileyim diye çok da uzaklaşmadık.

"İyi misin?" diye sordu Silas, bir ağacın altındaki boş yere otururken.

Başımı salladım. "Bu sabah pek balık çıkmadı galiba." Yemek dilenmeyi istemiyordum ama taşıdığı küçük çuvalda olmasını dilediğim şey buydu.

İki yumruktan büyük olmayan bir bohça verdi ama bu yeter de artardı bile. Zede'nin stokları tükeniyordu ve şimdi besleyecek bir de Arney vardı. Arney onun teknesine taşınmıştı, orada güvende olacaktı. Zede, Fern ve benim de oraya geçmemizi istemişti ama Briny'nin bize zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Birkaç çörek ve tuzlama balık. Paylaşabileceğiniz bir elma da var." Silas ellerine dayanarak geriye yaslandı, bir nefes aldı ve nehrin oradaki çalılara baktı. "Briny bugün daha iyi mi? Ortaya çıkıyor mu hiç?"

"Biraz." Bu doğru muydu, yoksa sadece öyle olmasını mı istiyordum, bilmiyordum. Briny geceleri çoğunlukla teknede geziniyor, içiyor ve bağıırıyordu. Sonra gün boyunca uyuyordu.

"Zede bu akşam yağmur yağacağını söyledi."

Ben de yağmur işaretleri görmüştüm. Bu beni endişelendiriyordu. "Geri gelip ipleri çözmeye çalışma, tamam mı? Henüz değil. Belki birkaç gün içinde. Birkaç güne Briny hazır olacak bence."

İki haftadır, Çamur Adası'nın karşısında, havanın giderek soğuduğu sahilde kalıyorduk. Silas ve Zede, eğer aramaya gilirlerse polisin bizi burada kolayca bulacağını söylemiş olsa da Briny, kimsenin teknenin iplerini çözmesine izin vermiyordu. Silas bunu denediği için neredeyse onun elini vuracaktı. Neredeyse zavallı Arney'i de vuracaktı. Ona kullanması için Queenie'nin kıyafetlerini vermiştim ve Briny, onun Queenie olduğunu düşünmüştü; öldüğü için ona kızgındı.

"Sadece bir süre daha," diye yalvardım Silas'a.

Silas sanki duymak istediği bu değilmiş gibi kulaklarını ovuşturdu. "Fern'i de alıp benimle beraber Zede'nin teknesine gelmelisin. Onu ana kanala indireceğiz ve Briny de gelecek mi diye bakacağız."

"Sadece birkaç gün daha. Briny daha iyi olacak. Biraz aklı karışık, sadece bu. Geçecek."

Haklı olduğumu umuyordum ama gerçekte, Briny, Queenie’den ayrılmak istemiyordu ve Queenie buradan çok uzakta olmayan Mississippi toprağına gömülmüştü. Zede’nin anlattığına göre, onun için son sözleri Katolik bir rahip söylemişti. Sevierlerle yaşayana dek bunun anlamını bilmezdim. Zuma, bizim yüzer kulübenin duvarındakine benzer, küçük bir haç takardı. Bazen, aynı Queenie’nin yaptığı gibi onu tutar ve onunla konuşurdu ama Lehçe değil. Sevierler bunu çok umursamazdı, çünkü onlar Baptistti.

Her hâlükârda, annemin uygun bir şekilde gömüldüğünü ve mezarında dua edecek bir rahip olduğunu duyduğum için mutluydum.

“Zede, Briny’ye dört gün içinde teknemizi dışarı çıkaracağımızı ve eğer Briny gelmezse, senle Fern’i *Arcadia*’dan alacağını söylemeni istedi. Bizimle nehre açılacaksınız.”

“Ki-kim var orrada?” Briny’nin sesi kıyıya yakın bir yerlerden patladı. Kelimeleri içkinin devam eden etkisiyle ağırdı. Silas’ın konuştuğunu duymuş olmalıydı. “Ki-kim var orrada?” Briny çalılık ve çimenleri araştırıyordu.

Çuvalı alıp elbisemin altına tıktım ve Silas’ı ittim. Ben sandala dönüp Fern’i aldıktan sonra kulübeye girerken, Briny sendeleyerek etrafta dolanıyordu.

Briny sonunda geri dönüp bizi buldu. Çörekleri tavada kendim kızartmışım gibi davrandım. Ocakta ateş olmadığını fark etmedi bile.

“Yemek çoktan hazır.” Tabakları gösterdim. “Aç mısınız?”

Gözlerini kırıştırdı, Fern’i kaldırıp masaya oturdu ve ona sıkıca sarıldı. Fern solgun ve korkmuş bir yüzle bana bakıyordu.

Boğazımı bir el sıktı sanki o an. Briny’ye, Zede’nin sadece dört gün daha bekleyeceğini nasıl söyleyecektim? Yapamaz-

dım, o yüzden sadece, “Çörekler, tuzlu balık ve elma dilimleri,” dedim.

Yemeği masaya koydum, Briny de Fern’i yerine oturttu. Sanki, her gün birlikte düzgün bir yemek yiyormuşuz gibi hissettirmişti. Bir anlığına, her şey olması gerektiği gibi olmuştu. Briny koyu renk, yorgun gözleri ardından bana gülümseyip aklıma *Camellia*’yı getirmişti.

Sürekli kavga ediyor “olsak da kız kardeşimi özlemiştim. Onun sert ve inatçı oluşunu özlemiştim. Asla pes etmemesini özlemiştim.

“Zede diyor ki, dört gün sonra akıntı iyi olacakmış ve nehre çıkma zamanı gelmiş. Balığın iyi ve havanın sıcak olduğu sulara gitmemizi söyledi. Vaktinin geldiğini söyledi.”

Briny dirseğini masaya yasladı ve gözlerini ovuşturup başını yavaşça öne ve arkaya doğru salladı. Sözcükleri karışıkta ama son birkaç kelimesini duydum. “...Queenie’siz olmaz.”

Kalkıp kapıya yöneldi ve yolda boş viski şişesini kaptı. Bir dakika sonra sandala bindiğini duydum.

O gidene dek dinledim ve sonrasındaki sessizlikte, dünyanın üstüme üstüme geldiğini hissettim. Bayan Murphy’nin ve sonra Sevierlerin evindeyken, sadece *Arcadia*’ya dönmenin her şeyi düzelteceğini düşünüyordum. Beni düzeltecekti bu ama şimdi görüyordum ki sadece ilerleyebilmek, bir sonraki güne katlanabilmek için kendimi kandırmıştım.

Doğrusu, *Arcadia* her şeyi düzeltmek yerine, her şeyi gerçek kılmıştı. *Camellia* ölmüştü. Lark ve Gabion uzaklardaydı. Queenie yoksullar mezarlığına gömülmüştü ve Briny’nin kalbi de orada kalmıştı. Viski aklını kaybetmesine neden olmuştu ve geri dönmek istemiyordu.

Benim için bile. Fern için bile geri dönmek istemiyordu. Biz ona yetmiyorduk.

Fern kucağıma kıvrıldı, onu sıkıca tuttum. Akşama kadar, Briny'den iz var mı diye sesleri dinledik ama kimse gelmedi. Muhtemelen biraz daha içki almak için kasabaya, bilardo salonlarında takılmaya gitmişti.

Sonunda Fern'i yatağına yatırıp kendim de yattım ve orada uzanıp uyumaya çalıştım. Bana eşlik edecek bir kitap bile yoktu. Viski almaya yarayacak her şey çoktan takas edilmişti.

Ben uyumadan yağmur yağmaya başladı ama Briny'den hâlâ iz yoktu.

Onu rüyamda buldum. Hepimiz birlikteydik ve her şey olması gerektiği gibiydi. Biz kıyıda kumlarda piknik yaparken, Briny mızıka çalıyordu. Papatya topladık ve hanımeli çiçeğinin tadına baktık. Gabion ve Lark, bir kavanoz dolusu toplayana dek küçük kurbağaların peşinden koştular.

"Annen bir kraliçe kadar güzel, değil mi?" diye sordu Briny. "Ve bu seni ne yapar? Elbette, Arcadia Krallığı Prensesi Rill."

Uyandığımda, dışarıda Briny'yi duydum ama müzik yoktu. Şiddetlenen fırtınaya karşı bağıırıyordu. Yatak örtüsü terden tenime yapışmıştı, bu yüzden yerimde otururken onu çıkarmak zorunda kaldım. Ağzım macun gibi olmuş ve kurumuştu, gözlerim açılmak istemiyordu. Etrafımızda hava zifiri karanlıktı. Yağmur çatıyı dövüyordu. Odun sobası doldurulmuştu ve muhtemelen ayağı sonuna dek açılmıştı, çünkü çatırdıyor ve ısıklık çalıyordu, oda resmen kaynıyordu.

Kulübenin dışında, Briny durmadan sövüyordu. Camın yanından bir fener geçti. Kalkmak için ayaklarımı sarkıttım ama tekne çılgınlar gibi sallandı ve tekrar şilteye düşmeme neden oldu. *Arcadia* bir o yana, bir bu yana savruluyordu.

Fern yatağında yuvarlanıp bir yığın hâlinde yere düştü.

Aniden anlamıştım... Artık kıyıya bağlı değildik, suya açılmıştık.

Silas'la Zede geldiler ve Briny de geldikten sonra tekneyi çözdüler. İlk aklıma gelen bu oldu. Dışarıda bağıırıyor, çünkü bunu yaptıkları için onlara öfkeli.

Ama aynı hızla, bizi gece vakti sürüklenmeye bırakmaya-caklarını da düşündüm. Bu, kütükler, adacıklar ve büyük teknelerle dubaların oluşturduğu dalgalar yüzünden çok tehlikeliydi. Silas ve Zede bunu biliyordu.

Briny de biliyordu ama aklını kaçırmış durumdaydı. Bizi kıyıya döndürmeye çalışmıyordu. Nehre, bizi alması için meydan okuyordu. "Hadi, seni pislik!" diye bağırdı, *Moby Dick*'deki Kaptan Ahab gibi. "Dene ve kazan! Al beni! Hadi!"

Fırtına patladı. Yıldırım çaktı. Briny nehre küfretti. Kahkaha attı.

Fener camdan kayboldu, sonra Briny çatıya tırmanırken yan merdivende göründü.

Fern'e bakmak için odada sendeleyerek ilerledim ve onu yatağına geri koydum. "Sen burada kal. Sana aksini söyleyene dek yerinde dur."

Geceliğime yapıştı ve ağlayarak, "Hayıır," dedi. *Arcadia*'ya döndüğümüzden beri, geceleri ölümüne korkuyordu.

"Bir şey yok. Sanırım ipler gevşedi, hepsi bu. Briny bizi muhtemelen, kıyıya geri götürecekt."

Onu yatakta bırakıp aceleyle çıktım. Ben yürürken *Arcadia* sallandı ve bir boru öttü, duba gövdelerinin gıcırıtlarını duydum; daha büyük dalgaların geldiğini biliyordum. Kapıya uzandım ve tam zamanında tutundum. *Arcadia* dalgayla birlikte kalkıp geri inmişti. Odun parmaklarımın arasından kaydı, kıymıklar elimi parçaladı. Öne doğru düştüm ve soğukta verandaya kapaklandım. Tekne diğer yöne doğru eğildi, akıntıda yan duruyordu.

Hayır, hayır! Lütfen, hayır!

Arcadia sanki sesimi duymuş gibi kendini düzeltti. Bir sonrakı dalgayı güzel ve kusursuz bir şekilde atlattı.

“Beni alabileceğini mi düşünüyorsun? Beni alabileceğini mi düşünüyorsun?” diye bağırdı Briny tepeden. Bir şişe parçalandı ve kırık camlar verandanın çatısından yuvarlanıp gece yağmuru ve fenerin arama ışığıyla parladı.

“Briny, kıyıya dönmeliyiz!” diye bağırdım. “Briny, tekneyi bağlamalıyız!”

Ama fenerin borusu ve fırtınanın sesi benimkini bastırmıştı.

Bir yerlerde, bir adam küfür ve uyarılar savurdu bağırarak. Bir acil durum düdüğü çaldı. *Arcadia* iri bir dalgayla yükseldi ve parmak uçlarında dengeyi bulan bir dansçı gibi dengesini buldu.

Tekne düşerken yan yattı. Soğuk su tüm verandayı kapladı.

Nehirde yan döndük.

Fenerin ışığı döndü ve bizi yakaladı.

Sürüklenen bir yığın, köklerinde hâlâ toprak olan devasa bir ağaç, teknenin baş kısmını hedef aldı. Işık üzerimizden gitmeden hemen önce görmüştüm. Onu itmek için küreği aradım ama olması gereken yerde değildi. Verandadaki direğe sarılıp tutunması için Fern'e bağırarak ve bize çarpan ağacın köklerinin bileğime yapışıp sarılarak, tutup çeken parmaklar gibi, *Arcadia*'yı çevrelemesini izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Kulübenin içinde, Fern ismimi haykırıyordu.

“Tutun! Sıkı tutun!” diye bağırdım. Ağaç bizi itip parçalıyor, *Arcadia*'yı bir topaç gibi kendi etrafında döndürüyordu; sonra bizi bıraktı, akıntıya terk etti. Dalgalar sertçe üzerimize gelip kulübeye giriyordu.

Ayaklarım yerden kesildi.

Arcadia inledi. Çiviler gevşedi. Kalaslar parçalandı.

Gövde sert bir şeye çarptı, veranda direği ellerimin arasından kaydı ve sonrasında kendimi yağmurda uçarken buldum. Göğsümde soluğum kesilmişti. Her şey karardı.

Parçalanan tahta seslerini, bağırma seslerini ve uzaklardaki fırtınanın sesini kaybettim.

Su soğuktu ama ben sıcaktım. Bir ışık vardı ve içinde anneyi görebiliyordum. Queenie elime ulaştı ve ben de ona yaklaştım ama daha ulaşmadan, nehir beni ondan kopararak belimden tutup geriye çekti.

Çırpındım, mücadele ettim ve yüzeye çıktım. Fener ışıkları altında *Arcadia*'yı gördüm. Bize doğru gelen bir sandal da gördüm. Islıklar ve bağırma sesleri geliyordu. Bacaklarım kaskatı kesilmiş, tenim buz kesmişti.

Arcadia büyük bir yığına sıkışmıştı. Mississippi, devasa bir ejderhanın ağzı gibi peşinden geliyor, onu arka tarafından yavaşça yutuyordu.

"Fern!" Sesim suda ve gürültüde kayboldu. Var gücümle yüzdüm, yığına gelince girdabı ve onun aşağıya çeken gücünü hissettim. Girdap beni geriye çekmeye çalıştı ama onunla savaştım, tekneye tırmandım ve iskelede dengemi sağlayıp kapıya koştum.

Açtığımda, kapı içeri düşüp duvara çarptı.

"Fern! Fern!" diye bağırdım. "Fern! Bana cevap ver!" Du-mandan sesim kısıldı. Odun sobası devrilmişti. Sıcak, kırmızı korlar yerde yuvarlanıyor, ıslak iskelede çıtırdıyor ve ayağımın altında tıslıyorlardı.

Her şey yan dönmüştü, göremiyordum. Önce yanlış yöne gidip masaya vardım, burası Fern'in yatağı değildi. Briny ve

Queenie'nin un çuvalından yatak örtüsü renkli bir balina gibi yüzüyor, bir ucundan da yanıyordu. Hemen ötede, alevler perdeye sıçramıştı.

"Fern!" *Öldü mü? Nehre mi düştü? Briny onu çıkardı mı yoksa?*

Bir dalga içeri girdi, kırmızı korları alıp kapıdan çıkardı. Alevler son nefeslerini vererek söndüler ve ölürken bir ses çıkardılar.

"Riiiii! Al beni! Al beni!"

Arama ışığı yavaşça üstümüzden geçerek bir daire şeklinde camı aydınlattı. Yatağının altında kız kardeşimin irileşen gözlerini ve korku dolu yüzünü gördüm. Bana uzandı, sonraki saniye elini tutup onu çekmeye çalıştım ama su ikimizi de almıştı. Bir sandalye yerde kaydı ve sertçe sırtıma çarparak beni yere serdi. Su yüzümü kaplayıp kulaklarıma doldu. Var gücümle Fern'e yapıştım.

Sandalye taklalar attı. Kız kardeşimi tuttum, yuvarlandık ve kulübeyi geçip yan kapıya doğru emekledik.

Fenerin ışığı tekrar üzerimizden geçti. Işıқта Queenie'nin haçı ile birlikte duvarda asılı olan Briny ve Queenie'nin fotoğrafını gördüm.

Yapmamalıydım ama Fern'i bacağımla olduğu yere bastırıp resimle annemin haçını aldım ve onları geceliğimin önüne, iç çamaşırımın üstüne sıkıştırdım. Onlar tenime değip batarken, parmaklıktan tırmanıp üstünden geçtik ve sürüklenen yığına doğru ilerledikten sonra dallar, tahta parçaları ve ağaçların üstüne çıktık. Fareler kadar hızlıydık. Bunu hayatımız boyunca yapmıştık.

Ama ikimiz de bir yığının güvenli bir yer olmadığını biliyorduk. Diğer uca geçtiğimizde bile, ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Fern'in elini tuttum, dönüp kolumu yüzüme siper

ederek *Arcadia*'ya baktım. Alevler kulübenin üst tarafına doğru uzanmış, çatıyı, duvarları ve iskeleyi yakıyor, *Arcadia*'yı kemiklerine kadar sıyrıyor, onun güzelliğini alıp götürüyordu. Havada kıvılcımlar uçuşuyordu. Üstümüzde milyonlarca yeni yıldız gibi uçuşarak yukarı, yukarı ve daha da yukarı çıkıyorlardı.

Yağmurla soğuyup düştüler ve yüzümüze kondular. Hâlâ sıcak olan bir tanesi üzerine düşünce Fern çılgılık attı. Geceliğinin boynuna elimi sardım, çömeldim ve onu suya iterek, kırık dal parçalarına sımsıkı tutunmasını tembihledim. Burada kıyıya yüzmemizi engelleyecek kadar çok akıntı vardı. Fern'in dişleri takırdıyordu ve yüzünün rengi solmuştu.

Sürüklenen yığın yanmaya başlamıştı. Yangın kısa zamanda bize de ulaşacaktı.

"Briny!" diye ismini haykırdım. Buralarda bir yerlerdeydi. Muhtemelen tekneden çıkmıştı. Bizi kurtaracaktı.

Kurtaracaktı, değil mi?

"Dayanın!" diye bağırdı biri ama bu Briny'nin sesi değildi. "Dayanın. Bir yere kıpırdamayın!"

Arcadia'da bir şey patladı. Közler havaya fırlayıp her tarafa saçıldı. Biri ayağıma düşünce acı tam içime işledi. Çılgılık attım, çırpındım ve ayağımı suya sokup Fern'e tutundum.

Yığın hareket etti. Şimdi birçok yerinden yanıyordu.

"Neredeyse vardım!" diye seslendi adam.

Karanlıkta küçük bir tekne belirdi, kafalarına başlıklarını çekmiş ve küreklerine var güçleriyle asılmış iki adam göründü. "Şimdi bırakmayın. Bırakmayın!"

Dallar çatırdadı. Kütükler inleyip ıslık çalıyordu. Tüm yığın, birkaç karış kadar suyun altına çekildi. Cankurtaran sandalındaki adamlardan biri diğerini, eğer yığın ayrılırsa, onları batıracağı konusunda uyardı.

Yine de geldiler, bizi teknelerine aldılar ve üstümüze battaniler atıp küreklere asıldılar.

“Teknede başka biri var mıydı? Biri daha var mıydı?” diye sordular.

“Babam,” dedim öksürerek. “Briny. Briny Foss.”

Kıyıda olmak kadar iyi hissettiren bir şey yoktu; bizi bıraktıktan sonra Briny’ye bakmak için geri döndüler. Battanilerin üzerinden Fern’e sarıldım, fotoğraf ve Queenie’nin haçı aramızıdaydı. Titredik, sallandık ve son yığın kopana, kalan ne varsa batana dek *Arcadia*’nın yanışını izledik.

Fern ile ayağa kalkarak suyun kenarına gidip Arcadia Kralığı’nın nehirde azar azar kaybolmasını seyrettik. Sonunda, tamamen gitmişti. Tek bir iz dahi yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Doğudaki şafak griliğinin altında adamları ve tekneleri izledim. Durmadan aradılar, aradılar ve aradılar. Seslendiler, ışıklarıyla baktılar, küreklere asıldılar.

Kıyıda dikilen birini gördüm. Üstünde bir yağmurluk vardı. Hareket etmiyor, ses çıkarmıyor ya da ışıklara el sallamıyordu. Sadece, bildiğimiz bütün hayatı yutan nehri izliyordu.

Briny miydi o?

Ellerimi ağzımın kenarına koydum ve ona seslendim. Sesim sabah pusuyla taşındı ve yankılanıp durdu.

Teknelerdeki adamlardan biri bana doğru baktı.

Tekrar gözlerimi kıyıya çevirdiğimde, yağmurluklu adamı güçlükle seçtim. Arkasını döndü ve şafak karanlığı onu tamamen kaplayana dek ağaçlara doğru yürüdü.

Belki hiç orada değildi.

Birkaç adım yaklaşıp tekrar seslendim ve dinledim.

Sesim bir süre yankılanıp yitti.

“Rill!” Sonunda gelen cevap nehir tarafından gelmemişti. Briny’nin sesi değildi.

Bir sandal kumsala yanaştı ve *Jenny* daha duramadan Silas dışarı atladı. Koşarken bir yandan halatı çekiyordu, beni kollarına alana dek bana doğru koştu. Ona sarılıp ağladım.

“İyisin! İyisin!” Soluğunu saçımda hissettim, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki, fotoğraf çerçevesiyle *Queenie*’nin haçı tenime batıyordu. “Zede, ben ve Arney, *Arcadia*’nın gittiğini görünce aklımızı kaybettik.”

“Briny dün gece ipi çözmüş. Uyandım ve bir baktım nehirdeyiz.” Hikâyenin kalanını hıçkırıklar içinde anlattım. Briny’nin çatıda kendi kendine konuştuğunu, sürüklenen yığına çarpışımızı, yangını, suya düşmemizi, *Queenie*’yi görmemi, sonra dönüp nehir onu yutarken *Arcadia*’ya tırmanışımı anlattım. “Batmadan önce birkaç adam bizi yığının oradan aldı,” dedim, üzücü hikâyemizi sonlandırarak, soğuktan tir tir titriyordum. “Briny’ye bakmaya gittiler.” Onu çoktan gördüğümü ve bizi bulmaya gelmektense, yürüyüp gittiğini Silas’a söylemedim.

Eğer kimseye anlatmazsam, asla gerçek olmazdı. *Arcadia Krallığı*’nın bitişi gibi olmazdı.

Silas yüzüme bakmak için beni kol mesafesinde tuttu. “Ama iyisiniz. İkiniz tek parçasınız. Şükürler olsun! Zede ve Arney en kısa zamanda Zede’nin teknesini nehre getirmeye çalışacaklar. Briny’yi de bulacağız. Hepiniz yanımızda olacaksınız. Sıcak ve balığın iyi olduğu bir yere gideceğiz ve...”

Zede ve Briny’nin nehir yataklarından tahta ve hurda toplayıp bize yeni bir tekne yapacağından bahsetti. Yeni bir *Arcadia*. En baştan başlayacak ve sonsuza dek birlikte yol alacaktık.

Zihnim bu görüntüleri renklendirmek istese de yapamadı. Zede’nin teknesi bizim için çok küçüktü ve Briny gitmişti. Zede

artık nehre açılmayacak kadar yaşlanmıştı. Fern'i yetiştirmek için çok yaşlıydı. O ise daha bir bebektir.

Bacağıma asılıp battaniyenin altına girdi ve elbiseme tutundu. "Annemiii istiyorum," diye burnunu çekti. Parmakları neredeyse Queenie'nin resminin ucuna değiyordu ama kastettiğinin o olmadığını biliyordum.

Şafak ışığı yüzüne vururken Silas'a baktım. Kalbim o kadar sıkışmıştı ki sancıyordu. Daha büyük olmamızı dilerdim. Daha büyük olmayı dilerdim. Silas'ı seviyordum. Sevdiğimi biliyordum.

Ama Fern'i de seviyordum. İlk Fern'i sevmiştim. Ailemden bir tek o kalmıştı.

Hemen önümüzdeki sahilde günün ilk ışıkları nehre vururken, Briny arayışı yavaşlamıştı. Her an, adamlar başka birini daha kurtarmaktan ümidi kesebilirlerdi. Fern ve benim için geri geleceklerdi.

"Silas, bizi buradan götürmelisin. Bizi *şimdi* götürmen gerek." Ondan uzaklaşıp Fern'i de sürükleyerek sandala doğru hareketlendim.

"Ama... Briny..." dedi Silas.

"Gitmemiz gerek. Adamlar buraya gelmeden gitmeliyiz. Bizi tekrar yetimhaneye götürecekler."

Silas o zaman anladı. Haklı olduğumu biliyordu. Tekneye bindi, kimsenin motorun çalıştığını duymayacağı kadar uzaklaşana dek sessizce ilerledik. İpek depoları, iskeleler, Çamur Adası ve Memphis'in diğer tarafından, kıyıda devam ettik. Kendi küçük, sık suyu muza vardığımızda, Silas'a bizi sadece vedalaşmaya yetecek kadar süreliğine Zede'nin teknesine götürmesini söyledim.

Fern'i nehrin yukarısına götürüp Sevierlerin onu tekrar kabul etmesini umacaktım. Gitmemiz onun hatası değildi.

Bir şeyler çalmak onun fikri değildi. Benim fikrimdi. Olanlar Fern'in hatası değildi.

Eğer şanslıysak, geri dönmesine izin verirlerdi... Tabii eğer yetimhaneden başka bir küçük kız almadılarsa. Belki, aldılarsa da Fern'i kabul ederlerdi. Belki onu sevip Bayan Tann'dan korumaya söz verirlerdi.

Sonrasında bana ne olacağını bilmenin yolu yoktu. Sevierler elbette beni istemeyecekti; bir yalancı ve hırsızdım. Bayan Tann'ın beni tekrar bulmasına izin veremezdim. Belki yakınlarda bir yerde iş bulabilirdim ama zor zamanlardaydık. Nehre dönmeyecektim. Yaşlı Zede fazladan bir mideyi daha doyuramazdı ama kalamamamın gerçek sebebi bu değildi.

Asıl sebep, kız kardeşime yakın olmak zorunda olmamdı. O doğduğundan beri birbirimize kalpten bağlıydık. Onun yakınımda olmadığı bir dünyada nefes alamazdım.

Silas'a bizim için ne yapmasını istediğimi anlattım. Başını salladı, ben konuştuğça yüzü daha da düşmüştü.

"Arney'ye iyi bak," dedim ona sonunda. "Geri dönebileceği kimse yok. Ailesi ona kötü davranıyor. Ona bir yer bul, tamam mı? Çalışmaktan gocunmayacaktır."

Silas bana değil, akıp giden suya bakıyordu. "Yapacağım."

Belki birkaç yıl içinde Silas ile Arney evlenir, diye düşündüm.

Kalbim tekrar sıkıştı.

Hayatımla alakalı olmasını istediğim ne varsa, artık gerçekleşmesi imkânsızdı. Beni buraya getiren yolu su basmıştı. Geri dönmenin yolu yoktu. Zede'nin teknesine vardığımızda, Sevierlerin beni ve Fern'i tekrar gördüklerine kesinlikle sevineceklerini söylememin asıl nedeni buydu. "Sadece, Silas'ın bizi nehrin yukarısına götürmesi gerekiyor." Zede'nin gelmesini

istemiyordum. Zamanı gelince bizi bırakmamasından korkuyordum.

Açık kapıdan kulübenin içine, hepimizi sonsuza dek orada tutabilir mi diye karar vermeye çalışıyor gibi bakıyordu sanki.

“Fern’in Sevierlerde güzel kıyafetleri ve oyuncakları vardı. Ve pastel boyları da. Ben de çok yakında okula başlayacağım.” Titreyen sesimi düzeltmek için yutkunmam gerekti.

Zede’nin gözleri bana döndüğünde, sanki içimi okuyormuş gibi hissettim.

Fern Zede’ye uzanınca Zede onu kaldırdı, başını başına yasladı. “Ufaklık,” dedi güçlkle ve sonra beni de yanına çekip ikimize birden sımsıkı sarıldı. Kül, balık, kömür yağı ve büyük nehir gibi kokuyordu. Tanıdık şeylerdi bunlar.

“Bana ihtiyacınız olursa, hep nehirdeyim,” dedi.

Başımı salladım ama bizi bıraktığı zaman, ikimiz de bunun son görüşmemiz olduğunu biliyorduk. Nehir büyük bir yerdi.

Yüzünde hüznün okunuyordu. Başını sallamadan önce gözlerini sildi, sonra dudaklarını yumdu ve gidebilelim diye Fern’i Jenny’ye bıraktı.

“Ben de gelsem iyi olacak, siz bataklığı bilmiyorsunuz,” dedi Arney. “Ama gidince orada kalmayacağım. Babamın sandalını yakınlarda bir yere bağlayacağım. Ona nerede bulacağını söyleyebilirsin. Ona ait hiçbir şeyi istemiyorum.” Cevap beklemeden sandala gitti. Ailesinin ona yaptıklarından sonra bile, sandalsız ne yaparlar diye endişeleniyordu.

Tekrar yola çıktığımızda ağlamadım. Sandalın akıntıya karşı mücadele etmesi gerekti ama sonunda bataklığın ağzına vardık. Döndükten sonra ağaçlara yaklaştık, geriye doğru bir bakış attım. Nehrin, içimden bir şeyleri alıp götürmesine izin verdim.

Rill Foss'tan son kalanları götürmüştü.

Rill Foss, Arcadia Krallığı'nın Prensesiydi. Kral öldüğüne göre, krallık da ölmüştü.

Rill Foss da onunla birlikte ölmeliydi.

Artık May Weathers'tı adım.

25. BÖLÜM

Avery

“Ve hikâyem *işte böyle* bitti.” May’ın bulutlanmış ve nemlenmiş mavi gözleri huzurevindeki bir odada, masa lambası üzerinden beni inceliyordu. “Öğrendiğin için mutlu musun? Yoksa bu sadece bir yük mü oldu? Hep gençlerin nasıl hissedeceğini merak etmişimdir. Hiç öğrenmemeyi umuyordum.”

“Sanırım... İkisi de var.” Nehirdeki ev ve Hootsie’nin evine ziyaretimiz üzerinden geçen şu bir hafta boyunca üstüne düşünsem de hâlâ ailemin yeni tarihine alışma konusunda çaba-lyordum.

Sürekli, Elliot’ın, ateşle oynadığım ve geçmişin geçmişte kalması gerektiği şeklinde beni uyarması üzerine düşünüyordum. Savannah Nehri’ne yaptığım ziyaretle ortaya çıkan şaşırtıcı gerçekler bile fikrini değiştirmemişti. *Tepkileri düşün, Avery. Aile-ni aynı şekilde görmeyecek insanlar olacaktır.*

İnsanlar derken, Bitsy’den bahsettiğine dair bir his vardı içimde.

Üzücü olan ise, bir tek Bitsy değildi. Tüm bunlar duyulursa, politik geleceğimiz, şöhretimiz ve Stafford ismine ne olacağını kestirmek zordu.

Zaman değişmişti ama eski öğretiler hâlâ geçerliydi. Eğer dünya, Staffordların olduklarını iddia ettikleri kişiler olmadıklarını öğrenirse, sonuç çok...

Hayal dahi edemiyordum.

Bu, beni düşünmek dahi istemediğim bir şekilde korkutuyordu ama aslında büyükannem ve kız kardeşinin hayatlarının son demlerini birbirlerinden ayrı geçirmelerine gönlüm razı gelmiyordu. En önemlisi de yaptığımın Büyükanne Judy için doğru olduğunu bilmem gerekti.

“Birkaç kez torunlarıma anlatmayı düşündüm,” diye devam etti May. “Ama hayatlarını kurmuşlardı. Oğlum öldükten sonra, gelinim çocuklu bir adamla evlendi. Sürü gibi teyzeler, amcalar ve kuzenler arasında kendilerini yetiştiren, harika, genç insanlardı. Kız kardeşlerimin aileleri için de hemen hemen aynısı geçerliydi. Lark, alışveriş merkezi imparatorluğu kuran bir iş adamı ile evlenmişti. Fern, Atlanta’da başarılı bir doktorla evlenmişti. Aralarında sekiz çocuk, iki düzine torun ve elbette torun çocukları vardı. Hepsisi sağlıklı ve mutlu... Ve meşguldü. Fi tarihinden kalma olaylar, onlara sahip olmadıkları neyi verebilirdi ki?”

May derin bir bakışla bana baktı ve kendi neslinden benimkini ayıran hat üzerinde sallanmamı izledi. “Bu hikâyeyi ailenle paylaşacak mısın?”

Güçlkle yutkundum, kendimle savaş hâlindeydim. “Babama söyleyeceğim. Bu benden çok onun kararı. Büyükanne Judy onun annesi.” Babamın bu bilgiye nasıl tepki vereceği ya da onunla ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Bir yanımda Hootsie haklı, diyor. Gerçek gerçektir. Değeri vardır.”

“Hootsie,” diye homurdandı. “Ted ile bir çiftlik kurabilsinler diye büyükannemin eski yerinin yanındaki araziye ona sattığım için aldığım teşekkür bu demek. Onca yıl sonra sırlarımı anlatmak.”

“Gerçekten bunu iyiliğiniz için yaptığını inanıyorum. Sen ve büyükannemin arasındaki bağı anlamamı istedi. İkinizi de düşünüyordu.”

May sanki yüzünün çevresinde uçuşan bir sinekmiş gibi fikri kovaladı. “Pffft! Hootsie sadece işleri karıştırmayı sever. Hep öyleydi. Bilirsin, Sevierlerle kalmamın nedeni oydu sonuç olarak. Evlerine vardığımızda, Silas neredeyse beni onunla nehre gelmeye ikna etmişti. Kıyıda dikilmiş, beni omuzlarımdan tutmuş ve öpmüştü. İlk kez bir erkek tarafından öpülmüştüm.” Kıkırdadı, yanakları kızardı ve gözlerinde çocuksu bir parıltı belirdi. Bir an, göl kenarında duran on iki yaşındaki kızı görür gibi oldum. “‘Seni seviyorum, Rill Foss’, demişti bana. ‘Burada bir saat bekleyeceğim. Dönmeni bekleyeceğim. Sana bakabilirim, Rill. Bunu yapabilirim.’

“Tutamayacağı sözler verdiğini biliyordum. Sadece birkaç ay önce, hayatta kalmak için trenlerde yaşıyordu. Eğer Briny ve Queenie’yi izlerken öğrendiğim bir şey varsa, o da sevginin kârın doyurmadığıydı. Bir aileyi güvende tutmaya yaramıyordu.”

Vardığı sonuç karşısında başını salladı, kaşları çatılmıştı. “İstemek ve yapmak iki farklı şeydir. Sanırım bir şekilde, Silas ve benim birlikte olamayacağımızı biliyordum. En azından gençken. Ama Fern ile yürümeye başladığımızda, tek istediğim o siyah saçlı çocuğa koşup nehre dönmekti. Eğer Hootsie olmasaydı yapardım da. Ben daha kendim yapamadan benim için tercihi yaptı. Planım ağaçların oradan içeri girmek, orada saklanmak ve Sevierlerin Fern’i geri aldığından emin olana dek beklemektir. Beni yakalayıp tekrar yetimhaneye ya da kötü kızların çalışmaya gönderildikleri bir atölyeye, hatta belki hapse göndermelerinden deli gibi korkuyordum. Ama Hootsie annesi için otların köklerini kazıyordu ve bizi bahçenin yakınında görür bağırırmaya başladı. Sonra, ben daha anlayamadan, Zuma, Hoy, Bay ve Bayan Sevier tepeden koşarak gelmişlerdi ve arka-

larından da köpekler geliyordu. Kaçacak yerim yoktu, o yüzden sadece orada dikilip en kötüsünün olmasını bekledim.”

May duraksadı ve kendimi, beni bıraktığı uçurumda sallanırken buldum. “Sonra ne oldu peki?”

“Birileri tarafından sevilmek için gerçekten onların çocuğu olman gerekmediğini öğrendim.”

“Yani seni tekrar kabul ettiler mi?”

Dudaklarının köşeleri bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet, ettiler. Sevier Babam ve Hoy ile diğer adamlar haftalarca bataklıkta bizi aramışlardı. Arney ile birlikte sandalla açılmış olabileceğimizi tahmin etmişler. Döndüğümüzde, artık bizi bulma umudunu kaybetmişlerdi.” Hafifçe güldü. “O gün Zuma ve Hotsie bile bize sarıldı, hayatta olduğumuzu görmek onları çok rahatlatmıştı.”

“Sonrasında Sevierler ile mutlu muydunuz peki?”

“*Arcadia* hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra, yaptığımız şey karşısında anlayışlı davrandılar. Tabii ki onlara her şeyi anlatmadım. Onlara Fern ve benim dışımda başka kardeşlerimiz de olduğunu anlatmamaya karar vermiştim. Sanırım on iki yaşındaki çocuk kalbim, *Camellia*’yı, *Lark*’ı ve *Gabion*’ı koruyamadığım için hâlâ utanıyordu. Bilseler, Sevierlerin beni sevmeyeceğinden korkuyordum. Sevierler iyi insanlardı, sabırlı ve kibarlardı. Beni müzikle tanıştırdılar ve onu nasıl bulacağımı öğrettiler.”

“Müzik mi?”

Masaya uzandı. “Evet, müzik tatlım. Büyürken Sevier Babamın adımlarını takip ederek öğrendiğim bir şey var. Hayat filmlerden farksızdır. Her sahnenin kendine ait bir müziği vardır ve müzik o sahne için yaratılır, bizim anlayamayacağımız şekillerde ona dokunur. Biten bir günün ezgisini ne kadar seversek sevelim ya da gelecek günün melodisini ne kadar ha-

yal edersek edelim, bugünün müziğiyle dans etmeliyiz; yoksa adımlarımızı şaşırır, o âna uymayan bir şekilde etrafta sendeleyip dururuz. Nehrin şarkısını bıraktım ve büyük evin müziğini buldum. Yeni bir hayat için bir alan keşfettim, beni önemseyen yeni bir anne ve bana sabırla, sadece müzik çalmayı değil, güvenmeyi de öğreten bir baba buldum. Tanıdığım en iyi erkekti. Ah, asla *Arcadia* gibi olmadı ama iyi bir hayattı. Sevdik, kıymetimiz bilindi ve korunduk.”

İç çekerek omuzlarını kaldırıp ardından serbest bıraktı. “Bana şimdi bakınca, işin sırrını hiç anlamadığımı düşünebilirsin. Bu yaşlı hâlimin müziği... Dans etmeye uygun değil. Bu çok... Çok yalnız. Herkese yük oluyorsun.”

Büyükannemi, boş evini, huzurevindeki odasını, çoğu gün beni hatırlayamamasını düşündüm. Gözlerime yaşlar doldu. Sevdiğiniz biri için çalışıyorsa, bu yaşların müziğini duymak zordu. Sonunda tekrar bir araya geldiklerinde, büyükannem May’i tanır mı diye merak ettim. May benimle gelmeye razı olacak mıydı ki? Ona henüz sormamıştım. Trent aşağıdaki koridorda bekliyordu. Edisto’dan gelmişti. Olasılıkları tartıştıktan sonra, önce May ile yalnız konuşmamın yerinde olacağına karar vermiştik.

“Silas’ı tekrar gördün mü?” Soru birden fırlayıvermişti ağzımdan. Başta rastgele bir soru gibi göründü. Sonra, bu soruyu Trent’i ve... May’in ilk aşkını düşündüğüm için sorduğumu fark ettim. Tuhaf bir şekilde, son zamanlarda aklımda bu vardı. Trent’in gülümsemesi, saçma şakaları, yakınlığı, hatta sadece telefondaki sesi bile içimde bir şeyleri uyandırıyor. Aile geçmişimde olanlar ya da bu konuda verdiğim kararları yadırgamaması, beni hazırlıklı olmadığım bir şekilde etkiliyordu. Bunu nasıl adlandıracağımı ya da hayatıma oturtacağımı bilmiyordum.

Tek bildiğim, bunu görmezden gelemeyeceğimdi.

May'ın bakışları beni delip geçti. Sanki derimi kazıyıp damarları takip ederek ta ruhumu görebiliyordu. "Bunu diledim ama bazı dilekler gerçekleşmez. Sevier Babam bizi, Georgia Tann'dan korumak için Augusta'ya taşıdı. Ailemiz orada oldukça tanınıyordu, bu yüzden, sanırım onlarla eyalet sınırları ötesinde uğraşmaya cesaret edemeyeceğini düşündü. Silas ve Yaşlı Zede bizi nerede bulacaklarını bilmiyorlardı. Onlara ne olduğunu hiç öğrenemedim. Silas'ı son görüşüm, annem bana sarılırken, saçları arasından oldu. Sadece birkaç dakika önce benim durduğum gibi, ağaçların başladığı yerde dikilmişti; sonra döndü ve suya gitti. Bir daha onu hiç görmedim."

Başını yavaşça salladı. "Hep ona ne olduğunu merak etmişimdir. Muhtemelen bilmemem daha iyi oldu. Farklı bir hayat, farklı bir dünya ve farklı bir isme alışıyordum. Yıllar sonra Arney'den haber aldım. Birden, bir mektup gelmişti. Üniversite tatilinde eve geldiğimde, annemin onu benim için tuttuğunu gördüm. Hep Arney ve Silas'ın evlendiğini hayal etmişim ama evlenmemişlerdi. Zede, ben oradan ayrıldıktan sonra, kısa zaman içinde Arney için bir süt ürünleri çiftliğinde iş bulmuştu. Arney çok çalıştırılrsa da insanlar ona adil davranmıştı. Sonunda bir bomba imalathanesinde iş bulup bir askerle evlenmişti. Bana yazdığı zaman yurtdışında yaşıyorlardı ve dünyayı gördüğü için çok mutluydu. Böyle bir fırsata asla sahip olabileceğini düşünmemişti." Bu hikâye şimdi bile May'i gülümsetmişti.

"O kadar zor bir hayattan sonra, işlerin onun için iyi sonuçlandığına mutluyum." May'ın doksan yaşında olmasını ve Arney'in ondan da büyük olduğunu düşününce, Arney'in hâlâ hayatta olması pek mümkün değildi ama sıcak bir rahatlama hissine kapılmıştım. May'ın hikâyesiyle Arney, Silas ve nehirdeki herkes, tanıdığım insanlar gibi geliyordu bana.

“Evet,” diye başını sallayarak katıldı May. “Hollywood’daki çapkınlar tarafından kullanılan tüm o genç ve saf kadınlar konusunda bana kararlılık aşılamıştı. Oradaki yıllarımda, pek çok öyle insanla tanıştım ve onlara kalacak yer ayarlamak ya da ağlayacak bir omuz sunmak gibi konularda yardımımı sunmayı görev edindim. Kızlar çok sıklıkla kendilerini kötü durumlar içinde buluyorlardı. Hep Arney’in mektubunun sonundaki cümleler geliyordu aklıma.”

“Ne demişti?”

“Onu kurtardığımı söylemişti.” May gözünün kenarındaki nemi sildi. “Ama elbette, bu doğru değildi. Biz birbirimizi kurtarmıştık. Eğer Arney beni nehre geri götürmeseydi, eğer *Arcadia*’nın başına bunlar gelmeseydi, Briny, Queenie ve nehri asla bırakamayacaktım. Tüm hayatım boyunca o müziğe ulaşmaya çalışacaktım. Beni geri götürerek, ileriye gitmemi sağladı Arney. Cevabımda bunu ona söyledim.”

“Bunun onun için çok değerli olduğuna eminim.”

“İnsanlar hayatına öylesine girmezler.”

“Hayır, girmezler.” Yeniden aklıma Trent gelmişti. Yeniden, kendi hislerim ve umutlarımla ailemin benim için planları arasındaki savaşta bulmuştum kendimi. Hep bana da ait olduğunu düşündüğüm planlar.

“Arney ile yıllarca iletişimde kaldık,” diye devam etti May ve kendimi tekrar hikâyesine dalıp günün kalanının nasıl geçeceğiyle alakalı endişeleri geride bırakırken buldum. “O ilham veren bir kadındı. O ve eşi eve döndüklerinde kendi inşaat şirketlerini açtılar. Onunla birlikte çalıştı, erkeklerin yanında çalıştı ve kendi ayakları üstünde durdu. O evlerin ne kadar sağlam yapıldığını tahmin edebiliyorum. Hepimizden uzun yaşayacaklar.”

“Orası kesin.”

May bilerek bana döndü, sanki bir sır verecekmiş gibi epey yaklaştı. “Bir kadının geçmişi, geleceğini belirlememeli. Eğer öyle isterse, yeni müziklerde dans edebilir. *Kendi* müziğinde. Ezgiyi duymak için, konuşmayı bırakması yeter. Kendisiyle konuşmayı yani. Hep kendimizi bir şeylere ikna etmeye çalışıyoruz çünkü.”

Söylediklerinin derinliği karşısında afallamıştım. Nehirdeki evi ziyaret ettiğimden ve büyükannemle ilgili gerçeği öğrendiğimden beri hayatımla alakalı her şeyi sorgulamaya başladığımı hissetmiş miydi?

Kimseyi incitmek istemiyordum ama kendi müziğimi bulmalıydım. May beni bunun mümkün *olduğuna* inandırmıştı. Bu da bana, bugün onu asıl ziyaret etme sebepimi hatırlatmıştı. “Bu öğlen benimle bir yere gelir misin diye merak ediyordum,” dedim sonunda.

“Neresi olduğunu öğrenebilir miyim?” Ama çoktan sandalyesinde doğrulmuştu ve elleri kolçaklara yapışmıştı.

“Sana önceden söylemesem de gelmek ister misin?”

“Bu sıkıcı haki renk duvarların dışında bir yer mi?”

“Evet.”

Şaşırtıcı bir dinçlikle ayağa fırladı. “O hâlde *neresi* olduğu umrumda değil. Tamamen seninim. Beni bir tür siyasi etkinliğe götürmediğin sürece elbette. Siyasetten nefret ederim.”

Güldüm. “Siyasi bir etkinlik değil.”

“Şahane.” May şaşırtıcı bir hızla yürütücüsünü iterken birlikte koridorda ilerledik. Bir yanım onun yürütücüyü fırlatıp kapıya koşmasını bekledi.

“Trent bizi bırakmak için dışarıda bekliyor.”

“Mavi gözlü ve yakışıklı olan mı?”

“Evet, o.”

“Ah, şimdi gerçekten bunun için sabırsızlanıyorum.” Kaşlarını çatarak pijamayı andıran pamuklu gömleğine ve pantolonuna baktı. “Pek güzel giyinmedim. Değiştirmeli miyim?”

“Bence gayet iyisin.”

Odasına vardığımızda üzerini değiştirmede. Sadece çantasını alacak kadar durdu.

Ön kapıya vardığımızda, Trent koltuğundan kalktı. Gülümsemi ve görevliyi, onu öğleden sonra dışarı çıkacağımız konusunda bilgilendiren May’in arkasından bana başparmağını kaldırdı. May yürütücüyü bana verip kapıdan geçerken Trent’in koluna tutunmayı tercih etti. Trent, May’i arabaya yerleştirirken, bana da yürütücüyü katlayıp bagaja koymak kalmıştı. Neyse ki bu tarz şeylerde biraz tecrübem vardı.

Arabayla giderken May, Trent’e hikâyesini anlattı; sadece, Trent’in Edisto’daki evinin arkasındaki ofisten sonra ilk gelişimizde anlattıklarını değil, hikâyenin tamamını anlattı. Trent defalarca dikiz aynasından gözlerime baktı, üzücü bir şaşkınlıkla başını salladı. Çok da eski olmayan bir tarihte yetim çocukların eşya muamelesi gördüğüne inanmak zordu.

May hikâyesinde o kadar kaybolmuş ya da Trent’e anlatırken kendini o kadar kaptırmıştı ki, nereye gittiğimizi fark etmedi. Ancak Augusta’ya yaklaştığımızda cama yanaştı ve iç çekti. “Beni eve götürüyorsunuz. Önceden söylemeliydiniz. Spor ayakkabılarımı giydim.”

Trent, May’in düz tabanlı terliklerine baktı. “Sorun olmayacak. Komşun çimleri biçti.”

“Hootsie çok tatlı evlatlar yetiştirdi. İnanması güç. Kendisi yaramazın tekiydi. Onunla kız kardeşlerimle olduğundan daha çok kavga ettim.”

Trent gülümsedi. “Onu biraz tanıdıktan sonra, bu çok da inanması zor bir şey gibi gelmedi.” Hootsie ile bugünkü gezi

hakkında konuşmuştu. O ve Bart bunu mümkün kılmak için cenneti dünyaya indirmişlerdi resmen.

May, Hootsie'nin çiftlik sınırındaki evinden geçerken köşke kadar tüm yolun otlardan temizlendiğini görüp değişikliği fark etmişti. Kapının yanına, yeni dökülmüş çakılların oraya park ettik.

"Tüm bunları kim yaptı?" May etrafındaki yeni biçilmiş çimlere, yeni budanmış bahçelere, perdenin arkasında sandalyelerin beklediği verandaya baktı.

"Buradaki yoldan yürüyememenden korktum," dedim ona. "En iyisi bu gibi duruyordu. Umarım sorun olmaz senin için."

Sadece gözlerini silip titreyerek, dudaklarını sıkıca bastırdı.

"Bundan sonra daha sık ziyaret etmek istersin diye düşündüm. Büyükannemin taksi şirketiyle ödemesi önceden yapılmış bir anlaşması var. Buranın yolunu biliyorlar."

"Onların bana... izin vereceklerini sanmıyorum," diye zorlukla fısıldadı. "Huzurevinin yani. Torunlarımı arayıp onları rahatsız etmelerini de istemiyorum."

"Bu konuda yaşlı vatandaşların hakkını savunan dernekten bir arkadaşımla görüştüm. Sanırım bazı konularda sana yardımcı olabiliriz. Bakım merkezinde bir mahkûm değilsin, May. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorlar." Şimdilik bunu özümsemesini bekledim. Andrew Moore'un, Yaşlı Hakları Derneği için gönüllü olarak çalışarak bir amaç edinmesi gibi önerileri hakkında daha sonra konuşabilirdik. Andrew akıllı fikirlerle dolu, şahane bir insandı. May'in onu seveceğini düşünüyordum.

Şu an ise, manzara onu başka konularla ilgilenmeyecek kadar büyülemişti. Ön cama yaklaşırken gözlerine yaşlar doldu. "Ah... Ah, evim. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

“Hootsie ve torunu senin için burayı temiz tuttular.”

“Ama... Ona şeyden beri... Ödeme yapma imkânım olmadı...” Sözlerini gözyaşları böldü. “Beni aldıklarından beri.”

“Önemli olmadığını söyledi.” Trent arabanın etrafını dolaşırken kapıya uzandım. “Seni gerçekten seviyor, bunu biliyorsun.”

“Bunu o *söylemedi*, değil mi?”

“Hayır ama bu çok belli.”

May şüpheli bir şekilde nefesini bıraktı ve ben de bir kez daha bir nehir çingenesinin ihtiyatlı tavrını gördüm. “Hootsie’nin aklının yitirdiğinden korkmama neden oldun.” Bana gülmüsed ve Trent’in, arabadan çıkmasına yardım etmesine izin verdi. “Hootsie ve ben hep birbirimize karşı sert olduk. Şimdi birden duygusallaşarak bunu bozmak çok yazık olurdu.”

Ayakta durmuş gerinirken ağaçların ötesindeki çiftlik evinin kalıntılarına baktım. Bu iki kadının yıllarca süren ilişkilerinin karmaşasını anlayabilmek benim için zordu. “Bunu Hootsie’ye yüz yüze de söyleyebilirsin. Daha sonra uğrayacak. Önce bize biraz zaman vermesini söyledim.”

May kapıdan geçerken bana şüpheli bir bakış fırlattı, elini Trent’in dirseğine dolamıştı. “Burada ne yapmayı planlıyorsun? Sana bu sefer her şeyi anlattım. Hikâyenin devamı yok.”

Uzaktan çiftlik sınırına yaklaşan başka bir arabanın daha sesini duydum. May henüz fark etmemişti ki bu da en iyisiydi sanırım. Önce onu eve getirip yerleştirmeyi planlamıştım. Ama zamanlama planladığım gibi işlemeyebilirdi. Nereye ve neden gittiğini bilmediği hâlde erkenden gelen annemin suçuydu.

“Ailemden buraya gelmelerini rica ettim.” Onları buna inandırmak için, göstermek dışında bir yol gelmemişti aklıma. Aksi takdirde, tamamen aklımı kaçırdığımı düşünmelerinden korkuyordum.

“Senatör mü?” May’ın yüzüne korku dolu bir ifade yerleşti ve ânında saçını düzeltmeye başladı.

Trent, May’i kapıya doğru götürmeye çalıştı ama o direğe tutundu ve iğne için doktora götürülen bir ilkokul öğrencisi gibi ona yapıştı.

“Tanrım!” dedi. “Size üstümü değiştirmeme gerek var mı diye sordum. Onlarla bu şekilde tanışamam.”

İyi niyetimin görgü kuralları duvarına tosladığını hissettim, o duvarlar kimse için yıkılmayacaktı. Bu pazar öğleden sonrasında ailemi gizemli planlarıma uymaya ikna etmek neredeyse mümkün olmayacaktı. Onlara bir arkadaşaya yardım etmek için bunu yaptığımı söylemişim ama annem işin içinde bir bit yeniği olduğunu hemen anlamıştı. Buraya gelince, özellikle ricamın tuhaflığı ve uzak bir yere gelmiş olmamızı göz önünde bulundurarak tamamen alarm modunda olacaktı.

İlgili kişiler istese de istemese de bu şey gerçekleşecekti ve derinlerde bir yerde, bunu bir amaç uğruna bu şekilde organize ettiğimi biliyordum. Bunun, yuvarlanan bir kar topu gibi kolaylıkla ilerlememesinden ve sakinliğimi kaybetmekten korkuyordum.

“Tamam, çabuk!” May, Trent’in dengesinin bozulmasına neden olarak eve doğru yürümeye başladı. “Kıyafetlerimin kalanları hâlâ dolaplarda. Orada düzgün bir şey bulabilirim.”

Ağaçların arasından ulaşım şirketinin beyaz limuzinini görebiliyordum. “Vakit yok. Yoldan geliyorlar.”

May’ın burun delikleri genişledi. “*Hootsie*’nin bundan haberi var mıydı?”

“Evet ve hayır ama benim fikrimdi. Lütfen. Sadece bana güven. Gerçekten bunun en iyisi olacağını düşünüyorum.” Bugünden sonra ya daha çok yakınlaşacaktık ya da May benimle bir daha asla konuşmayacaktı.

“Sanırım bayılacağım.” May, Trent’e yaslandı. Rol mü yapıyordu, gerçek miydi emin değildim.

Trent kolunu ona doladı ve onu tutmaya hazır bir şekilde durdu. “Seni eve götürmeme ne dersin?”

May itiraz edemeyecek kadar şaşkın olduğundan ona uydu.

Ben kapıda bekledim. Limuzin yanaşınca, annem Oz’un çıkıp kapıyı açmasını beklemeden diğer kapıdan çıktı. Bal Arısı diken üstündeydi. “Avery Judith Stafford, burada neler oluyor? Şoförün kaybolduğuna ya da kaçırıldığınıza emindim.” Kırmızı, hafifçe parlak yüzüne bakılırsa yol boyunca sakın durmadığı açıktı, muhtemelen babama yakınmış ya da sadece yolu bildiği için bu operasyona sürüklenen zavallı Oz’u taciz edip durmuştu. “Cep telefonunu en az on beş kez aradım. Neden cevaplamadın?”

“Telefonun burada çektiğini hiç sanmıyorum.” Bu doğru mu bilmiyordum. Telefonumu tüm sabah kapalı tutmuştum. Eğer Bal Arısı iptal etmek ya da planları değiştirmek için benimle iletişime geçemezse, gelmekten başka çaresi kalmayacaktı. Bal Arısı asla sözünden dönmezdi.

“Tamam, kızlar.” Babam daha uyumlu bir ruh hâli içindeydi. Annemin aksine, dışarıda vakit geçirmekten hoşlanırdı. Laparoskopik operasyon ile bağırsaklarındaki kanama durdurduğu için, kan değerleri daha iyiydi ve gücü tekrar yerine geliyordu. Neredeyse tam kapasite çalışabiliyordu ve huzurevi mevzusunda üstüne saldıranlara denkti artık. Sistematik olarak konuya açıklık getirmeye başlamıştı. Ayrıca bakım merkezi sahiplerinin davalarda ödeme yapmaktan kaçmak için paravan şirketleri kullanmasını önleyecek bir kanun için destek topluyordu.

Nehre ilgi dolu bir bakış attı. “Güzel bir pazar gezisiydi. Bir süredir Augusta’ya gelmemiştik. Olta ve birkaç alet getirseydim

keşke.” Bana gülümsedi ve hemen, birlikte geçirdiğimiz hayat gözlerimin önünden geçti, ofisini ziyaret eden küçük kızıdan şanssız balık tutma gezilerine, balolar ve danslardan mezuniyetlere... Ve daha yakın geçmişteki toplantılar, strateji görüşmeleri ve kamu etkinlikleri. “Kızımız bizden pek sık bir şeyler istemiyor, Bal Arısı.” Sadece bana bakarak, anlayışlı bir şekilde göz kırptı. “Diğer kızlarımız gibi değil.”

Bugün her ne planladıysam, buna uyacağı konusunda beni temin etmeye çalışıyordu aslında. Ama bu sadece, burada kaybedeceğim ne kadar çok şey olduğunu hatırlatıyordu bana, babamın göz bebeği olmak da bunlar arasındaydı. Ben onun en sevdiğiydim. Hep altın kızı olmuşum.

Haftalar boyunca arkadan iş çevirdiğimi, büyükannemin Stafford ismini korumak için sakladığı bilgilere ulaşmaya çalıştığımı duyunca nasıl tepki verecekti?

Sonradan, ona bu yolculuğun beni nasıl değiştirdiğini söylediğimde ne olacaktı? Büyükannemin yaşadığı gibi bir hayat istemiyordum. Her kimsem, sonuna kadar o olmak istiyordum. Bu Staffordların politikadaki hükümdarlığının babamla bittiği anlamına gelebilirdi de, gelmeyebilirdi de. Bir süre daha ofiste işine devam edecek kadar iyi olması muhtemeldi. Sağlığına tamamen kavuşunca, bu huzurevi meselesini çözecekti ve sonunda iyi şeyler olacaktı, buna emindim.

Elimden geldiğince ona yardımcı olmak için burada olacaktım ama gerçek şu ki, siyasete atılmaya hazır değildim. Yeterince deneyimli değildim. Yeterince çalışmamıştım bu alanda. Ofis sırf ismim yüzünden bana emanet edilmemeliydi. Bu makamı eski usullerle elde etmek istiyordum. Sadece sınırlı bir kısmını değil, tüm mevzuları anlamak ve nerede durduğuma karar vermek istiyordum. Eğer sıra bana gelmişse, babamın küçük kızı olarak değil, tamamen kendi bileğimin hakkıyla bu

yarıŖa katılacaktım. O arada, Andrew Moore da YaŖlı Hakları Derneği'nin iyi bir avukata ihtiyaç duyduğunu söylemiŖti. Ücreti Ŗüphesiz düşüktü ama önemli olan bu değildi. Eğer zorlu politika dünyasına atılmak istiyorsam, ortalama insan böyle bir yerden baŖlardı ve ben iyi bir avukattım.

Babam bunu anlayacak mıydı?

Beni yine de sevecek miydi?

Elbette. Elbette sevecek. O her Ŗeyden önce hep bir baba oldu. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Evet, aileme planlarımdan bahsettiğimde bir hayal kırıklığı yaŖayacaklardı. Evet, bir bozuŖma olacaktı ama atlatacaktık. Her zaman atlattık.

"Avery, büyükannenini burada arabadan indirmeyeceğim." Bal Arısı küçük köŖkü, tepenin aŖaęısında kalan nehri ve verandanın çatısına doğru eğilmiş, fazlaca uzamıŖ ağaçları inceledi. Kendisini sarıp elleriyle kollarını ovuŖturdu.

"Bal Arısı," babam bana hâlden anlar bir gülümseme göndererek annemi yatıŖtırmaya alıŖtı. "Bir sebebi olmasa Avery bizi buralara kadar getirmezdi." YaklaŖtı, kolunu Bal Arısı'nın beline sardı ve sadece kendisinin bildiği gıdıklanan noktayı sıktı. Bu onun gizli silahıydı.

Annem gülümsememek için mücadele etti. "Bırak Ŗunu." Bana yönelttiği bakıŖ o kadar da neŖeli değildi ama. "Avery, Tanrı aşkına, tüm bunlara gerek var mıydı? Nedir bu gizli saklı iŖler? Neden buraya bir limuzinle gelmemiz gerekiyordu ki? Ve neden büyükannenini de buraya sürükledik? Onu Manolya Konağı'ndan çıkartmak kafasını çok karıŖtırıyor. Sonra rutinini tekrar oturtmak zor oluyor."

"Bir Ŗeyi hatırlayacak mı diye görmek istedim," dedim.

Bal Arısı'nın dudakları büzüldü. "Burayı hatırlayacağından Ŗüpheliyim."

“Birini demek istedim, aslında.”

“Burada yaşayan birini tanıımıyordur, Avery. Ben en iyisi...”

“Sadece benimle içeri gel, anne. Büyükanne Judy daha önce buraya geldi. Bunu hatırlayacağını hissediyorum.”

“Biri beni dışarı çıkartacak mı?” diye sordu büyükannem arabadan.

Oz onay almak için etrafına bakındı. Babam başını salladı. Bal Arısı’nı şimdi bırakırsa, kaçacağından korkuyordu.

Büyükanne mi arabadan indirdim ve birlikte yolu yürüdük. Zihnindeki gerilemeye karşın, Büyükanne Judy sadece yetmiş sekiz yaşındaydı ve hâlâ oldukça iyi durumdaydı. Bu durum bunamasını daha da adaletsiz kılıyordu.

Yürürken onu izledim. Her adımda daha da mutluluk doldu. Bakışları etrafta geziniyor, sarmaşık güller ve açelyalara, nehrin oradaki banka, eski gözcü çitine, mor salkımların sardığı kafese, borazan çiçeklerine, suda oynayan iki küçük kız heykeli de bulunan bronz kuş banyosuna bakıyordu.

“Ah,” diye fısıldadı. “Ah, burayı seviyorum. Gelmeyeli biraz oldu, değil mi?”

“Sanırım,” diye yanıtladım.

“Burayı özlemişim,” diye fısıldadı. “Burayı çok özlemişim.”

Annem ve babam veranda merdivenlerinin tepesinde bir an tereddüt ettiler ve büyükannemle bana sabırsız bir şekilde gözlerini kırıştıtarak baktılar. Bal Arısı kontrol edemediği bir durumun içindeydi ve bu yüzden, ne olursa olsun şimdiden nefret ediyordu. “Avery Judith, bunları açıklamaya başlasan iyi olur.”

“Anne!” diye çıkıştım ve Bal Arısı geri çekildi. Annemle hiç bu şekilde konuşmamıştım. Otuz yılda hiç olmamıştı bu. “Bırak da Büyükanne Judy hatırlasın.”

Büyükannemin omzuna elimi koydum ve onu eşikten içeri geçirdim. Bir an durup gözlerinin ışıktaki değişime alışmasını bekledi.

Odayı, fotoğrafları, eski şöminenin üzerindeki tabloyu inceledi.

Odada birinin daha olduğunu sonra fark etti. “Ah, ah... May!” dedi, sanki daha dün görüşmüşler gibi doğal bir tavır içinde.

“Judy.” May koltuktan kalkmaya çalıştı ama çok alçak bir koltuk olduğundan ayakları üstünde doğrulamadı, bu yüzden sadece kollarını uzattı. Ona yardım etmek üzere olan Trent geri çekildi.

Büyükannem odayı geçti. Yalnız yürümesine izin verdim. Gözleri dolan May kollarını kaldırdı, parmakları açılıp kapanıyor, kız kardeşini yanına çağırıyordu. Artık insanlara genelde şüpheyle yaklaşan Büyükanne Judy tereddüt bile etmedi. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, koltuğa eğildi ve May’in kollarına atıldı. İlerlemiş yaştan getirdiği şekilde titreyerek sarıldılar, çenesini kız kardeşinin omzuna gömerken May’in gözleri kapandı. Sonunda büyükannem yorgun bir şekilde yandaki koltuğa çökene dek birbirlerine sarıldılar. O ve kız kardeşi masanın üzerinden el ele tutuştular. Odada sanki başka kimse yokmuş gibi bir ifadeyle bakıyorlardı birbirlerine.

“Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm,” diye kabul etti May.

Büyükannemin neşeli gülümsemesi onları ayrı tutan engeller konusunda hiçbir suçu olmadığını açık eder gibiydi. “Hep geleceğimi biliyorsun. Perşembeleri. Kız Kardeşler Günü’nde.” Camın oradaki sallanan sandalyeyi gösterdi. “Bugün Fern nerede?”

May ikisinin birbirine kenetli ellerini kaldırıp biraz salladı. “Fern gitti, tatlım. Uykusunda öldü.”

“Fern?” Büyükanneemin omuzları çöktü ve gözleri doldu. Bir yaş süzülüp burnundan aşağı aktı. “Ah... Fern.”

“Artık sadece ikimiz varız.”

“Lark da var.”

“Lark beş sene önce öldü. Kanserden, unuttun mu?”

Büyükanne Judy biraz daha çöktü ve bir yaşı daha sil-di. “Tanrım, unutmuşum. Zihnimin sadece küçücük bir yeri kaldı.”

“Fark etmez.” May uzandı ve diğer elini de kardeşinin eli üzerine koydu. “Edisto’da birlikte geçirdiğimiz ilk haftayı hatırlıyor musun?” Şöminenin oradaki tabloyu işaret etti. “Güzel zamanlardı, değil mi? Dördümüz birlikteydik. Fern oraya bayılmıştı.”

“Evet, öyleydi,” diye katıldı Büyükanne Judy. Gerçekten hatırlıyor muydu, yoksa sadece kibar olmaya mı çalışıyordu anlamıyordum ama tabloya bakıp gülümsedi ve birden hatırlamış gibi bir ifade belirdi yüzünde. “Bize ateş böceği bileziklerini vermiştin. Bir daha göremediğimiz üç kişiyi hatırlatmak için üç ateş böceği. Camellia, Gabion ve ikiz erkek kardeşim. Onları bize verdiğin öğleden sonra Camellia’nın doğum gününü kutluyorduk, değil mi? Camellia akik taşından olan ateş böceği.” Bu hatırayla büyükanneemin gözlerinin içi parladı. Kız kardeşlerinin sevgisi gülümsemesini ısıtıyordu. “Tanrım, o zamanlar epey güzelmışiz, değil mi?”

“Evet, öyleydik. Hepimizde annemin güzel saçları vardı ama sen onun tatlı yüzünü de alan tek kişiydin. Eğer tablodakinin sen olduğunu bilmesem, orada bizimle dikilenin annem olduğunu sanabilirdim.”

Arkamda, annem dişleri arasından fısıldadı. “Burada neler oluyor?” Vücudundan yükselen ısıyı hissedebiliyordum. Terliyordu ve Bal Arısı hiç terlemezdi.

“Belki dışarı çıksak iyi olur.” Ailemi alıp verandaya götürmeye çalıştım. Babam odadan ayrılma konusunda isteksiz gibiydi. Fotoğraflara bakmakla meşguldü, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bir tarafı annesinin açıklanamayan ortadan kayboluşlarını hatırlıyor muydu? Edisto’da çekilen fotoğrafın arka planında olduğunu hatırlıyor muydu? Annesinin tanıdığı kadından fazlası olduğundan hiç şüphelenmiş miydi?

Trent, ben veranda ile köşk arasındaki kapıyı kapatmadan hemen önce odanın karşısından başını salladı. Cesaret vermesi güçlü, becerikli ve kendine güvenli hissetmeme neden olmuştu. Gerçeğin, ne olursa olsun ortaya çıkması gerektiğine inananlardandı. O ve Hootsie bu konuda ortak düşünüyordu.

“Bunun için otursanız iyi olur,” dedim aileme.

Bal Arısı sallanan sandalyenin ucuna gönülsüzce yerleşti. Babam ikili koltuğa geçerek, korkunç ve nahoş bir şey duymayı beklediğini gösteren bir ifadeyle oturdu. Ayakları sağlam bir şekilde yere basarken öne doğru uzandı, dirsekleri dizlerindedi ve parmaklarını birbirine geçirmişti. Durum her ne olursa olsun, analiz etmeye ve hasar tespiti yapmaya hazırды.

“Sadece, size her şeyi anlatmama izin verin,” diye yalvardım. “Bitirene dek bana bir şey sormayın, tamam mı?” Cevaplarını beklemeden, derin bir nefes aldım ve hikâyeme başladım.

Babam sert bakışlı maskesinin ardından dinliyordu. Annem sonunda tek bileği altında, sallayan sandalyede geriye yaslandı.

Bitirdiğimde, ortama sessizlik hâkimdi. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Babamın bundan hiçbir şekilde haberi olmadığı ortadaydı ama ifadesine bakılırsa, annesinin davranışlarındaki bazı detaylar onun için şimdi anlam kazanmaya başlamıştı.

“Nasıl... Bunların doğru olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Belki... Belki bu kadın...” Annemin kelimeleri tükendi ve

evin penceresinden içeri baktı. “Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum.”

Babam birleştiği parmakları arasından bir nefes çekti, grileşen kaşları çatılmıştı. Bunun mümkün olduğunu biliyordu; sadece olmasını istemiyordu. Ama ona Trent ile Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu hakkında öğrendiklerimizi anlatmıştım ve belli ki bunlar ne onun ne de annemin ilk kez duyduğu şeyler değildi. Şüphesiz, skandalı duymuşlar, muhtemelen Georgia’nın korkunç yetimhanesinde olanları işleyen televizyon programlarına rastlamışlardı.

“Ben gerçekten... *Annem* mi?” diye mırıldandı babam. “Babam biliyor muymuş?”

“Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Büyükanne Judy ve kız kardeşleri tekrar bir araya geldiklerinde yetişkin kadınlarımış. May birbirlerinin hayatlarına karışmak istemediklerini söyledi. Evlatlık belgelerinin, biyolojik ailelerin çocuklarının izini sürmeyeceği şekilde hazırlandığını göz önünde bulundurursak, dört kardeşin bir araya gelebilmesi bile bir mucize.”

“Tanrım.” Sanki içindeki düşünceleri tekrar organize etmek, onları anlayabileceği bir şekilde düzene sokmak istiyormuş gibi başını salladı babam. “Annemin bir ikizi mi varmış?”

“İkiz doğmuşlar. Yıllarca araştırmış ama sonrasında ne olduğunu asla öğrenememiş; ikizi öldü mü, hayatta mı, evlatlık mı verildi bulamamış.”

Babam çenesini ellerine koydu. Başını kaldırıp ağaçlara baktı. “Yüce Tanrım.”

Ne düşündüğünü biliyordum. Ben de gerçeği öğrendiğim günden beri bunları kafamda çevirip durmuştum. Tüm hafta boyunca, bu sırrı mezara götürmekle gerçeği ne olursa olsun açıklamak arasında gidip gelmiştim. Sonunda şu noktaya varmıştım: Babamın kim olduğunu bilmeye hakkı vardı. Büyü-

kannemin kalan vaktini kız kardeşiyle geçirebilmeye hakkı vardı.

Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'nun ellerinde acı çeken beş küçük nehir çingenesi hikâyelerinin geleceğe taşınmasını hak ediyorlardı. Kaderin tuhaf bir cilvesiyle, babamın annesi bir nehir teknesinde, sıradan bir aile içinde, Büyük Bunalım'ın getirdiği fakirlikle çevrelenmiş bir şekilde büyüyebilirdi.

Büyükbabamla evlenmek şöyle dursun, tanışacak bir ortama dâhil bile olmayabilirdi.

Biz Stafford olmazdık.

Annem biraz kendine geldi, çenesini kaldırdı ve babamın parmaklarını çözüp ellerinden birini tutmak için uzandı. "Bunlar çok eskilerde kaldı. Şimdi acı çekmenin kimseye faydası yok, Wells. Bu konuları açmaya gerek bile yok." Burada, bana uyarıcı bir bakış fırlattı.

Karşı çıkma isteği karşısında direndim. Benim için, geriye dönmek yoktu. "Baba, bundan sonra vereceğin karar sana kalmış. Tek istediğim Büyükanne Judy'nin kız kardeşiyle birlikte vakit geçirebilmesi... Artık ne kadar vakitleri kaldıysa. Hayatlarını bizim iyiliğimiz için tüm dünyadan saklanarak geçirdiler. Şimdi huzur içinde olmayı hak ediyorlar."

Babam annemin parmaklarını öptü, onları kendisinininkilere geçirdi ve başını salladı. Sessizce, ikimize de bunu düşünüp bir karara varacağını söylemiş oluyordu.

Bal Arısı bana yaklaştı. "Peki bu... Bu adam kimin nesi? Ona güvenilebilir miyiz... Bu bilgiyi kullanmama konusunda? Senato seçimleri seneye gerçekleşecekken, Cal Fortner'in dikkat dağıtmak için kişisel bir skandaldan daha çok hoşuna gidecek bir şey olamaz."

Gelecek senato seçiminden bahsederken bana değil, otomatik olarak babama bakmış olması içimi rahatlatmıştı. Eski

dengeyi yakalıyor gibiydik ve bundan memnundum. Onlara açelya mevsiminde, bahçemizde siyasi olarak avantaj getirecek bir düğün olmayacağını söylemek istedim. Bu konuyu açmaya henüz hazır değildim ama yapacaktım.

Burada olup May ve büyükannemi birlikte görmek daha da emin olmamı sağlıyordu. Kendimden daha da emin oluyordum. “Trent hakkında endişelenmene gerek yok. Bunu yapmaz. O arkadaşım. Eğer büyükbabası olmasaydı, Büyükanne Judy’nin ablaları onu asla bulamazlardı. Büyükannem geçmişle alakalı gerçeği asla öğrenemezdi.”

Annemin ifadesi, bunun en iyi yol olduğu konusundaki şüphelerini açık ediyordu.

Babamın yüzü ise aksini söylüyordu. “Bayan Crandall’a teşekkür etmek isterim.”

Bal Arısı’nın ağzı bir süre açık kaldı. Sonra ağzını kapattı, vücudunu dikleştirdi ve onaylar bir biçimde başını salladı. Babam hangi yolu seçerse seçsin, o da yanında yürüyecekti. Ailem hep böyle olmuştu.

“Sanırım May bundan hoşlanacaktır. Sana hikâyesini anlatabilmesi için dördünüzü baş başa bırakabiliriz.” May’den kendi kelimeleriyle duymak, babamı daha çok etkileyecekti. Bu, bizim aile geçmişimizdi.

“Kalabilirsin,” dedi annem emin olmasa da.

“Sizin birlikte vakit geçirmenizi tercih ederim.” Gerçekten, Trent’le baş başa kalmak istiyordum. Ailemin Büyükanne Judy ile alakalı haberleri nasıl karşıladığını sormak için can attığını biliyordum. Evin camından bana bakıp duruyordu.

Kapıdan geçip içeriye girdiğimizde açık bir şekilde rahatlamıştı. İçerde, büyükannem nehirde bir tekne gezisinden bahsediyordu. Sanki dün olmuş gibi anlatıyordu. Belli ki May bir keresinde bir sandal almıştı. Büyükanne Judy motor çalışma-

yınca, dördünün Savannah Nehri'nde sürüklenmelerini gülererek anlatıyordu.

Babam usulca bir sandalyeye oturdu ve sanki onu daha önce görmemiş gibi bir ifadeyle annesine baktı. Bir şekilde, öyleydi de. Onun hatırladığı kadın rol yapan bir oyuncuydu, en azından kısmen. Kız kardeşlerini bulduğundan beri geçen onca yıl boyunca, Judy Stafford'ın bedeninde iki insan yaşıyordu. Biri senatörün eşiydi. Diğeri nehir çingenelerinin kanını taşıyordu.

Bu küçük evde, bir başka kız kardeş gününde, ikisi birbirine karışmıştı.

Trent benimle birlikte oradan ayrıldığına fazlasıyla mutluydu.

"Hadi biraz tepeye doğru yürüyelim," diye önerdim. "Çiftlik harabelerinin birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum... Yıkılması veya bir daha buraya gelmeme ihtimalimize karşılık."

Trent kapıdan geçip evin bahçesini geride bırakırken gülmüsedti. "Öyle bir şey olacağını sanmıyorum."

Ağaçların kenarından giden yolu takip ettik. Rill Foss'un yıllar önce May Weathers'a dönüşmesini düşündüm.

Böyle bir hayat yaşayacağını hiç hayal etmiş midir?

Etrafı açık tarladan içeriye girip tepeye tırmanmaya başlar-ken güneş ışığı içimi ısıttı. Güzel bir gündü; yakındaki mevsim değişimini müjdeleyen bir gündü. Tarihi evin kalıntılarının gölgesi çimlere düşüyor, uzun yapıyı yeniden sağlam kılıyordu âdeta. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çekerken ellerim titredi. Buraya gelmeyi isteme sebebim aslında bu değildi. Köşkten ve duyma mesafesinden uzaklaşmayı istememin başka bir nedeni vardı.

Şimdi ise kelimeleri de, cesareti de bulamıyordum. Bunun yerine, saçma sayılabilecek kadar çok fotoğraf çektim. Sonunda, oyunum sona ermişti.

İçimdeki ani kelebek istilasına karşı yutkundum ve gerekli cesareti toplamaya çalıştım.

Trent benden önce davrandı. “Yüzüğünü takmıyorsun,” diye gözlemede bulundu, ona döndüğümde gözleri sorularla doluydu.

Başımı eğip elime baktım ve Elliot’ın teklifini kabul ettikten sonra öğrendiklerimi, sonrasında da benden bekleneni yapmak için Güney Karolina’ya taşınmamı düşündüm. Bu farklı bir hayat gibi duruyordu, farklı bir kadının müziği gibiydi. “Elliot ile konuştuk. Büyükanne Judy ve May ile alakalı kararlarımı desteklemedi ve muhtemelen asla desteklemeyecek ama bundan fazlası var. Sanırım ikimiz de bir süredir, bir çift olmaksızın arkadaş olarak daha iyi olacağımızı biliyorduk. Aramızda yıllara dayanan ortak bir geçmişimiz, güzel anılarımız var ama bir şeyler eksik. Sanırım bu yüzden tarih belirlemekten ve kesin planlar yapmaktan kaçındık. Düğün bizden çok ailelerimiz için olacaktı. Belki bir şekilde, bunun hep farkındaydık.”

Çimene düşen gölgelerimizi incelerken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış olan Trent’i izledim.

Kalbim çırpındı, sonra hızla attı. Saniyeler şeker gibi yapış yapıştı ve yavaş akıyordu. *Trent de benim gibi mi hissediyordu? Ya öyle hissetmiyorsa?*

Sonuç olarak, düşünmesi gereken küçük bir oğlu vardı.

Ben de hayatta tam olarak nereye gittiğimi bilmiyordum. Dernekte çalışmak, bana kim olmak istediğimi bulmak için ihtiyaç duyduğum süreyi tanıyacaktı. Yanlışları düzeltmeyi severdim. Sanırım bu yüzden May’in hikâyesini bu kadar kurcalayıp bugün büyükanne ve May’i bir araya getirmiştik.

Bugün eski bir yanlış, artık bunca yıl sonra ne kadar düzeltilebilirse, o kadar düzeltilmişti.

Bu bir tatmin hissi veriyordu ama şimdi de Trent ile alakalı sorular bunu gölgede bırakmıştı. Benim daha yeni hayal etme-

ye başladığım bir geleceğe onu nasıl oturtacaktım? Ailelerimiz çok farklıydı.

Bana baktığında gözlerine güneş ışığı vurdu. Derin bir mavi tonundaydı gözleri ve ilk kez, belki de görüldüğümüz kadar farklı olmadığımızı hissettim. Zengin kalıtsal özelliklere sahiptik. İkimiz de nehirden geliyorduk.

“Bu elini tutabileceğim anlamına mı geliyor?” Bunları söylerken gülümsedi, kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

“Evet. Sanırım öyle.”

Avcunu uzattı ve ben de elimi oraya koydum.

Parmakları sıcak ve güçlü bir şekilde benimkiler üzerine kapandı. Eski hayatın harabelerinden uzaklaşıp tepeden yukarıya doğru ilerledik.

Ve yeni bir hayata doğru yürüdük.

26. BÖLÜM

May Crandall

Günümüz

Hikâyemiz bunaltıcı bir ağustos gecesi, beyaz bir hastane odasında, kederin düşüncesiz yıkıntıları arasında, hayat değiştiren bir kararın verildiği yerde başladı. Ama orada bitmedi. Henüz bitmedi.

Eğer yapabilseydim, hayatlarımızın gidişatını değiştirir miydim? Yıllarımı bir gösteri teknesinde melodiler çalarak, bir çiftçinin karısı olup toprağı kazarak ya da bir nehir adamının işten eve dönüp rahat küçük ateşimizin yanında yanıma ilişmesini bekleyerek geçirir miydim?

Doğurduğum çocuğı başka bir çocukla ya da daha fazla çocukla ya da yaşlandığımda bana destek olacak bir kız evlatla değiştirir miydim? Sevdiğim ve gömdüğüm eşlerimi, müziğı, senfonileri, Hollywood ışıklarını, uzakta yaşayan ama benimle aynı gözlere sahip torunlarımı ve torunlarımın çocuklarını bırakır mıydim?

Tahta bankta otururken bunları düşündüm. Judy'nin eli elimdeydi ve ikimiz sessizce, bir Kız Kardeşler Günü'nü daha birlikte geçiriyorduk. Burada, Manolya Konağı'nın bahçelerinde istediğimiz ânı Kız Kardeşler Günü'ne çevirebilirdik. Odamdan çıkıp yandaki koridora geçmek ve görevliye, "Sevgili arka-

daşım Judy'yi yürüyüşe çıkartacağım. Ah, evet, elbette, onun Hafıza Birimi'ne güvenle teslim edildiğinden emin olacağım. Hep öyle yaparım, biliyorsun," demek kadar kolaydı bu.

Bazen kız kardeşimle birlikte kurnazlığımıza gülerdik. "Biz *gerçekten* kız kardeşiz, arkadaş değiliz," diye hatırlatırdım ona. "Ama onlara söyleme. Bu bizim sırrımız."

"Söylemem." Tatlı bir şekilde gülümserdi. "Ama kız kardeşler aynı zamanda arkadaştlar. Kız kardeşler özel arkadaşlardır."

Geçen yıllardan pek çok Kız Kardeşler Günü maceramızı anardık ve bana Queenie, Briny ve nehirdeki hayatımızla ilgili ne hatırlıyorsam anlatmam için yalvarırdı. Ona Camellia, Lark, Fern, Gabion, Silas ve Yaşlı Zede'yle geçen günleri, mevsimleri anlatırdım. Sessiz, durgun sulardan, hızla akan derelerden, ateş böceklerinin yaz ortasındaki balesinden ve insanların suda yürümesini sağlayan buz kütlelerinden bahsederdim. Yüzümüzü güneşe çevirir ve Arcadia Krallığı'ndaki evimize giderdik her seferinde.

Bazı günler de kız kardeşim, beni bu eski köşkteki komşulardan biri zannederdi. Ama kız kardeşlerin sevgisinin kelimelere ihtiyacı yoktu. Anılara, hatıralara ya da kanıta gerek yoktu. Bir kalp atışı kadar derindi. Bir nabız kadar gerçekte.

"Çok tatlı değiller mi?" Judy köşkteki gölün etrafındaki bahçelerde el ele yürüyen genç çifti gösterdi. Birlikte çok güzel görünüyorlardı.

Nazıkçe Judy'nin koluna dokundum. "O senin torunun. Bu raya seni ziyaret etmeye gelmiş olmalı. Ve sevgilisini de getirmiş. Çok yakışıklı bir çocuk. Onları ilk kez birlikte gördüğümde de demiştim, o sadık bir adam. Bir kıvılcımı gördüğüm anda tanırım."

"Ah, elbette, torunum." Judy başından beri biliyormuş gibi davrandı. Bazı günler bilirdi de ama bu, o günlerden biri değil-

di. “Ve sevgilisi.” Bahçe yoluna doğru gözlerini kıstı. “İsimlerini hatırlamakta zorlanıyorum. Aptal kafam, biliyorum.”

“Avery.”

“Ah evet... Avery.”

“Ve Trent.”

“Eskiden bir Trent Turner tanırdık, değil mi? O iyi bir adamdı. Edisto’daki evin bitişiğinde ev satardı, sanırım.”

“Evet, öyleydi. Avery ile birlikte gelen, işte onun torunu.”

“Evet, belli oluyor.” Judy heyecanla el salladı ve Avery de karşılık verdi. Sonra o ve sevgilisi bir anlığına çardağın arkasında gözden kayboldular. Çıkmaları gerektiği kadar çabuk çıkmadılar.

Judy elini ağzına bastırıp kıkırdadı. “Ah, Tanrım.”

“Aynen öyle.” Yitip gitmişlerle birlikte hiçbir sona varamamış aşklar geldi aklına. “Biz Fosslar her zaman ateşli olmuşuzdur. Sanırım bu hiç değişmeyecek.”

“Ben de değişeceğine inanmıyorum,” diye katıldı Judy ve aramızdaki sırlara gülerken, birbirimizin sıcak kucaklarına atıldık.

YAZARIN NOTU

Kitabın sonuna gelmişken, muhtemelen kafanıza takılan bir soru var, *bu hikâyenin ne kadarı gerçek?* Bazı açılardan bu soruyu yanıtlamak güç. Foss çocukları ile *Arcadia* hayal gücünün tozları ve Mississippi Nehri'nin çamurlu sularından doğdu. Rill ve kardeşleri sadece bu yapraklarda var olsalar da başlarından geçenler, 1920'li yıllardan 1950'ye değin Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu tarafından ailelerinden koparılan çocukların anlattıklarını yansıtıyor.

Georgia Tann ve kurumun Memphis şubesinin gerçek hikâyesi, tuhaf ve üzücü bir paradoks. Bu kurumun, pek çok çocuğu acınası, tehlikeli, akla gelmez durumlardan *gerçekten* kurtardığına veya istenmeyen çocukları alıp onları gelecek vadeden ve onlarla ilgilenebilecek ailelere teslim ettiğine şüphe yok. Ayrıca, sayısız çocuğun, onları seven ailelerinden sebepsizce ya da yargı süreci devam ederken alındığı ve umutsuzca yas tutan biyolojik ailelerinin bir daha onları görmesine izin verilmediğine de şüphe yok. Kurtulanların anlattıkları; elleri boş kalan annelerin on yıllar boyunca kaybolan çocuklarının hasretini çektiğini ve o çocukların çoğunun yetimhanelerde tutulduğunu ya da ihmal ve istismar edildikleri, kötü muameleye uğradıkları ve bir nesne muamelesi gördükleri huzurevlerine verildiklerini doğruluyor.

Bekâr anneler, yoksul aileler, akıl hastanesindeki anneler ve sosyal hizmetlerle doğum evlerinden yardım isteyen kadınlar özellikle hedef alınıyordu. Biyolojik anneler doğum sonrasında, hâlâ ilaç etkisi altındayken belgeleri imzalama konusunda kandırılıyor; onlara, geçici olarak velayet vermenin çocuklarının tedavisi için gerekli olduğu ya da daha kolay, bebeklerinin öldüğü söyleniyordu. Kaldıkları evlerdeki esaretten sağ çıkan ve önceki hayatlarını hatırlayacak yaşta olan çocuklar evlerinin ön verandasından, okul yolundan ve evet, yüzer kulübelere alındıklarını bildirmişlerdi. Özellikle yoksulsanız ve Memphis’de yaşamış, kalmış ya da yakınına uğramışsanız, çocuklarınız risk altındaydı.

Özellikle Foss kardeşler gibi sarışın çocuklar, Georgia Tann’ın sisteminde popülerdi ve çoğunlukla tıbbi kurumlar ya da sağlık merkezlerinde çalışan “gözcüler”in hedefi oluyordu. Şehirdeki sıradan vatandaşlar metotlarından bihaber olsalar da yapılan işi bilmiyor değillerdi. Yıllar boyunca, insanlar sevimli bebek ve çocuk resimleri altına, “İsterseniz Sizin”, “Gerçek ve Canlı Bir Noel Hediyesine Ne Dersiniz?” ve “George Yakalamaca Oynamak İstiyor Ama Bir Babaya İhtiyacı Var” gibi başlıklar atılmış gazete reklamlarını görmüştü. Georgia Tann, “Modern Evlatlık Edinmenin Anası” olarak adlandırılmış ve Eleanor Roosevelt bile çocukların refahı konusunda ona danışmıştı.

Sıradan insanların gözünde Tann sadece, hayatını ihtiyaç sahibi çocukları kurtarmaya adanmış anaç ve iyi niyetli bir kadındı. Çocukların varlıklı, tanınan aileler tarafından evlat edinilmesini sağlaması, genel olarak evlat edinme fikrinin popülerleşmesine ve yetim çocukların istenmeyen ve kalıtsal olarak defolu çocuklar olduğuna dair yaygın inancın aşılmasına yardımcı oldu. Georgia’nın meşhur insanlardan oluşan listesinde New York valisi Herbert Lehman ve Hollywood ünlüsü Joan Crawford, June Allyson ve eşi Dick Powell gibi isimler vardı.

Tann'ın Memphis'deki yetimhanesinde eskiden çalışan kişiler bir seferinde yedi bebeğin Kaliforniya, New York ve başka eyaletlerdeki "yetimhanelere" gönderildikleri yalanıyla ortadan kaybolduklarını fısıldaşıyorlardı. Gerçekte, bu çocuklar Tann'ın aslan payını aldığı, fahiş ulaşım ücretiyle kârlı bir şekilde eyalet dışına evlatlık veriliyordu. Yöntemleri sorulduğunda, Georgia arsızca, çocukları onları muhtemelen düzgün bir şekilde yetiştiremeyecek fakir ailelerden alınıp "üst kesim" ailelerin yanına yerleştirmenin erdemlerini övmüştü.

Modern bir bakış açısıyla, Georgia Tann ve kurduğu ağı on yıllar boyunca denetlenmeden işlemeye nasıl devam ettiği ya da kurumun evlerinde ve Rill ve kardeşlerinin kaldığı gibi lisanslı olmayan evlerde çocukların maruz kaldığı insanlık dışı muameleyi görmezden gelecek çalışanları nereden bulduğunu anlamak imkânsız ama bir şekilde oldu. Bir noktada, Amerika Çocuk Bürosu, Memphis'e şehirdeki artan çocuk ölüm oranını incelemesi için bir müfettiş yolladı. 1945 yılındaki bir dizanteri salgını, gönüllü olan doktorların çabalarına rağmen Georgia Tann'ın kurumunda dört ay içinde kırk elli çocuğun ölümüne neden olmuştu. Fakat Georgia, sadece iki çocuğun öldüğünü iddia etti. Baskı sonrası, eyalet mahkemesi Tennessee'deki tüm yetimhanelerin lisans sahibi olmasını zorunlu kılan bir yasa çıkarttı. Yeni yasa, Georgia Tann'ın kuruluşuna bağlı tüm evlerin bunun haricinde tutulmasını söyleyen bir alt madde içeriyordu.

Hikâyedeki Bayan Murphy ve evi kurgu olsa da, Rill'in başından geçenler hayatta kalanların anlattıklarından esinlenilerek oluşturuldu. İstismar, ihmal, hastalık ya da yetersiz tıbbi yardım nedeniyle hayata tutunamayıp hikâyelerini anlatamayanlar da var. Açgözlülük ve maddi çıkarla ateşlenen kural tanımaz bir sistemin sessiz kurbanları onlar. Georgia Tann'ın gözetimi altındayken ortadan kaybolan çocukların sayısının beş yüze kadar çıkabileceği tahmin ediliyor. Binlercesi de kâr için

evlatlık verilirken biyolojik aileleri tarafından bulunmasınlar diye isimleri, doğum tarihleri ve doğum belgeleri değiştirilerek ortadan kaybolmuştu.

Bu korkunç istatistiklere bakarak, Georgia Tann'ın saltanatının halk önünde ifşa, polis sorgulamaları ve yasal süreç bombardımanı altında sona erdiğini düşünebilir insan. Eğer bu kitap tamamen kurgu olsaydı, sonunu bu şekilde yazar, hızlı ve kesin bir şekilde gelen adaleti sahnelerdim. Üzücü bir şekilde, böyle olmadı. Georgia'nın evlatlık edindirme işindeki uzun yılları 1950'ye dek sürdü. Aynı yıl Eylül ayında gerçekleşen bir basın toplantısında, Vali Gordon Browning, insanların başına gelen bu korkunç trajediye değinmeyip parayı tartışmayı tercih etti. Bayan Tann, diye bildirmişti vali, Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'nu idare ederken yasa dışı yollardan 1 milyon dolarlık (bugünün hesabıyla yaklaşık 10 milyon dolar) kazanç elde etmiştir. Suçları açığa çıkmasına karşın, Tann o zaman, artık hukuk davalarının erişemeyeceği bir noktadaydı. Basın toplantısının gerçekleştiği günlerde, rahim kanserine yenik düşerek, evinde, kendi yatağında ölmüştü. Yerel gazetenin ilk sayfasındaki ölüm ilanına karşılık, bir gazete onu ifşa etmişti. Yetimhanesi kapatılmış ve oraya bir müfettiş atanmıştı ama o da kısa zamanda sırları, ünleri ve bazı durumlarda, saklı tutmak istedikleri evlatlık işlemleri olan güç sahibi kişiler tarafından engellendi.

Kurumun kapatılması yas tutan ailelere umutlanmak için bir sebep vermiş olsa da o umut, hızla ellerinden koparıldı. Kanun yapıcılar ve politik güç sahipleri bu kadının gerçekleştirdiği en tartışmaya açık evlat edindirmeleri bile yasal kılan kanunlar geçirip belgeleri mühürledi. Öldüğü zaman idaresinde bulunan yirmi iki çocuktan, sadece onları evlat edinen aileler tarafından reddedilen ikisi biyolojik ailelerine geri teslim edildi. Binlerce aile çocuklarına ne olduğunu asla öğrenemedi.

Yine halkın hissiyatına göre, fakir bir hayattan zengin bir hayata geçtikleri için, evlatlık verilme koşulları her ne olursa olsun, çocuklar şimdi oldukları yerde daha iyi durumdalar.

Evlatlık alınan çocuklardan bazıları, ayrılan kardeşler ve biyolojik aileler bir araya getirilen anılar, mahkeme dosyalarından alınan belgeler ve özel dedektiflerin yardımıyla birbirlerini bulsalar da Georgia Tann'ın kayıtları 1995 yılına kadar kurbanlara gösterilmedi. Hayatları boyunca kayıplarının yasını tutan pek çok biyolojik aile ve evlatlık verilen çocuk için artık çok geç kalınmıştı. Diğerleri için ise, uzun zamandır ertelenen aile toplantıları ve sonunda kendi hikâyelerini anlatma fırsatı bulacakları yeni bir başlangıç olmuştu.

Foss çocuklarının hikâyesi ve Tennessee Çocuk Esirgeme Kurumu'ndaki yaşanmış hikâyelerden çıkarılacak bir ders varsa, o da bebekler ve çocukların, dünyanın neresinden geliyor olurlarsa olsunlar, Georgia Tann'ın onları çoğunlukla lanse ettiği gibi, bir mal ya da eşya olmadıkları; onların kendilerine ait geçmişleri, ihtiyaçları, umutları ve hayalleri olan insanlar olduklarıdır.